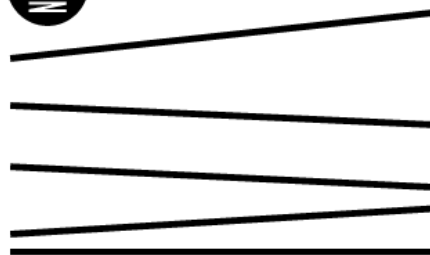

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1831; Vol. 52

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

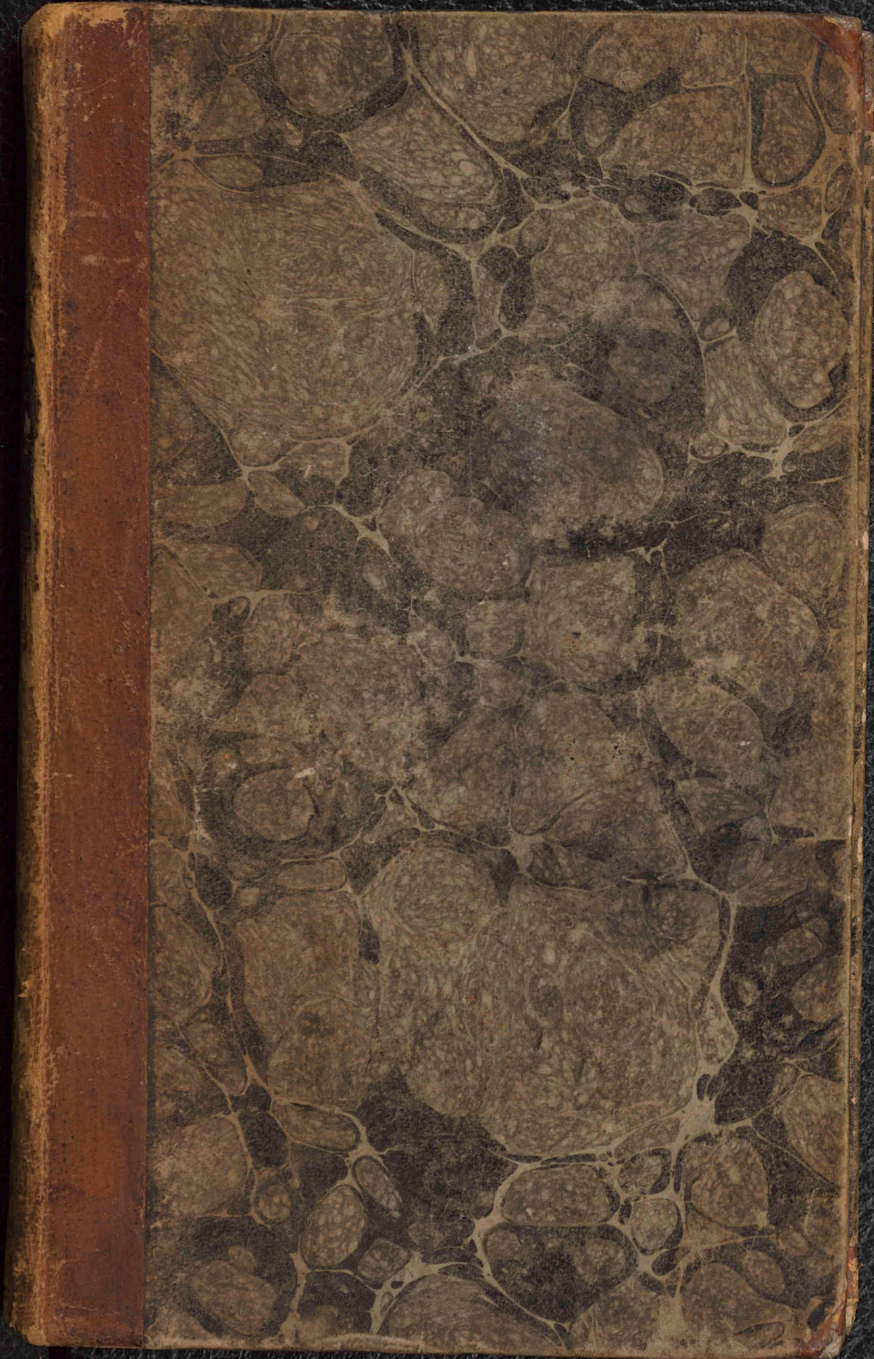
Digitaliseret af | Digitised by

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 157 08 00122 2

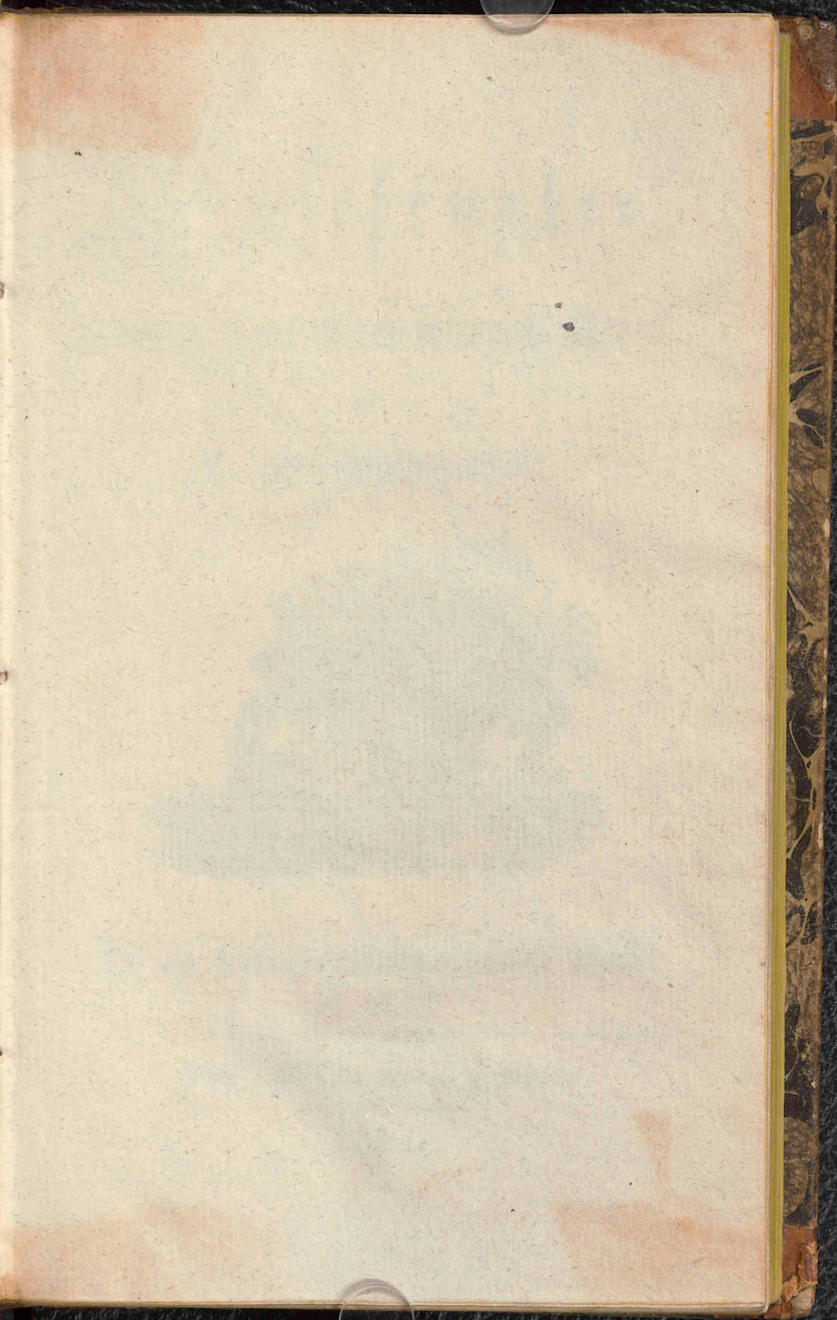
+ REX

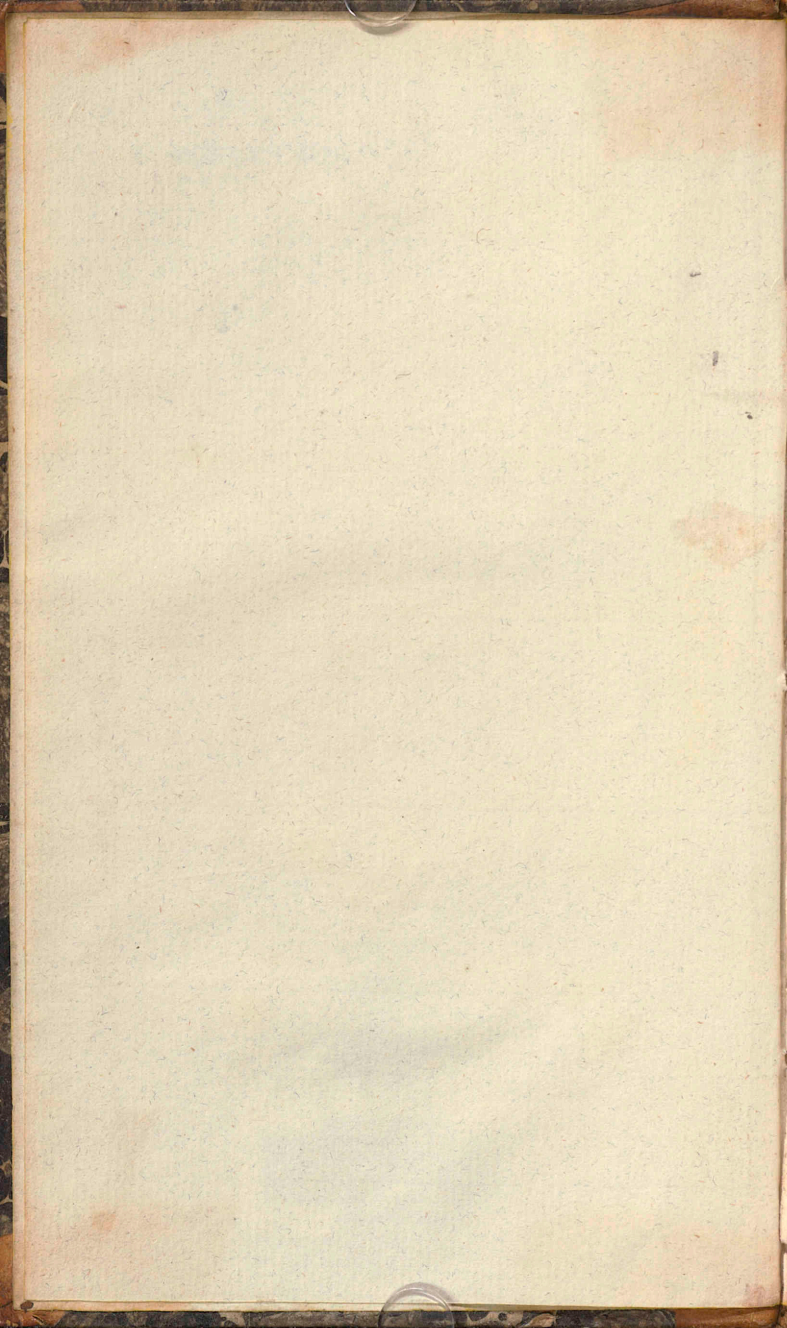

Det Kgl. Bibliotek

130025458908

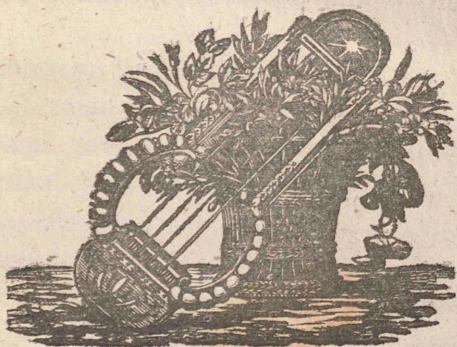

Bæsefrugter,

samlende paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

To og halvtredstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie:

1831.

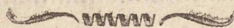

I n d h o l d.

Side

Den blodige Kroningsfest. En historisk Fortælling af W. Blumenhagen.....	1
Domkirken i Naumburg. Et Sagn. Fortalt af Louise Brachmann.....	68
De hemmelighedsfulde Brødre. En sand Begivenhed...	80
Ninon de Lenclos's Hotel.....	90
Mere om Napoleon i Negligée.....	96
Lichorafka.....	113
Deuteroscopie, eller den Evne at see kommende Be- givenheder.....	116
Cotillonen, fordsømt som en hedensff og ugudelig Dands...	132
Forsattere, Himmelflober og Lustsyn.....	135
De kjøbenhavnske Damer.....	136
Drengen og Sæbeboblen.....	139
Poetiske Penneprøver, af S. C. Andersen.....	141
Epigrammer, af Sellemann.....	144
Domkirketaarnet i Freiburg. Fortælling af Kellstab..	145
Margrethe Thanzes eventyrlige Hændelser.....	218
Simonisterne.....	288
Polakken. En fransk Bagtsue, Fortælling.....	293
Notitser om hvor gamle Fisk kunne blive.....	299

Den store Reise.....*	301
Subscriptionslisten.....	302
Fragmenter af Amors Stambog.....	303
Guds Dom. Fortælling af Fru de la Motte Fouqué..	305
Brudenatten. Fremmedt og Eget af Serapion.....	339
Turneringen ved Drottningholm Aar 1800.....	404
Gemsejægeren. Af Kellstabs Reisedagbog.....	411
Korsikaneren.....	457
Giftmorderessen Gedste Gottfried, sødt Timm.....	464
Cholera morbus. En lyrisk Phantasi af S. S. Birch.	489
Det irlandske Ekko, af D. V. Lewegow.....	494
Berlin. Hjemsendt af S. C. Andersen.....	496

Den blodige Kroningsfest.

En historisk Fortælling.

Den skønneste Aarstid havde bedækket Stædernes ældgamle Moder, det hellige Roma, med den pragtfulde Nathimmel, der kun i hine paradisiske Sydlunde smykker Midnætterne, og sætter deres Ynde over Dagens Glands. Dunkel, dog skyfri, hang den store Hvælving over Paladserne og Tempelskulpterne. Men denne Dunkelhed var ei uigjennemtrængelig. Den syntes at aabne sig for det stirrende Øie og at lade Blikket stige op i et usporligt Dyb. Iunidagen havde ikke været meget lummer; Natluften havde kun den Kjølighed, som forfrisker Menneskebrystet. Ligesom med Odselhed udgydte af Flora's og Pomona's Overflodigshorn, strømte fra Rosenbede og Jasminbuske og Drangelunde, Duftkyer over Staden, og fuldendte det vidunderlige Indtryk, slig en Nat maatte gjøre paa de nordiske Fremmede, af hvilke der, da man skrev 1155, befandt sig et betydeligt Antal i Rom's Omegn.

Mørkere, end de frie Pladser, laae strada nuova der, men udenfor det Største af de med antikt Sæisleværk næsten overlæssede Steenhuse, som udmærkede denne Gade, afbrødes Eensomheden ved Forberedelser til en natlig Fart. Udenfor Palladsets Portal holdt en Bærestol, prydet med riigt Forgyldearbejde, og baaren af to Muuldyr, hvis Skarlagensdækkener naaede til Jorden. Føreren stod marschfærdig, og to unge Sækelbærere havde, i Buegangen, meget travlt, den Ene med at bringe Sækelparret i stærkere Brand, den Anden med at binde Sandalerne fastere til de nøgne, muskelrige Been. Gjennem Portens aabne, høie Bue saae man ind i den vide Forgaard, der havde fuld Belysning.

Udenfor et dunkelt Huus, paa den anden Side af Gaden, stod, halvkjult af en uhyre Pille, som bar Balkonen, en eensom Mandsskikkelse, vel stille, dog besæget af indvortes Uro, som yttrede sig deri, at han ofte skiftede med Armene, der stræbte at hylle den med violblaat Floiel besatte Kappe om Skuldre og Ansigt. Overhovedet havde denne Mand slet intet Italisk ved sig. Lang og tung hang Rappen ned om Hoster og Knæ; Baretten var stor, og istedetfor Strudssjeren, hvormed den romerske Ridder gjerne smykkede sig, vajede en hvid kunstigt udarbejdet og i Sølv indfattet Vinge, gandske dannet efter Edelfalkens, ned paa den ene Side. Undertiden skimtedes, indenfor Rappen, et Brystspandser; af og til raslede endogsaa et tungt Sværd mod Pillen.

Nu traadte nogle Tjenere i Porten, ligeover for. De dannede en Hætte, og gennem den svævede, ført af en aldrende Riddersmand, en Dame; hun nærmede sig Bærestolen, og steg ind gennem Døren,

som Muuldyrenes Fører havde aabnet. Adskillige unge rigtflædte Junkere fulgte hende, og syntes at rove ved Bærestolen, for at modtage hendes Befalinger.

I dette Dieblif hændte sig, paa den anden mørke Side af Gaden, noget gandske Besynderligt. Pludseligt skred nemlig den dunkle, fremmede Skikkelse med Hestighed frem af sit Skjul. Rappe og Sværd havde han forsigtigt opløftet. Saaledes traadte han tæt hen til Bærestolen, og see, gjennem Vinduet kom en Arm tilsyne, og der udstrakte sig en Haand, be-
dækket med en fin Handske, hvorpaa adskillige Edelstene blinkede. Hastigt greb Natvandrerens Dames haanden, trykte med Hestighed sine Læber derpaa, og sprang flux tilbage over Gaden, hvorpaa han, med hartad uhyre Skridt, iilde bort langs Huusrækken, hvis Skygge skjulte ham.

Hans Hast syntes i dette Dieblif unødvendig, thi den ældre Røver had imidlertid Sakkeltbærerne lyse foran, og satte sig i Marsch; Muuldyrføreren var sysselsat med at lukke, de tre Junkere lagde endnu engang Rappe og Krave tilrette, trykte de lette Fløielshatte paa de glatstrøgne Haarlokker, og lavede sig med Omstændelighed til, i Forening med en Hob Tjenere, at danne et anseeligt Tog bag Bærestolen. — Dog var det meget klogt af Natvandrerens, at han, strax efter sit hemmelige Elfskovsrah, skyndte sig bort. Thi neppe var Toget ved Enden af Gaden, før to Skikkelser traadte ud af Porten, og, med vild Begjærlighed, skrede over Gaden til Pallen af Gjenbohuset. Den Første, en herkuliskbygget Svend, gjennemsøgte alle Kroge. Den Anden, høiere men

smækkere, stod imidlertid springsfærdig midt paa Gaden, rede, liig en øvet Mynde, at gribe, eller paa Flugten at forfølge det af Jægeren opjagede Vildt.

„Ved den hellige Lazaro! Han er borte, og vi vare langsomme Marmotter! sagde Hiin forbitret, idet han kom tilbage fra den frugtløse Undersøgelse: Sikker har det været en Spion, udsendt af en Bændelbande; thi altfor tydeligt saae jeg, fra Taget hist, hvorledes han, hvergang Faklerne blussede klarere op, trak sig tilbage i sit Skjul, og derpaa, hidlokket af Signora's Juwelsmykke, vovede sig frem lige til Bærestolen, men hurtigt igjen søgte sit Smuthul. Ogsaa hans Baaben blinkede tydeligt nok. Hør Tommaso, den Ling hænger ikke rigtigt sammen. Troe Jenerne tøve ei, til Herren vinker; lader os derfor gaae hen i Gætter Nikasio's Tisbod — den ligger ikke langt fra det martelliske Pallads — naar Herskabet tager hjem, ere vi da strax ved Haanden.“

Han søgte sig fastere i det brune Stykke Løi, der tjente ham som Kappe, trak det røde Net ilave, der hang i hans sorte krøllede Haar, sølte efter Dølsen i Beltet, og drog derpaa sin Staldbroder med sig, i samme Retning, som Herskabet nys havde taget.

Dette befandt sig allerede midt i strada sacra, og her ved Maalet. En stor Bygning, der mere ligede en lille Borg, end et egentligt Huus, syntes i denne Nat at have lokket alt Liv fra dette Stads-Quarteer til sig. Ikke nok, at alle Vinduer og Gallerier inden til vare klare oplyste, og at der, i begge Fløie, var anbragt to Musikchore, sammensatte af Fløiter og Horn, Pauter og Trompeter — men ogsaa udenfor, hvor sex mægtige Beegfrandse brændte paa

store Pander, havde Folk forsamlet sig i Mængde. og Unge og Gamle, Almue og Pøbel omleirede Dørrerne, for at see Gæsterne komme, og fire Hellebarderer med skjæggede Ansigter havde deres Nød med, at holde Rummet mellem Begfrandsene reent.

Bærestolen nærmede sig nu, og holdt. Den Gamle — det var Marchese di Dragonite — aabnede selv Døren, og Folket veeg tilbage for den høit agtede Mobile. Men et heit, harmonisk „Ah!“ lød nu fra hundrede Munde, da hans Datter, den vidunderligskjønne Chiara, traadte i Glammernes fulde Belhøning. En Juno's Bæxt, forenet med Aphrodites Gjylde, Athenes flogende Jldøie under fine Skyggebuer, den hvideste Pande, Romerindens karakterfulde Træk, glindsende Haar i den yppigste Rigdom, ligt Ravnens Ringer i Farve og Silkeblødhed, Hænder som Billedværk af det fineste Alabast — alle disse Undigheder forenede sig i hende, til den mandlige Verdens Henrykkelse og Smerte, da hvert Blik paa hende ogsaa maatte vække det Ønske, at besidde hende, og hun havde ei behøvet den hvide, med Blaa- og Purpur bebrømmede Atlasstøtte, eller de rige, violfarvede Stene i Haar og Øren samt paa det høie Svanebryst, thi ogsaa i en simpel Dragt maatte denne Skikkelse vække den samme Opsigt, og, uden Kamp, ja uden Villie, tilkæmpe sig de samme Triumpher.

Chiara slog det lange Slør fra Ansigtet, eet Blik kastede hun paa den hende omringende Mængde, Alvorligheden i hendes Mine veeg for et tilfreds Smil, og raast skred hun derpaa, ved Faderens Haand, ind i Conte Martello's Pragthuus, hvor en brusen-
sende Musik og et larmende Viva modtog hende. Ogsaa de ledsagende Cavalierer fulgte efter; dog tør

påde To af dem nedenfor, og kastede saa skarpe som fiendtlige Blikke paa Folkegrupperne; det var som om deres Blik søgte Noget, uden at finde.

„Har Du seet det, Selva? spurgte den Ene; Ved min Gud! Hvad var det? Hvor kom den kolde Signora til denne Bevægelse? Jeg følger mit hede Blod stikke gennem Fingerspidser og Læber og Dine, tænker jeg mig endnu engang dette søgende Blik, hvorledes det udstraalte og derpaa vendte triumpherende tilbage.“

„Allerede tre Dage har Himlen en egen Farve! sagde den Anden, hvis zirlige Bæxt stak stærkt af mod den Førstes djerne Ridderlighed: En klar Morgen har tidt en mørk Aften, og Kvindeansigter fliste, saasnart det rette Veir kommer. Det skulde Du vide, Tafano, Du vidthærsende Damerjener.“

„Har Du glemt, om hvem vi tale? falde den Første ham uvillig i Ordet: Damen Chiara di Dracgonite lader sig ei bedømme, som andre Qvinder. Læg den jomfruelige, stolte, kolde Minerva stod hun blandt os, og vi maatte ønske os til Lykke, om det forundtes os at forvalte Præstetjeneste ved denne frigerste Gudindes strenge Panathenæer. Var dette olympiske Ansigt ikke stedse det samme? Har Du nogensinde seet disse Træk anderledes, hvad enten Du hylbede hende i Morgenrøde eller i Maanestien? Som om Phidias havde hugget dette Mesterbilled i parissk Marmor, saa stod hun blandt os, og Ingen af os følte, hvad Åvind eller Skinsyge var, thi Ingen var ykkeliger, end en Anden, og vor Veilen til denne Chiara blev et Ordsprog blandt Rømerne, thi aldrig havde man i Italien oplevet det Uhorste, at tyve Beilere knælte for den samme Skjønhed, og Ingen

laae blodig paa Gaden, Ingen habede sin Medbeiler, men Alle laae taalmodigt i Støvet, og haabede for-
 gjevnes paa et Blik af dette kolde Guddomsbillede. —
 Paa en Uges Tid har mangt et Træ forandret sig
 i Ansigtet paa denne herlige Statue. Paa denne
 glatte Pande er kommet et Liv, man kunde vende
 rasende over! — Blandt Eder staaer jeg hende næst,
 som Fætter og som Faderens Yndling; derfor maa
 jeg vaage for os Alle, thi i denne Sag ere vi Bunder
 forvandre, indtil En, ved sin Lykke, er vorden den
 almindelige Fiende. Gud naade den Pygmalion, der
 bragte Liv i dette Steenbillede, naar Giulio Tafano
 faaer Nie paa ham! — ”

„Du troer altsaa virkeligt — ? sagde Signor
 Selva studsende og beklemmt: Det er umuligt — før
 rykker Besub til Engelsborg.”

„Gifst være mig Falernerer, jeg drikker idag,
 hvor Tafano med hvirvlet Ansigt, idet han hestigt,
 med begge Hænder, trak den fine Skarlagenskappe
 sammen over Brystet: hvis ei et Mandehoved var
 Skyld i vor Dronnings sælsomme Pantomime, og
 hvis ei disse smudsige Hunde vare saa uforfammede
 i deres Fremtrængen, da skulde mit Slagsie for-
 længst have opdaget ham i hans jammerlige Skjul.
 Men, ved det hellige Kors, jeg skal vel finde ham.
 Det er Ingen af vores, thi ellers skuede han ikke
 Lyset. Maaskee er det et smægtende Melkebrødsans-
 igt, med en Pigestemme og fromme Dine — vore
 Romerinder holde nok af slige sjældne Guldfiske. O,
 kommer min Ræve hans Jæse nær, saa skal Maas-
 nen aldrig beskinne hans Suk mere! — ”

„Mine Høifæderede! skreg en hæs Røst imellem
 dem: Har I faaet Stioframpe i Natlusten, siden

J glemme alle Pligter? Signora venter ved Galsz doren, og kan ei indtræde uden det sædvanlige Folge, og J fladdre her, og tage Pølsen i Diesyn! Eller forberede J Jer maaskee til Midnattens lønlige Forretning? Jeg mener, dertil var bedre Plads i Martelli's Cabinet, end her, hvor tydske Bjørneæren let kunde lytte med blandt den øvrige Pøbel."

"Ja, Ben Gobba! loe Tafano: Vi tilraabte just de tydske Urørne et Perduto!" — Leende tog han Selva under Armen, og gik hurtigt op i Paladset.

Italienerne havde ikke taget feil. Deres Yttringer vare Beviser for deres Skarpsind og Skarpsblik, denne Nations karakteristiske Naturgaver, helst da, naar Kjærlighed og Skinsyge opfordre dem til, at gjøre disse Fortrin gjældende. Den samme unge Natvandrer, der tilforn havde vidst, saa flygtigt at tilvende sig Haandkysset, havde ogsaa indfundet sig her. Bag to nysgjerrige Frugthandlerster stod han; for at bemærkes mindre, havde han afdaget Barreten med den skinnende Falkevinge, og skjult den under den sortblaae Kappe. De romerske Qvinder følte sig foruroligede af den nye Sidemand, thi hans indre Bevægelse tillod ham ei at staae stille. Med vrede Miner dreiede de sig om, og allerede aabnede de Munden til en Strøm af Skjeldsord — men da de, istedetfor en Dagleiers eller en Hyrdes gule Ansigt, som de havde ventet, saae ind i et ædelt, fint, farvet Ansigt, som, omhyndt af lysbrune, langlokkede, glindsende Haar, og smykket med et lidet lysfarvet Skjæg, hvorover Ungdomsroser skinnede i den første Maaned, maatte gjøre et behageligt Indtryk paa et hvert quindeligt Hjerte, da de store blaae Øine, for

Romerinden en Gjelbenhed, bedende og fordbrende til: lige, mødte deres sorte Ildstjerner, da udsødte de et Christo benedetto! og tilføiede sagtere: Oh, che bel soggetto! —

Den unge Mand havde naaet sit Diemed. Chiara's Flammeblis mødte hans. Men kun en Sekund. Og aldrig saasnart vendte det sig fra ham, før han flokelig dukkede ned bag Ryggen af en uhyre Karl, som stod i Folkemassens forreste Række. Saaledes stod han trygt i Skygge, da de romeriske Junkere saae ud efter ham, og kort efter stjal han sig bort af Trængslen. Ved Foden af den vespasianiske Kolos hvilede han sig. Han lustedes den tunge Kappe, at Morgenvinden kunde kjøle ham. Ligesom bængstet af Sydlusten, kastede han Barret og Handsker paa Jorden, satte sig udmattet paa En af Ufviserne ved det gamle Monument, og trykte den hede Pande mod den kolde Porphyr.

„Er det da muligt? raabte han derpaa ud i den eensomme Nat: Heribert, vilde Du troe det, havde Du ikke selv maattet see det, see det med Misdæderens Forsærdelse? Chiara, min Chiara, en Løgneriske! — Hvor sødt sagde hun ei endnu igaar: Du skal være min Verden fra nu af, thi Du har først lært mig, at Verden er skøn. Jeg er Din — uden Dig Enke for evigt. Chiara har ingen Glæde mere, uden hos Dig, ingen Fæst mere, uden i Eenfomheden med Dig og Din Kjærlighed!“ — Var det ikke saa, hun talte? — Og idag, da jeg flyver hid, uden at ændse Forbud og Fare, idag, da jeg vover Liv og Være for hendes Skyld, maa jeg see hende drage bort, omringet, ledsaget af disse forhadte Romere, drage bort til en natlig Fæst, hvor den ilde:

fulde Viin og den yppige Dands heder Blodet og bedaarer Sandserne, hvor disse Sjæffe tør være hende nær, tør herare hende i dristig Vanhelligelse. Hvor hun maaffez, omgøglet af sydlig billedriig, poetisk Smigertale, spottende ihukommer den schwabiske Ungerføends simple Sjelesprog. Og jeg taaler det, jeg styrter ei ind i den feige Hob, river min Eien: dom til mig eller dser, forsvarende min Ret, for den Troelses Fodder? — "

Han greb Sværdfæstet, og rev det brede Staal halvt ud af Skeden. Men ligesaa hurtigt slap han Bærget igjen, og hans ubedækkede Hoved sank i den aabne Haand, hvis Arm støttede sig paa Knæet.

„Uansomme, hvad fordrer Du? Ugudelige, hvor tør Du spotte her? hvisttede han: Er da den Lykke, der, som fra Himlen neddalede over Dig, virkeligen saa uhyre, at den forvirrer Dine Sandser og Din Forstand? Dette Bæsen, der staaer som en Dronning blandt skjælvende Slaver, som en forklaret Himmel: borgerinde, dette Bæsen har ladet Engledragten falde for Dig, har legemliggjort sig, for at sige Dig: Jeg elsker Dig, og bringer Dig Lykke! — Hvad vil Du da mere, Du Umættelige? — Og hvorfor spotter Du hendes Dyd, hendes Ord, hendes Eed? Var det ei den stolte Uskyldigheds rene Løne, hvori hun sagde: Du er min første Kjærlighed, Du skal worde min Sidste; aldrig har nogen Mand modtaget et Kjærlighedstegn af Chiara's Haand; Moders: rens Betsignelseskys har Du forvandlet til et El: skovskys paa Chiara's Læber! Talte hun ei saa, den Høie, Herlige, liig et Barn, der leger Brud med sin lille Selskabsbroder? Og hvi tvivler, hvi larmer Du da? Hun selv vil sige Dig, hvi hun

handler saa, og hendes Ord vil beskæmme Dig. Og kom ei hendes Haand frem, saasnart hun i Mørket havde fundet Dig? Gav hendes Die Dig ei, endnu ved Indgangen, det Løfte: Jeg maa være hvor jeg vil — min Sjel er hos Dig? — Saa forsag da ei, men vær muntert, Du unge Blod! Drik Dig mæt af Bægret, Skjebnen bød Dig, og overlad alt Øvrigt til den gamle Gud, der, som over Hjemmets graae Borge, ogsaa hersker over disse fordum hedenske Temples, der maatte tjene hans Apostel til en hellig Bolig, som Christenrigets synligste Triumph. Kunde Det skee, hvormegret lettere kan Skjebnen da forvandle den stolte Rømerinde til en tydsk Riddermands Borgfrue! — "

Han optog Handsker og Barret, og stod rast op, idet hans Die stirrede over den vide Plads ind i Gaden, hvorfra den brusende Fests musik lød. „Hun er i Brimlen, Hjerternes Herskerinde, Festens Dronning! vedblev han mildere; Men hun tænker paa mig, saasandt jeg troer en Salighed hist, hvor den gyldne Stjernekrone evigt funkler. Og er ikke en Forsmag af denne Salighed allerede nu begyndt? Af Alt, hvad disse Dage bragte mig, tiltaler mig et gaadefuldt, men helligt og saliggjørende Mysterium. Den første Tydsker er jeg, som det forundtes, at betræde denne Betsignelsens Stad; en utrolig, en aldrig anet Herlighed kom mig imøde. Roma's høieste Klenodie blev min Elendighed — en Julegave, raft mig af den usynlige Belgjorers Haand. Saa viis Dig ogsaa Gaven værdig, Heribert! Bortkast Alvind, Skinsyge og al Frygt. Skrid stolt over Jorden, mellem Dine Brødre, der ei agtedes værdige et Blik af en Chiara. Tilraab Dig selv,

fra een Morgenrøde til en Aften: Chiara er Din! — Og Du er en simpel Schwaber, og hun torde vælge blandt Tyrsterne, for hvilke Du maa sænke Din Landse.

Saaledes talende, gif den unge Mand over Pladsen til et Brædehuus, som var behængt med Ghirlander, og, ved Indgangen, smykket med brogede Lamper. I den lille Sal toned en Luth, slagen af en Improvisator; Mænd af forskjellig Stand sadde adskilte og grupperede, her hensunkne i behagelig Orkesløshed, hist i heftig Samtale. Det var Nicasio's berømte Jisbød ved via sacra, hvor Romerne pleiede at vederqvæge sig Dag og Nat. Ridder Geribert treen ind, og satte sig, strax indenfor Døren, ved det første ledige Bord; af Bodens tætt ved ham staaende Eier forlangte han Viin og Jisvand, og hensant derpaa i hiint Drømmeri, som pleier at ledsage den første Kjærlighed. Snart glemte han, hvor han var.

I Begyndelsen forblev den unge Fremmede ubemærket. Den Gjenstand, hvorom de Forsamledes Hovedsamtale dreiede sig, fængslede Deeltagelsen i høi Grad. Man levede nemlig i det mærkværdige Aar 1155, og Frederik den Første, med Tilnavn Rødfjæg, Hertug af Schwaben og den anden Hohenstaufen, som havde faaret den tydske Kongekrone, befandt sig allerede ni Maanedes med sin Hær i Italien; for her at befæste sin Magt, havde han tugtet Mailand, Chiari, Asta og Tortona, i Pavia smykket sig med den lombardiske Krone, og nærmede sig nu, paa sit moisommelige og langvarige Romertog, fra Bologna af, den hellige Stad, for her at opnaae dets Hovedsiemed, at salves og krones som

Keiser af den hellige Fader, hvilken Lykke hans Forgænger havde maattet savne. Men selv Maalet saanær, skulde Hindringer møde den udmærkede Tyrste. Frederik Barbarossa, hvis Stolthed og Herskesyge tidt fordunklede hans Tapperhed, hans Bestemthed, hans høie Landsdannelse og hans Hjertes Gæmlichkeit, just ham vare slige Hindringer velkomne, thi de tillode ham, naar han havde overbundet dem, at stemme Tonen høiere og uden Skyn at udtale, hvad hans heftige og vredeglødende Gemyt befalte.

Adrian den Fjerde bar dengang den tredobbelte Krone og Sanct Peders Risterring, en Engellænder, en Landmands Søn, og derfor uovet i det italienske Rænkespil, men ligesaa djerv og kraftig i sine Handlinger, som retsaffen i sin Tænkemaade. Men slige strenge Grundfættninger, slig ubøielig Charakter hugede ei de hovmodige Romere; forvænte ved Adrian's Forgængere, vilde de med Trods møde hans faste Regjering; en formelig Opstand, en Cardinals Drab, gav Paven fuldgylldig Ret til den høieste Strengthed; han satte Romerne i Vand, forlod deres Stad, og residerede i Nepi.

Mænd som Frederik og Adrian, Begge karakterfaste, Begge med Jernsind staaende paa deres Ret, men ogsaa Begge, den Første idetmindste dengang, ærende Andres Ret og agtende Retsfættighed for Kronernes helligste og herligste Edelsteen, maatte snart worde enige og i Venstæb forbundne. I Sætti sluttede de en fast Pægt med hinanden, og i den tydske Hærs Midte — et mærkværdigt Meteor paa den italienske Himmel! — drog en Pæbe mod Rom, for ved tydske Sværd igjen at faststille den gamle Throne, for at sætte den romerske Keiserkrone paa et tydsk

Syrstehoved. Vel var han endnu ikke raadig over Peterskirken, hvor saadan Høitidelighed maatte finde Sted; men den hellige Fader troede vel paa en Livvagt bedre, end sine Forgængeres Hellebarderer. Thi Fortroppen, der var næsten ligesaa stærk og velrustet, som hele den øvrige kejserlige Hær, anførtes af den 26aarige Brunsviger, Hertug Henrik, der allerede, i Mod og Styrke, sammenlignedes med den unge Love, skjøndt han først sildigere tilkæmpede sig Tilnavn af „Love.“

Kun faa Mile fra Italiens Hovedstad havde den brunsvigiske Syrste opslaaet sin Leir, og ventede den øvrige Hær, hvis Tros og Bagage var bleven opholdt af de flette Beie. Men ikke ledig laae den Krigserfarne i denne Tid; skjøndt Romerne ikke anede det, gjennemspejdede dog hans bedste Riddere Eggen, og samlede mången Efterretning, som kunde worde nyttig i Farens Tid.

Disse Dagens Nyheder var det, man underholdt sig med i Nicasio's Fiskbod; det var ogsaa, i den guddommelige Stads Krønike, uhorste Begivenheder, og selv den 80aarige Fizzania, den Berømteste af alle Drømmetydere og Urkanfræmmere, kunde ei, i sin oversfyldte Hukommelse, finde Mage dertil.

Et ungt, bruungult Menneske, netklædt i fin, svovlgul Dragt, Huen stolt smykket med en græsgrøn Fjerbust, traadte nu, udaf Bertens Familieværelser, midt blandt de mumlende Gjæster, og hans Komme vakte almindelig Opsigt.

„Segretario Gazza viva! raabte en firfåarten Oliehandler, som hidtil havde fort det store Ord: Han kommer, som han var kaldet, han bringer den friske Drik direkte fra Kilden. Herud, Ven Gazza,

med din Gazette! Jeg kan see paa Dine Dine, Du bringer os noget ret Interessant!"

Med et Haansmil saae den unge Mand sig om i Kredsen, hvis Midtpunkt han var bleven, og stedse klarere blev hans Ansigt, indtil det straalte i fuldt Solskin, og en skingrende Latter fra hans Mund, jog Selskabet tilbage.

„Bed min Herres gyldne Hammer! sagde han derpaa lunefuld: I ere nogle herlige Karle, I! Det kan nok betale sig, om Ratten at liste sig over de ujevne Gader, for at komme fra Governatorens velbesatte Skjænkebord herved i Eders lumre Hul. Fremvise I ikke Alle nysgjerrige Ubekatteeansigter af den latterligste Art! Eders Generalobersts høire Haand skal fortælle Jer Nyt, og derfor snakke I godt for ham; men kommer den ædle Gazza engang i Eders Boder, og viser Jer den Vre, at ville slutte sin Embedstørst hos Jer, og haaber at see Eders Erkjendtlighed forvandlet til Lacrymæ Christi, eller til en anden ædel Draabe, saa trakteres han med den daarligste Toscaner, I kunne finde!"

„Og hvad vil I sige med den kuriose Oration?" spurgte barst en stærk Karl i Lærredskittel, som sammenholdtes af en bred Læderrem, hvori skjultes et mistænkeligt Dobbeltpaar af blinkende Dolke.

„Hvad jeg vil sige dermed? spurgte Sekretairen stolt: Sige Jer vil jeg, at I Montere, med al Jeres Stoltshed, ere en jammerlig Menneſkerace! Da I erfarede de mailandske Byers Fald, da svore I, at ingen tydsk Støble skulde skride over den første romerske Hermesstøtte. Nu, da nogle Dusin tydske Harnisser have taget Qvarteer i Nærheden af Jeres Stad, sikke I Hovederne under hinandens Bug, som

Saatene, naar det lyner. Og selv det bedste ved Jer, Eders List og Snubhed, gaaer tilgrunde i Eders Gjærighed, thi da J i Morges aarle sendte Eders Deputerede til Governatoren, for at spørge ham tilraads, og den kloge Herre smilende raadte Jer, at sende alle Eders Husfruers Guldfjæder ud, for at tæmme de tydske Bjørne dermed, da opløstede J et Skraal, og vilde hellere døe under Eders omstyrtede Mure!"

„Gazza! knurrede Manden i Lærredskoften, idet han lagde Haanden paa Dolken: See Dig for! Ogsaa blandt Venner har Laalmodighed sin Grændse, og Du kunde let vorde de frie Romere ligesaa for døgtig, som Din Herre og Governatoren, der, til Skjændsel for det ædle Martelliske Huus, idag, da hele Rom i dyb Bevægelse seer de næste Dages Begivenheder imøde, giver et Festbal, som om han spottede den almindelige Uro og var glad ved disse fordomte Fremmede! —"

„Muldvarpe! skoggerloe Skriveren: Graver kun flittigt i Jorden, og trykker Dinene til, naar Solen blænder. Hvi udraaber Du Dit Maledetto over Fremmede, som Du ei forstaaer at veie, Du den romerske Soldateska's Monstербilled? Jeg var idag i Leiren, at udforske, hvornaar Majestæten indtræffer. Det er Hæderesmænd, som vide at behandle Hæderesmænd. Saaledes er jeg endnu aldrig bleven trakteret ved noget Cardinalsbord, og en ung Jyrste, Apol og Mars i Forening, lod En af sine Riddere række mig en Haandfuld Guldstykker, saa blanke og tunge, som min Pung endnu aldrig har omsluttet dem. Og vover Din frække Tunge, at tale ilde om min Herre endnu engang, saa vogt Din Hals! — Og nu et Spørgsmaal til Jer^e Alle: Hvad om nu

den floge Governatore havde givet denne Fest, for, uden Opsigt, at forsamle alle Edle og Overster i sit Huus? Hvad om der nu, mens Paukere hvirvle, Bægrene klinge, og den fortryllende Chiara di Drazgonite, med sine Søstre fængsler de unge Sprader, hvad om der nu, siger jeg, i Governatorens Konkammer, af de Gamle og Kraftige raadslaas om Roma's Vel, hvorledes man skal gjøre dette Tordenveir frugtbart, uden at Lynet skal tænde og hærge? Hvad om saaledes det, hvorover I harmes og spotte, blev Eder til Frelse, hvor vilde I da faae Blusel nok fra til at vise den Anger, I maatte føle?"

Han taug med foragtelig Mine, dreiede sig om paa Hælen, og begjerte syltede Frugter af Berten. Men ved den modsatte Ende af Boden havde hans Tale havt alvorligere Følger, end hos hans nærmeste Tilhørere.

Den tydske Ridder i Krogen ved Indgangen havde kun bekymret sig lidet om Selskabets Passiar. Hans Handsker og Barret laae hos ham paa Bænken; hans Kappe, trukken over den venstre Skulder, tilhyllede ham næsten gandske. Skriverens Komme, der næsten var samtidigt med hans, drog al mulig Opmærksomhed fra ham; men ei heller denne Aftvakte ham af hans Drømmerier, thi trods sit Kjendskab til Romersproget kunde han dog ei forstaae disse Mennekkelassers platte Sprog og mangen fremmedklingende Dialekt. Men da Gazza nævnte Chiara, da gennemfoer det Ridderen som et elektrisk Slag. Rask hævede han sit Hoved, hans Kappe sank fra Skuldrene, og fra hans Bryst steg en Tone, liig de nordamerikanske Billedes uarticulerede „Hugh!“ Men

Gazza's fortsatte Tale tiltrak ham ikke; hans Gemt kunde, i denne Nat, kun have een Interesse — snart laae hans Lokkehoved atter fast i den hule Haand.

Men alt Dette var ikke blevet ubemærkt. Hine to Mænd, som, allerede ved det ovenomtalte Haandkys, havde vliift sig fjendtlighsindede mod den tydske Kriger, sadde ham nærmest her — italiisk Nysgjerrighed og italiisk Mistro lyste af de Dine, hvormed de skottede over til ham. Hos den Ene af de frække Beskuere, hiin Minotaur i brunt Kappe og med det blodrøde Haarnæt, blev Betragtningen imidlertid ikke længe inden Roligheds og Sømmeligheds Grændser. Hans Blik, der hidtil, uden synderligt Udtryk, havde mønstret den Fremmedes Gestalt, blev stivere, fastere, ildfuldere; især hviielte det paa hans Haand, der tjente det skønne ridderlige Hoved til Støtte. Graadigt, fjendeligt som Tigerkløer, udstrakte sig nu de brune Næver; den senefulde Hals forlængedes, og med fremadludende Hoved rykkede Italieneren, sagte og langsomt, Ridderen nærmere. Pludseligt vendte han sig om til sin vindtørre Ledfager, og en Hær af Lidenskaber syntes at beherske hans Ansigts marker rede Træk.

„Tommaso! hvisttede han med betungen Hefsigheid: Er Du blind, eller seer Du Ranet, som jeg? Betragt Pegefingeren, der krummer sig over den glatte Pande — ved Sant Lazaro og den ubesmittede Undfangelse! Vi kjende denne Ring; det er ingen Maaned siden, jeg hjalp Huushofmesteren at oppudse Familiens Smykker.“

„Ved de 41000 Jomfruer, Du seer ret, Toro! skammede den Anden: Endnu for sex Maaneder siden

har vor ædle Herre den ved Fruens Begravelse. Vætt forsigtig, Toro! Tyven synes ei at være nogen simpel Karl, og gode Baaben har han."

"Jh hvad Forsigtighed! Hvor jeg finder min Eiendom, der tager jeg den!" — Og opspringende slog han med Næven i Bordet, saa det klirrede i den tydske Ridders Bæger, og han selv foer op af sine Drømme.

"Hvorledes kommer min Herres Ring paa Eders Finger, Godkarl? spurgte Angriberen med Hestighed: Med god Ret kan den ikke sidde paa Jer Kno, thi endnu for kort siden horte den til Dragoniternes bedste Skatte, og laae ved deres Klenodier, og denne min høire Haand skal worde sort Lava, om jeg, som en tro Tjener, forlader dette Sted, før J har gjort mig fyldestgjørende Regnskab, eller givet Ringen fra Jer."

Ridderen var faren op ved det første Ord. Nu fastede han sin Kappe tilbage, trykte Barretten paa Hovedet, og greb til Sværdet, uden dog at trække.

"Veed Du, med hvem Du taler? spurgte han med stolt Harm, idet han hastigt, med viensynlig Bestyrtelse, skjulte Haanden i Handsken: Jeg vil ei tilregne Dine svage Dine, som have skuffet Dig, en Fornærmelse, som Du ellers maatte udsone med Dit Liv!" tilføiede han foragteligt.

"En Fremmed i Krigsvaaben? En Tedsko med Sværd? — Han har hørt Alt, hvad vi have talt! — Han er Kongens Spion!" — Saa gif det, Slag i Slag, og Alle trængte sig frem med sjendelig Mine.

"Ved Hammeren! raabte Sekretairen: Det er hiin Hertugens Ridder, som fyldte min Haand med Guld. Vaer Jer, ædle Herre! —"

„Ned med den Spion, den Tyv! Jeg alene vil dømme ham!“ skreg Toro rasende, trak Stiletten og styrtede frem. Alle kjendte kun alt forvel den uhyre Kraft, hvoraf denne den gamle Marches ses Skjoldbærer var i Besiddelse, saavelsom hans berygtede Færdighed i at føre Vaaben. Alle bleve derfor stumme af Skræk og Forventning, thi de Besindigere forudsaae Følgerne. Men Alle forstenedes hartad ved Udfaldet. En let, fin Klang hørte man, som om Stilettens Od havde berørt den Angrebnes blanke Brystpandser. Derpaa saa man, hvorlunde Tydskeren, med vidunderlig Kraft og Smidighed tillige, frabristede Romeren Dolken med den Hsire, men med den Venstre greb ham i Struben, styrtede ham ned, saa hans Hoved drønende berørte Bordpladen, og nu gav ham et Stød, hvorom Enhver maatte troe, at Fienden derved var naglet til Egedisken gennem begge Lindinger. Derpaa greb Ynglingen atter sit eget Sværd, og, holdende det hen for sig, raabte han i ædel Uvillie: „Herhid I Allenjunker, Penneriddere, Banditer og Livegne Alle! Hvo der vover, at gjøre et Skridt efter mig, ham skal jeg saaledes undervise i Gjæsteretten, at han for stedse skal angre, i sit Skurkeland at have spottet denne tydske Dyd!“

Rask trak han sig tilbage, naaede Døren, truede, liig en forbitret Mars, endnu engang, og forsvandt derpaa, liig et opløst Laagebillede, i Natfkyggen udenfor.

Med hans Bortgang kom atter Liv og Livsmod i den strækkede Hob. Tommaso og Rogle af hans Venner styrtede først hen til Bordet, hvortil Toro's Hoved var fastnaglet; liig en fængslet Prometheus, stred den Stærke her med alle de herkuliske Lemmer,

som i Dødsens Krampe. Men til deres Forundring saae de hverken Blod eller Bunde; saa behændigt havde den tydske Ridder vidst at føre Dolken, at Staalet, uden at saare Hovedet, var gaaet gennem Nættens Slyngning og gennem det stride Haars tykke Totter; tilmed havde hans vældige Haand drevet Jernet saa dybt i Egeplanken, at adskillige Romeres forenede Kraft ikke formaaede, at bevæge, end: sige udtrække Stiletten. Man maatte overstjære Nættet og opløse det flettede Haar, for at gjøre den sælsomt Fangne fri igjen. Den første Bevægelse, det rasende, fraadende Menneske gjorde, bestod deri, at han greb efter sit Vaaben, men Dolken vilde ei heller vige for hans Ræmpkraft — klirrende brast Klinge sonder ved Hjaltet. „Ud, ud alle Mand! skreg nu den Forbittrede: Den Vold og Skjændsel kan kun Blod betale! Han kan ikke slippe bort. Alle Porte ere lukkede. Hvo der har et romersk Hjerter og Romere, hjælpe mig at gribe Ringens Ransmand!“

Han foer mod Døren. Da bredte den gamle Sizzania de tørre Arme imod ham. „Bandsittige! raabte han, som fra Graven: Vilde I offere Eders Engel? I Landen var jeg midt i Guds Sol, og dens rødeste Straale befinnede den Fremmede. Og see, han blev en Erkeengel, liig Michael, og flammende Lokker ombølgede hans Hoved, og uhyre Vinger vorte frem af hans nøgne Skuldre, og han førte Herrens tveeggede Sværd, og svang det over Eders Hoved, I Bantroe! Og da hørte jeg bag mig en vældig Stemme, liig en Basun, som sagde: Denne skal redde min hellige Stads Værel, og tage Forsvæddelsen fra den, som dens Sønner have beredt, og

bevare mine hellige Huse fra Undergang, og forherlige sit eget Navn for Aarhundreder. — "

Studsende stod Mængden der; kun Toro vilde udstrække Armen, for at bane sig Vej — da gik et Lynglimt, lig en Kæmpeflange, gennem Matten udenfor, et frygteligt Tordenstrald fulgte paa, Gubben syntes, liig Elias, omhyllet af Flammer, at rives ud, Huset vaklede, og Alle styrtede bedende til Jorden.

Den tydske Junker havde imidlertid, uden at røbe, fortsat sin triumpherende Slugt, hastigt skjult sig bag Titus's Amphitheater, og da han ingen forfølgende Godtrin hørte, havde han begyndt sit Tilbagetog Vester paa. Forsigtigt skred han gennem de menneketomme Gader, og havde ei Lynglimtene af og til forvandlet Matten til høilys Dag, vilde han neppe have fundet Vej til Liberbroen og til Janiculus. Ved den høie Muur, som omgav Høien, famlede han ned, til han naaede et Sted, hvor, for kort siden, en Deel af Steenvæggen var nedstyrtet ved et Jordstælv. Ridderen lyttede, og undrede sig, thi udenfor syntes adskillige Mennesker at samtale. Dog uden Frygt slog han tre Gange med sin Kaardeknap mod Brystharnisket, og strax lod et lignende Tegn udenfra, ledsaget af et lydeligt Glædesudraab. Rask steg han over Muurbrokkerne, og snart stod han hos sin Page, der holdt to gode Heste; men til sin Forundring saae han endnu een Rytter paa den hemmelige Plads — et nyt Lynglimt lod ham snart gientjende Eslingerens, hans Baabenmesters og Teltkammerads gamle Svend.

„Vel Eder, Hr. von Dalberg! sagde Denne hastigt, idet han sprang af Sædlen: Vel Eder, at I kommer inden Daggrø. Hr. Georg lader hilse, og sender Jer sin bedste Løber, at I desvær kan komme tilbage til Leiren. Hans Kongelige Majestæt kommer ved Daggrø, og derfor skal den første Solstråle træffe hele Mandskabet væbnet og opstillet, og Hr. Georg minder Eder om Hertugens Forbud, ifølge hvilket ingen Ridder maa forlade Leiren ved Nattetid.“

„Georg mener det godt, og denne Gang har han truffet det paa en Prøf!“ sagde Ridderen, besteg det høie Dyr, og galopperede bort. Den korte Sommernat var næsten tilende, inden Veien til den brunsvige Hertugs Leir var tilbagelagt, og allerede bræmmedes Horizonten af den første klare Stribe, da Heribert von Dalberg, travende hen langs de friske fæstede Bolde, naaede den velbekjendte Indgang, hvor hans schwabiske Baabenbrødres Gangere holdt. Endnu herskede dyb Stilhed trindt omkring. Men udenfor et af de første og anseeligste Telte, som overskyggedes af en høj, dunkel Cypress, gik en aldrende, tykstjægget Riddersmand op og ned, fast indsvøbt i en ildguul Kappe; mørkt saae hans Dine frem under de sorte Bryn, som om de søgte Roget, og ligesom i Ubillie greb han stundom efter Solbægre, som stod paa et lidet Feltbord udenfor Teltet, og gjorde et dygtigt Drag deraf.

Bagten raabte Ridder Heribert an; halvsagte gav Denne Seltraabet: „Scharf Welfenschwert!“ og travede hen til sin Teltkamerad, Georg von Eslingen.

„Lovet være min Skjtspatron! raabte den skjægede Mand: Laae en Lindorm i sit Blod for mine Fødder, vilde min Glæde ei være større, end nu, jeg seer Dig, Du Partisan. Kom, sæt Dig ned her paa Feltstamlen, og tag Dig en Morgenslurk. Du seer jo gandske bleg og forstyrret ud efter det vilde Natteridt.“

„Seer Du nu, Heribert, hvad der kan komme ud af slige eventyrlige Streiferier? Kom Du nu, som igaar og iforgaars, hjem ved høilys Dag, og fandt alle Ryttere fuldvæbnede i Linien, eller maaskee endog Kongen indreden, hvor skamfuld maatte Du da staaet for Feltherren! Nei, slige Narrestreger due Intet. Hvorledes Du, ærbare Junker, kan bære Dig saaledes ad, er mig en Gaade. Ja, ja, den lumre italiske Lust er farlig for tydske Lunger. Jeg kan ogsaa snakke med! Allerede for en tolv — femten Aar siden var jeg her første Gang med den gamle Kæmmereer fra Worms.“

„Vel gjør Du Ret i at advare mig, Georg! sagde den unge Riddersmand: Ofte har jeg hørt, i Sang og Digt, at Ungdommen tilfidesætter Vensteb for Kjærlighed, skjøndt dog Vensteb aldrig er fornødner end i Kjærlighed, aldenstund det maa tænke og vaage, naar Kjærligheden er drukken eller saligmodig. Nu har jeg uventet mærket det paa mig selv, men skal ret strax gjøre min Feil god igjen. — Du veed, hvor strengt og alvorligt vi levede i Worms i Kæmmererens Huus. Du var jo alle de unge Bildhoveders Vaabenmester, den rige, barnløse Onkel samlede om sig her. Du foretrak mig for alle de Andre, Du kjendte mit Hjerte, mine Ønsker, mine Tanker; men det vidste Du ei, at en brændende

Længsel greb mig, naar vi Drengene sadde summe og lyttende ved Aftenbordet, og Onkel, og Storkommandeuren, og Biskoppens Oberstfrimester fortalte om Landet Italia. De gyldne Eblers Land, og de hvide Guddomsbilleders og de flammende Bjerges, syntes mig at være Jordens Paradiis, og naar den ellers saa blege og huulviede Pfalzgreve kom, og hvergang, ved det sjette Glas, med Rubinglød paa Rinden og sælsomt funklende Dine, udbragte en Skaal for de varme Qvinder hiinside Alperne, og fortalte om de lyslokkede Venetianerinder og om Neapolitanerinders sorte Karfunkeløine — da blev Kollerten mig for snever, og jeg maatte staae mig fra Bordet. See, Georg, denne usigelige Længsel voxte med hvert Nytaar, og da alle schwabiske Riddere opbødes til dette Reifertog, havde jeg ondt ved, ei at røbe mit Hjertes jublende Lyst. Og da jeg nu hidkom, var det ei anderledes, end som om de fremmede Marker tilhviistede mig: Kom herved, Heribert! Allerede længe, længe have vi ventet paa Dig! — Men min Længsel blev mægtigt dæmpet. Intet af det, hvorom jeg havde drømt, traadte mig imøde. Hellere havde jeg villet friges med de grusomme, blodtørstige, afgudiske Bønder, eller med de vaabenfyndige Polakker i deres Bjørnestove, end saaledes at ligge ørkesløs bag Bold og Skandsekuro. Og hvad blev der af det i Drømme seete Paradiis? Et Veir modtog os, værre end Regnmaanederne ved Neckarstrømmen; bundløse Veie piinte vore brave Stridsheste; ingen Borg aabnede sine gæstmilde Porte for os; usle Herberger fulde af Utoei bleve vor Tilflugt — og meest lededes jeg endnu ved Menneffene, dette gule, vindtørre Pargads, med Lumsfhed i fulglødende Dine,

med Skadefryd paa de smalle Læber, bag hvilke hvide Roodyrstænder truede, med Mordlyst uden Tapperhed, Baabenkyndighed uden Mod! Og nu Fruerne og Jomfruerne! Alle de, jeg saae i det lombardiske Rige, syntes mig neppe værd, at reise sig for. Mit Hjerte blev foldere, end nogenfinde for. Alt som jeg kom videre frem, svandt ogsaa hvert Spor af den italienske Kjærlighedsdrøm, og jeg lovede mig selv, at Eren alene skulde være min Brud, og med Liv og Blod vilde jeg beile til hendes Gunst, til Kongen havde givet mit Baaben en ny Prydelse, som kunde bringe mit Navn til Efterverdenen. Da rykkede vi for Tortona. Hertug Henrik førte os til Storm, Forstæderne bleve vores, og — Din modige Heribert blev en Fange, en Slave, just da Hertugen fremstillede mig for sine Junkere, som deres Mønster, som deres fremtidige Capitain, just som vi Alle seiersdrukne jubledes paa de nedbrændte Huse og de forstyrrede Udenværker.

„For Tortona?“ spurgte Kjöllingeren forundret.

„Du veed, vedblev Heribert fyrigere: at Staden ei vilde høre Noget-om Capitulation. Du veed, Kongen svoer, ei blot at ville tugte, men tilintetgjøre den; Du veed, at han desaaarsag, ved en Herold, lod forkynde, hvorlunde han tilstod hver Fremmed og Udlænding, som tilfældigviis befandt sig i Staden, fri Vortreise. Enhver lydig og fredelstende Borger indrømmede han ogsaa to Dages Frist til, med Saa meget, som hans Skuldre kunde bære, at forlade den til Undergang fordømte Stad. Jeg havde Bagt ved den søndre Port. Da nærmede sig en anseelig Rytterflaare: to Mænd af ridderligt Udseende ledsagedes af tre Svende, der beskyttende omgave en Dame,

som reed en smuk Pasganger, men, fra Jøsse til Rnæ, var tilhyslet af et blændende hvidt Slør. Foran reed en Dreng, klædt som Page; en Sølvtrumpet hang om hans Skuldre, og i sin Høire bar han en hvid Fredsfane. Forundrede og nysgjerrige saae jeg og mine Evende Toget imøde; nu standsede det, og sendte den lille Herold forud. Ikke Lombarder, ikke Kongens Undersaatter vare disse Ryttere, fortalte han, men frie Romere, som vare komne i Besøg til Tortona, og nu ønskede, at reise hjem. Et sælsomt Lune, en egen Baabenlyst opsteeg i mig ved dette Budskab; jeg lod en Rytter give mig min Landse, galopperede hen til de Fremmede, og sænkede hilsende mit Værge for dem. "

"Gud forbyde, sagde jeg i den mildeste Tone: at en tydsk Riddersmand ei, til enhver Tid, skulde holde sin Fyrstes Ord i Ære, helst naar det gjælder en Dames Sikkerhed. Dog mener jeg, at naar vakkre Riddere mødes, være sig hvor det vil, bør de ikke drage hinanden forbi, uden at have givet hinanden et Tegn paa deres Agtelse. "

En velboren Ridder sporede strax sin Guldsux nærmere mod mig, og, løstende Visiret, spurgte han med spændte Ansigtstræk: „Hvorledes mener J det, Capitain! "

"J synes forlængst at have forstaaet mig, min ædle romerske Herre! svarte jeg smilende: Thi naar Rhinstrøm og Tiberflod stødte sammen, vilde de da ei taarne deres skønne Bølger mod hinanden, for at hilse og vise hinanden gjensidig Ære? Saa mener jeg da, at Romer og Tydsker, der tilfældigviis fandt hinanden fuldrøbnede, vel kunde gjøre et Landseridt med hinanden paa den smukke Grønning hift,

men kun for Spøg, uden Had og Harme. Og hvo der vinder, skulde have Ret at fordre Noget til en Amindelse, et Hjelmklenodie, eller et Ruststykke, eller hvad Modparten ellers kunde give."

Romerens Ansigt blev hvirvdt. Hastigt sagde han: „Bed St. Paul, I er saa heed en Stridsmand, som om Eders Bugge ei havde været indefrosset i den tydske Jis. Og paa det I, dristige Partisan, kan vide, hvo der har viist I romersk Baabensførelse og for hvem I ligger under, saa viid: Giulio Tafano rider mod I, en romersk Ridder, hvis Familie kun erkjender Een ældre i hele Kirkestaten."

„Kommer I til Schwabenland, ædle Tafano! svarte jeg, idet jeg kastede min Hest om ad Grønningen: Saa spørg kun efter Dalbergernes Borge. Det Ravn flinger vidt og vel, blandt Høie og Lave, og en gjæstmild Modtagelse skal I finde, og ved Rhinskviinsbægre skal man forevise I det Alendie, jeg i denne Morgenstund tænker at fravinde I."

Romerens udstødte en Tone, der hartad lød som en Bredeseed; derpaa sporede han ogsaa sin Hest ad Grønningen til, og vi rede mod hinanden. Snart var Tingen afgjort; han førte et ordentligt Stød, men Jernspidsen gled af paa mit Brystspanders blanke Hvælving, medens min Landse satte sig fast mellem Blomsterziraterne paa hans Skulderstykke, og han ret pynteligt gled ned i Græsset, uden videre Beskadigelse, end et Par Pletter paa Rappen og en knækket Sjer paa Hjelmkammen. Flux sprang jeg af, og hjalp ham op; men han sagde ikke et Ord til min lunefulde Høflighedssermon, han havde kun travlt med at fange sin Sux igjen.

„Det gjaldt nu, at æske min Priis; men idet jeg vilde vælge, fik jeg et Indfald, som jeg ikke kunde modstaae. — I det jeg løste min Hjelmkjæde og tog Staalhuen af Hovedet, traadte jeg til den fremmede Ryttertrop. For Damen traadte jeg hen, og bøiede mig høvisk. „Høie Signorina! sagde jeg ærbødig: I var vor Kampdommerske, I veed, hvad Skjebnens Gunst tillod mig at fordre. Men jeg opoffrer gjerne selv det rigeste Klenodie, og udbeder mig en Gunst af Eder, der vil volde mig større Glæde, end Perle og Diamant. Eders Stads Qvinder prises høit for deres Skjønhed; men endnu forundtes det mig aldrig, at see en Romerindes Ansigt. Vil I nu, om I ikke er en Christi Brud, eller bindes af noget Løfte, afløre Eders Ansigt eet eneste Dieblif, saa er Kampprisen rigt betalt, og Eders Bei staaer aaben!“

„Løse! raabte Kjöllingeren: Du havde skullet tage Fuxen — sikkert neapolitansk Blod, og Din Kleppert har, i Vinterkampagnen, hentet sig Galle og Spat. Naar hun nu løftede Sløret, og en vindtør Bedstemama, eller et guult Zigeunerbilled gloede paa Dig? Det havde just været tilpas!“

„Nær havde Rødkappen ogsaa fordærvet mig Spøgen! tog Heribert Ordet: Thi han nærmede sig hastigt, og meente, kun paa ham havde jeg Fordring, og hans Stridshest, ja, hans Sølvrustning, kunde jeg begjere, men Signora maatte jeg ikke fornærme — ellers vilde det komme til alvorlig Sværdkamp. Men da klang en Røst, liig en Sølvklokke, under Sløret: „Hvor kan det, der smigrer, fornærme?“ spurgte Damen skjelmst, næsten kunde jeg sige, med let Spot. „Det harmer Eder, Giulio, at mit ringe Ansigt af

den tydske Herre vurderes høiere, end Eders Rustning og Eders Ganger. Men jeg hører jo ogsaa til hans Modpart, og tager ikke i Betænkning, at udløse os, var det end kun af Forsængelighed, for at kunne rose mig af, at have hjulpet Jer stolte Mænd ud af denne Jammer, eller af Skadefryd, for at narre denne unge, nysgjerrige Fremmede med mit Hverdags-Ansigt. Thi i Sandhed, aldrig betales der en ringere Turneerpriis, og ingen Seierherre skuffedes nogensinde med saadan uægte Løn!"

"Hun løstede Sløret, og — — jeg stod der med vidtaabne Dine, stiv som et Marmorbilled."

"Var det en rødøiet Hæx?" spurgte Æflingen. — "Det var ingen Kvinde! svarte Dalbergeren med næsten døende Stemme: Thi aldrig straalte flig en Himmel nogen Mand imøde fra et Kvindeansigt; aldrig talte, uden Ord, een Sjæl saa klart og tydeligt til en Anden af Diets Gidspeil. Guds Billed! det var min eneste Tanke. Det tænkte jeg endnu, da den avindsyge Rømer gav Befaling til Opbrud, da de travede bort og Støv truede at skjule dem. Endnu engang havde hun seet tilbage, inden hun lod Sløret falde, og dette Blik drog mig efter hende med Trolddomsmagt, og stormende steg jeg tilhest, og kommanderede et tordnende „Marsch," og fulgte Rømerne, saavidt min Tjenesteplygt tillod det."

"Men Maanedes ligge mellem Da og Nu! afbrød Vennen den fyrige Fortæller: Du fjernedes ikke fra mig siden; Du var tilstede, da Tortona sank i Ruiner, Du feirede den lombardiske Kroning med os i Pavia, og Maifesten i Bologna, og jeg saae ingen Forandring paa Dig — — —"

„Jeg vil kun minde Dig, tog Heribert Ordet: om den ranke Gartnerpige, som, i de otte Dage, vi have ligget i Leir her, hver Morgen besøgte vore Telte, og, i sine hvide Kurve, hidbar de skønneste Frugter. Mig bragte hun Paradiisæblerne, mig Kjærligheds hemmelighedsfulde Budskab, mig Indbydelse til natligt Stævnemøde. Af hende underrettedes jeg om hiin Bei gennem den brøstfældige Muur, hvorom jeg har talt tilforn; ledt af hende, kom jeg, gennem en dunkel Labyrinth, til min Gudinde, og hun er endnu stedse den troe Noahsdue, der bærer Haabets og Glædens grønne Qvist frem og tilbage.“

„Og Din Gudinde hedder?“ spurgte Æflingeren hastigt. — „Forvoone! soer Dalbergeren op: Mener Du, jeg selv vovede, lydt at udtale hendes Navn, skøndt det evigt gjenflinger i Hjertet? Hun er En af Roms Edleste. Held Dalbergernes Slægt, om den i hende fik en ny Stammoder! Men hendes Kjærlighed har været Diebliffets Barn, ligesom Min; kæmpestærk har den, i vældig Længsel, gjenembrudt alle Skranker. Dog — Tausshed har hun budet mig, hun! Og kun en Skurf eller en Daare, lønner Salighed med Utafnemmelighed.“

Larmtrompeterne lode. Rask stode Ridderne op, trykte hinandens Haand, og iilte did, hvor Pligten kaldte dem.

Rytterfærernes lange Linie udbredte sig paa Sletten, og den klareste Sol skabte et blændende Bepelspil af de mangfoldigste Farveblandinger, idet den bestraalte de forskjelligt formede og farvede Rustningers blanke Metaller. Den største Deel af disse

Skarer bestod af Hertug Henrik's Vasaller. Selv red han, ledsaget af sine Oberster, ned ad Linien, og overalt modtogte Rytterkolonnerne den høiagtede unge Feltherre med lystelig Vaabenlarm.

Da Hertugen kom til det Sted, hvor Heribert von Dalberg holdt hos sin Skare, vendte han pludseligt den skønne brune Hingst, og red tæt hen til den studsende Riddersmand. „Hvorledes er det med Dig, Dalberg?“ spurgte han, idet han, med det store sorte Niepar fixerede den unge Mand, som om han vilde trænge ind i hans Sjæls Jnderste. „Min Helt fra Tortona, hvorfor hænger Du med Hovedet, som om Jernhuen var for tung for den trætte Nakke? Hvi er Dit Ansigt saa blegt, Dit Nie saa mat, som om Du havde gennemvædet Natten?“

„Min ædle Herre!“ stammede Heribert forfærdet, idet han med Sværdhaanden uvilkaarligt foer mod Hjertet.

„Sidder Bunden der?“ spurgte Hertugen: Heribert, Heribert, vaer Dig! Du er ei ved den fromme Elbstrøm, hvor Moen lever klosterligt paa sin Fædreneborg. — Tal ei — jeg veed Alt, hvad Du vil sige. Seer Du, tilføiede han alvorligere, idet han med Haanden gennemstrøg de dunkle Løkker: Morgenduggen er endnu i mit Haar. Jeg rider ogsaa aarle ud af og til, for at see efter Bagterne, og stod ei en vis Capitain saa vel anstreven hos mig — — da ! God Bedring, Heribert!“ sluttede han, og idet han, hen mod en fjern Hvi, svang sin Tyrstehat, raabte han: „Hift vaier Kong Frederiks gule Silkesane! — Op med Landser og Sværd! — Leve den kongelige Herre, den Gjeveste og Tappreste af Hohenstaufferne!“ —

Alle Blikke vendte sig mod Høien, hvorfra en brusende Krigsmusik lød; Hærens Fortrop lød sig see, og høi Jubel fyldte Gletten, thi Frederiks Komme lovede Alle deres høieste Ønskes Opfyldelse: Indtog i Staden Rom.

Gladelig hilste Tropperne hinanden, og en alsindelig Fest forherligede Gjenforeningen. Men hvor undredes de høie Herrer, da det rige Maaltid, som var anrettet midt i en duftende Orangeslund, afbrødes af et Gesandtskab fra Staden Rom.

Den fyrige Frederik sprang strax op fra Tasset, strog sig det yppige Rødstjæg glat, og vendte sig smilende til den hellige Fader, som indtog Hæderspladsen ved hans høire Side.

„Hvorledes skal jeg modtage Eders Helligheds angerfulde Børn? spurgte han lunefuld: Skal jeg fordomme dem til streng Poenitents, eller skal jeg hyde dem tilbords som den forlorne Søn i Evangeliet?“

„Vostrà Maestrà kjender ikke disse i Sandhed Forlorne! svarte Adrian alvorssfuld, med Harm og Uvilhelie i det blege Ansigt: Sømmede det sig for Christenhedens Overhoved, da vilde jeg vedde min Tiara mod Eders Kongekrone, at J ei kommer tilbage med denne spøgfulde Mine, naar J har viist disse Overmodige den ufortjente Raade, at høre dem.“

Den tydske Konge vinkede sine Tyrster og ædle Riddere til sig. Ved Indgangen til Skoven, omringet af dem, modtog han Gesandterne, paa en forgyldt Stol, med det mægtige Sværd i Haanden, og allerede deres Optog stadfæstede den geistlige Overherres Mistanke.

Skinnende af Guld og Edelfstene, frigerst rustede tillige, fremtraadte Senatets og Borgerstabs Gesandter, og deres Holdning, deres kjæffe Mine udtalte Intet mindre, end Ydmyghed og Bøn. Logets bedagede Ansører steg af sin Hest, der bar et Purpurdækken. Den høigule Baabekjortel, med en broderet Drage paa Brystet, gav ham Udseende af et Krigens Bud, og uden Knæboining nærmede han sig, med sit Følge, den kongelige Herre. Efter en let Hilsen hidvinkede han Herolden, og Denne kundgjorde, med høi Røst, Gesandternes Stand og Navn.

Hvor forfærbedes Scribert von Dalberg, da den graaløffede Herre med Dragebilledet nævnedes som Marchese di Dragonite, Generaloberst for den romerske Bymagt, da hans Elsktes Fader stod tæt foran ham, og, med det indfaldne, men endnu stedse ildfulde Die, mønstrede de tydske Kæmper, som om han vilde udfordre dem!

Den ærværdige, i Sandhed heroiske Stikkelse, gjorde et dybt, sælsomt Indtryk paa ham. En Stemme syntes at hviste bagved ham: „Dalberg, i denne Mands Huus er Du indbrudt ved Midnattid, og han veed det ikke. Denne Mands skønneste Stat har Du tilegnet Dig, og han veed det ikke — han maatte skjule sig bag Hertug Henrik.

Den gamle Colonello fremtraadte nu, og holdt en Tale fuld af Pomp og Gld. Den var, i sit Slags, saa mærkværdig, at Historiefriverne havde fundet sig foranledigede til at opbevare den. Uden at berøre Paven med et Ord, erklærede han, at Romerne til deres Forundring havde hørt, hvor-

lunde den tydske Konge var gaaet over deres Grænser, i den Hensigt, at lade sig krone i St. Peterskirken. Vel havde Romerne tordet vente, at Frederiks Gesandt havde foredraget dem den fremmedes Tyrstes Begjering, thi uden deres gunstige Samtykke, vilde hans Ønske vanskeligt naae sit Maal. Men af Afgjælse for den gamle Bedtægt, af Afgjælse for Hohenstaufernes Slægt, samt for den Bedendes Værdighed og hvitpriste Tyrstedyd, kom de venligt den Fremmede imøde, og vilde gjerne opfylde hans Ønsker, naar han derimod, ved sit Køngeord, vilde love, at opfylde de Betingelser, Staden Rom og dens Senat maatte forelægge ham. For det første maatte han, efter gammel Skik, holde sit Indtog i Purpur og paa gylden Triumphatorvogn, førrende besejrede Konger og undertvungne Folkfærdes Skatte med sig; thi Roma's Porte pleiede kun at aabne sig for Laurbær. Dernæst maatte han erklære Staden for Verdens Midtpunkt, for Europa's Dronning, forbinde sig til, at beskytte den mod Alle, selv mod den af dem udstødte Pave, og, efter gammel Bedtægt, udbetale Senateret femtentusinde Mark Sølv, som en ringe Tribut for den Ære, han nød i Rom. Kun efter at have opfyldt disse For skrifter, kunde han vente, af det romerske Senats Hænder at modtage den romerske Keiserkrone.

Kolig havde Kong Frederik hørt paa den lange Tale. Med Forbittrelse i de skjæggede Ansigter saae Tyrsterne paa deres Herre; den unge Hertug raslede utaalsmodig med det mægtige Sværd, og den hidtige Wittelsbacher traadte, med knyttet Haand, et Skridt ud af Kredsen. Men Frederik trak ham

rast tilbage, og, reisende sig, traadte han med høj Latter tæt hen til den studsende Romeroberst. Idet han greb og trohjertigt rystede hans Haand, sagde han med levende Humor: „Can che abbaia non monde mai! En gjænde Hund bider ikke! siger Eders Ordsprog. I har spillet Jer Rolle godt, gamle Ben, og var I en Drusus eller Scipio, og store Roms gamle Legioner bag Jer med deres Orne, da havde sliq. Oration taget sig fortræffeligt ud. Men nu gjør I kun Nar ad Jer selv, thi Fordrangen passer til den Fordrende, som det kæmpemæssige Jerntoi, min Wittelsbacher bærer, vilde passe den Page, der hist holder Eders Hest. Vender tilbage igjen til Eders Stad. tilføiede han med Værdighed og alvorlig Mine, idet hans Stemme lød som et Kommandoord: Breder Tæpper, smykker Port og Gader! Thi Frederik, den tydske Konge, vil gjøre Jer den Ære, at hvile inden Eders Mure og at drikke af Eders Bægre. Frederik, den tydske Konge, vil føre Eders Overherre tilbage til Jer, at Forbandelsen kan vige fra Eders Hoved, og Eders Kirker gjenaabnes for den rette Lære, og Gudsbespotteren Arnold af Brescia fordrives med alle de Branglærere og Rjættere, for hvilke I have aabnet Eders Øren! Skynder Eder nu, at efterkomme min Befaling, og vænner Eders Kneæ til at bøie sig i Støvet, eller Frederik skal lære Jer det, saasandt dette mit Skjæg er mit, og jeg nu lader Jer fare med Fred, uden at straffe Jer for Eders latterlig: frække Ord!”

Strygende sig om det røde Skjæg, vendte han Romerne Ryggen, og bad sine Riddere vende

tilbage til det uden Nødvendighed afbrudte Maaltid. Skjulende deres Forbittrelse, forlode Rømerne Leiren.

Men i Hjertet tog den kloge Konge ikke denne Tildragelse saa let, som paa Tungen, thi han kjendte de romerske Patriciers ildsprudende Gemytter og Senatørernes Hovmod. Allerede under Maaltidet gjorde Frederik og Adrian den fornødne Aftale, og da det lakkede mod Aften, brød hele Hæren op, tilbage lagde rast den korte Vej, og leirede sig, ved Solens Nedgang, i en viid Halvkreds, ikke langt fra den hellige Stads Mure. Men en endnu langt større Overraskelse ventede dens Indvaanere, der, i hurtigt sammenkaldte Forsamlinger, udrugede onde Anslag. Ogsaa Paven havde endnu sine Tilhængere i Staden; just den Deel af den romerske Krigsmagt, der havde sit Standkvarteer i citta Leonina, hvor Peterskirken ligger, var bleven ham tro, og stod i hemmelig Forbindelse med ham. Da Natens Stilhed nu lagde sig over Stad og Land, da de vildtbevægede Rømere meente, at den træge Tydsker nu sov i sin af Vagtblus omgibne Leir, da brød Presbyter: Cardinalen Octavianus op som Pavens Sendebud; ved den gyldne Port talte han med Besætningens Capitano, og ved Midnatstid fulgte tusinde udsøgte, letpandsrede Krigere Hs. Eminents, gif, uden Krigsmusik og Baabenslarm, gjennem den for dem aabnede portas, og besatte den Leoniske Forstad, Vatikanet samt Peterskirken Omegn, og da Tilbud havde bragt Efterretningen herom til Leiren, beredte Kongen sig paa,

ledsaget af Christenhedens geistlige Overhoved, gandt
 fte aarle næste Dag — det var den 18de Juni —
 at holde sit Kroningsindtog. Han betroede Kom-
 mandoen i Leiren til den brunsvigiske Hertug, og
 valgte sig de tappreste Rytterfærer som Følge til
 Kirken.

Med Befymring havde Georg von Eßlingen
 bemærket, hvorlunde den ranke Gartnerpige atter
 havde indfundet sig i den schwabiske Leir, hvor hun,
 med sjelden Snubed, strax havde vidst at finde den
 unge Dalberg. Ei heller havde det allene været
 søde Pomerantser, Noahsduen havde bragt, thi Ge-
 ribert havde et Udtryk af Uro og Befymring i sit
 Ansigt, og da de Fleste af hans Kamerader for-
 længst havde begivet sig til Hvile, vandrede han
 endnu omkring, eller sad paa Stammen af den fæle-
 dede Steeneeg, og stirrede ind i Nattilden. Nu
 foer han op, og greb sin Kappe.

„Hvorhen?“ spurgte Georg befymret. — „Til
 hende!“ svarte Geribert.

„Glemmer Du, at vi skulde med til Kirken?“

„Jeg kommer tilbage forinden. Og hvis ikke,
 kan min Fætter tage min Rustning og min Hest
 — Ingen vil sagne mig da.“

„Og lovede Du ikke Forsigtighed? — Betæn-
 ker Du ikke, at disse Romere just i Dag dobbelt
 maae hade og forfølge Hver, som taler Tydsk?“

„Hun kaldte, hun bad, hun bød! svarte Geri-
 bert med Jld og Følelse: Hvad er da her at be-
 tænke sig paa? Kun en Time maa jeg bort — det
 skal være den sidste Gang, jeg gjør det uden Dig.
 I Morgen ere vi Herrer over Staden. I Morgen
 ere maaskee disse stolte Mænd forsonede med Paz-

den, Keiseren og os, og da skal Din Dalberg ei gaae nogen Snigvei mere."

Inden Georg havde fundet et Svar, var Ynglingen allerede paa den anden Side af Vagtsfyrene, forsvunden i Skyggen, og hans Ven kunde kun sende en hjertelig Bøn efter ham.

Natten var stjerneklar og stille. Efter at den unge Kriger havde vandret over Marken, syntes Mørket at opklares for hans Bine; han studsede. Ikke længe varede det, inden han saa dunkle Maser vælte sig frem, liig tykke Taageskyer. Det var de tusinde Soldater, som skulde besætte Helligdommen. Medens de marscherede til den vatikanske Høi, vendte han sig tilhøire mod Janikulus, gik frem langs Damitius's Have, og stod snart ved Muuraabningen. Med bankende Hjerter, ei saa forsigtig som ellers, steg han over Ruinerne, og idet en Steen gled under hans Fødder, og han, for ei at falde, greb efter en fremstaaende Pynt, veege denne, og han faldt, idet et betydeligt Stykke af den skrøbelige Muur raslede efter ham. Han stod op, og søgte sig ingensteds saaret; dog ængstedes han ved det onde Dmen, og noget beklemt gik han videre. Liig en mørk Katakombe laae Staden om ham; ingensteds rørte noget Liv sig, ingen Bægter mødte ham paa Tiberbroerne. Saaledes berørte han strada nuova; dog betraadte han den ei, men gik i en viid Bue, om dens Palladser, indtil han stod ligeover for en Lund, i hvis Baggrund man saa Familien Dragonites udmærkede Huus reise sig lig en dunkel Klippetop. Her laae nogle Ruiner, Levninger af en prægtig Aqvædukt. Trods den ødelæggende Tid og Efterkommernes Forsømmelighed,

gjorde en Deel af Bærket endnu sin Skyldighed ; af en vældig Grif's Svælg strømte en frisk Vandstraale, som havde sit Udspring fjernt fra ham, i en brustet Marmorkurb, hvorfra det flydende Krystal, istedetfor at tjene til Drik og Bad, flød over Veien. Her standsede Heribert, aandede dybt, øste med Haanden, og forfriskede Mund og Dine.

Men hvorledes blev han tilmode, da han nu slog Dinene op, og der, tæt foran ham, kun adskilt fra ham ved den sprudlende Vandstraale, viste sig en Mennefseskikkelse, hvorom han ikke vidste, hvad enten den tilhørte Jorden eller Dødningriget ! — Et klart, hvidt Klædebon skinnede gjennem Mørket, og skjulte Legemets Form, men et dødsblegt, næsten faldet Hoved stirrede paa ham med hule Dine, og en lang, tør Arm var udstrakt imod ham.

„Stat stille, Du Nattevandrer !“ sagde en huul Stemme : Den Dei, Du gif, er ikke Veien til Lykke.“

„Er Du et Sendebud fra hende ?“ spurgte Heribert hastigt, og veeg tilbage.

„Jeg tjener Ingen, der er af Jord og vorder til Jord ! svarte Skikkelsen : Jeg er, i hundred Aar og derover, den Ussynliges Sendebud, og taler til Dig : Vend om ! Jeg seer Dine Hænder røde af dyrebart Blod, og Dit Hjerter tilhyllet med et sort Flor ; derfor lægger jeg mig iveien for Dig som et Klippestykke, thi jeg elsker de Læppre.“

„Altsaa ei fra hende ?“ spurgte den unge Mand med Hefstighed, idet han rask blottede Sværdet : Altsaa en Forræder ! Gammelt eller ung, for hendes Skyld maa Du fare heden !“

Han førte med Klingen et vældigt Slag efter Skiffelsen, men med Rædsel følte han, at han Intet havde truffet, uden Båndstraalen. Den natlige Advarer var forsvunden, og huult lod det, som inde fra Ruinen: „Sizzania har talt! Vee Den, der hørte de døde Dren.“

Kyftet stod Dalberg der, og vaklede i sin Beslutning. Da faldt hans Blik paa det fjerne dunkle Pallads, og da han saa et Lys i Hjørnetaarnets sidste Vindue — Tegnet, han havde aftalt med den Elskte — saa var hans Angst strax forsvunden, og han gik did, hvor Kjærlighed kaldte ham.

Villaen var indsluttet med en lav Muur af Marksteen, men bag den reiste sig tætte Hækker af Samarisker, Lærketræer, Taxus og allehaande Tjørn, der dannede en naturlig, uigjennemtrængelig Muur. Men vel kjendte Unglingen det Sted, hvor den lod sig gjenneembryde.

Nu stod han for en Hal af parist Marmor, Levningen af et Tempel for Luna, der var bleven ham hans Lykkes Bugge, siden han her, i Chiara's Arme, havde følt, hvorledes Kjærlighed giver og glemmer. Skjælvende nærmede han sig, uvis, om den Ventes de allerede var der, eller ikke. Da saa han den ranke Qvindefskikkelse, og han styrtede ned for hende, men hun bøiede sig over ham, — for, med et langt, sjælsfuldt Kys, at byde ham Velkommen.

„Mit Hjertes Hjerte! sagde hun derpaa med Englestemme: Er Du vred endnu? Jeg saa Dit mørke Blik og Din rynkede Pande forgangen Nat i Gaklernes Skin, og Din bebreidende Mine har været mit eneste, mit martrende Selskab siden. Var

Du vred, fordi jeg brød mit Løfte saa snart? O mit søde Liv, tro mig, jeg kunde ikke Andet."

"Chiara's Kjærlighed til mig er som Guds Moders Naade! sagde han tungsindig, men inderlig: Hvor kunde jeg vredes? Du gav jo Løftet, uden at jeg fordrede det, og min Smerte var kun et stille Veemod."

"Ak, jeg veed jo ret vel, hvad det var, der ængstede og martrede Dig! sagde hun: Meer, end det elskende Hjertes Skinsyge, piinte Dig den første Plet, Du fandt paa Din Pige, den første Sygdom i hendes Sjæl. Du tænkte paa Lætsind, Behagelyst, Forlystelsesyge; men det var det ikke, min Ven. Chiara maatte til hiin Fest, for Din Skyld."

"For min Skyld?" spurgte Zeribert opmærksomt og forundret.

"Ja vel, min Edelsteen! I faa Dage har Du bragt Din Chiara til Grafald. Hun er nu kun en halv Kommerinde, og hele Hjertesiden er bleven saa tynd, at hun er bange for sit Speil, at det, paa denne Side, skal vise hende et blaat Nie og blonde Lokker!"

"O, gid Du heel var tynd, Du mit Hjertes Dronning! sukkede Zeribert: Gid Du dog bar det tyndste Navn og den tyndste Borgfrues Dragt! — Men hvorledes kommer det i Forbindelse med hiin natlige Fest?"

"Mener Du da, at alle dette Lands Børn ere saa tilfredse med Eders Komme, som jeg? spurgte Chiara: Troer Du, de hundredtusind heedblodede

Mænd, der aande inden Roma's Mure, ville taaligt see paa, at en fremmed Konge, og fremmede Krigerfæarer, ride ind gennem deres Porte, foreskrive dem Love med Sværdodden og bringe dem den Herre tilbage, som de hade og som hader dem? Jeg hørte Meget fortælle om Jer Lydfkere, hvors lunde I kunne være Sjender uden Had og Hævnsjerrighed og uden Mordlyst, hvors lunde I ere godmodige, og selv ikke nægte Eders Dødsfiende Herberg. Jeg holdt det for spottende Eventyr, men siden Du, saa kjæk og tillidsfuld, kom til Din Elskte gennem Roma's mørke Gader, troer jeg derpaa, og sliig modig Tillid har givet mig en ubegrændset Tillid til Dig."

"I Morges hørte jeg Roms trodsige Stemme, jeg hørte den af Din Faders Mund, Chiara, og mit Mod, min Tillid, tryede at svigte, og med bankende Hjerter har jeg i Nat tilbagelagt den Vej, jeg ellers gjennemsprang som en Beruset," afbrød Heribert hende.

"Nu, saa ahner Du sikkert, hvad jeg har at aabenbare Dig! svarte Chiara: Hvad hiint Gesandtskab kjæft udtalte, blev forhandlet paa Festen i det martealliske Huus. — Jeg frygtede meer, end det, frygtede Overfald og Mord, og for at erfare Alt, bivaanede jeg den bachantiske Fæst. Min Sjel var i de Fremmedes Leir — ethvert Sværdstød kunde træffe mig selv i Dig. Og er ei min Ahnelse vor den Sandhed? Antonia har i Dag i Hui og Hast kaldt Dig til mig, thi Fordærvelse venter Eder. I Morgen, naar I hvile i Middagssheden, vil hele Roms Magt bryde ud, for at overfalde Eders Leir, og de forvovne Cavalierer have svoret, at intet

tydsk Hjerter skal finde Raade for deres Dolk. Mænd tør tale Meget, tænke endnu Mere; men jeg blev ofte rød af Frygt, naar jeg tænkte mig den hellige Fader fordreven ved Mine — det var mig, som om Barnet slog sin Fader for Bryttet! Ja, det syntes mig at være en Bespottelse mod Gud, hvis Stattholder han er. Og nu dette Overfald uden Krig, alle disse Usskyldiges Mord! — Rei, Chiara handler ikke uret, naar hun beder Dig med dine Synter, hvad der er i Værk mod dem — deres Arvaagenhed vil forhindre det."

"Ja, Du est udkaaret til mit Livs Engel! udsbrød Ynglingen sværmerisk: Ja, Du hoide Due i Falkens Rede, Din Usskyldighed vil forvandle Mord til Fred, Forræderi til Venkab. Vi ere bestemte til, at være det lykkelige Sindbillede paa Pagten mellem Rom og Germanien. I Din Land vil jeg handle; ei vil jeg ophidse den tydske Hær mod Dine Landsmænd, men kun advare min Konge, min Hertug. Naar da Dine i Morgen, fra deres Mure og Taarne, see Krigsfolket udrykket af Leiren, som til Hærskue, ville de ikke vove det stormende Udfald, men hengive sig Skiebneen, som ingen Dødelig kan modstaae, og Alle ville vorde forsonede ved os!"

Han havde reist sig, sat sig ved hendes Side, og Begge favnede hinanden saa ømt og fast, som om Verdens Undergang var forhaanden, som om de vilde holde, beholde hinanden, trods alt det Skabtes Forstyrrelse. En lang Stilhed fulgte nu; kun af og til gav Læbernes inderlige Berørelse en Tone som en faldende Vanddraabe, og et dybt Aandedræt, hartad et Suf ligt, gik giennem den lumre

Luft. Da høstes oppe fra Huset et Par Strengelige; Ufforder, og Chiara bristede sig hurtigt af Unglingens Favn.

„Antonia's Tegn lod! hvistede hun ængsteligt: De ere allerede komne hjem, min Fader eller mine Fætttere. Tidligt ville de gaae til Hvile, at styrke sig til Kampen i Morgen. Til bort, og vær forsigtig, vær klog, og gjør Hadets Værk tilskamme.“

Hun var forsvunden. Heribert stod allene i den tause Nat. Da kom det ham fore, som om Vestenvinden hidbar et Trompetstød fra den fjerne Leir, og den krigerske Klang mindede ham om den bitter Virkelighed, om den næste Morgen, som skjulte vigtige Tildragelser i sit Skjød. Han ihukom sin Pligt, sit Løfte, og rev sig med Magt ud af sit Drømmeri. Forsigtigt famlede han frem til Muuraabningen. Alt befandt han sig paa den anden Side; men hvor forfærdedes han, da han nu, istedetfor at føle sig fuldkommen fri, pludseligt, paa en uforklarlig Maade, følte sig bunden af usynlige Magter, indviklet i Snarer, der stedse droges fastere af lønlige Kræfter! Hurtigere, end han formaaede at tænke det Skræffelige, laae han fængslet paa Jorden. Et vildt, heftigt Skrig udstødte han; da tryktes en haard Haand mod hans Mund, han følte sig greben af Voldsmand, en Blindlygte skinnede ham i Dinene, og mørke, frygtelige Skikkelser omringede ham skoggerleende.

„Ved Sanct Lazaro, min Ahnelse bedrog mig ikke! raabte en dyb Stemme, der kun var ham altfor bekjendt: Det er Kjeltringen fra Nikasio's Bod, den spionerende Ledesko. Viva min prophetiske Aand, som ei lod mig nogen Ro, siden det begyndte

at skumre! Lystig, Tommaso! Hvor tungt vil Herren og den ildsprudende Cavaleer Giulio tilveie os Sølv! Hid med Din Kniv; vi ville strax skjære Hovedet af Uglen, at Udyret ei skal slagre os af Garnet endnu engang."

"Vær ubekymret, Toro! faldt den Anden ham i Ordet: Jeg har gjort min Livjægerkjole Være, og lagt Snarerne saaledes, at han ei kan slippe ud, om han end havde Lemmer som en Elephant. Men levende maa han blive. Sagde ei den unge Herre, da vi meldte ham Alt fra forrige Nat: „Bringer mig ham, at han kan gjøre mig Regnskab, og sige mig, hvad der loffede ham til Bærestolen, samt hvorledes Ringen kom paa hans Haand. Tilføiede han ikke: en Tyv stiller sig ei ved Lyset, midt blandt Mennesker, med sit Kov. O, var det blot en Tyv! Jeg vilde skjenke ham Ringen og Halsen med. — Var det ikke saa, han sagde? —"

"Løffet Snak, som unge Mennesker pleie at føre! svarte den Første, idet han kastede endnu en Strikke om den Fangnes Bryst: Men — Du har Ret. Adlyde maa Tjeneren, og jeg vil lægge min Næve saa fast i hans Nakke, at den, i hvad Dieblis det skal være, kan give ham et ordentligt Drag! Nu Rappen over hans Hoved, og saa tager fat, og bærer Svøbelsebarnet histind, hvorfra han venteligen kommer tilbage som en ret stille Mand."

Den tappre Rytterkapitains Stilling var hoist ulukkelig. Døden hjemfalden var han, og maaskee en vanærende Død — det martrede ham meest. Stiv, som en Mumie, slæbtes han bort af de barbariske

Evende. Neppe sølte han, at man beskrev en viid Kreds med ham, og derpaa gik gjennem en Port. Han hørte, at man bortsendte et Bud, som skulde melde Fangsten. Opad hvide Trapper bar man ham, lagde ham paa et foldt Steengulv, og da Budet var kommen tilbage med Forholdsordre, aabnedes to Dørre, hvor igjennem man atter slæbte ham, indtil klar Glands syntes at omgive ham, og en Mængde Stemmer modtog ham.

„Løser Misdæderen, og stiller ham opret!“ bød derpaa en sonor Mandsstemme, som han før havde hørt.

Man udførte Befalingen, idet man tillige berøvede ham alle Vaaben. — „Vogt Dig, at røre et Lem, eller min Kniv sidder i Din Nakke!“ hviskede det tæt bagved ham, og da han foragteligt saae til Siden, bemærkede han det sørthaarede Morderhoved, han i Jisboden havde haft under sin Haand. Halvblindet saae han sig videre om. Han stod i en viid Hal, som var res af Marmorsøiler. For ham sad, paa en med Silkehinder belagt Divan, Generaloberst di Dragonite, og et halvt Dussin bevæbnede Adelsmænd stode tilhøire og tilvenstre hos Familiens Overhoved, hvis characterfulde Helteansigt udtrykte Brede og Rysgjerrighed.

„Det er intet Banditansigt, ingen Tyvhaand, Toro!“ raabte En af de unge Cavalerer, i hvem Seribert strax gjenfandt hiin Ridder, der paa Grønningen havde maalt sig med ham: „Ved Mars's Skjold, det er den forovne Slagsbroder, der anfaldt os udenfor Tortona's Porte og fornærmede vort Huus og Vaaben. — Fæld hurtigt hans Dom, fjære Onkel! til-

sviiede han hidsigere: Lad ham føre til Døden, thi videre Forhør er unødvendigt. Hist vilde han beskjæmme vort Navn, her, som snigende Spion, udforstke vore Anslag, os til Fordærvelse."

Generalobersten bekymrede sig kun lidet om den hidfige Cavaleers Exclamationer. Hans Ildblisk maalte Fangen fra Jæse til God. „Unge Fremmede! sagde han derpaa med Alvor: Eders Udvaltes, Eders Ansigt og Dragt passe ikke vel til den Bet, man har fundet Eder paa, ei heller til den Haandtering, man beskylde Eder for. Tal, hvo er I? Eders Navn, Eders Stand?"

Seribert lagde Haanden paa Munden, og ryfede, med tungsindig Mine, paa Hovedet.

„I vil skjule begge Dele? spurgte Marchesen videre: Jeg gjorde vel, i Eders Sted, det samme, thi Familiæeren er for Manden det Høieste, og er Eders Stamme et ædelt Træ, vilde den vel ikke føle sig synderligt æret ved de Baand, I nys har baaeret, eller ved den Stilling, Eders Forbovenhed har bragt Eder i. Navnløse, saa sig mig da, hvad vilde I inden min Villa's Mure? Hvilke af mine Huusfolk vare saa trolose, at vise Jer denne Snigvei? Hvorledes kommer denne Ring, der er forfunden af min Familieskat, paa Eders Haand?"

— Seribert saae mod Jorden, og rørte intet Lem. Da stod Heltegubben op i heftig Bevægelse, og traadte ham nogle Skridt nærmere, og hans Dine funkede frygteligt. „Unge Menneſke! sagde han med høvet Stemme: Nvel ei, til Din Fordærvelse, den Godhed, den milde Følelse, Din adelige Skikkelse har vakt i mig!"

Heribert bedækkede et Dieblit sit Ansigt med begge Hænder; derpaa opløstede han den høire, som til Fod, og slog de store, talende Dine, sværmerisk mod Salens Loft. „I Døden med den frække Spotter!“ raabte de unge Romere, og han følte Toro's Kniv i sin Nakke.

„Ha, lad mig ei ahne, at den Tanke kunde indeholde Sandhed, som nu opstiger i mig! afbrød Obersten de Skrigende: Troer Du, jeg kan ei tvinge Dig til at tale? O, ryst ei saa modigt paa Hovedet, Du jammerfulde Daare. Du er givet i min Haand! Ingen veed af Dig at sige, uden disse mine Slægtninge, Vasaller og Livtjenere. Hvad formener mig, ved den marterfuldeste Død at udslutte Dig af de Levendes Tal? Men jeg har forlængst gjenkjendt Dig. Du stod blandt Tyrsterne, da Din forfængelige Konge med Haanord besvarte vor retfærdige og fredelige Fordring. Af Afgtelse for Din Rang og Din Ungdom forunder jeg Dig Betænkningstid, til Solen skinner igjen. Benyt denne Frist, ellers sværger jeg ved mit Baaben, der er saa gammelt, som den hellige Stad, at naar den Fordærvelse, Din Herskers Hovmod har beredt Dit Folk, har truffet Dine Landsmænd, da skulle de Flygtende see Dig hænge paa det ubetvingelige Roms Mure, og, naar de komme hjem, fortælle Din Stamme, hvor forsmædeligt Du døde. Forer ham i det sorte Taarn! tilføiede han vredt, idet han vendte sig bort: Men fratager ham Kungen først!“

Heribert stred imod med alle Ungdommens Kræfter, men Mændenes Vold lammede hans Hænder; han følte det dyrebare Klenodie, Chiara have

de stienket ham, rives af den gængstede Benstre, og udmattet, afmægtig, segnede han ned blandt sine Bødler. — — —

Først i dybt Mulm, paa et fugtigt Gulv, kom han til fuld Besindelse. Hvilke Følelser vaagnede i ham, da de skrækkelige Drømmebilleder, han troede sig omgivet af, lidt efter lidt opløstes, og han overbevistes om, at Alt var virkeligt! Forsærdelse gjen- nemdævede ham. Han tænkte paa Morgenens, hvad der da ventede hans Brødre, hans Konge! Da greb hans Haand, som frampagtigt foer mod Hjer- tet, et lidet Kors, en hellig Reliquie, som hans fromme Moder havde medgivet ham, og pludseligt følte han sig besjelet af stille Hengivenhed. Inder- ligt bad han, og inderligt styrkede hans Bøn ham.

Medens alt dette foregik, havde ogsaa den skønne Chiara, førstegang i Livet, følt Livets Tor- ne. Paa Terrassen ved Palladset standsede hun de lette Trin, og lyttede efter det Segn, den Elskte pleiede at give, naar han lykkeligt havde fulde- endt sit Tilbageog. Tregange slog han nemlig med sit Sværd, mod Aqvæduktens Robberrør. Men denne gang lyttede hun forgæves, og Uro greb hendes Sind. Alt vilde hun ile tilbage til Templet; da hørte hun Faderens strenge, bydende Stemme i Huset, og Fornuften nødte hende til, gennem en Sidedør at ile op paa sit Værelse. Neppe sad hun her, før Faderen treen ind, og hun skjald for hans forfærdende Blik. Udspredt bød han hende koldt, hun skulde kalde sine Terner til sig, og spise til Aften med dem paa sit Værelse.

„Kort er Natten, snart gryer det ad Dag, og vi maa styrke os til Hævnens Værk!“ tilføiede han, idet han kyskede hende paa Panden, og derpaa forlod hende.

For første Gang faldt det nu den moderløse Pige tungt paa Hjertet, hvor haardt hun havde forsyndet sig mod sin Fader. Bekymringen for den Elskte knuste Amazonens Kraft. Hun vidste intet Middel til at formilde sin Vengstelighed. Ei havde hun betænkt sig paa at vove Alt, men Antonia, hendes eneste Fortrolige, var allerede gaaet til Gartnerhuset. Efter Maaltidet, som hun hurtigt afbrød, fastede hun sig, uafklædt, paa Sengen. Med den første Morgenstraale vaagnede hun i uforklarlig Angst. Men hvor steg denne, da nu Antonia, med forstyrret Ansigt, bragte hende et Brev, der var kastet ind til hende gjennem Vinduet. Skjelvende brød hun det himmelblaae Segl, fuldt af underlige Charakterer; Dødsfulde gjennemrislede hende, da hun havde læst og atter læst Bladets Indhold. Saa lød det:

— „Kommerinde! Du har indladt Dig med Sjælden; det hævne Guderne. Vil Du gjensee Din Brudgom, da søg ham i det sorte Øgletaarn, hiin blodstænkte Hule, der har været Skuepladsen for Din Stammes lønlige Synder. Blisdom advarede forgjæves; Ungdom; men spottede Erfaringen. Vel Dig, som var den fristende Eva, om Du finder en Levende at frelse!“

Den gamle Sizzania.“

(4*)

— „Gazza! Gazza!“ skreg hun aandeløs, med sin sidste Kraft, og den forfærdede Gartnerpige sprang bort, at udføre Signora's Befaling. — Løn: skriveren Gazza var Chiara's Melkebroder, en fattig Skirres Søn, opdragen med hende, først den lille Piges Page, siden Marchesens Secretair, en godmodig, skjøndt noget forfængelig Yngling, Chiara inderlig hengiven.

Han kom. Men Rædselsbleghed bedækkede hans Ansigt, da Chiara, siensynligt forstyrret, vaskede ham imøde, og med blege Læber fremstammede det Spørgsmaal: „Er det sandt, Gazza? Hvor er han? Lever han endnu i Taarnet? Har I allerede myrdet ham?“

Som truffen og lammet af Guds straffende Haand stod han der, og spurgte skjælvende igjen: „I veed det, Frøken? Hvorledes har I erfaret det? Hvo har, trods Herrens Forbud, sagt Jer det?“

Med et høit Skrig tumlede Chiara tilbage; men rask styrket af Diebliffets Vigtighed, foer hun atter op, styrtede mod den Forvirrede og greb ham i Armen med en Eumenides Hefstighed. „Tal, Ulykkeskravn! skreg hun: Er det forbi med ham?“

„Han lever! stammede Gazza: Men neppe til Aften, thi han tier som en Død.“

„Han lever! Han er tro og stum!“ jublede Jomfruen nu, sælsomt forvandlet, og Rosenild traadte i hendes Ansigt, Himmellys i hendes store Dies Mørke: „Op da, Gazza! Han maa være fri, fri i næste Stund! Du kan det, Du er Herre over alle Røglere og Dørre. Han maa være fri, Gazza, hører Du? Chiara siger det.“

„Men, Signora, Marchesens Brede? Og hvad Magt ligger der Eder paa Sjendens Liv? Og hvorledes skulde han slippe ud i den Tumult, Huset nu er i?“ spurgte han angstfuld.

„Page, adlyd Din Dame! Det er en Cavaliers Daad, hvortil man opfordrer Dig!“ raabte hun, bydende og smigrende tillige. Dybtgreben fæstede han sig paa Knæ for hende, og kyssede med Hefstighed hendes Haand. „Han skal leve, om jeg end skulde bløde i hans Sted!“ sagde han med Ild, og ilte bort.

Jerndøren til Taarnet gik op. Toro, den vilde Bøddel, stod for Heribert, og spurgte, om han havde besindet sig, om han nu vilde give Svar paa Herrens Spørgsmaal. — Junkeren svarte ikke; han bortvendte sig fra den Mordlystnes blodtørstige Dine. „Skal jeg sende Pateren? haanloe Umennesket: Sanct Peder kunde ellers bortvise Jer fra Himmeldøren.“

Uvilkaarligt foldede Ynglingen sine Hænder. Forbittret over hans Stivsind, slog Spørgeren Døren i.

Et længe efter hørte han ny Støi, men denne gang over Fængselslofter. Han foer sammen. Vilde man maaskee begrave ham under det nedstyrtnede Muurværk? — Men nei! En Faldør aabnede sig over ham, Dagens Lys steg blændende ned til ham, og et mildt Mandshoved lod sig see, og en godmodig Stemme spurgte ængsteligt: „Lydske Herre, er der endnu Liv og Mæle i Jer?“ — Heribert svarte. Da nedlodes en Stige, og med fori

sigtig Jilfærdighed steg Gazza ned. „Signora di Dragonite sender mig! hvistede han: Signora lader Jer hilse, og byder Eder Jil og Tillid.“

„Chiara! raabte Heribert henrykt: Ja, Kjærligheden kunde ikke forlade mig!“ — Men med Forundring saae han, hvorledes Gazza bar et Bækken fuldt af ulmende Kul, stræde Afse overalt omkring, kastede Kullene paa Gulvet og nogle Lærredsklude ovenpaa. „Frygt Intet! sagde han: Ilden skal ikke skade os, Røgen ikke qvæle os. Intet Menneske tør udsætte sig for den Mistanke, at have bortført Jer; frygteligt vilde Hævnen ramme ham. Satan selv maa have bortført Jer paa sin Flammevogn. Saaledes er Sporet tabt, og Overtroen beskytter Eder og mig.“ —

Hurtigt hjalp han ham derpaa op ad Stigen, lod Galddøren glide til igjen, kastede en grov og mørk Kappe over ham, og førte ham, ad snevre Trapper og mørke Gange til en lille Dør, som gik ud til en øde Plads fuld af Ruiner. „Jeg har gjort min Pligt; sig Signora det, naar Lykken tilsmiler Jer! sagde den unge Romer: Nu maa jeg overlade Jer til Eders Skytspatron.“ Hjerteligt trykte Heribert sin Redningsmands Haand, og Denne var i næste Dieblis forbunden.

Heribert var nu ene og værgeløs. Men han var fri — han fattedes derfor Intet. Han trak Kappen over Hovedet, steg over Ruinhobene, og vovede sig ind i Gaderne; dog iilte han ei, for ei at ligne en Flygtende. Mod Vesten vendte han sine Trin. Men Omgivelserne tvang ham snart til, at forandre sin Gang til et ordentligt Løb. Alle

Gader, alle Pladser fandt han allerede fulde af Mennesker. Harm og Maseri sunkede af alle Dine, og alle Hænder bare Baaben, Ører og Sværd, Spyd og Knipser, Mange endogsaa Stene.

Uden Betænkning vovede Geribert sig midt ind i Tumulten, og samlede, som saamange Andre, Flintesteen i sin Kapseflig. Diebliffeligt mærkede han nu Aarsagen til denne almindelige, skrækfulde Folkebevægelse. „Skjændigt Forræderi! Kreg man: Staden er overfalden! Vatikanet er besat! Uden os kroner man i Sanct Peter! Lader dem ikke faae Keiserkronen! Red med den falske Præst! Red med den tydske Totila! Redder Roma's Ære! Hævner Roma's Forsmædelse! Til Helved med de lyshaares de Forrædere!“

Saa lød det i alle mulige Tonearter. Dalsberg overbeviste sig strax om, at denne rasende Menneskevrimmel ei havde noget Ringere isinde, end at forstyrre Keiserkroningen; naar han tænkte paa Kongen og paa det ringe Mandskab, som skulde beskytte hans hellige Hoved mod alle disse Tusinde, da følte han sit Hjerte deelt mellem Skræk og Kamplyst. Han fløi tilbage, tilvenstre, ud af Trængselen, ind i de tomme Sidegader, passerede lykkeligt begge Tiberøens Broer, sprang gjennem Muuraabningen ved Janikulus, og naaede, med utrolig Hurtighed, uden Fare, den tydske Leirs Fløi.

Leiren havde i Dag aflagt ethvert Stik af Krig og Hjendtlighed. Adelsmand og Soldat havde isørt sig de bedste Baabentjortler og de rigeste Rustninger, for at modtage den kronede Keiser, naar han kom tilbage fra Peterskirken, og Alt var forberedt til en larmende Fest.

Da Heribert naaede sit Telt, hidkaldte han Aux sin Svend. Rustning og Sværd fordrede han af den Bestyrkede. Derpaa tilraabte han to Trompetere, som strakte sig i Græsset: „Blæser Altarm, blæser Storm, saalænge der er Veir i Jer!“

Strax efter lød Trompeternes bekjendte Slagstemme gennem Luften i Skjærende Toner. Den besvartes i Leirens næste Region, og atter i den næste, saa den festlige Sabbathstilhed, inden saa Minuter, var forvandlet til en brusende Krigslarm.

Heribert havde just fuldendt sin Væbning — da galopperede allerede Hertug Henrik nedad Fronten paa sin engelske Blodhingst. Den ungdommelige Helt prangede i det skønneste Smykke. Hans Huses Farver, Rødt, Gult og Himmelblaat, skinnede over hans Hoved, som en Regnbue over en Sølskilde, og faldt, i kostbare Fjer, fra den kronede og med Juveler omkrandsede Hjelm, ned paa hans Skuldre. En rigtbroderet Skarlagenskappe ombolgede den blaae Pragtruffning, som var bedækket med gyldne Blomster og Løvebilleder. Men Hertugens Ansigt passede ei til hans festlige Dragt, thi Harm og Uvilje glødede i det dunkle Nie og surede den høie Pande. — „Her blæste man først! raabte han, idet han holdt for den schwabiske Vagt: Hvo vover de det uden mit Vidende? Og hvad betyder den blinde, forstyrrende Larm?“

Hastigt traadte Dalberg hen imod ham. „Jeg gav Befalingen! sagde han dristigt: Røden drev mig. Intet Spørgsmaal, min Hertug, intet Ophold. Ved hvert Dieblif hænger en Centnervægt. Det gjelder Kongens Liv. Hele Rom er i Oprør.

Hundredtusinde oprørske Riddinger true Kongens Frihed, ja, hans Liv og vore Baabenbrødres."

"Og I forlod Eders Post, Eders Herre, Eders Baabenbrødre? spurgte Hertugen studsende: I hidkom, et feigt, flygtende Bud?"

"Tro det for dette Dieblis, min Prinds! sagde Heribert: Jeg og min Vre ere kun Ubetydelighes der mod det Helligste, som staaer paa Spil. Endnu er Intet tabt; men hvert Ophold kan foranledige det Skrækkeligste. Før hele Hæren til Vatikanet; il selv foran med Rytterne, og spar ikke Sporrene. Betroe mig det bedste Godfolk; jeg fører det gennem Janikulus, over Tiber, i Sjendernes Ryg, og træffes vi da igjen i Trængslen, tænker jeg, mit røde, hedtsfrømmende Blod skal sige Jer, om en Dalberg, uden Nødvendighed, er worden et flygtende Bud!"

Hertugen blegnede forfærdet. Han uddeelte sine Befalinger, og snart var hele den tydske Hær i fuld Bevægelse.

Marke om Morgen den 18de Juni var Frederik Barbarossa, ved Adrian's Side, og omgivet af et anseeligt Rytterfølge, som Wittelsbacheren i blank Solbrustning kommanderede, reden gennem porta vaticana. Efter et kort Ophold modtog den hellige Fader, omringet af sine Cardinaler og Prælater, den elskte Søn udenfor Peterskirken, ledte ham, med velsignende Haand, ind i Helligdommen, salvede her det hellige Hoved, og smykkede det med den straalende Keiserkrone. I andægtig Rolighed

flod Livvagten imidlertid om Kirken, frydede sig ved det naaede Maal, og modtog den fra Helligdommen tilbagevendende Hersker med jublende Triumphraab og vidttonende Baabengny. Men neppe havde Reiseren besteg sin Hest, neppe havde Toget ordnet sig og forladt Kirken, før de fremstormende Romeres frygtelige Krigshyl lød bag ham fra Engelsbroen og fra Castrum Sancti Angeli. Snart saae man den vilde Soldateskas Fortrop ved Mariakirken, snart oversvømmede de forum Petri.

Kun formodende et asfmægtigt Oplob, fortsatte Tydskerne deres Festmarsch i uafbrudt Orden. Dog skulde de ikke længe blive i Uvisshed om denne Folkebevægelses Størrelse og Fare. De romerske Oberster førte deres Soldater først til Peterskirken, hvor de endnu haabede, at forstyrre Kroningshøitideligheden. Deres Forbittrelse steg, da de Ingen fandt i Pragt-Rotunden, uden nogle faa Tydskere, som betragtede Helligdommen: de bleve nedsablede. Som Morddyret, saasnart det har smagt Menneskeblod, vorder graadigere, farligere og umætteligere, saaledes steg nu Rebellerenes Mordlyst til Kaseri. Brøllende stormede de videre. Snart var Toget naaet, snart var det omringet af stedse voxende Menneskemasser og affaaet fra Porten. — Med dyrisk Kaseri anfaldne fra alle Sider, stillede Reiserens Ledere sig raskt i frigerst Orden, og hvo der nærmede sig dem, maatte, med Saar eller Død, bøde for sin Forvovenhed. Men hvad formaaede de stærke Orne mod den tallose Ravnesværm! — Folkemasserne gjennebrøde Tydskernes Rækker; under Rolle og Dxe segnede de bedste Germanier; Alt vare Pav Adrian og hans Prælater, som, paa

Pasgangere og Muuldyr, havde sluttet Toget, om: sluttede, fangne, og ei allene Haanord, ogsaa Steens: fast maatte de hellige Personer taale. Nu frem: stormede ogsaa rione della regola's tappre Borger: skare, anført af Barbarinerne og Farneserne. Som en uimodstaaelig Bjergstrom adskilte den Fleertallet af Ridderne, og selv Wittelsbacheren, fra Keiseren; Skimmelen blev sty, Keiseren faldt af, og syntes forloren under de efter ham gribende Hjendehænder. Diebliffet var afgjørende; men saa stor Faren var, saa nær og mægtig var ogsaa Hjelpen. — —

Heribert von Dalberg havde lykkeligt bragt Godfolket gennem Muuraabningen ind i Staden, overfaldt den nærmeste Portvagt, og aabnet sine Krigere Dei ind i Staden. Snart faldt han Ro: merne i Ryggen, gjennebrød deres Masse, dny: gede Liig paa Liig, styrtede, paa Engelsbroen, Alle, som vare ham iveien, tilvenstre og tilhoire ned i Strømmen, naaede nu Peterskirken, nu Kampplads: sen, og i det Dieblif, Keiser Frederik, liggende paa Jorden, befalte Gud sin Sjæl, og den blodtørstige Barbarini udsirakte sin brune Haand efter Majes: stærens Strube, fløvede Dalberg's Sværd hans Hoved, og medens hans Vaabenbrødre sammenknus: gede, i stormende Unløb, de nærmeste fjendtlige Masser, hjalp han sin Herre op, og løftede ham med stærken Arm atter op i den hvide Gangers Sadel. Tydske Trompeter lode samme Dieblif fra Nero's Cirkus; i Spidsen for Rytteriet kom den brunsvigiske Hertug travende med en lang Jordens rystende Larm, aabnede sig, fra den anden Side, en Bane, og sluttede, med Sine, en Kreds om Kei:

seren, der nu, i Følelsen af sin Frelse, aandede frit igjen, og, med vanlig Besindighed og Høihed, uddelte sine Befalinger.

I sin Seiersglæde, og dog tillige med den erfarne Hovedsmands Omblif, tilraabte Heribert Hertugen: „Før Fyrsterne til Leiren, og overlad Resten til os!“ — Og idet han snappede en dræbt Ridders Hest, svang han sig derpaa, satte sig i Spidsen for en Ryttereskare, kastede sig mod Fjenden, der havde samlet sig igjen og syntes rede til et nyt Angreb, og jog ham foran sig ned ad Gaderne ligetil Engelsbroen. Men ei kunde Krigskunstens sædvanlige Taktik gjøres gjeldende her. Skjøndt der stedse kom flere tydske Krigere paa Kamppladsen, viste sig dog ogsaa stedse nye Romerskarer. Hertug Henrik erkjendte Dalbergerens gode Raad, og bestræbte sig for, at bringe Keiseren og Paven ud af den morderopfyldte Stad; i dette Niemed tog han Veien, gennem de mindre overfyldte Gader, til Porta fornacum.

Da traf en ny, frygtelig Modstand hans brændende Nie, og bød ham et uimodstaaeligt Holdt. Det var Generaloberst di Dragonite med Kjernen af sine Krigere. Med Feltherreflogskab havde han ført disse hid, for at tilintetgjøre hver mulig Flugt. Hans Neveu Tafano svang Dragehovedets Solvbanner, og Toro, hans herkuliske Skjolddrager, brølte ved hans Side.

Den kjeffe Marchese, som fra Hoved til Fod var svøbt i et skjældet Pandser, hvorover den gule Krigskjortel glimrede med det truende Dragebillede, havde uafsladeligt Keiseren i Sigte. Nu styrtede

han frem, gjennemboiede den engelske Gangers Bringe, Hertug Henrik red, og da Deene hurtigt svang sig af den styrrende Hest, fælte han sin Kind gjennemskaaen af Oberstens skarpe Staal, inden han kunde stille sig til Modværge. Marchesens Baas benfæller vare ei mindre dristige. Den unge Cor: netta trængte sig frem paa høire Fløi, gandske spærende Veien for Lydskerne. Klogeligt stødte ogsaa han Hestene i Bringen, og under Tafano's og den stærke Skjolddragers Mordhug faldt mange ædle Mænd. Da sprang Georg af Rflingen hid. Sin Hest havde han mistet, men var dog, skjøndt svært rustet, bleven ved Keiserens Side, og havde søgt at forsvare ham med de saa Schwabere, som endnu vare tilbage. Under hans Stridsøxe segnede Fanebæren først; for at hævne ham, førte den gigantiske Toro, med Kolben, et frygteligt Slag efter den keiserlige Livhests Hoved. Men Slaget fuldførtes ei. Rflingens Stridsøxe fløvede den Blodtørstiges Hoved. Men hans Banemand frydede sig ikke længe. Ved Hertugens nedkastede, udslaaende Hest var Generalobersten bleven trængt tilside; Hertugen selv sønderhug, med sit skarpe Sværd, nogle Hellebarders truende Baaben, og nedstødte deres graahærdede Capitano: Ridder Selva, havde grebet Solobanneret, og bragt det i Sikkerhed. Rømerne begyndte at vige, og sendte, idet de trak sig tilbage, en Pilsregn mod Gjenderne. En af Jernpilene fandt Veien under den tappre Rflingens opslagne Visir, og foer, over det høire Øie, ind i hans Hjerne. Lydskerne opløstede deres Skjolde, for at dække sig mod Pilene. Rømerne toge denne Bevægelse for et Tegn

paa Frygt. Generaloberstens Stemme opholdt de Viggende, og samlende dem tættere om sig, beredte han sig til et nyt Angreb.

Krigsgudinden havde paa denne mærkværdige Dag ret udkaaret den unge Dalberg til sin Yndling. Men under Lauren visnede Rosen. Idet han, beruset af Seiren, jog de feige Fiender foran sig, saae han sig tilbage, og bemærkede nye Fiends strømme, som vældede frem af Sidegaderne, og skilte ham fra Hærens Hovedmasse. Han vendte sig med sine Mænd; men hvor forfærdedes han, da han endnu saae Fjestoget midt i Kampvrimlen! Nedtravende ad en Høj saae han Keiseren fremragende i gyldent Kroningsmykke, og hørte, hvorlunde han, med vidtflingende Heltestemme, fordrede Skjold og Sværd, at han selv kunde sægte for sit Liv; han saae den hellige Fader løfte Hænderne mod Himlen i ængstelig Bøn. Da han kom nærmere, saae han sin høitelskte Hertug med blodende Ansigt, saae sin Æstlingen segne i Døden. Alt hans Blod steg fra Hjertet i Ansigtet; vidtlydende Slagtoner, som kaldte alle Krigere paa denne Plads, stødte han i sit Larmhorn, og grusomt sporende den dampende Hest, galopperede han hid med slap Toile, red Solobannerbæreren ned, og hans skarpe Landse gjennemborede bagfra Generalobersten, just som Denne vekslede de første Sværdslag med Hertugen. Den uventede Hjælp gjorde ogsaa her Udslaget. Et frygteligt Myrderi begyndte; men Marchesens Død knuste Fiendernes Mod. Deres Flugt blev almindelig, deres Nederlag fuldstændigt.

En almindelig Jubel lød, da nu Baabenlar-
men taug. Alle tydske Tunger tilraabte Keiseren et
frydeligt „Hil!“ desligest den hertugelige Helteyn-
ling Henrik, som lykønskende knælte for sin Herre
under sin Løvebanner, mens Keiseren, med egen
Haand, tørrede Blodet af hans Kind.

Kun den egentlige Redningsmand frydede sig
ei ved sin Bedrift. Hans Kampild, hans Eierns-
glæde, ja al hans Kraft forlod ham, da han kastede
et Blik paa den af ham offrede Marchese, der fæ-
stede sine sorte Ildoie stivt paa ham, inden de
brast. Glemmende Keiser og Ven, rev han sin Hest
udaf Trængslen, og tumlede, liig en Haardtsaaret,
udaf Stigboilerne. Landse og Skjold faldt af hans
iisnende Hænder, og han segnede til Jorden, uden
for det vatikanske Pallads. Chiara! tænkte han:
Chiara! sukede han, og Bevidstløshedens Flor lag-
de sig over hans Dine.

Da han igjen kom til sig selv, fandt han sig
omringet af sine Baabenbrødre. Keiseren selv stod
for ham med alle Hærens Fyrster, og Bekymring
for ham lyste af Alles Miner.

„Ja, det er ham! sagde Frederik: Disse Dine
brændte mig imøde, da jeg laae paa Jorden; denne
Arm hjalp mig tilheft. Ja, ham og Eder, Henrik,
har jeg at takke for Liv og Frihed og for denne Af-
rens lykkelige Sol. Sørg for Eders Sundhed, min
brave Riddersmand! tilføiede han, bøiede sig over
Heribert: I mit Telt vil jeg see Eder igjen, og vise
Eder, at Frederik forstaaer at takke.“

Længe varede det, inden den vakkre Krieger gjensvandt Kraft og Besindighed. Da han igjen kunde bevæge sig frit, kom det ham fore, som Chiara kaldte ham. Hvo kunde ogsaa bringe hende Trøst og Støtte, uden han?

Han stjal sig ud, og søgte Veien til det Sted, hvor han havde været saa lykkelig. Det skumrede allerede stærkt, da han naaede Palladset. Dødsstilhed herskede overalt. Dog kom en Mand ham imøde i den matoplyste Forsal, og han gjenkjendte sin Frelser, Gazzza. „For den hellige Jomfrues Skyld, hvad vil I her, Hr. Ridder?“ spurgte den Forsfærdede.

„Beed hun det?“ stammede den blege Tydsker.

„I Tommaso's Arme døde Generalobersten, og jeg selv undveeg med Moie Eders Hest, da den løb Signor Selva overende.“

„Til hende, til hende!“ raabte Heribert bedende. Gazzza aabnede en Gløddør, og pegede taus derind. Skjælvende stred Dalberg over Tærsklen. Kun een stor Lampe hang under Loftet. Under den laae Generaloberstens Liig, endnu i fuldt, blodigt Baabens smykke, paa en Baare, og hos det knælte Datteren med foldede Hænder, liig en i Smerte tilgrundegangen Niobes Steenbilled. „Chiara, min Chiara!“ sukede han, og nærmede sig hende nøgende. Da reiste sig Tommaso, som havde grædt bag Baaren, og skreg med Forsærdelse: „Det er ham, Djævelen har bortført, Helvedssonnen, Morderen er det! Vunderne bryde op, og anklage ham!“ —

Og Chiara foer op, kastede et Nædselsblik paa ham, og flyede over paa den anden Side af Baaren.

„Flyer Du mig i Ulykken, mig, som kommer, at gjøre Din Smerte til min?“ spurgte han besmodigt.

„Gjorde Du det?“ spurgte hun, fæstende det brændende Die stivt paa ham, og pegende paa den Dødes Bryst.

„Ikke jeg, ikke min Billie, ikke mit Die! svarte han: Jeg var blænder i Slagrusen, og Skiebneen misbrugte min Haand.“

Med et Skrig vendte hun sig bort, og skjulte med Hænderne sit blege Ansigt. „Chiara, min stærke, heroiske Chiara, vær ikke uretfærdig! bad han bevæget: Ogsaa Din Elsktes Bryst kunde blødt under Din Faders Sværd, thi Krigen kjender Intet til Kjærlighed og Medlidenhed. Og vel mig, havde hans Sværd dræbt mig — da begræd Du nu mig Lykkelige. — Men nu lad os klappe og bære tilsammen — ene formaaer hverken Du eller jeg det. Flye med mig udaf denne sorte Nat til mit Fædrelands klare milde Himmel. Vor fromme, smerteblandede Lykke vil forsones Din Faders Aand.“

„Og Du haaber endnu, Du taler endnu om jordisk Glæde i denne Stund? spurgte hun: Blods haanden udstrækker Du efter hende, hvis Fader Du ihjelslog? — Dog, jeg allene er den Skyldige. Jeg bedrog den ærbørdige Fader, jeg forraadte mit Fædreland til Dig, jeg gjorde Dig fri, for at Du kunde myrde, hvad der alt var bleven Dit eget Blod. Gaae, gaae, at ei denne Dødes Hævnere skulle gribe Dig, og ihjelslaae Dig ved hans Liig, saa

jeg ogsaa maa see Dit Blod, til Straf for min uhyre Brøde! — “

„Chiara, og saaledes taler Du til Din Sjels boiede, ulykkelige skyldfrisktyldige Yndling? raabte han i den dybeste Smertes Accent: Nei, jeg slipper Dig ikke! Jeg river Dig med mig. Og slippe mig kan Du ei heller. Kun den første Fortvivlelsses Banoid er det, der lyder i Dine Ord, saa de vorde Dolkessik for Din Elskede.”

Chiara løstede sin Høire mod Himlen. „Jeg har svoret, sagde hun høitideligt: og jeg sværger endnu engang: saasandt Guds Barmhertighed for: lader alle Synder, saasandt skal intet Gollns igjen bestinne dette mit Hoved, for Poenitentens sorte Slør bedækker mig. At bede og at bøde er mit Værk paa Jorden fra nu af; har Du elsket mig, saa gjør ligesaa.”

Med Hænderne forslagte over Brystet, segnede hun ned over den Døde, og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst. Seribert nærmede sig hende, kastede sig paa Knæe hos hende, og trykte Ansigtet mod hendes Klædebon. Da rakte hun, uden at reise sig, Armen ud imod ham, og han greb den kjære Haand, og trykte, med vild Hestighed, sine Læber derpaa.

„Er det den sidste Livsglæde?” spurgte han fortvivlende.

„Den Sidste!” svarte hun med døende Røst. Da soer han op, kastede endnu et Blik paa hende, og Ahe. — — —

Efter at have holdt sit Triumphindtog i den hellige Stad, sad Frederik, paa Pladsen ved Liberbroen, paa en glimrende Throne.

„Er Dalberg der?“ raabte han med majestætisk Stemme. Og da Heribert knæste for sin Herre, berørte det keiserlige Sværd hans Skuldre, og han stod op som Rigets første Ridder. „Og — tilføiede den Vældige: naar Nogen af mine Efterkommere modtager den keiserlige Krone i Rom, saa skal han spørge paa dette Sted, om ingen Dalberg er der, og En af denne ædle Slægt skal han da slaae til Ridder fremfor alle Andre, og slig Raade og Være skal times ham til Amindelse om denne Dag, og denne Skik skal ved Magt stande, saalænge en tydsk Fyrste fører Titel af romersk Konge og annammer Keiserkronen i St. Petri Kirke! —“

Vel bevægede saamegen Være den tappre Yngling et Dieblik; men hans Hjerte var og blev øde. Han søgte Hæledøden paa det tredie Korstog under Frederik's Hærbanner og under Henrik's Faner i Krigen med Obotriterne og Wenderne — men fandt den ikke. Da hang han Skjold og Sværd i sin Fædrehal, lod sig vie til Præst, og blev snart en geistlig Fyrste, et fromt Mønster for Alle, de Ulykkelige's Velgjører. Tregange oplevede han, som høibedaget Gubbe, at hans Slægtninge sloges til Riddere paa Engelsbroen i Rom, da Henrik VI, Brunsvigeren Otto og Frederik II kronedes til Keisere. Men hvert saadant Budskab feirede han

med en Bodsdag; han lukkede sig da inde, og Erindringer, fulde af vemodig Sorg, vare da hans festlige Gjæster, thi sand Kjærlighed bygger kun eensgang sin Nede i et Menneskebryst.

Wilhelm Blumenhagen.

Domkirken i Naumburg.

Hvis Du engang besøger de henrivende Bredder ved Saalfoden, og Du seer i en fortryllende Dal tre majestætiske Taarne hæve sig, skuende alvorfulde udover det blomstrende Landskab, saa vilde: at det er Domkirken i Naumburg. Forsom ikke, naar Du indtræder i den gamle, ærværdige Stad, ogsaa at besøge denne, i hvis hvælvede Buer Fortidens hellige Gysen endnu dvæler. Mange Minder fra hiin ridderlige Tid vil Du see der; vajende Faner som Seierstegn; Baaben af der skrinlagte Helte, og mangt et rørende Billed udbuggen i Steen. To af disse tale især vidunderligen til Hjertet. Paa en af Bæggene vil Du see en leende Ridder, og lige overfor ham en grædende Jomfru; men paa et andet Sted en triumpherende Jomfru og ligeoverfor hende en grædende Ridder. Det er den hulde Agnes, Stifterinden af det nærved liggende St. Ursulas kloster, og hendes Elskede, Ridder Adalbert, der siltige var hendes Fætter.

Sorgelig er Fortællingen om disse To. Han var rank og skøn som Dagen, hun elskelig som Morgenrøden; men den stolte Sol maa ikke forblive hos den blide Morgenrøde; forgjæves strækker den sine Rosenarme vidt ud over Himmelbuen efter den bortilende Elskede; han iler bort, forfølgende paa den høie Himmel sin Bane, indtil han træet længes efter den forladte Veninde, der nu, forvandlet til Aftenrøden, modtager ham, indtil de Begge synke i Matten.

Den hulde Agnes var en mandhaftig og fjæk Ridders Datter fra Thyringerlandet; men omend: skøndt Eierinde af rige Skatte, blev hun dog al: lerede i Barndommen forældreløs, thi hendes ædle Fader var falden i Kampen, og hendes Moder havde hun aldrig kjendt. Alligevel hiddrog hendes Rigdom og Skønhed mangan Frier, de stateligste og skønneste Riddere fra nære og fjerne Lande. De kæmpede og turnerede for hende, forlangte at bære hendes Farve, og smigrede hende med alle de søde Ord, der staae den Elskende til Tjeneste. Men desuagtet vilde det dog ikke lykkes Morgen, at vinde den elskede Jomfrues Kjærlighed, thi hun havde allerede i den tidlige Barndom vendt sit Hjertes Længsel til hendes Fætter Adalbert, da han kom hjem fra en Krig i Italien. Adalbert, som hun ikke havde seet siden sin Barndom, var nu en moden Mand, og stod for hende med de sunkende Dine heftede paa hende, og talte med tonesfuld sød Stemme elskelige Ord; thi ogsaa ham fortryllede Synet af det opblomstrende hulde Barn, og han fattede en heftig Tilbøielighed for hende i sit Hjerte. Ogsaa for hende stod hans Billede fra denne Stund;

altid saae hun ham, ihvor hun var dragende ud i Kamp og til Ridderspil, til Spøg eller Alvor, thi Hr. Adalbert besad en kjæk og ridderlig Aand, og hans ridderlige Sværd maatte ikke længe hvile i Balgen. Naar han saa kom igjen, saa var Agnes tilmode ligervilts som Vandrereren, naar han føler det kjære Hjemis Lust igjen; en saa vidunderlig Trylleskraft laae der i hans Nærværelse, uden at hun vidste det.

Men der gaves nu mange Venner og Bekjendte, der selv havde en smuk Datter eller Pleiebarn, som de ønskede forserget ved den statelige Adalbert, og som tilhviiste ham giftig Mistanke, idet de uafsladeligen sagde: Jomfruen holder et frit Hof; Friere ne og Elsterne drage ind og ud, og hun glæder sig ved Mændenes Elfskovspine og driver kun Spot med deres redelige Mine, især med Ederis, som hun bespotter i sit forfængelige tillukte Hjerter. Hendes Rigdom gjør hende stolt, og hun glæder sig ret, naar hun har bragt Frierne til en stærk Elfskov, for da med en spottende Latter at give dem Afsted.

Denne Tale gif Ridderen gjennem Marv og Been. Hans Stolthed, hvoraf han vel besad en god Deel, reiste sig mægtig. „Tænkter da den stolte Jomfru, sagde han utaalmodig ved sig selv: at en ædel fri Ridder lader sig drage til Kjærlighed ved hendes Rigdom? Jeg har Eiendomme nok, som en ærværdig Arv fra min Fader, og aldrig bliver jeg et Spil for hendes Luner!“

Efter denne og lignende Betragtninger trak vel Kjærlighed Ridderen til hende, men hans Omgang var ulige og saaret af Mistanke. Han søgte hendes Nærværelse, men skyede den igjen af Stolthed

og Frygt for at see sin Kjærlighed forsmaget. Ja han søgte saagar at skjule denne Kjærlighed for sig selv og Andre, for ikke at gjelde for Andet end et godvilligt Offer for hendes Forsængelighed, og stundom magede han det saalunde, at hans Dødie ikke traf paa hendes.

Jomfruen var paa sin Side ikke lidet forundret og bekymret over et saa sælsomt Bæsen. Den Ulykke, som man saa grusom forekastede hende, det tidlige Tab af hendes Forældre, havde vel gjort hende uvis og usikkrere i Valget; men den Vebredelse, at Friheden gjorde hende overmodig, traf hende ikke, og hendes retfærdige Selvfølelse blandede sig vel ogsaa med nogen Stolthed. Ogsaa tænkte hun imellem i sit Hjerte: hvilken sælsom Handlemaade af Ridder Adalbert? Har jeg fortjent en saadan, som lod saa mangen ædel Ridder drage herfra, som ingen begunstigede, og kun gemmer Een i den tause Varm?

Hun vendte sig vel ogsaa imellem krænkter fra ham, naar han nærmede sig, og skjulte sin Følelse for ham, ligesom han gjorde ved sin. Men paa den Maade voksede Fjendelsen mellem Begge. Ridderen trøede sig med hver Dag mere krænkter, og da de ulykkelige Raadgiveres Klaffer blev stedse hyppigere, og hans Stolthed mægtigere end Kjærligheden, saa seirede denne endelig aldeles. Læstindigheden talte ogsaa imellem og foresnakkede ham, hvorlunde at Verden var stor, og at Lykken vel aldrig vilde vende sig fra en Ridder af adelig Stikfælelse og gjæve Ridderdyder. Og saa besluttede han endelig at drage ud i Verden og for stedse at sige en altfor urolig Kjærlighed Farvel. Krigen, der

just til den Tid udbrød ved Rhinen, gav ham en passende Undskyldning hos den overraskede Agnes.

Agnes var paa det heftigste forskrækket og inderlig bedrøvet. Al retfærdig Brede svandt i hendes Sjel, da hendes elskede Adalbert indtraadte i fuld Rustning, for at sige hende Levvel. Ligerviis som hiin Gang, da hun saae ham førstegang, fremtraadte nu den høie, ranke Skikkelse for hende; de stolte Tjedere vajede nu ligerviis som da fra Hjelmen og beskyggede det hulde Ansigt; men det var nu anderledes i Begges Sjel, det sagde hendes Hjerter hende, og en dunkel, bange Ahnelse fløi gennem Sjelen, at dette ikke var en let Afskedsbilsen til en kort Rejse, men vel en Adskillelse for stedse. Da frembrød den mægtige Smerte i hendes Bryst, Taarerne styrtede ud af hendes blide Dine, og hun udbrød i en lydelig Hyl, ikke agtende dem, der vare Vidne til den hjertelige Bedrøvelse. Dette vilde have været Timen til en klar Erkjendelse, hvis de havde kunnet overse de Nærværende; men imellem dem vare ogsaa Mogle, som havde advaret ham og spottet med hans Lettroenhed, og som nu saae paa ham med lurende Blikke. Alt hvad de havde sagt ham, fremgik med fornyet Bitterhed i hans Sjel, og vakte igjen den slumrende Stoltthed, der var for en Stund besejret ved hendes Taarer, og saa tvang han sig til at smile, mens hans Hjerter egentlig blødte. Han talte til hende med artige og velvalgte Ord om et snart Gjensyn, og iulte bort for at ende et Optrin, der voldte en saa qvælende Kamp i hans Jnderste. Og dette fremstiller de to første Billeder i Domkirken i Raumburg, nemlig en Rid-

der, der gaaer bort med leende Mine, og en Jomfruen, der græder af sit dybeste Hjerte.

Hans Stridshest vrindskede ved Borgporten; ærefrygtssfuld hilste han endnu engang Jomfruen, og iilte derpaa med hurtig Fod afsted fra Salen. Men overmandet af sin Smerte raabte hun efter ham, da hun saa ham ile bort: „Ak, Adalbert, lev da vel! Lev vel, min eneste Lykke paa Jorden! —“

Men dette rørende Udraab naaede ikke Ridderen. Hun saa ham ile over Borggaarden med klirrende Sporer, fæste sig paa sin skummende Hest, og jage afsted ad Landeveien.

Agnes stod endnu længe ved Borgvinduet og stirrede ud i det blomstrende Landskab. Ak, det var det samme Vindue i Salen, hvor han først gang havde talt til hende om sin Kjærlighed, og udenfor var det endnu ligesaa blomstrende som dengang; men i Sjelen dæmrede Høsten. Nu, da Ridderen var borte, da Lyden af hans Trin var forsvunden, da vendte hun vemodig tilbage i det dunkle Hjerte, og det blev hende nu kundbart i overvættets Smerte, hvad hun forhen ikke selv havde vidst, hvor lunde Ridderen var hendes eneste Glæde og ligesom Livet i hendes Sjel. Hun trak sig tilbage i den dybeste Eensomhed, og levede kun for sin Kjærlighed og Sorg, og ofte traadte hun hen til det samme Vindue, Stedet for de smertelige Erindringer.

Uger og Maanedes henginge, og Hr. Adalbert vendte ikke tilbage, som hun ogsaa havde forud vidst. Endelig erfarede hun, at hendes Hjertes Elskede dvælte i Landet Würtemberg, efter den nu tilendebragte Krig, hvor han blev holdt i Fænger af en

skjøn Dame, ved Navn Grevinde Adelheit, der vel var af en overordentlig Skjønhed, men derhos af et troløst og falsk Sind. Agnes hørte det, og hun følte, at en ny Strøm af Jammer, men tillige en medlidende Kjærlighed, udgjød sig i hendes Bryst.

Det som Rygtet fortalte, var kun altfor sandt. Den Dame, som holdt den forblindede Ridder i sine Lænker, besad et ondt og bedragerisk Sind, og stod i Forbindelse med en mægtig Fiende af ham i hlin Egn. Han havde imellem erholdt gjentagne Advarsler og Vink, uden at han i sin Elskovs Fortrylselse agtede derpaa.

Men en maanelys Aften, da han silde vilde ride til sin Elskedes Slot, forekom det ham saa gyfeligt, hvor mild og taus end Maanenatten var, I Dalen til venstre Side hvilede en maaneklar Taage; til Høire hvilede den dunkelgrønne Skov, og Maanens Lys brød glindsende gennem de zirtrende Blade ind i Skoven; gennem den dunkle Skovnat susede Natvinden og bevægede Grenene, og saalunde syntes en hemmelig, spørgelseagtig Nærværelse at hvile over den hele Egn.

Ridderen vilde just dreie sin Hest ind i Skoven, igjennem hvilken Veien førte til den skjønne Grevindes Slot, da en fin, hvid Skyggeskikkelse svævede forbi ham, og som med sælsomme hjertegribende Toner tilraabte ham: „Vend om, Ridder Adalbert! For alle Helliges Skyld riid ikke gennem Skoven, og ikke til Adelheit's Slot i denne Nat! I Skoven venter Forræderi og Døden paa Dig!”

Da det var ved Siden af Skoven, saa skjulte Trærnes Skygge halvt den blege Taageskikkelse, og den var forsvunden førend han endnu var kommen

til Bestindelse. En sælsom Magt, som laae i Stemmen, var trængt ind i hans Hjerter, og havde dybt rystet ham. Han vendte derfor paa Diebliffet sin Hest og red tilbage. Da han efter nogen Tids Forløb dog begyndte at længes efter Adelheit, og det faldt ham ind, hvad hun vel tænkte om ham, fordi han ikke havde holdt sit Ord, og dette saagar ængstede ham, saa sendte han sin Svend til Slotstet, for at undskyldte sig.

Svenden kom ikke tilbage, men Hr. Adalbert erfoer, at han var bleven omringet i Skoven af en Flok Ryttere, og derpaa, belagt med Rjæder og Baand, henslæbt til et Taarn, i den Mening at det var Ridderen selv.

Vel forfærkedes Adalbert ved Efterretningen om dette, men han kjendte strax sin Fjende, og tænkte kun paa hvorledes han kunde befrie sin Svend, det være enten med store Løsepenge eller paa anden Maade. Men han blev rystet, da Denne selv kom, efter at man havde opdaget Feiltagelsen og sat ham i et mindre stærkt Fængsel, hvorfra han, som et ungt og veldannet Menneske, undkom ved Hjælp af Fangevogterens Hustru, og nu fortalte, hvorledes han ikke blot gandske tydeligt havde kjendt Grevinden i Maarskinnen mellem den fjendtlige Hob, men ogsaa erholdt nøie Kundskab om hendes Forstaaelse med Adalbert's Fjende, hvormed ogsaa hendes hurtige Afreise hiin Aften stod i Forbindelse.

Da var det for Ridderen, som traf et Tordenflag ham. Han vilde i Begyndelsen ikke tro sin Svends Fortælling; men alle de Efterretninger

som han hørte, stemte overeens med den. Nu vaagne-
nede Smerte og Raseri i hans Hjerte, og imellem
dem trængte sig en qvælende Anger. Han tænkte
paa den blide, forladte Agnes, der, omendstjondt
stolt, dog besad et blødt og ædelmodigt Hjerte, og
som forhen havde opmuntret ham saa mangen mørk
Time. Han tænkte paa hendes Taarer ved Afskje-
den, og de faldt nu som sydende Olie i hans saa-
rede Hjerte. Nu vaagnede hans gamle Tilbøielig-
hed for hende med fornyet Styrke, thi det var for
ham, som om en Tone af hende havde dybt og
længselsvækkende trængt ind i hans Hjerte i hiin
advarende Aandestemme.

Han forsømte nu intet Dieblif, men tiltraadte
med bankende Hjerte Hjemreisen. Han blev tung og
underlig tilmode, da han kom i hiin velbekjendte Egn,
da han saae Gaales Bølger, der hilsede ham med
venlig Stemme, og gjensaae alle de blomstrende
Lunde og Marker. Da blev han Taarnene af et
Kloster vaer, som han ikke forhen kjendte, reise sig
over de smilende Enge.

Han ilte, for at naae sin Venindes Borg, og
bankede selv paa den tilsluttede Port. Da kom Borgs
fogden, aabnede og sagde: „Hvem søger I her,
strenge Herre?“

Ridderen nævnte sin Begjering. „Hende fins
der I ikke her! svarede den Anden: Vor ædle Borgs
frue har allerede for lang Tid siden forladt sin Borg.
I finder hende histude, tre Mile herfra, i Klosteret
St. Ursula.“

Ridderen gyste ved disse Ord fuld af Ahnelse,
men han frygtede for at spørge om mere. Han

vendte strax sin Hest, for at ile til Klofret. Afteen nærmede sig allerede. Den indre Angest drev ham uden Hvile affted til den Elskedes Nærværelse, men om han vilde finde Trøst og Lindring der, var ham selv endnu ubekjendt.

Han kom til Klosterporten og bankede med Utaalmodighed paa. Portnerfken lod sig tilfyne. En usædvanlig Sørgmodighed laae i hans hele Væfen, paa de blege Kinder og de taarefulde Blikke. Hun vinkede den Indtrædende, at styre fin Utaalmodighed.

„Tilgiv en Ulykkelig, ærværdige Frue! raabte Ridderen, idet han styrtede ind i forstyrrende Jilsfærdighed: Jeg søger Agnes hos Eder! Jeg er hendes Fætter Adalbert.“

„Af, er J Ridder Adalbert? sagde Klostersfruen: Saa have vi Befaling, at overlevere Eder dette, faasnart J betræde disse Mure. Det har allerede længe ligget her til Eder i Talestuen.“

Hun gav ham med disse Ord en Pergamentsrolle, som han aabnede med zittrende Hænder. Og fee, det var et Gavebrev fra den tro Agnes, hvori hun endnu i levende Live uddeelte alle fine Eiendomme mellem fin Fætter Adalbert og dette hendes nysopbyggede Kloster, med det Tilføiende, at han efter hendes Dnske maatte nyde alle Livets Glæder, og bedre gjøre sig Besiddelsen af hendes Godser gjeldende, end hun. — Thi vel var det hende bekjendt, hvorledes den forblindede Ridder havde siden hiin Adskillelse letfindig opoffret fin hele Eiendom for den nye Lidenfkap til Adelsheid.

Da foer den Sandhed ham klar igjennem Sjelen, at han havde utaknemmelig forfjertset det bede

ste Hjerte paa Jorden. Han forlangte med varmt Utaalmodighed at blive ført til hende. „Det er ikke muligt, ædle Herre! svarte Klosterfruen: Vor fromme Abbedisse ligger i Dødskampen, og tør ikke dennefinde oftere modtage noget jordist Besøg.“

„Agnes, Ederes Abbedisse? O, barmhjertige Gud!“ raabte Ridderen, og stod nogle Dieblkke som tilintetgjort. Derpaa udbrod han i de hjertesligste Klager, og bad paa det meest rørende, at man dog af Barmhjertighed vilde tillade ham, at komme til den Døende.

Kort af hans Lidelser meldte Klosterfruen hans Ønske, og erholdt Tilladelse. Og saa traadte han ind i det indviiede, høitidelige Døds-kammer, hvor netop en Engel fastede de sidste Bånd af sin jordiske Tilværelse. Lysene brændte klare omkring den ophviiede Seng, og de grædende Søstre stode omkring den i hvide Elør. Den Døende derimod laae med forklarede smilende Ansigtstræk, som saae hun allerede den himmelske Triumphdør aaben, igjennem hvilken hun, den fromme Helgeninde, skulde inddrage. Da sank Ridder Adalbert ned ved hendes Leie. Hun rakte ham blidt sin Haand og sagde med himmelsk mild Stemme. „Græd ikke saa, min Adalbert! Den sande Kjærligheds Rige er ikke af denne Verden! Hist er Gjenfynets rette Fædreland!“

Den hulde Stemme standsede, og hendes forklarede Nie udsluktes i Ratten. Ogsaa i Ridderens Sjel var det Nat, da hans Livs trøstende Lebestjerne var gaaen ned. Nonnerne græd over deres Beskytterinde, deres Trøsterinde. De Arme og Lidende jamrede for den tabte Moder.

Om Agnes har selv været den advarende Skjtsaand, der i Farens Time omsvævede Ridderen, eller om hendes Bøn har kaldet en beskyttende Engel herved, er aldrig bleven gandske oplyst.

Ridderen modtog det Guds, der var bleven hans ved Agnes's Død, og byggede paa Høien i Naumburg den indviiede Domkirke. Det hellige, høie Taarn reiser sig som en Aand fra en længst henfaren Tid, og seer ud over det blomstrende Landskab, ligesom dets Opreiser saae paa det blomstrende Liv. Han lod de betydningsfulde Billeder forfærdige, og drog derpaa til det hellige Land, hvorfra han aldrig vendte tilbage. Han var fulgt sin elskede Astenrøde i Matten, for hift at forenes med den i det evige Morgenland.

Louise Brachmann.

De hemmelighedsfulde Brødre. En sand Begivenhed.

En ny Kreds af Begivenheder havde aabnet sig. En fransk Hær var trængt ind i Spaniens Hjerter, og Napoleons Ræmpeskridt traadte i de Spor, som Rømerne, Gotherne og Maurerne tilforn havde betegnet. Men om end Spanien var erobret, undervungne vare dog Spanierne ingenlunde. Det ridderlige Sind, der fordmum havde udbredt en romantisk Glæde over dette ulykkelige Folk, syntes, i dets Ydmygelse, at gjenbaagne, og hiin fortvivlelsesfulde Kamps Annaler give Exempler paa en Enthusiasme og en Tapperhed, der før synes at tilhøre Fortidens end Nutidens Historie.

Indtil de fjerneste Provindser folte Spanien det elektriske Slag, og den fasteste Modstands Land gik, som een eneste Lynstraale, gennem hele Kongeriget. Hver Landsby havde sin Skare trofaste Forsvarere; af hver Dal stormede tappre Landmænd frem til Kamp, og alle Bjergpasser bevogtedes af Mænd, som vare fødte i deres Skygge. Mange Adelsmænd og Grundeiere kaldte deres Undergivne i Striden og anførte dem personligt. Endnu hyppigere skete det, at Individier af ringe Byrd, ved Mod og Lykke, vandt deres Kameraders Tiltro, saa disse, under dem, forenede sig til fjæffe Skarer, der vare bekjendte under Navn af Guerillas.

De, der ere nyere bekjendte med denne Krigs Details, ville mindes, at en Afdeling af disse irre-

gulaire Tropper, under Don Alonzo de Merida, gandske allene forhindrede en Deel af den franske Hærs Fremrykken i et af Sierra Moreno's Passet.

Den iværksatte dette med et ubetydeligt Tab; men ved denne Leilighed miste de en Kriger, hvis Død var forbunden med saa sælsomme og interessante Omstændigheder, at den vel fortjener at omtales. Det var En af to Brødre, som frivilligt vare indtraadte i en Guerillaskare, og hvis sælsomme Udfærd, strax fra Begyndelsen, havde vakt deres Kameraters Nysgjerrighed. At de vare Brødre, derom kunde Ingen tvivle. Hvert Træk i deres Ansigt vidnede derom, og de syntes saalidet forskjellige fra hinanden, at man kunde fristes til, at holde dem for Tvillingbrødre. Af Brødre, af Tvillingbrødre, som vandrede den samme Livsvei og de samme Farer, og stræbte efter samme Hæder, havde man nu med Nette skullet vente, at de, med Tilid og Kjærlighed skulde sluttet sig til hinanden. Men det var ingenlunde Tilfældet. Tværtimod — de vare forunderligt tilbageholdende mod hinanden. Ja, man kunde endog saa følt sig fristet til at troe, at de vare gandske fremmede for hinanden; thi kun sjelden vexlede de et Ord med hinanden; derimod syntes de dybe, alvorlige Blikke, de, selv midt i Slaget, eller ved Sjendens Førfølgelse, eller paa Tilbagetoget, fastede til hinanden, at være fulde af Betydning. En overfladigst Jagttager havde vel endog saa kunnet forledes til, at betragte dem som to Sjender, men deres Tausshed havde hverken noget Bittert, eller noget Hadefuldt. Ja, ved enkelte Leiligheds

der frembød 'endogsaa, af deres kolde, høitidelige
 Alvor, en varm, levende Tølelse.

Selv blandt de fortvivlelsesfulde Eventyrere, som dannede Merida's Krigsskare, udmærkede disse to Brødre sig isørigt ved deres Mod, hvis man ellers saaledes kan kalde den Kjækhed, som byder alle Farer Trods. Men Bevæggrundene, som opflammede dem til denne Tapperhed, syntes at være heel forskjellige fra dem, der besjelede deres Kamezader. Intet Frihedsraab kom nogeninde over deres Læber; aldrig fremlokkede tilfredsstillet Hævn et Smil i deres Ansigt. Til deres Eiendommeligheder hørte ogsaa en fuldkommen Egegylldighed for qvindelig Skjønhed.

Disse deres Egenheder udledtes af forskjellige Aarsager. Nogle meente, en ulykkelig Kjærlighed maatte have formærket deres Tilværelse; Andre tænkte, deres Alvor hidrørte fra en Kamp mellem deres Religionsiver og deres patriotiske Enthusiasme; thi de ansaae begge Brødre for Munk, der ved Krigens Magt vare fordrevne fra deres Tilflugtsted. Denne Formodning syntes ei allene at retfærdiggjøre deres Tilbageholdenhed og deres Egegylldighed mod det qvindelige Køn, men ogsaa den Taushed, hvormed de fordulgte deres Fødested. Men med Visshed vidste man Intet.

Besjelede af ungdommeligt Mod og ædel Iver, vare de i Begyndelsen indtraadte i Krigernes Række. Men lidt efter lidt syntes deres Fortrøstning at forlade dem; Mistro og Mistanke traadte istedetfor broderlig Kjærlighed, en kold Tilbageholdenhed lukkede, i deres Bryst, hvert Tegn paa Deeltagelse;

deres ædle Kappelyst udartede til en fortvivlelsessfuld unaturlig Iversyge.

Det var Merida's Hovedøiemed, at forhindre en stærk Frankeafdelings Forbindelse med Hovedleiren. Men ved en snild Manoeuvre gjorde den franske General alle hans Bestræbelser frugtesløse; og med den største Forundring hørte den skarpsæende Merida, at Fjenden, uden at have fundet Modstand, allerede var i fuld Marsch. Imidlertid var der dog endnu et Punkt, hvor det, selv for hans lille Skare, var muligt, at lægge Hindringer i veien for de Franskes videre Fremmskridt. Han brød uforværet op mod dette Punkt, som han ogsaa naaede, hartad paa samme Tid som Fjenden.

I en af Sierra Morena's vildeste og eensomste Egne udstrakte sig en dyb, smal Dal, der paa en vis Måade gennemskjær den mørke Bjergkjæde. Paa Østsiden sammentrækker den sig til en steil Sti, der kaldes San Josephospasset, og dette Punkt er det, hvorom vi ovenfor talte.

Det var en stille Augustaften, da der pludseligt, i denne eensomme Egn, frembød sig det pragtfulde Skuespil af mange tusinde Krigere, der i regelmæssig Orden marscherede gennem Dalen, medens den trindtom herskende Stilhed kun afbrødes af Officerernes Kommandoord, som gjenslød og atter gjenslød fra Bjergene. Alt var en Deel af Avantgarden kommen gennem det snevre Pas; alt begyndte dens Anfører at prise sin egen Klogskab — da hørtes pludseligt en Lyd liig Tordenbrag; Bjerget over de franske Krigere syntes at sætte sig i Bevægelse, og

i næste Dieblif styrtede uhyre Klippestykker ned paa dem. For endnu at forøge Forvirringen, standse des al videre Fremgang ved de nedstyrtede Klippe masser, hvis Antal stedse vorte, medens Guerillerne høitoppe udstødte Skrig, som Ekkoet gjentog. Franske mændene fortsatte imidlertid, over Klippestykkerne, og over deres faldne Kameraters Liig, deres Marsch, saa godt de formaaede, idet de af og til fyrede efter deres Fjender.

Dymuntrede ved deres Held og drevne af blodtørstig Hævn, vovede Guerillerne sig imidlertid saa langt ned ad Klippen, at de Fremmeste kom i Kamp med Fjenden, og nu gik det blodigt til. Hver Tanke om Selvopholdelse syntes bortvegen. Felt skriget: „Frihed, Spanien og Hævn!“ syntes ei at udraabes af Mennesker, men af Dæmoner. Nogle bøiede sig langt ud over Afgrunden, og omfattede, for ei at nedstyrte, Grenen af et Træ med den ene Haand, medens de med den anden hug ned paa Fjenden. Andre omslyngede, naar de følte sig overmandede, den Seirende med rasende Skrig, og styrtede sig ned i Dybet med ham.

Blandt dem, der udmærkede sig i denne frygtelige Kamp, vare ogsaa de to Brødre. Især syntes den Ene af dem at være dette Myrderies ledende Genius. Hvor det gik blodigt til, var han stedse den Forreste; hvor størst Fare truede, der udbredte hans skarpe Sværd Rædsel og Fordærvelse. Selv hans Kamerater betragtede ham med Forundring, naar han svang sig fra et Klippestykke til et Andet, eller med Lynets Snarhed fløi hen langs Afgrundens Rand. Lidt syntes han gandske at forsvinde, men pludseligt fremtraadte han atter paa et

gandste andet Punkt, lig en Dæmon, udgangen af
 Fjelder. Men intet Feltstrøg lod fra hans Læber,
 intet opmuntrende Blik flammede af hans Die.
 Hvergang Kampen hvilede nogle Diebliske, fæstede
 han Diet paa sin Broder, der, allerede haardtsaaret
 i Begyndelsen af Fægtningen, ofte kæmpede ved
 hans Side, men endnu oftere forgjæves stræbte at
 fuldbringe det blodige Værk, som Broderen fuld-
 bragte, og som Denne ogsaa syntes at opfordre ham
 til. Nu gaves Signal til Tilbagetog, og Gueriller-
 ne lavede sig, som de gjerne pleiede, til at adskil-
 les, for enkeltviis at komme til deres Samlings-
 sted. Saaledes forsvandt de for den skuffede Fjende,
 just i det Dieblisk, Denne, efter at have faaet ny
 Forstærkning fra Dalen, haabede at tilintetgjøre
 dem. Hiin Broder, som endnu ikke var saaret,
 lod, ved Signalet, sit Bytte fare, forsvandt bag
 Træerne, og fløi op ad Klippen — da bevægede en
 nær Vaabenlarm ham til, at see til Siden. Han
 saae sin Broder — bleg, blødende, gandste udmæt-
 tet, segne under en fransk Soldats Bajonet. Et Die-
 blisk stod han som fastnaglet; da vendte hans Liv
 tilbage, den blanke Klinge lynte i hans Haand,
 Blodet steg ham til Hovedet, og med et frygteligt
 Skrig styrtede han hen, at redde sin Broder. —
 Det var — for sildigt. Den døende Spanier vendte
 Dinene mod sin Broder — de vekslede endnu et
 Blik — det sidste.

Solen var balet, de bortilende Frankers Vaar-
 benlarm hændte i det Fjerne, og den trindtom her-
 skende Stilhed afbrødes kun af Røvfuglenes harse Skrig,
 der alt begyndte at flokkes om de faldne Krigers

Liig. Broderen stod endnu og stirrede paa den Faldne.

Saaledes fandtes Begge af deres Vaabenbrødre, som vendte tilbage, for at begrave deres Døde. Med Magt maatte de rive Broderen fra Liget. Han holdt i sin Haand et ved en tung Guldkjæde hængende Miniaturportrait, som Broderen rimeligviis havde haaret om Halsen, og som, Træk for Træk, lignede et Billede, han selv bar paa sit Bryst. Denne Reliquie syntes, selv i dette Moment, at være en Gjenstand for hans ængstelige Omhu. Blandt mange uforstaaelige Ord kunde man tydeligt skjelne Navnene „Guzmann“ og „Leonore.“ Med det Første syntes han at betegne sin Broder, med det Andet et Phantasiebillede. Intet yttrede han, hvorfra man havde kunnet slutte til hans Familie eller hans Fortidsfjebne. Først efter lang Modstand tillod han sine Kamerater, at begrave den Døde; hans Jammerfrig gjennembævede alle Hjerter, og de sjerne Skildvagter sloge an: dægtigt et Kors for sig.

Den ulykkelige Guerilla bragtes til et af hine Klostre, som de Franste endnu havde skaanet i disse Egne. Dets fromme Beboere pleiede ham paa det fjærligste. Mange Maaneder henrandt imidlertid, inden han fik sin Aands- og Legemskraft tilbage, saa han atter kunde fæste sig i Verdens Tummel. Men han var endnu i sit Livs Forsommer, og derfor reiste han sig ogsaa lidt efter lidt. En Dag savnede man ham i Kapellet, hvor han regelmæssig pleiede at indfinde sig til Bøn. Adskillige Dage forløb, og han lod sig ikke see. Man veed ei, om han uvilkaarligt, instinktmæssigt besøgte den Dal, hvor han havde tilbragt sine Barndomsaar, eller

om han med Overlæg begav sig did — nok, han vendte tilbage dertil, og først længe efter at det Ovenfortalte havde fundet Sted, fik Forfatteren af denne lille Fortælling Leilighed til, at finde Nøglen til de unge Krigeres hemmelighedsfulde Udfærd.

Det var Dag, men Solen sank dog allerede ned bag Bjergene, som omslattede Dalen, da han naaede den. Mildt bestraalte Aftenrøden det Huus, han var kommen at søge. Den ham velbekjendte Have — Træerne — Spadseregangene, Alt, Alt syntes forandret. Den unge Krieger nærmede sig med raske Skridt, men standsede pludseligt, da han næsten havde naaet Døren.

„Jeg vover ei, at skrække hende med mit blege, udtærede Ansigt!“ mumlede han hen for sig, idet han trak sig tilbage, dog saaledes, at han tydeligt kunde see Huset, uden at bemærkes selv. Inden det blev gandske mørkt havde han imidlertid besøgt hver Plet, som var ham dyrebart ved Erindringen fra fordums Dage. Men det holdte ham langt større Qual end Glæde, thi Tanken om hans ihjelslagne Broder fulgte ham overalt.

Omsider vare ogsaa de sidste Solstraaler slukte, og kun svagt forgyldtes endnu Bjergenes Toppe; det var, som om Mørket indgjød ham Mod, og nu nærmede han sig Huset paany. Hartad i hvert Vindue saae han Lys. Endnu vovede han ikke, at gaae ind; liig en ond Aand, vankede han en Tidlang om i Nærheden. Mangfoldige hinanden modsatte Følelser gjennemkrydsede hans Bryst; da lød Musik fra Huset, og raskebesluttet nærmede han sig nu.

En frygtelig Mistanke havde grebet ham, thi han havde paa Melodien gjenkjendt en Bryllupssang.

Og virkeligen var der i Huset en Brudestare forsamlet, som, i sin overgivne Lystighed, syntes idetmindste at ville tilbringe en glad Nat i det hørgede Fædreland. Musik og Dands var i bedste Gang, da der pludseligt reiste sig en forvirret Larm, og ind styrtede en Skikkelse, saa bleg og udtæret, saa gandske ulig et levende Menneske, at Selskabet gruede for ham, som for et Gjenfærd, der var opstegen af Skjogeriget, at straffe Gjæsterne for deres Munterhed. Bruden saae paa den uventede Gæst, og Dødsbleghed bedækkede hendes Ansigt.

„Leonore!“ raabte den blege Skikkelse i en frygtelig Tone. Hun gjøs, og traadte, som dreven af en uimodstaaelig Magt, fremad, men standsede igjen, som om en skrækkelig Erindring holdt hende tilbage. Med skjælvende Haand fremtog han Portraiterne, og lagde dem — hendes Billed vare de Begge — for hendes Fødder. Derpaa reiste han sig langt, kastede eet eneste, langt, tungsindigt Blik paa Originalen, foldede Hænderne over Brystet, sagde: „Mig skeer, som forskyldt!“ — og styrtede ud.

Forgjæves lod nu den forstummede Musik atter sine vildeste Melodier lyde, forgjæves opstillede Dandserne sig igjen, forgjæves søgte Brudgommen at berolige sin Elskte; det Indtryk, denne Scene havde gjort paa Leonore, var uudslætteligt. —

Begge Brødre havde elsket hende med den meest brændende Lidenstkaab. Skjøndt hun foretrak Den, der nys havde staaet for hende, havde hun dog, bevæget af patriotisk Enthusiasme, lovet Den sin Haand, som, kronet med størst Ære, vendte tilbage

til hende fra Frihedskampen. Skulde En af dem falde, da skulde den Anden bringe hende det Billed, hun havde overrakt Enhver af dem.

Med Efterretningen om den Fægtning, der havde fundet Sted i San Josepho's-Passet, var der ogsaa kommet Budskab om begge Brødrenes Død, og saa havde hun da, inden hendes Taarer endnu vare tørrede, givet efter for sin Families Bønner, og rakt en Anden sin Haand.

Om den unge Krigers Skjebne vides Intet med Visshed. Men paa Toppen af et nærliggende Bjerg fandt man, kort efter, Liget af en Mand, der havde stor Liighed med ham. Man fastede Muld derpaa, og reiste et simpelt Kors derhos; dermed pleier man, i hiin Egn, at betegne det Sted, hvor en Selvmorder hviler.

Ninon de Lenclos's Hotel.

Det smukke lille Hotel, vi nu betraadte, har tilforn, i 60 Aar, tilhørt Ninon de Lenclos. — Man troer, at et Aarhundreds Forløb er nødvendigt til en Helgens Canonisation, og meer, end et Aarhundred er nu forløbet efter denne elskværdige Synderindes Feiltrin. Tiden har kastet sit forsonende Slør over Feil, som det let kunde glemme. Medlidenhed har tilgivet, hvad den ei kunde undskylde, og, ihukommende de Dyder, som ledsagede disse Feil, sagt: „Hvo der føler sig reen, løste den første Steen.“

Ninon de Lenclos var en overordentlig Qvinde. Sine Feil har hun tilfælles med Mange af sit Kjøns Ypperste; hendes Dyder tilhørte hende gandske. En lys Aand, vindende Talenter 1) en Retsfærdighed, ophøiet over enhver Prøve, en Sands for Uafhængighed, som hverken Kjærlighed eller Vens-

-
- 1) Hun forstod flere Sprog, fortalte henrykkende, dansede og sang med stor Fuldkommenhed. Kun var hun lidt kostbar, naar Nogen bad hende synge eller spille, og lod sig gjerne nøde længe. Naar hun talte om disse Fortrin, pleiede hun at sige: „En Hjerteforbindelse har, af alle Ting, de længste Mellemakter og de korteste Akter. Hvormed skulde man nu vel bedre udfylde disse Mellemakter, end med Talenter?“

skab nogenfinde formaaede at overvinde, et sjældent Maadehold, Kjærlighed til Sandhed, Orden og Oeconomie, et moralsk Mod, som alle hendes Tids store Skribenter erkjendte, og som ei oppebiede den gunstigste Leilighed, for at hjælpe den Undertrykte og staae den Miskjendte bi, og en Ulegennyttighed, som bevægede hende til at forsmaae de glimrende Tilbud, den kongelige Magt og det inderligste Venskab gjorde hende 2): det var de Egenskaber, som rets færdiggjorde den Dom, at Ninon var den fuldkomneste Kvinde af Verden.

Man maa i Erindringen tilbagekalde disse sjældne og ædle Egenskaber, for at undskylde den levende Glæde, jeg følte, idet jeg traadte over denne nye Aspasia's Lærstol. En saadan Undskyldning behøver jeg ialt Fald hos dem, som nøies med, altid at handle honet.

Ninon de Lenclos var en fransk Adelsmands eneste Datter. En tapper Officeer og en ivrig Tilhænger af den epikuræiske Skole, opdrog han sin

- 2) Fru Maintenon og Dronning Christine tilbød Begge, de vilde sørge for Ninon, men hun vægrede sig steds ved at modtage Noget. Christine, der havde hørt Saameget om det Fortryllende i hendes Underholdning, ønskede, at see hende, og fandt hende — langt over sin Forventning. Denne Dronning, som neppe formaaede, at løsrive sig fra hende, tilbød, at tage den berømte Ninon (som hun steds kaldte hende) med sig til Rom, og at indrømme hende en Bøllig i sit Pallads; men Ninon vilde ikke.

Datter i de samme Grundsætninger, som dannede hans Livs Regel. De sidste Ord, han sagde til hende, vare: „Vær betænkommere i Valget, end i Tallet af Dine Forlystelser.“

Dette Exempel virkede kun altfor meget paa det, der var mindst roesværdigt i hendes Liv. Fader: og moderløs i sin Ungdoms og Skjønheds Blomster, med en Indkomst af 8 til 10,000 Livres aarligt, købte hun dette Hus, som, trods Eierindens Svagheder, blev en Samlingsplads for de meest udmærkede Personer af begge Køn, det eneste Hus, siger en Skribent fra hiin Tid, hvor der forløb hele Dage, uden at man spillede eller kjædede sig.

Her tilbragte hun sine Dages Vaar, Sommer og Vinter, og her døde hun, 90 Aar gammel, idet hun, i hele dette lange Liv, ved en streng Oekonomie, saae sig istand til at bevare en fuldkommen Uafhængighed.

I en Alder af 70 Aar, siger Marquis de la Fare: havde hun Tilbedere, og de agtværdigste Mænd vare hendes Venner. Aldrig kjendte jeg nogen herligere Kvinde, aldrig Nogen, hvis Bortgang mere fortjente at beklages.

Mignons Hotel er meget vel vedligeholdt; det er vel kun lille, men meget bekvemt indrettet. Idet vi gjennemvandrede disse Værelser, hvori Corneille, Moliere, Scarron, Saint : Evremont, Chapelle, Desmaretz, Mignard, Chaulien, Chateauneuf, Con: dé 3), Vendome, Villeroi, Villars, Estrees, Villar:

3) Naar den store Con d é mødte Mignon paa Gaden, steg han ud af Vognen, for at gjøre hende sin Compliment,

ceaux, Sevigné, La Rochefaucault og Choiseul saas-
 tidt havde opholdt sig, betragtede vi Alt med den
 nysgjerrigste Interessé. Fru Sevigné, den Eneste
 af hiin Tids Skribenter, som taler med Bitterhed
 og Uvillie om Ninon, siger dog, i et af sine herli-
 ge Breve: „Corbinelli melder mig vidunderlige
 Ting om det udsøgte Selskab af Mænd, man fin-
 der hos Mademoiselle de Lenclos. Hun tiltrækker
 altsaa endnu, paa sine gamle Dage, baade Mænd
 og Qvinder.“

Men disse gamle Dage vare endnu langt
 borte 4).

Vi dvælede i det Kabinet, hvor Moliere reci-
 terede sine bedste Værker, saavelsom paa den Plet
 i Haven, hvor den ulykkelige Ridder de Villiers
 gjennemboiede sig med sin Kaarde, da han erfarede,
 at den Qvinde, han elskte saa hedt, var — — —
 hans Moder. Ninon var dengang 60 Aar gammel.

Architraverne og Cornicherne i Ninon's Vnd-
 lingsværelse ere betegnede og sammensatte af Elfskøvs-

en Høflighedsbeviisning, som dengang var Brug, men
 som kun sjelden blev Personer udenfor den kongelige
 Familie til Deel.

- 4) Ninon var 56 Aar gammel, da hun indgjød Mar-
 quis de Sevigné hiin romantiske Kjerlighed, der,
 ved hans Moders Breve, blev udødelig. 70 Aar gam-
 mel erobrede hun Baron Banner af Sverrigs Kon-
 gehuus, og i sit 80 Aar vandt hun endnu den berømte
 Seier over Abbed Sedoy'n's Hjerter.

guder og Blomster. Her skrev Ninon sine første Breve til Sevigné og sine sidste til St. Evremont; her modtog hun, ved sit Toilette, idet hun lod sit skjønne Haar ordne, sin ædlestes Tilbeder, og tilbagegav ham hans Egettefabsløfte, samt 4000 Louisd'or, som han, Dagen tilforn, havde skjenket hende. Her tilbagegav hun Gourville hans halve Formue, som han, ved sin Forbliisning, havde betroet hende, medens Stor-Prioren, dette Speil af kirkelig Reenhed, som han havde betroet den anden Halvdeel, ved hans Tilbagekomst stillede sig, som om han havde glemt den hele Sag, og lod ham frygte det Værste, hvis han ikke opgav sin Fordring. Saaledes bedragen af Prælaten, tænkte Gourville ei engang paa, at vende sig til Ninon, thi langt før tiltroede han hende, at hun kunde have tilsat hans Penge. Men hun tilskrev ham: „Jeg har, for Deres Skyld, mange Bebreidelser at gjøre mig selv; i Deres Fraværelse er der hændet mig en stor Ulykke, som jeg maa bede Dem om Forladelse for.“

Gourville tænkte, det gjaldt gandske vist hans Penge, men hun vedblev: „Jeg har tabt den Tilsvielighed, jeg nærede for Dem; men ikke min Hukommelse. Kom til mig. De 20,000 Daler, De betroede mig, ligge paa rede Haand. Afhent Deres Pengestrin, og lad os for Fremtiden kun være Venner.“

Her, i det samme Bærelse, besøgte hun af Madame Scarron, af Sverrigs Dronning Christine, af Richelieu, af Anna's Gesandt. Her endtes den første Epoke af hendes Liv, og her begyndte den And

den, agtværdigere. Her udtalte hun, i sine sidste Dage, hine Grundfætninger, som danne en liden Fornufts- og Smags-Coder, medens den unge Fontenelle med Beundring og Vrefrygt hørte paa hende, og Voltaire, endnu halvt Barn, kom at beundre dette Aarhundreds Underværk, hvis Vre han, i kommende Dage, skulde forøge. Alderdommen, med sine Skrøbeligheder og Smerter, fandt hende taalmodig og hengiven, endnu stedse i fuld Besiddelse af det, der kunde gjøre hendes Existents agtværdig og hendes Feil undskyldelige: hendes Philosophie, hendes Velvillie og hendes Aand.

Naar man, sagde hun tidt: som Fru Chevreuse, kunde troe, at man, naar man dør, gjenfinder sine gamle Venner, og atter kan slaae en Glæde af med dem, da var det skjønt at døe."

Lady Morgan.

Mere om Napoleon i Negligée.

(See Læsefr. 50de Bind 1ste Hefte.)

Keiseren holdt ei af anden Pynt i sin Klædedragt, end Stoffets Fiinhed; men først og fremmest vilde han have alt sit Tøi ret mageligt. Hans Frakker, hans Kjoler og den berømte grønne Sartout, vare af det skønneste Louviers-Klæde. Under Consulatet bar han, efter Datidens Mode, sine Kjolestjød meget lange. Siden blev det Mode, at de skulde være meget kortere. Men Keiseren paastod, at ville have Sine lange, og jeg havde megen Nøie med at bringe ham til at frafalde sin Paastand. Kun ved en List lykkedes det. Ved hver ny Kjole, jeg lod sye til ham, bad jeg Skræderen gjøre Stjødene en Tomme kortere, indtil de omsider, uden at han mærkede det, fik den brugelige Møde. Han taalte ikke, at Noget generede ham, og paa Elegants saae han slet ikke. Kongen af Neapel, som holdt saameget af Pynt, og klædte sig med megen Smag, tillod sig stundom spøgefulde Yttringer om hans Toilette. „Sire! sagde han til Keiseren: Deres Majestæt klæder Dem altfor meget a la papa! Hav dog den Naade, Sire, at foregaae Deres troe Undersaatter med Exempel paa en god Smag.“

„Skal jeg maaskee, sagde Keiseren: for at føie dem, klæde mig som en petit-maitre, omtrent som Kongen af Neapel og begge Sicilier? Jeg bliver helst ved min gamle Bane.“

„Ja, Sire, ved Deres habits tués. (et Ordspil paa habitudes.)

„Ufftydeligt! raabte Keiseren: Gandske som Brude-
 tier!“ (den bekjendte komiske Skuespiller.) Og man loe
 en Tidlang ad dette Ordspil, men tog det dog,
 som Keiseren havde betegnet det.

Disse Diskussioner over Toiletten begyndte
 igjen, da Keiseren skulde formødes med Keiserinde
 Marie Louise, og Kongen af Neapel bad Keiseren
 om Tilladelse til at torde sende ham sin Skræder.
 Napoleon, som i dette Dieblis tænkte paa alle muli-
 lige Midler til at behage sin unge Gemalinde, tog
 mod sin Svogers Tilbud. Endnu samme Dag
 ilte jeg til Leeger, som syede for Kong Joa-
 chim, tog ham med paa Slottet, og bad ham gjøre
 de Klæder, man bestilte hos ham, saa mægelige,
 som muligt, thi jeg vidste, at Keiseren ellers ikke
 tog dem paa. Leeger brød sig ikke om min Ud-
 varsel. De to Klædninger, han syede, vare for-
 træffeligt forarbejdede, men Keiseren fandt dem uma-
 gelige. Han havde dem kun eengang paa, og
 Leeger mistede den nye Kunde.

En anden Gang, længe før denne Epoke, havde
 han bestilt en smuk, brun Fløielskjole med Dia-
 mantsknapper. Med den paa traadte han ind i
 Keiserindens Selskabsværelse — men han bar en
 sort Cravatte. Keiserinden havde ladet forfærdige
 en prægtig Kniplingskrave til ham, men det var ikke
 muligt, at formaae ham til at tage den paa.

Keiserens Veste og Beenklæder vare altid af
 hvidt Casimir; hver Morgen tog han andre paa;
 men de opsarvedes kun tre, fire Gange. To Ti-
 mer efter at han havde forladt sit Værelse, traf

det sig meget ofte, at hans Beentklæder vare gandske sorte af Blæk; thi han havde den Bane, at afstørre sin Pen derpaa. Da han nu ogsaa var vant til, om Morgenene at paaflæde sig for hele Dagen, saa viste han sig allevegne med disse Blækpletter.

Han bar altid hvide Silkestrømper; hans meget lette fine Skoe vare færdige med Silke, alle hans Støvler med hvidt Flonel. Naar han solte Kløe paa et af Benene, gned han sig med Hælen af Støvlen eller Skoen — og det frembragte omtrent samme Virkning, som Blækket. Hans Sko og Knæspænder vare af Guld. Aldrig har jeg seet ham, som Keiser, bære Pantalons. Som Keiser havde han endnu den samme Skomager, som arbejdede for ham, da han var paa Militærskolen, og det skete efter samme Maal, uden at noget nyt blev taget. Hans Skoe og Støvler vare heller ikke meget nette. Længe bar han dem spidsnæsede; langt om længe fik jeg Lov til at lade dem sye som Skif og Brug siden blev. Tilslidst blev det gamle Maal dog for lille, og jeg foreslog ham, at lade et nyt tage. Strax gik jeg til hans Skomager; det var et oplobet, eenfoldigt Menneſte, som nu havde afløst sin Fader. Aldrig havde han seet Keiseren, skjøndt han arbejdede for ham, og blev gandske bestyrtet, da han erfarede, at han skulde fremtræde for Hs. Majestæt; han gik gandske fra Samlingen. Hvorledes skulde han vove, at fremstille sig for Keiseren? Hvorledes skulde han være klædt? Jeg indgjød ham Mod, og sagde, han maatte bære en sort fransk Kjole, sorte Beentklæder, Kaarde, Hat, o. s. v. Saaledes pyntet gik han til Thuillierierne. Da han

træadte ind i Keiserens Bærelse, gjorde han et dybt Bue og blev staaende i største Forlegenhed.

„Det er ikke Dem, sagde Keiseren: der syede for mig, da jeg gik i Militairskolen.“

„Nei, Deres Majestæt, Hr. Keiser og Konge, det var min Fader.“

„Og hvorfor kommer han ikke?“

„Giv, Hr. Keiser og Konge, fordi han er død.“

„Hvormeget lader De Dem betale for mine Skoe?“

„Deres Majestæt, Hr. Keiser og Konge, betaler atten Franker.“

„Det er meget dyrt.“

„Deres Majestæt, Hr. Keiser og Konge, kunde betale dem langt dyrere, naar De blot vilde.“

Keiseren lød hjerteligt ad denne Dumbhed, og bad Stymperen tage Maal. Hans Majestæts Laster bragte den arme Mand ud af al Fatning; idet han nærmede sig, med Hatten under Armen og med tusinde Bue, kom Kaarden mellem Benene paa ham, og han faldt paa sine Knæe og Hænder. Keiseren lød endnu hjerteligere. Langt om længe blev den gode Skomager dog færdig, og fjernede sig med mangfoldige Undskyldninger.

Alt Hs. Majestæts Linned var af meget fint Lærred, og mærket med et kronet R. Længe har han ingen Dragebaand; men da han begyndte at bruge dem, fandt han dem meget kommode. Paa det blotte Legeme har han Beste af engelsk Flonell, om Sommeren af hvidt Castimir. Mange have troet, at Keiseren har et Pandser under sine Klæder; det er ganske falsk. Aldrig har han baaret noget

Pandser eller deslige, hverken under eller over sine Klæder. Aldrig har han Kostiigheder hos sig. I sine Lommer havde han hverken Pung eller Penge, men kun sit Lortklæde, sin Snusdaase og sin Bonbonniere. Paa sine Kjoler havde han kun en Stjerne og to Kors, Hærslegionens og Jernkronens. Under sin Uniform, over Vesten, bar han et rødt Baand, hvis to Enden neppe vare at see. Naar der var Cirkel ved Høffet, eller naar han holdt Revue, bar han dette røde Baand over Kjolen. Hans Hat, hvis Form vel ikke behøves at beskrives, saalænge Portraiter af ham ere til, var af Castor og overordentlig let; indvendigt var den udført med Silke og Wat. Hs. Majestæts Kaarde var yderst simpel, med Guldgreb og en Ugle paa Knappen. Keiseren havde ladet sig gjøre to Kaarder, gandske som han førte den ved Austerlig. En af dem gav han Keiser Alexander; den Anden gav han Prinds Eugen i Maret 1814. Den, han førte ved Austerlig og hvorpaa han havde ladet dette mærkværdige Slags Navn og Datum udgravere, skulde lægges i Graven paa Bøndemønstret. Jeg troer, Keiseren havde den endnu paa St. Helena. Han havde ogsaa adskillige Sabler, som han, paa sine første Felttog havde baaret; ogsaa i dem havde han ladet stikke de Slags Navne, hvori han havde ført dem. Keiseren forærede dem til forskjellige Generaler.

Man har sagt, at Keiseren snuste megen Tobak, og at han, for at kunde tage den desto hurtigere og oftere, bar den i en med Skind foret Bæstelomme. Det er urigtigt; han brugte altid Daase, og skjøndt han forbrugte megen Snus, brugte han dog

egentligt meget lidet. Han lugtede kun dertil, og lod det derpaa falde. Derfor var ogsaa det Sted, han befandt sig paa, fuldt deraf; men paa hans Lørflæder var Tobakken neppe kjendelig, skjøndt de vare hvide og af meget fin Battist. Ofte holdt han kun den aabne Daase for Næsen. Hans Daaser vare smalle, ovale, af Skildpadde, indlagt i Guld, prydede med antike Guld- eller Sølmedailler. Han havde engang ogsaa runde Daaser, men da der maatte to Hænder til at aabne dem, og han derved lod snart Daasen, snart Laaget falde, vilde han ikke bruge dem mere. Ofte morede han sig ved, at give Gazellerne i St. Cloud Snustobak; de vare meget slikne derefter, og, bange for enhver Anden, kom de gandske frygtløse til Keiseren. Kun een eneste Gang fik han isinde at smøge, og det ved følgende Leilighed: Den persiske Gesandt havde foræret ham en meget smuk orientalsk Pibe, og da han fik Lyst til at prøve den, blev alt Fornødent foranstaltet. Den blev tændt, og skulde nu bringes i Gang; men paa den Maade, Keiseren greb Tingen an paa, var det vist aldrig kommen til nogen Endelighed dermed. Han aabnede Munden og lukkede den igjen, uden at gjøre et Drag. „Hvad fanden! sagde han, da dette havde varet en Stund: det faaer jo aldrig Ende!“ — Jeg gjorde ham opmærksom paa, at han ikke bar sig saa gandske rigtigt ad, og viste ham Fremgangsmaaden; men det vilde ikke gaae. Nu sagde han, jeg skulde bringe Piben i Gang; det gjorde jeg. Men neppe havde han faaet Munden fuld af Røg, før den, da han glemte at puste den fra sig, gik ham i Halsen, og banede sig en Udvei gennem Næsen og Dinene.

Da han igjen kom tilrette, sagde han: „Væk der med! Hvilket Svineri! Jeg har gandske ondt!“ — En heel Time befandt han sig gandske ilde, og renoverede for stedse paa en Fornsælsse, der, som han sagde, kun passede for Dagdrivere.

Reiseren reed uden Gratie, og jeg troer heller ikke, at han altid vilde været fast i Sadelen, naar man ei havde sørget desbedre for, altid at forsyne ham med fuldkomment dresserede Heste. I denne Henseende anvendtes al mulig Forsigtighed. De til hans personlige Tjeneste bestemte Heste havde et strengt Noviziat at bestaae, indtil de kom til den Ære, at bære ham. Man vænnede dem til, uden mindste Bevægelse at taale alle mulige Piinsler, Pidskesnært i Hovedet og paa Ørerne; man slog paa Tromme, man affyrede Pistoler og afbrændte Fyrværkeri tæt for deres Øren; man kastede svære Pakker, stundom endogsaa Gaar og Sviin, mellem Benene paa dem. Han maatte kunne standse sin Hest i den hurtigste Galop, thi saaledes reed han gjerne. Egentligt maatte han have halvmatte Heste. Smukke Heste satte han stor Priis paa, og i sine sidste Regjeringsaar reed han kun Arabiske. Nogle af disse ædle Dyr holdte Reiseren særdeles meget af, blandt Andre la Styrie, som han havde redet paa St. Bernhard og ved Marengo. Efter det sidste nævnte Felttog skulde nu hans Yndling ende sit Liv i Ro. I nogle Aar havde han ogsaa en arabisk Hest af sjældent Instinkt. Saalænge den ventede paa sin Rytter, var der intet Smukt at see paa den. Men aldrig saasnart hørte den Trommen røres, hvormed Reiserens Komme bebudedes, før den reiste sit Hoved stolt, bevægede sig majes-

stært til alle Sider, stampede med Fødderne, og indtil Keiseren igjen steg af, var denne Hest den Skjønneste, Noget har seet. Napoleon gjorde meget af gode Staldmestere.

Keiseren fandt kun Fornøielse i Jagten, forsaas vidt han maatte følge den i slig Henseende blandt kronede Hoveder herskende Zone. Dog har jeg stundom seet ham tøve saalænge derved, at man skulde troe, han ikke kjedede sig. I Skoven ved Rambouillet jagede han engang fra om Morgen den Kl. 10 til om Aftenen Kl. 8. Det var en Hjort, der forarsagede denne store Bevægelse, og jeg mindes, at man dog kom tilbage, uden at have forceret den. Paa en Jagt, som Josephine var Tilskuerinde ved, fastede sig en af Jægerne forfulgt Hjort under hendes Bogn. Keiserinden udvirkede, at den ikke blev skudt, og lagde selv et Solohalsbaand om den, for at beskytte den mod alle Jægers Angreb. En af hendes Damer viste, en anden Gang, mindre Følelse, end hun, og det Svar, hun gav Keiseren, mishagede ham i høi Grad. Thi han elskede, hos Kvinden, Sagtmodighed og Medlidenhed. Man havde nemlig allerede nogle Timer jaget i Boulognestoven. Keiseren nærmede sig Keiserindens Bogn, og talte med denne hos Josephine ansatte Dame, der bar et af Frankrigs ældste og ædleste Navne. Prindsen af Neuchâtel meldte, at Hjorten var styrtet af Mæthed. „Madame! sagde Keiseren galant til Fru de C . . . : Hvad vil De, vi skulle gjøre ved Hjorten? Jeg lægger dens Skjebne i Deres Hænder.“ — „Gjør ved den, hvad De vil! svarte hun: Den interesserer mig slet ikke.“ — Keiseren saae paa hende med

Kulde, og sagde til Overjægermesteren: „Da Hjorten har den Ulykke, ei at interessere Fru de C . . . , saa fortjener den ei at leve. Lad den dræbe!“ — Han vendte sin Hest, og reed bort. — Endnu om Aftenen talte han misbilligende om dette Svær.

I Almindelighed holdt han sit Gevær ikke fast nok mod Skulderen, og da han lod det lade stærkt, skød han aldrig, uden at hans Arm blev gandske sort. Jeg gned ham da Stedet med Eau de cologne, og han tænkte ikke mere derpaa.

Engang førte Reiseren allene fra Fontainebleau til Brienne, hvor han indtraf Kl. 6 om Aftenen. Han traadte ind i Slottets Salon, og viste sig meget høflig mod Alle, som bleve ham forefaldte. Derpaa gik han ned i Haven, og talte med Damerne, hvorhos han mindedes Alt, hvad der havde Hensyn til hans Barndom, som han havde tilbragt i Militairskolen. Natten tilbragte han paa Slottet, og stod aarle op, for at besøge sine fordums Yndlingspromenader. Med stor Fornøielse streifede han om alle vegne. En Bonde, som traf ham fjernt fra hans Følge, spurgte ham: „Hei, Borger, kommer Reiseren snart forbi?“ — „Ja! svarte han: Hav blot Taalmodighed.“ — Aftenen tilforn havde han erkundiget sig om Mutter Margrethe. Saa hedte en gammel Kone, der boede midt i Skoven og ridt besøgt af Militairskolens Elever. Reiseren huskede ret godt hendes Navn, og glædede sig, da han hørte, at den Gamle endnu levede. I Galop red han til hendes Hytte, steg af, og gik ind. Alderen havde svækket hendes Syn, og iøvrigt havde Napoleon, siden hun sidst saae ham, forandret sig saameget, at hun alligevel ikke vilde gjenkjendt ham. „God

Morgen, Mutter Margrethe! sagde Keiseren, hilssende den Gamle: J er altsaa ikke nysgjerrig efter at see Keiseren?"

„Al, min gode Herre! sagde hun: Jeg længes hjerteligt efter at see ham, og her staaer allerede en Kuro med friske Egg, som jeg vil bringe den naadige Frue paa Slottet, og saa vil jeg blive der, for at forsøge, om jeg ikke kan faae Keiseren at see. Det forstaaer sig, saa grant vil jeg ikke faae ham at see, som i forrige Tider, da han kom med sine Kamerater og bad Mutter Margrethe om et Glas Mælk. Dengang var han ikke Keiser; men det er ligemeget — han satte dog de Andre i Bevægelse — ja, det var en Fornøielse, at see derpaa. Melken, Eggene, Rugbrødet, de ituflagne Tallerkener — Alt maatte betales, og han var altid først rede med sin Skilling.

„Hvorledes, Mutter Margrethe! sagde Keiseren: J har ikke glemt Buonaparte?"

„Glemt? Min gode Herre, hvor kan De troe, man glemmer sligt et ungt Menneske, som var fornuftig, alvorlig og stundom tungsindig, men altid god mod fattige Folk! — Jeg er kun en Bondekone, men jeg havde kunnet forudsige, at dette unge Menneske vilde gjøre sin Lykke i Verden."

„Nu, det har han jo ogsaa gjort, ikke sandt?"

„O, gandske overordentligt! — —"

Under denne korte Samtale stod Keiseren i Begyndelsen med Ryggen mod Døren, og følgerig mod Lyset, som kun gjennem den sandt Indgang. Men lidt efter lidt var Keiseren traadt den Gamle nærmere, og idet han nu, i en bedre Belysning, stillede sig ved Siden af hende, begyndte han at guide

sine Hænder, og, saavidt muligt, at betjene sig af samme Zone og Maneer, som i hans Ungdom havde været ham egen. „Nu, Mutter Margrethe! Mælk, friske Æg; vi ere ulykkelig; sultne!“

Den gode Gamle tænkte sig tilbage i hiin Tid, og begyndte at betragte Keiseren opmærksomt. „Nu, Moer, I meente nys, I vilde nok kjende Buona: parte igjen? Vi To ere gamle Bekjendte.“

Idet Keiseren talte, var Konen sunken for hans Fodder. Godhedsfuld løstede han hende op til sig, og sagde: „I Sandhed, Mutter Margrethe, jeg er hungrig som en Cadet. Har I ikke nok Lidt til mig?“

Ude af sig selv af Glæde opvartede den Gamle nu Keiseren med Æg og Mælk. Da han havde spist, gav han hende en Pung fuld af Guld, og sagde: „I veed, Mutter, at jeg gjerne betaler min Tæring. Lev vel, jeg skal ikke glemme Jer.“

Dermed reed han bort.

Keiseren var ikke meget gavmild; han var endogsaa, hvad Huusvæsenet angik, noget kneben. Han gjorde saa Foræringer, for ei at sige flet In: gen. Endogsaa Nytaarsdag gif han, uden at han lukkede op for Pungen. Naar jeg, Nytaarsaften, flædte ham af, sagde han, idet han kneb mig i Dret: „Nu, Hr. Constant, hvad giver De mig til Nytaar?“ — Den første Gang, han gjorde mig det Spørgsmaal, svarte jeg ham, jeg vilde give ham, hvad han vilde have. Men hos mig selv tænkte jeg: det bliver vel ham, der kommer til at give, og ikke mig. Men der kom ingen Nytaarsgave. Den for Keiserens Toilette bestemte Sum var 20,000 Franker aarligt. I Kroningsaaet blev han meget

pred, fordi man var gaaet langt over denne Sum. Kun skjælvende overrakte man ham de forskjellige Budjets for hans Huses Udgifter. Altid trak han Noget fra, og bød enhver mulig Besparelse. Jeg mindes, at da jeg engang bad ham skjenke En af mine Venner et Embed paa 3000 Franker, raabte han: „3000 Franker! Da jeg var Underlieutenant, løb mine Udgifter ikke op til saa stor en Sum.“

Alf dette Udtryk betjente han sig gjerne, naar han formanede Personer, han jevnligt omgikkes, til Sparommelighed. Stundom sagde han ogsaa: „Da jeg havde den Ære, at være Underlieutenant.“

Om Morgenens læste Keiseren stundom de nye Flyveskrifter og Romaner. Huggede en Bog ham ikke, saa kastede han den i Ilden. Naar han om Aftenen fandt os læsende i Sorgemakket, saae han efter, hvad vi læste, og var det Romaner, bleve de uden Barmhertighed brændte. Sjelden undlod han, ved samme Leilighed, at give os en lille Frettesættelse, og at spørge, om et fornuftigt Menneske da ikke kunde læse noget Bedre. En Morgen, da han ogsaa havde gennembladet en Bog, og kastet den i Ilden, bukkede Rustan sig, for at redde den; men Keiseren forbød ham det med de Ord: „Lad det Snarst kun brænde — det er Alt, hvad det er værdt.“

Keiseren gif ikke tilfængs efter et bestemt Klokkeslet. Snart gjorde han det om Aftenen Kl. 10, 11, snart og somoftest vaagede han til Klokken 2, 3, 4 om Morgenens. Han var snart afflædt, thi han havde den Vane, naar han traadte ind i sit Værelse, at kaste sine Klæder allevegne omkring, sin Kjole paa Gulvet, sit store Baand paa Teppet,

sit Uhr paa Sengen, sin Daase langt bort paa det første det bedste Mobil, og saaledes videre, et Stykke efter et Andet. Naar han var i godt Humør, raabte han gandske høit: „Oho, oh, oh!“ Var han forstemt, hed det derimod: „Herre! Hr. Constant!“

Til hver Aarstid maatte hans Seng varmes, selv i den største Hede. Da han pleiede, i største Fart at afløde sig selv, havde jeg, naar jeg kom, sjelden Andet at gjøre, end at række ham hans Nas draastørkløde. Derpaa tændte jeg hans forgyldre Natlampe, som var forsynet med en Skjerm. Sov han ikke strax ind, saa lod han En af sine Secretairer kalde, eller ogsaa Keiserinde Josephine, som da maatte forelæse ham Noget. Ingen forstod det bedre, end hun. Keiseren foretrak hende ogsaa for alle sine Forelæsere.

Næsten hele Aaret maatte der være Varme i Keiserens Værelse, thi Kulde kunde han slet ikke fordrage. Naar han vilde sove, traadte jeg ind, for at borttage hans Lys, og gik derpaa op paa mit Værelse, som var lige over Keiserens. Rustan og en tjenestegjørende Kammerherre laae i den lille til Keiserens Værelse stødende Salon. Naar han vilde mig noget, sendte han en Tjener efter mig. Dag og Nat holdtes varmt Vand i Beredskab til hans Bad; thi ofte, om Natten saavel som om Dagen, faldt det ham ind, at tage et. Chirurgen, Hr. Iwan, indfandt sig hver Aften og hver Morgen.

Jeg husker ikke mere, ved hvilken Reise det var, Keiseren engang havde besluttet, ei at medtage Keiserinde Josephine. Han var bange for alle de Væster og Paffenelliker, hun førte med sig. Han gav derfor Ordre, at Alt skulde være rede om Natten Klokken Et,

mens Keiserinden sov. Men hun havde alligevel faaet Nys om den forestaaende Reise. Keiseren havde tilforn lovet hende, at medtage hende paa den første Reise, han gjorde. Han vilde alligevel føre hende bag Lyset, og reise allene hun hidkaldte strax sine Damer, men utaalmelig over deres Langsomhed, sprang hun ud af Sengen, kastede Noget paa sig, og løb, i Tøfler, uden Strømper, ud af sit Værelse. Grædende som et lille Barn, der føres tilbage til Opdragelsesanstalten, iilte hun gjennem Værelserne, ned ad Trapperne, og kastede sig i Keiserens Arme, just som han vilde siige tilbogns. Det var den høie Tid, thi et Dødsblik sildigere, saa havde han været borte. Keiseren blev rørt, som sædvanligt, naar han saa sin Kone græde. Han bedækkede hende med sin Pels, og gjorde strax saadanne Foranstaltninger, at hun, paa den første Station, fandt Alt, hvad hun behøvede.

Vi havde, paa Reisen til Mailand, befundet os nogle Dage i Mantua, da Stormarskalk Duroc en Aften gav mig Befaling, at blive allene i en lille Salon ved Siden af Keiserens Værelse, og sagde mig, Grev Lucian Buonaparte vilde snart komme, hvilket da ogsaa, efter nogle Minuters Forløb, skete.

Jeg førte ham ind i Sovestuen, og bankede paa Kabinetsdøren, for at underrette Keiseren. Efter at begge Brødre havde hilset hinanden, lukkede de sig inde sammen. Snart reiste sig en levende Strid mellem dem, og da jeg, mod min Villie, var nødt til at blive i Salonen, hørte jeg en stor Deel af Samtalen. Keiseren opfordrede Bro-

deren til, at skille sig fra sin Kone, og lovede ham en Krone, hvis han kunde beslutte sig dertil. Lucian svarte, han vilde aldrig forlade sine Børns Moder. Denne Modstand opbragte Keiseren; hans Udtryk bleve haarde, ja, fornærmende. Efter at de, paa denne Maade, havde samtalt over en Time, kom Lucian ud i en skrækkelig Tilstand. Han var bleg, hartad ufsjendelig, og hans Dine vare fulde af Taarer. Keiseren var ligeledes dybtgreben, og talte, da han gik tilsæns, ikke et Ord. Man har paastaet, at Brødrenes Uenighed havde deres Grund i den første Consuls Ophvielse til Keiser; men jeg er overbevist om, at Lucian's Giftermaal var dens eneste Kilde. Keiseren misbilligede det, fordi Damen skal have været meget galant og var skilt fra sin første Mand, der gjorde Bankerot og flyede til Amerika. Keiseren stod allerede i Begreb med, at ophvise sin Broder til Souverain, ved at formæle ham med Enkedronningen af Etrurien. Keiseren sagde dengang til ham: „De seer, hvor hen Deres Egensind og Deres dumme Kjærlighed til en galant Kone fører Dem.“

„Min er idetmindste ung og smuk!“ svarte Lucian.

Dette forvovne Svar forbittrede Keiseren i høj Grad. Han holdt, fortæller man, just sit Uhr i Haanden, kastede det heftigt mod Gulvet, og sagde: „Da Du ei vil høre, skal jeg knuse Dig, som dette Uhr!“

Førstekonsulen blev, Dag for Dag, nøie underrettet om Alt, hvad der foregik i sine Brøders Huus. Da Lucian vilde ægte sin anden Kone,

lod han Mairen i det tiende Arrondissement, Hr.
 Duquesnai, anmode om, at indfinde sig hos ham
 Klokken otte om Aftenen med Ægteskabsprotokoller-
 ne. Mellem Fem og Sex faaer Mairen, fra Thuil-
 lerierne, Befaling, ei at medtage Protokollerne uden-
 for Municipalitetet, og ingen ægteskabelig Forbindelse
 at tilstede, med mindre de Forlovedes Navne, ifølge
 Loven, vare opslagne offentligt otte Dage forinden.
 Til det bestemte Klokkeslet kom nu Mairen, og for-
 langte at tale i Centrum med Lucian, som han med-
 deelte den fra Slottet erholdte Befaling. Ude af
 sig selv af Brede, lod Lucian strax bestille hundre-
 de Postheste for sig og sin Brud, for sine Bekjendte
 og sit Tyende, og med dette Følge fjørte han til sit
 Landsted Plessis-Chamont, ikke langt fra Senlis.
 Præsten her, der tillige var Mairens Adjunct, hid-
 kaldtes strax, og ved Midnatstid fuldbyrdede han
 det borgerlige Ægteskab. Derpaa fastede han sit
 Skjerf, trak sin Præstekjole paa, og meddeelte de
 Flygtende sin Betsignelse, der anrettedes en god Sou-
 pee, som Adjunct-Pastoren bivaanede. Men da han
 nu, Kl. 6 om Morgenens, kom tilbage til sin Præs-
 tegaard, saa han ved Døren en Postchaise, bevog-
 tet af to Ryttere. I sit Huus fandt han en Gens-
 darmerieofficeer, som høfligt bad ham følge med til
 Paris. Han maatte adlyde. Hurtig bragtes han
 til Paris, hvor han førtes ind i Førstekonsulens Ka-
 binet. „Det er altsaa Dem, Herre! tiltalte Denne
 ham med tordnende Røst: der sammenkobler Perso-
 ner af min Familie, uden mit Samtykke? Og det
 gjør De uden offentlig Tillysning, hvortil De, i Des-
 res dobbelte Egenkab som Præst og Adjunct, er

forbunden? Veed De vel, at De fortjener at affætt
tes og stilles under Tilstale?"

Den arme Stymper troede sig forloren, men
slap dog med Skrækken. Dog forsonedes Brødrene
aldrig mere.

Enhver paa Slottet kjendte det mellem Lucian
Buonaparte og Keiserinde Josephine herskende
Fjendskab. Da hun levede i Malmaison, bares
Alt, hvad der angik Lucian, til hende, og saaledes
kom Meget for en Dag, som man vel ellers aldrig
havde erfaret.

Constant.

Lichorattka.

Russerne ansee Vexelseberen for en qvindelig Person, som lister sig om i Nattens Stilhed, for, efter sine tidt meget besynderlige Luner, at udsøge sig sine Offre. Denne Person, eller qvindelige Geist, hedder Lichorattka, og ligeledes kaldes ogsaa Seberren selv. Den afdøde Archimandrit (Biskop) Israel af Kasan, en for sin Forstand og sin ubestikkelige Redelighed almeenagter Mand, fortalte mig, gandske alvorligt, Følgende derom:

„Jeg var tyve Aar gammel, og Secretair ved Klosteret i Simbirsk, hvis Abbed holdt meget af mig og bestemte mig til at indtræde i den geistlige Stand. En Aften i Smørugen (Festelavnsgugen) hørte jeg, i Nabohuset, en larmende Dandsemusik, og skjøndt det var os strengt forbudet, at forlade Klosteret om Natten, vidste jeg dog Udvei til, ubemærkt at slippe ud deraf og at komme udenfor Dandsesalens Vinduer. Skjøndt denne laae i Stues Etagen, vare dog Vinduerne for høie til at jeg, fra Gaden af, kunde tilfredsstille min Nysgjerrighed efter at see de lystige Gæster. Med Møie og med stor Angst for at røbes, klattrede jeg dog omsider høit nok, og saae, til min store Glæde, de muntre Menneſker, som jeg saa gjerne havde været iblandt. Men min Glæde skulde ikke vare længe. Neppe havde jeg kastet nogle Blikke paa den brogede Brimmel, for en høj, mager, af Ansigt meget smuk Kvinde

besikkelse treen frem deraf, og, med Dinene stivfæ-
 stede paa mig, gik hen mod det Vindue, udenfor
 hvilket jeg stod. En indvortes Ahnelse sagde mig
 strax, at det var Lichorotka, som Andre saaitide
 havde beskrevet mig. Jeg blev bange, sprang ned,
 og sneg mig modfalden hjem. Gandste bekymret
 lagde jeg mig tilfængs, og vaagnede, efter Midnat,
 — i Feber. Fem Uger leed jeg deraf; min gode
 gamle Abbed besøgte mig imidlertid hver Dag og
 behandlede mig meget kjærligt. Nu fik jeg det Ind-
 fald, at lade min gamle Ulvæpels, som jeg om Vin-
 teren pleiede at bruge paa mine Inspektionsreiser,
 hente ned fra Loftet, for, til Varme, at brede den
 over min Dyne. Næste Nat, i Drømme — at
 sige, hvis det var en Drøm, og ikke et virkeligt
 Syn — viste Lichorotka sig for mig, i den selv-
 samme Dragt, jeg, for fem Uger siden, havde seet
 hende i. Hun traadte ind i mit Bærelse, og nær-
 mede sig langsomt min Seng. Da hun nu stod
 mig gandste nær, truede hun mig med Haanden,
 men foer strax efter venligtsmilende med Haan-
 den over sit Ansigt, og sagde: „Sy, hvad der er en
 hæslig Lugt ved den Pels! Her vil jeg ikke være
 længe; jeg gaaer til Jessipow.“ Dette var Klos-
 sterfriveren, en ung, stærk Mand, som, under min
 Sygdom, havde varetaget mine Forretninger. Da
 jeg, næste Morgen, fortalte Abbeden, som besøgte
 mig, min Historie, forkyndte han mig min Helbreds-
 delse. Da han saae mig smile noget vantro, blev
 han næsten vred, og forfikkede mig høit og dyrt,
 at Zeberen ikke vilde komme igjen, hvilket han og-
 saa strax søgte at pvertyde mig om ved at fortælle

en Mængde andre lignende Historier. Da jeg nu endeligen blev troende, og, ved min Tro, beroliget, randt den arme Jessipow mig ihu — hvor let kunde han ikke være kommen i Uleilighed ved mig og min Vels! — men den gamle Herre trøstede mig, og meente, han kjendte intet Exempel paa, at Lichorattka havde viist sig saa grusom. For desto bedre at bekræfte sit Udsagn, lod han Skriberen falde ned; men hvor forfærdedes vi Begge, da Tjeneren kom tilbage, og undskyldte Jessipow, der laae i Sengen og havde den heftigste Lichorattka! — Det stakkels Menneske laae syg deraf hele Eftersaaret, og først paa Vinteren begrove vi ham:

Deuteroscopie, eller den Ebne at see kommende Begivenheder.

Swad man pleier at kalde det andet Syn (second Sight) skal være en Eiendommelighed hos adskillige Mennesker, der ikke høre til de dannede Stænder. Høifkatterne ere bekjendte derfor. Ogsaa i visse Egne af Tydskland skal denne Gave ikke være sjælden. Følgende har tildraget sig med dannede Mennesker, som Fortælleren selv har kjendt.

Abbed G., en Engellænder af Fødsel, en rets skaffen, oplyst, høitaget Mand, opholdt sig 1770 til 1780 i Rom, hvor alle denne Stad besøgende Engellændere af Stand nøde Besiser paa hans Tjenstagtighed. Et ungt Egtepar, af anseet Familie, kom fra Engelland til Rom, og Abbed G. var tidt, naar de besøgte de romerske Kunstskatte, deres Fedsager. Dmtrent sex Uger efter at han havde gjort deres Bekjendtskab, blev Adelsmanden syg og døde. Hefstigt rystet ved det uventede Tab, og pijnlijk greben af den Tanke, at staae ene, uden deeltagende Venner og Frænder, i et fremmed Land, faldt den unge Kone i en haard Sygdom, og først efter nogle Maanedes Forløb helbredtes hun lidt efter lidt. I hendes lidende Tilstand besøgte Abbed G. hende flittigt, og ved sin Trøst, saavel som ved de Tjenester, han viste hende, bidrog han meget til hendes Helbredelse. Da hun begyndte at bedres, traf han tidt en ung Engellænder hos hende, med hvem hun og hendes Mand

tilforn havde været bekjendte; han gjorde alt muligt, for at adsprede og opmuntre hende. En Dag, da hun allerede følte sig saa vel, at hun kunde kjøre ud, mødtes Begge hos hende, og indbødes til, at spise hos hende. For Kjoligheds og Bequemmeligheds Skyld blev der dækket i det forreste Værelse. Over Bordet taltes om Roms Kunstværker, om Spadseregangene og deslige. I sit Hjerte glædede Abbeden sig over den Deeltagelse og Munterhed, han bemærkede hos Enken — da saa han pludseligt Unglingens mørke, melankolske Mine. Samme Dieblik kaldtes Enken ind i Sideværelset, og Abbeden benyttede hendes Gravværelse, for at bebreide den unge Mand hans tungsindige Stemning. Denne svarte: „De vilde ikke være mindre sørgmodig og nedslagen, end jeg, naar De vidste, hvad der forestaar denne elskværdige unge Kone. Om ti Dage opgiver hun, i Krogen hist, sin Aand i vore Arme. — — —“

Abbed G. kunde neppe formode Andet, end at Unglingen pludseligt var bleven greben af et Slags Vanvid, helst da Enken, saa Dieblikke tilforn, havde forsikret, hun havde Aarsag at være tilfreds med sin Tilstand, og der i det Værelse hvor man spiste, ikke stod nogen Seng. Han bad derfor den unge Mand skjule sin Bekymring, da den let kunde virke skadeligt paa Rekonvalescentinden og omstemme hende til Sørgmodighed. Han lovede det, og holdt Ord. Strax efter Bordet fjernede han sig, og Abbed G. fulgte kort efter, overbevist om, at han befandt sig i et Slags Vilddelse og behøvede en Færges Hjelp. Undervejs blev han bedre underrettet, idet den unge Mand forsikrede ham, at han

besad den vistnok ikke misundelsesværdige Gave, at forudsee visse tilkommende, helst ubehagelige Tilbragelser, og at det, han nys havde yttret angaaende Enken, useilbarligt vilde indtræffe. Fra den Tid besøgte Abbeden hende daglig. I de første Dage indtraf ingen Forandring; den fjerde Dag fortalte hun ham derimod, at hun havde besundet sig ilde. Den femte Dag traf han en Læge hos hende, og den sjette nok En. Begge erklærede, at de vel bemærkede en Svækkelse hos hende, men at Sygdommen endnu ikke havde antaget nogen bestemt Caracteer, og at de derfor ei heller kunde tage Forholdsregler derimod. Den syvende Dag forfæredes Abbed G. ikke lidet, da han fandt den Syge liggende i Sengen, i samme Værelse, hvor han havde spilst med hende. Da han yttrede sin Forundring derover, svarte hun, at Lægerne havde fundet Luften i hendes Sovestue for indsluttet, og raadt hende, at lade sin Seng flytte ud i det forreste Værelse. Imidlertid bemærkede Abbeden, at hendes Kræfter havde aftaget betydeligt, og neppe omtvivlende, at jo hiint Syn vilde indtræffe, holdt han det for Pligt, at minde hende om hendes Forhold og Familielevering. Den Syge lovede ham, hvis det skulde worde værre med hende, at tænke derpaa. Den niende Dag gjorde hun, uopfordret, Abbeden nærmere bekendt med sine Forhold, og bad ham nedskrive Noget angaaende hendes sidste Villie. Den tiende Dag tilføiede hun endnu nogle Punkter; mod Aften klagede hun over Mødighed. Abbeden fjernede sig. Nogle Timer efter, just som han vilde klæde sig af, bragte man ham den Efterretning, at den Syge droges med Døden. Han iulte til hende

nærmede sig hendes Seng, fandt hende tungt og dybt aandende, og idet han stød sin Arm ind under Pudsen, for, ved at opløste hendes Hoved, at lette hende Aandedraget, opgav hun Aanden. Samme Dieblif seer han, paa den anden Side af Sengen, den unge Mand, der var kommen til den Syge nogle Minuter før han, og havde forlangt, at yde hende samme Tjeneste. Paa denne Maade døde hun i Begges Arme, og Synet gik punktligt i Opfyldelse.

Johann Fr. von Meyer, Dr. Theol.

Man har mange Exempler paa det ætheriske Sjellegemets Udtræden i den ydre materielle Verden, medens det animalske, virkelige Liv endnu vedvarer. Forklaret er denne Art af Deuteroskopie endnu ikke. Hvad vi ville fortælle, er endnu langt overordentligere: en usynlig, ubegribelig, magisk Indvirkning af Psyche paa Sandseverdenen, umiddelbart for Lægemets Død, eller i selve Dødsøjeblikket.

Baron R. havde den Bane, saavel paa sig selv, som paa Andre, nu og da at fryge Haaret fra Nakken opad. Hans Ven, Baron S., kunde ikke lide det, og frabad sig det nogle gange gandske alvorligt, men uden Virkning. Med bestemte Ord erklærede han omsider, ikke mere at ville taale denne Berørelse, der var ham yderst ubehagelig.

„Godt! sagde Baron R. noget stødt: Saa vil jeg dog idetmindste eengang endnu fryge Dit Haar

iveiret, hvad enten Du nu kan lide det eller ikke, og — skulde det end være i min Dødsstund!"

Begge loe, og Baron S. yttrede spøgende, at naar han kun vilde lade ham have Fred saalænge, da maatte han gjerne opfylde sin Trusel, om han ellers kunde. Et Par Uar efter blev Baron R. pludseligt syg, uden at S. erfarede det. Om Morgen, just som Denne vil staae op, udstøder han paa eengang et høit, gjennemtrængende Skrig.

„Hvad er det?" raabte hans Gemalinde, og iler til Sengen.

„Har Du da ikke hørt det? spørger han: I dette Dieblisk har en iiskold Haand strøget mit Haar fra Rakken opad Baghovedet med de Ord: „Voila, comme on se meurt!" (Saaledes dør man!)

Diebliffeligt kom han hiin Spøg ihu, og tilsvæiede beovæget: „Vor Ven har holdt Ord — nu er hans Trusel opfyldt — — — ja, ja, han er sikkert død i det Dieblisk." — — Nogle Dage efter indløb virkeligt Efterretningen om hans Død.

Denne Historie er mig fortalt af Hofraad Herr i Eichersheim. Jeg vilde gjøre nogle Indvendinger: „Nei, nei! sagde han: Sagen er nøie undersøgt, den er bevidnet af troværdige Personer, fort, den er en Kjendsgjerning, som er historisk vis — enten maa man ligesvem nægte den, eller ligger frem troe den."

Bed Bordet bragte jeg med Flid denne Historie endnu engang paa Bane, og Friherre von Weningen, saavel som hans Gemalinde, forstikkede, at den var ophøiet over enhver Tvivl.

Geheimeraad Dr. Gorf.

Walter Scott fortæller i den Edinburgske Litteraturtidende følgende Vision: En af Schweiz's Landammænd vilde besøge det offentlige Bibliothek. Da han, om Eftermiddagen Kl. 2, gik ind i Bibliotheksalen — hvor stude han da ved at see den forrige Landammænd, sin afdøde Ven, sidde paa Præsidentstolen i høitidelig Raadsforsamling, omgivet af et betydeligt Antal store, men allerede afdøde Mænd, der toge Deel i Forhandlingerne. Forsærdet iilte han bort, og begav sig til nogle Embedskolleger, for med dem at raadslaae om de Forholdsregler, man maatte gribe, for at adsplitte den spørgelseagtige Raadsforsamling. Men da han kom tilbage med en Forstærkning af skjælvende Colleger — nu, da sad ingen mere ved det lange Senatsbord, og hvert Spor af de hemmelighedsfulde Raadshefter var forsvundet i Luften.

Slige Tildragelser ere ikke sjeldne. Saaledes hændte det sig f. Ex. — Sagen er bekjendt nok af Frederik den Andens efterladte Breve — at Et af det kongelige Akademies Medlemmer i Berlin, Hr. Gleditsch, saae Præsidenten Maupertius paa Akademiesalen, og det ingenlunde som et hurtigt forbigaaende Phænomen, men et heelt Qvarteer. Sagen gjorde — som Marquis d'Argens, i et af sine Breve til Kongen, udtrykker sig — en skrækkelig Opsigt i Berlin, og Kongen overøste Seeren af det andet Syn med Spot og Satire. Hr. Gleditsch svarte, paa alle de Spotterier, hvormed han angrebes, tørt og alvorligt: han havde ikke saamegen Magt over sig selv, at han kunde nægte, hvad han med Aandsbro havde seet, og det ikke flygtigt, men et heelt Qvarteer, med sunde Pine.

Geheimeraad Formey i Berlin, som vel Ingen vil beskylde for Overtro, fortæller, i sin saakaldte hedske Philosoph, følgende Begivenhed: En aandrig og forstandig Jomfru, som ikke var skræksom, ei heller opdragen i Overtro, tjente en fornem Dame, for at opdrage hendes Børn, eller, som man i Tydskland pleier at kalde det, som fransk Ma: demoiselle. En Dag gik Fruen, som var ung og fuldkommen sund, ud, for at spise til Aften hos en Familie, som havde indbudet hende. Mod Midnat kommer hun gandske lystig hjem, og mens man klæder hende af, underholder hun sig med sin Mademoiselle, som herpaa ønsker hende Godnat. Jomfruen gaaer op ad Trappen til sit Værelse, som laae i anden Etage. Idet hun gaaer op, møder Fruen hende, heelpaaklædt. Denne Skikkelse gaaer tæt forbi hende, og Dieblirket efter gribes Pigen af saadan Rædsel, at hun neppe er istand til at naae sit Værelse, hvor hun strax sætter sig ned, ikke langt fra at synke i Afsnagt. Strax efter kommer Kammerjomfruen, som havde afklædt Fruen, ind til hende, og da hun finder hende bleg og skjælvende, spørger hun, hvad der fattes hende. Men neppe havde den Anden sagt: „Jeg saae — — — før Kammerjomfruen tog Ordet: „Og jeg saae ogsaa — — — Hende var nemlig det selvsamme mødt, og Synet havde indjaget hende en ubeskrivelig Skræk. Efter at have overlagt Sagen, besluttede Begge, at sende Bud efter Herren. Han kommer strax. De fortælle ham, hvad de have seet. Som en fornuftig Mand beroliger han dem, og beder dem holde det Hele hemmeligt. Det lovede de ham. Men nu kommer det Vigtigste: Fruen havde lagt sig, og stod

aldrig op mere. Endnu samme Nat blev hun syg, og otte Dage efter døde hun, uden at have erfaret det Ringeste om hiint Syn. Denne Begivenhed, tilføier Formey: har Mademoisellen mere end een gang fortalt mig, idet hun paa det Helligste har forfikkret mig om dens Sandhed. Den Udsdeds Mand og Kammerjomfruen have bekræftet hendes Udsagn. Jeg finder alle Omstændigheder deri saa fuldkommen overeensstemmende, som man fornøftigviis kan forlange. Havde Francaisen allene havt Synet, da kunde man skrevet det paa hendes Indbildningskrafts Regning, thiøndt man, paa Grund af hendes satte Caracteer, kunde synes at savne al Foranledning dertil. Men da det samme mødte en anden Person, som Intet vidste af det Foresaldne, ei heller var tilbøieligere til Frygt, end Hiin, vilde det uden tvivl være urimeligt, her at gjætte paa tilfældige Aarsager. Var Fruen bleven underrettet om Sagen, da vilde jeg ikke undre mig over hendes Død; men nu finder jeg største Grund dertil.

Den engelske Digter, John Donne, ægteede, mod sin Faders Villie, Georg Moores Datter, Anne. Den Behandling, siger Dr. Zippert *), han, paa Grund af sit Giftermaal, maatte udstaae, yttrede en ond Indflydelse paa hans af Naturen svage Legeme, og bragte hans Melankolie til en frygtelig Høide, saa det i Grunden ikke var underligt, om han saae Spøgelses. Han befandt sig, fjernt fra den lidenskabeligt elskede Hustru, i Paris,

*) See hans „Andeutungen zur Philosophie der Geistererscheinungen.“

hvorhen han havde ledsaget Robert Drury, paa Dennes indstændige Begjering. Hvor tung Skilsmis- sen fra hende faldt ham, kan man vel tænke, helst da han forlod hende hvi- frugtsommelig. Hun var tilmed sygelig, og yttrede ved Afskeden, hun havde en Ahnelse, at der, i hans Gravværelse, vilde møde hende en Ulykke. To Dage efter sin Ankomst til Paris blev Dr. Donne ene tilbage i det Værelse, hvor han, med Robert Drury og nogle Andre, havde spist til Middag. Sidstnævnte kom, efter omtrent en Times Forløb, igjen ind i Værelset. Her fandt han sin Ven i et Slags Ekstase og hans Ansigtstræk saa forandrede, at han forbausedes. En Tidlang var Doctoren ude af Stand til at besvare hans Spørgsmaal. Læng- om længe sagde han gandske bestyrtet og forstyrret: „Jeg har havt et frygteligt Syn, siden De gik bort. Jeg har to Gange seet min Kone ga- ae forbi mig med nedhængende Haar og med et dødt Barn i sine Arme.“

Robert svarte: „De har sovet i min Gravværelse, og havt en tung Drøm, som jeg beder, De ikke mere ville tænke paa.“

Men Donne svarte: „Jeg veed det saavist, som jeg lever, at jeg, mens De var borte, ei har sovet, og ligesaavist veed jeg, at hun, da hun an- dengang viste sig for mig, stod stille, saae mig i Ansigtet, og derpaa forsvandt.“

Hvile og Søn havde, næste Dag, aldeles ikke forandret Dr. Donne's Mening og Overbeviisning om det Sketses Realitet. Ivertimod, han bekræftede nu Synet med saadan Bestemthed, at han endogs

saar bevægede Sir Robert til, ei at ansee Fortællingen for gandske ugrundet. Isaak Walton, som udgav Digterens Levnetsbeskrivelse, tilføier endnu, at man strax sendte en Tjener til Drury House, for at erfare, om Madame Donne endnu var ilive, og hvorledes hun befandt sig. Budet kom tilbage med den Efterretning, at han havde truffet hende syg og sengeliggende, og at hun, efter lange og heftige Smærter, var nedkommen med et dødt Barn. Det viste sig ogsaa, at hendes Nedkomst var indtruffen samme Dag og Time, som Spøgelses synet i Paris fandt Sted.

En lignende Vision havde den berømte Benj. Johnson engang. Drummond forsikkrer os, at Johnson fortalte ham: Da Rongen paa den Tid, Pesten grasserede i London, kom til Engelland, og han (Johnson) befandt sig paa Landet i Robert Cotton's Huus tilligemed den gamle Cambden, skuede han, i et Syn, sin ældste Søn, som dengang endnu var et Barn og befandt sig i London, med en Blodplet i Vanden, som om det havde kunnet være en Sværdvunde, hvorover han da blev meget forfærdet, og bad til Gud. Næste om Morgen gik han ind til Cambden, for at fortælle ham, hvad han havde seet; men Denne vilde overtale ham til at troe, at det, han meente at have seet, kun var en Følge af hans ængstelige Betyrning for sin Søn; han skulde derfor kun være ved frit Mod. Imidlertid indløb fra Benjamin Johnson's Kone, et Brev med den Efterretning, at Barnet virkeligen var død af Pesten.

Glanwill meddeler, i sin bekjendte Atheismus triumphatus, følgende Brev fra Henrik Morus: Da, i Aaret 1666, en Mand ved Chester, navnlig Graham, en Nat var i sin Valkmølle, saae han en Kvinde med nedhængende Haar, gandske blodig og med fem store Saar i Hovedet. Gandske forfærdet korsør han sig, og spørger, hvad hun vil. „Jeg er,“ svarte hun: Dens og Dens Gjenfærd, og har boet hos Walker (en riig Forpagter der i Egnen). Da jeg var svanger ved ham, lovede han, at sende mig et Sted hen, hvor jeg kunde worde pleiet vel, indtil Alt var overstaaet; saa skulde jeg komme tilbage, og, som tilforn, overtage hans Huusvæsens Bestyrelse. Siden efter bortsendtes jeg en Aften silde, tilligemed en vis Marcus Schray, der ved en Mose slog mig til Jorden, og med en Spidshakke bibragte mig disse fem Saar. Derpaa kastede han mig i en Kulgrube i Nærheden, og Hakkemaskinen skjulte han under en Sanddyng. Og da han saae, at hans Skoe og Strømper vare blodige, vilde han vaske dem; men han fandt, at det ikke lod sig gjøre; derfor skjulte han dem hist — her pegede hun paa Stedet. Videre sagde Gjenfærdet, at han var den, som maatte gjøre det bekjendt; for fik han ingen Ro. Saaledes gik det ogsaa; thi da Mølleren nølede, afstod Spørgselen ikke at plage ham. Han angav altsaa Sagen for Overigheden; hvorpaa Begge, Walker og Schray, bleve dømt fra Livet; dog har jeg aldrig erfaret, om de selv have tilstået Gjerningen. Men da Walker stod for Rette, saae En af de 30 Eedsvorne, som havde den Evne, der kaldes „det andet Syn,“ en Børnes

nestikkelse staae paa hans Skuldre, til Beviis, at han var Barnets Fader og Mordets Ophavsmand.

Da Fyrstbiskoppen af Würzburg, Conrad Wilhelm, i Aaret 1684, den 14de Juli, kørte og veltilmode gjorde en Lystsejladt til sine Haveanlæg i Weitschochheim, og kom forbi Klofret Untergall, saae hans Søster, som var Priorinde der, fra Klostersvinduerne en med et sort Liigklæde bedækket Dødningsbaare staae ved Skibets Forstavn, tæt foran Broderen, der, for at nyde den frie Luft og den skønne Udsigt, havde valgt denne Plads paa Skibet. Hun blegnede, før skjælvende tilbage, og var en Alsmagt nær. Da man spurgte, hvad der havde indjaget hende saadan pludselig Skræk, fortalte hun, hvad hun havde seet. De, der omgave hende, havde Intet seet. Man søgte at overtønde hende om, at Synet maatte være foranlediget ved et Sandsebedrag; hun lod dem tale, og taug stille. Men allerede den 8de September s. A. døde hendes Broder, Fyrstbiskoppen, efter et kort Sygeleie.

Den vittige, spøgefulde, altid muntre Taubmann, hvis Navn er bekjendt nok, endogsaa blandt Almuen i Tydskland, vaagnede en Morgen, kort før sit sidste Sygeleie, og troe at see en Riste med et Liig staae foran Sengen. Uden at miste sin Fatning, satte han sig, fuldkommen vaagen og selvsøvidst, op i Sengen, og betragtede det ominse, uløfkelige Syn: i den Døde troede han at gjenkjende sig selv. Med ufravendt Blik beskuede han en Tid lang det rædselvækkende Syn, indtil det, lidt efter lidt, forsvandt for hans Øine. Strax fortalte han adskillige af sine Venner, navnlig sin Collega,

Professør Erasmus Schmidt, hvad han havde seet, idet han, med den største Sindro, tilføiede: Nu vilde han ei have lang Tid mere, at spørge med sine Venner i. Savnet af det kurfyrstelige Hof, hvis Yndling han var, af Universitetet og af sine mange Venner, døde virkeligen den joviale Mand, hvis vittige Indfald havde glædet Saamange, meget kort efter dette Syn, i sit 48de Livsaar, den 24de Marts 1613.

Om det følgende Syn forsikkrer Francisci, at det er historisk vist og tilforladeligt. I Helmbstadt saae en daværende Professors Famulus en Kiste, hvori man lagde en ung, ham ubekjendt Herre. Han anmeldte det strax for Professoren, og for Andre i Huset, som udløe ham, og udgave Synet for en blot Drøm. Men Famulusen lod sig derved ikke vildlede; med rolig Overbeviisning om det Seetes Realitet vedblev han sin Paastand. Otte Dage efter kommer en ung Greve af Reuß-Plauen til Universitetet, og indlogerer sig hos den samme Professor. Saas snart Famulusen seer den unge Herre, bemærker han, til sin Forundring, den fuldkomneste Liighed mellem ham og Den, han havde seet ligge i Kisten. Han siger Professoren det; Denne begynder nu at betragte Sagen alvorligere; han formiener Famulusen, ei at tale til noget Menneske derom. Faa Dage efter falder den unge Greve i en haard Sygdom; han døer, og kistelægges gandske overeensstemmende med Famulusens Syn.

Samme Skribent meddeler, af sine Spøgelseshistoriers rige Skat, Følgende: For nogle Aar siden besandt jeg mig, tilligemed en Slægtning, hos en anden

Frænde, paa et Slot, hvor Denne, en høi Embetsmand, residerede paa sin Fyrstes Begne. I samme Slot spøgede det stærkt, helst om Natten. Da nu engang Udskillige af min Fætters Betjente talte med mig derom, fortalte de blandt Andet, hvorlunde de, for 14 Dage siden, ved Midnatstid havde seet, at man, ned fra Slottet, bar et Liig, i en lille Kiste, over Broen, som og at Følget bar brændende Lys. Omtrent tre-fire Dage efter hændte det, at Barnepigen sætter min Fætters yngste Barn, hans eneste Datter, en englesmuk lille Pige paa to Aar, paa Kjøkkenbordet, men, sladdrende med de andre Folk, gaaer bort, og glemmer det arme Barn, som kort efter falder ned paa Steengulvet, saa haardt, at det freg uafsladeligt, Dag og Nat, og, fjorten Dage efter opgav sin Aand.

I „monatliche Unterredungen im Reiche der Geister XV. S. 286.“ læses Følgende: En vis Cavaleer i Hannover spadserede ved høi lys Dag i en Allé, og da han seer op mod det kurfyrstelige Slot, kommer en heel Liigprocession ned derfra. Han hørte, paa samme Tid, alle Stads Klokke ringe, hvorover han ikke undrede sig lidet. Han skyndte sig op til Slottet, for at erfare, hvad det var for et Liig, thi han havde ikke hørt, at Noget var syg paa Slottet. Idet han nu spørger sig for hos En og Anden, udleer man ham, thi intet Menneſke i hele Staden vidste af nogen Liigbegjængelse eller Klokkeringning at sige. Men sex Dage efter indløb den sørgelige Efterretning, at Georg, Storbritanniens Konge, af Huset Hannover, til sine Undersaatters første Bestyrtelse var død.

Maaskee er det anførte, unægteligt sælsomme Syn, forvexlet med et Andet, hvorom andre Skribenter, navnlig den Pastor Kampf, taler. Denne udlader sig derom saaledes: „Om andre Bærsler og Synet agter jeg det uforfødt, exempelviis at tale, aldenstund Exempler ere overflødige nok, og enhver endnu minde, hvorlunde hans storbritanniske Majestæt, Kong Georg den Førstes Liig, syv ja flere Aar før hans dødelige Afgang, saaes nedbæres fra det høifyrstelige Slot i Dsnabrück til Herrn: Leichs Porten.“

Da Henrik IV, i Aaret 1574, befandt sig i Avignon tilligemed Dronningen, Catharina af Medicis, begav Denne sig, om Aftenen den 23de December, noget tidligere til Hvile end sædvanligt. Umiddelbart før hun gik bort, befandt sig i hendes Omgivelse Kongen, Erkebiskopen af Lyon, o. a. Fl., samt Hofdamerne de Kets, de Lignerales, og de Sauves, som fulgte Dronningen til hendes Sovestue. Men neppe havde hun lagt sig, før hun, med et høit Skrig holdt Haanden for Ansigtet, og overlydt tilraabte de Omstaaende, de skulde komme hende til Hjælp, thi Kardinalen af Lothringen, som just dengang laae døds syg, stod ved Fodderne af hendes Seng, og udtrak Hænderne efter hende. I sin uhyre Angst streg hun gjentagne Gange: „Hr. Kardinal! Jeg har Intet med Dem at sige!“ Kongen blev strax underrettet om denne sælsomme Begivenhed, og strax sendte han En af de ham omgivende Adelsmænd til Kardinalens Huus; han kom tilbage med den Efterretning: Kardinalen var død samme Dieblig, Dronningen havde havt Synet.

D'Aubigné var i Maret 1580, med syv andre Cavalierer afgaaet til de Tropper, der skulde beleire Montaigne. Underligt vil det forekomme Nutidens Mennesker — men han bad sin Aftenbøn, idet han laae paa en Halmstæk, mellem de Herrer Beavais de Châtellesrandois og Las Ouche de Melles. Nævnliggen bad han, ligesom hans Kamerater, Gaderovor med høi Røst. Da han kommer til de Ord: „Og leed os ei i Fristelse,“ saaar han, ved Ordet „Fristelse“, tre — Drefsiggen, med en, fra Forhemmelsen at slutte, stad Haand. Disse Slag skete med saa stærke og hurtige Kladst, og med saa mærkelige Mellemrum, at hele Selskabet, som bestod af syv Adelsmænd, allerede ved det første Slag sæstede Dinene paa d'Aubigné. Bærelset var oplyst af en flartblussende Kaminild og desuden af en Kjerter. Forundret over det besynderlige Tilfælde, bad nævnliggen Las Ouche d'Aubigné, at bede Gaderovor endnu engang, medens de Dørige stillede sig om den Bedende, for desto nøiere at iagttage Førtegnet. d'Aubigné gjentog sin Bøn, og samme Dieblif, han udraalte Ordet „Fristelse,“ fik han atter tre Slag, der, ligesom første Gang, fandt Sted, efter mærkelige Mellemrum, men vare langt stærkere end de første. Hele Selskabet var grebet af den høieste Forundring, d'Aubigné fremsfor Alle. Først havde han besluttet, at neddykke den hele Tildragelse, at den ikke skulde komme ud iblandt Følk; men da den havde fundet Sted i sex: syv Personers Nærværelse, var den alligevel bleven altfor betydelig. Han søgte paa adskillige Maader at for-

Klare Sagen. Tilfældt antog han som sandsynligst, at maaskee hans Broder, der i samme Stund var bleven dræbt i en Forpostfægtning, dermed havde villet melde ham sin Død. — Man maa tilstaae, at sliq en Anmeldelse ikke vilde have vidnet om synderlig Broderømhed. Og hvorfor meldte han sig andengang, just ved Ordet „Gristelse“, med Drefigen? — —

Dr. Forst.

Cotillonen fordømt som en hedensk, strafværdig og ugudelig Dands.

Beviset for, at Cotillonen er en hedensk Dands, tages af de nyeste Udgravninger i Herculaneum og Pompeji, hvor man har fundet en Almanak for Damer, som angiver Touren til en Dands, der fuldkommen stemmer overeens med den nuværende Cotillon, fra hvilken den blot afviger i Navnet, som var: Tunica. Andre paastaae, at Argonauterne allerede længe før havde dandsset Cotillonen af Glæde over at have narret det gyldne Skind fra de gloende Drager, og at Medea var den Første, der blev hentet udenfor Touren. Ved Cotillonen blive vore Skjønne siensynlig for Tiden til Antiker, den er derfor i dobbelt Henseende en hedensk Dands. De følgende Beregninger ligge til Grund for Beviset: at Cotillonen er en strafværdig Dands. Antager

man i Gjennemsnit en Cotillon paa 20 Var og 10 forskjellige Toure, saa udgjør dette 200 Toure, som maae dandses igjennem. Da det nu uden Overdrivelse kan antages, at en Dame comme il faut bliver hentet den ene Gang efter den Anden, da vil hun endaa dandse 100 Toure, foruden de 10, hvilke hun er nødt til at dandse, desuden Begyndelses- og Slutningstouren, de gjentagne Gæsteroller af Høimodighed eller Valgslægtskab, hvilket Alt tilsammen taget idetmindste kan anslaaes til 120 Toure. Er nu Cotillonens Omkreds 15 Skridt stor, da udfordres til dens Omkringsvingning 46 Skridt. Herved opstaaer følgende Opgave:

$$46 : 2 \times 6 = 138 \text{ Trin.}$$

Dette multipliceret med 120 Toure giver, Summa Summarum 16,560 Trin, hvilke dandses af enhver Dame i Cotillon. Herved var antaget, at en Dame kun dandsede eengang omkring. Men har hun nu det Uheld at falde i Kloerne paa en flyvelysten Ungersvend, som ikke slipper hende i de første fem Minuter, da gaaer Beregningen i det Uendelige. Men vi blive staaende ved de bestemte 16,560 Trin. Havde hun nu i lige Linie dandset disse, da vilde hun have tilbagelagt halvanden geographisk Mil i luttet Spring. Men efter de nyeste Beregninger kan et Menneske af den stærkeste Constitution kun udholde 90 Mile i Dandsetrin 90 Gange efter hinanden, saa at der paa hver Mil gaaer $\frac{1}{90}$ Deel Funge; paa denne Maade vil en Dame ikke kunne udholde mere end 60 Cotilloner. Regner man nu

42 Cotilloner paa hver Vinter, saa er Damen steensdød efter fem Aars Forløb.

Men at Cotillonen er en ugudelig Dands, dette kan endnu lettere bevises. Af Tilskuerne blive Nogle hentede, Andre derimod ikke. De som blive hentede, rangere under den foregaaende Beregning, og de som ikke hentes, ærgre sig umaneerligt og gaae selvselig tilgrunde, uden at have rørt en Fod. Efter en yderst nglagtig Optælling vil man have fundet, at Den som saae paa 36 Cotilloner, uden at blive hentet, falder uden videre overende og staaer ikke mere op igjen. Da nu enhver Cotillon vel i det mindste har 20 Tilskuere, af hvilke $\frac{1}{20}$ Deel hentes, $\frac{19}{20}$ Deel derimod ikke, saa bliver heraf Resultatet, at bemeldte Dands consumerer hver Vinter 1) af meddandsende Damer 4 Personer, 2) af lykkelige Tilskuere 1 Person, 3) af de til døde ærgrede 6 Personer, Summa 11 Personer. Hvormeget Tab Staten lider i Folkemængde af sin fremvoxende Ungdom bliver siensynligt heraf, endog uden at der tages Hensyn til de Damer, som ved Snørlov, Florsflæder om Vinteren, kjolende Drik efter forceret Hede o. s. v. bide i Græsset ved slige Leiligheder. Saaledes troe vi med Føie at tørde kalde Cotillonen en hedensk, strafværdig og ugudelig Dands.

(Af Pappes Lesefruchte.)

Forfattere, Himmelkloder og Luftsyn.

Følgende syv Klasser af Forfattere kunne antages sammenlignede med Himmelkloder og Luftsyn: 1) Sole. Disse have Lyset i sig selv, gaae straalende, oplysende og varmende deres egen Gang. Sagtens skinde de, tilbagerædende i Tidens umaadelige Rum, ofte ind til Stjerner af anden, ja endog af syvende Størrelse, men Sole blive de desuagtet altid. 2) Planeter uden eget Lys. De dreie sig omkring Solene, men deres laante Glæds har dog altid noget Glædeligt og Venligt. 3) Biplaneter. Esterligneres Esterlignere, ubetydelige Bæfener paa den literære Himmel. Men de hore ogsaa med til Guldstændigheden i Videnskabens Solsystem. 4) Kometer. De komme, vække Forbauselse, skrække, true med at ødelægge Verden. Men det bliver dog ikke saa slemt, som det synes. De lade Alt i samme Tilstand som før, og drage bort uden at Noget egentlig veed hvad de vilde. Til Slutning vide de det ikke selv engang. 5) Meteoror. Alles Dine vogte paa dem. De flyve frem og springe med et Knald. Den sorte slimede Materie, som falder ned fra dem, er det klareste Beviis paa deres Gehalt. 6) Syrværkerier. De annoncere sig som blotte Forlystelser, og ville kun have Entreen o: Honoraret. De blive skundom talrigt besøgte, og Ingen vinder der ved. 7) Sumphys, avlede af Gift, glimrende af Giftluft, lofkende, bedrageriske og forførende. Følg dem ikke! I geraade ellers i Afgrunde eller Moradser. Iøvrigt er deres Spor let at kjende paa Svovllugten.

Dinter.

De kjøbenhavnske Damer. *)

Hvilken frist, livsfrodig Yngling fæster ei gjerne sit Blik paa Jordens herligste Smykke — den uskyldsfulde, blomstrende Pige? Han maa elske sine Studier nok saa høit, han maa være født til Philosoph, saameget han vil: Naturens Røst, guddommelig og skøn i sin Reenhed, kan han dog ikke quæle. Hans Kjærlighed er en Soelblomst, som evigt med længselfuldt Die stuer op til den høie Gudinde, der gav den sin Tilværelse, og bød dens Røst aabne sig for hendes venlige Straaler. Hans Hjerte er et Paphos-Tempel, hvor alle Baarens Krandsgrønnes paa Haabets Billeder, hvor alle Livets ædleste Gølelser brænde som Lamper fra Hvælvingen; og den Yngling, der aldrig har elsket, har ogsaa aldrig følt sig født til noget Stort og Skjönt. Tilgiv mig da, mine Læsere! (paa Læserinder regner jeg ikke), om jeg i et fremmed Land var nysigen efter at see, hvad I Alle gjerne see i Eders eget — den skønne Verden. Mangen, som har opholdt sig nogle Dage i Kjøbenhavn, havde sagt mig, at der blandt Fruentimmerne der ei fandtes eet eneste smukt Ansigt; men hvis man herved forstaaer ei blot den ydre velproportionerede Skabning, de herlige smilende Træk, men ogsaa Udtrykket i dem, Li-

*) Brudstykke af den unge svenske Digter Lindeblad's: *Maansfensqvällarne*, Lund 1825.

det og Sjælen, som affpeiler sig i Formen, da saas jeg visselig mere end eet saadant, og havde jeg havt Raphaels Pensel, eller Wielands Digteraand, skulde jeg fra Danas Kongestad have laant Ideas let til en cyprist Venus. Hvilken Mængde af ranke, velborne Jomfruer og Frøkener! En Gang, dansende og glad, som Marias i Tegners Uxel, en Adel blandet med en Mildhed, som vilde anstaae Englenes Fyrstinde, udmærker den danske Pige. Hun begynder tidligt at snøre sig, og dette volder, at hun seer ud som en Lilie, hvori alle Lillokkelser ere indvævede eller sammentrængte. Man har paa staaet, at de danske Fruentimmer have stygge lange Fodder; men om dette end er Tilfældet hos nogle, saa er det dog vist, at mange kjøbenhavnske Skjønheder betræde Guds Jord med ligesaa lidet Fodmaal som nogen Svensk. Hvad der dog meest fraperede mig hos Danas Døttre, det var deres Røstis Blidhed og Velklang. Det er en Hvidsken, saa sød og indtagende som Soltoners Klang; hvert Ord er saa hensmeltende, saa oprigtigt: det er, som om man hørte en Engel tale om den Eviges Kjærlighed, eller en god Aand hvidske i hver en Lyd fra de fine Rosenløber.

Fruentimmerne i Kjøbenhavn ere ikke saa kofte hart som smagfuldt klædte. Her, som andensteds, besøge de flittigere Skuespilhuset end Kirken; og paa Østergade kan man altid gjøre Regning paa at finde en kofet Dame. De forlove sig saa hurtigt det er muligt, men Giftermaal ere sjeldne i Hovedstaden. I Forbigaaende maa jeg nævne, at jeg

i lang Graastand var Vidne til et Bryllup. Det var en maaneklar Aften jeg spadserede paa de solferige Gader. Usudselig blev jeg en skøn Illumination vaer; alle Huse, som paa nogen af Siderne stode i Forhindelse med det, hvori Brylluppet holdtes, vare i hver Etage stærkt oplyste; Lysene vare behængte med Blomsterkrandse og sammensflettede af Grønt. Kun Bryllupshuset stod mørkt med nedrullede Vinduesgardiner; men fra det lød en smuk, glad Sang, som inderligt rørte mig. I Særdeleshed klang en reen Fruentimmerrøst melodisk og høit, og i min hulde Drøm forestillede jeg mig, at det var den lykkelige Brud, som gav sit salighedsfulde Hjerterust i Toner, og yttrede sin Fryd over Foreningen med sin Sjæls Elskede. Og med intet Bedre kan jeg slutte denne Artikel.

Drengen og Sæbeboblen.

Haabet, som i hver en Alder
 Liv og Munterhed fremkalder,
 Glimrer kun og gaaer forbi,
 Som en slækket Phantasie.
 Vil vi os i Haabet fryde,
 Og dets skønne Udsigt nyde,
 O! da maae vi ikke staae
 Nær ved hvad det hviler paa;
 Thi, som lustigt Malerie
 Er der Noget dog deri,
 Som af Mande kan bortvistes,
 Eller for vort Syn omflistes
 Til et Glimt — et Stjerneskrud,
 Som kun blænder, og — døer ud.

En liden munter og lystig Dreng
 Opstod en Morgen udaf sin Seng,
 Og blæste af Sæbevand sig en Kugle,
 Hvori sig spillede Himlens Fugle,
 Og Markens Blomster og Skjærets Rør,
 Og Skovens Træer og Skovens Slør.

Hvor sølte Drengen sig nu ei stor;
 Der svæved for ham en lille Jord,
 Foroven blaa, som den hvalte Himmel,
 Forneden broget, som Engens Brimmel,
 Omboltret hist og omboltret her
 Af Iris's pragtfulde Farveskjar.

Nei, tænkte Drengen, nu maa Du ind,
 Og puttes ned i mit lille Skrin;
 Thi ellers kunde Du faae ifinde,
 Alt reise opad til Taarnets Tinde,
 Og ei at seile herved igjen
 Til mig, som dog er Din bedste Ven.

Imod sin Klode han henrykt sprang,
 Og foer og hopped, og foer og sang,
 Og strakte mod den fin mindste Finger;
 Men — ved Berørelsen Boblen springer,
 Og spreder Bandet i Vjet ind,
 Saa Taaren triller paa Drengens Kind.

Han skjuler sit Ansigt i Moderens Skjød,
 Hvor sorgløs han smilede, da nys han var fød,
 Og hulker og klager og sukker de Ord:
 „Min lille, min deilige Himmel og Jord!“

A. Olsen.

Poetiske Pennepróbet.

Alt bøe — det er dog sært at tænke paa !
 Men grumme lidt det Hele vi forstaae ;
 Det er saa stort og smukt hvad Døden skænker,
 Ja, meget meer end nogen Digter tænker.

Ja saa vi det kun Flakk med Andens Blik,
 Vi Alle ligestrax i Graven gik,
 Men vi er' Børn jo kun paa denne Side,
 Og Børn maae ikke Alt paa eengang vide.

Vor Jord og Himmelbuen
 mig som en Urne staaer,
 Min Kjærlighed den gjemmer
 naar ei mit Hjerte staaer ;
 Dens Legeme var Sange n,
 hvert Blad hensmuldre vil,
 Men Sjælen den vil leve
 naar intet Blad er til.

I de hellige Guders Lund
 Loner Luren i Nattens Stund ;
 Flamme lyse mod Skovens Krone,
 Medens dybe Sange tone,
 Og bag Helligdommens Gange
 Staaer den tause, bundne Fange.
 Alt nu tier ; —
 Længs Præstinden ham indvier
 Til den bitter Offerdød.

Ja, som Freia er hun smuk ;
 Men hun dæmper sit Hjertes Suk,
 Roligt stirrer det mørke Øie ;
 Sangen fluer mod det Høie,

Sært det i hans Hjerte flammer —
 Men det kolde Staal ham rammer;
 Blodet strømmer, —
 Sjælen ålt om Freia drømmer,
 Diet paa Præstinden seer.

Jo mere tung af Frugt en Green er worden;
 Des dybere den bøier sig mod Jorden.

Naar Du med Tankens Blik henover Kloben drög,
 Dyflagen laae Naturens store Bog,
 Paa hvert et Blad et Underværk Du saae.
 Det store Verdens Hav foran Dig låa;
 Med al sin Kraft, sin Rigdom og sin Bæ;
 Og Bjergerne med Eder og med Sne,
 De grønne Stepper, Ørkenen med sit Sand,
 De dybe Skove og den blomsterklædte Strand;
 Hver er et herligt Blad med Livsens Sprog,
 Der samles i et Heelt: Naturens Bog;
 Hvor Mejnesteet med al sin Kamp og Id,
 Hver stor Bedrift, hver suunden Tid,
 Staaer, som et Skilletegn for ret at fatte
 Hvil store Bog, med alle sine Skatte.
 Ja, stort og herligt er vort Jorderige!
 Men tør, paa Tankens Flugt Du dristig stige
 I det Umaalte, mellem Verdner frem,
 Da — nei, Du kan ei tælle dem!
 For Jord henvinder da for Dine Blikke,
 Den er et Punkt — — dog nei, det er den ikke!
 Den er en Verden, underfuld og stor!
 Med Bjerger, Have, ja med Aanders Chor,
 Men Aanden, i sit Stov, med jordiff Svimmel
 Seer kun, som Punkter paa den høie Himmel
 Hvil Hær af Verdner i den klare Nat,

Hvor Jorden taber sig for Diet brat,
 Thi at omfatte Alt med Mandens Blikke
 I al sin sande Størhed, kan den ikke,
 Hver Klobe, som et Punkt den seer, og svimlet dog;
 Hvad, om den saae hver Universets Bog,
 Hver enkelt Verden, som vi Jorden see — ?
 Dog, det vil see!

Gengang er Manden moden, stærk dertil,
 Den i sin Størhed Alt omfatte vil.
 Som nu, den seer vor Jord med sine Statte,
 Den Universets Verdbæst skal omfatte;
 Som stolte Kloder, ei som svage Prikke
 Det Hele stiger frem for Mandens Blikke.

V i s e .

Mel. Der venter en Ridder mellem grønne Træer.

Paa Volben ret som Ulser de Veirmøller staae
 Blandt Roser og yndelige Blommer,
 De stande Alle med Vinger paa
 Og hilse mit Haab i Skjærsommer.

Hvor kan I saa stille paa Voldbakken staae
 Blandt Roser og yndelige Blommer,
 Og spinger Jer Alle høit i det Blaae,
 Og hent mig mit Haab i Skjærsommer.

O gid jeg dog bare en Veirmølle var
 Blandt Roser og yndelige Blommer,
 Saa fløi jeg afsted paa mit Vingepar,
 Langt bort til mit Haab i Skjærsommer.

S. C. Andersen.

Epigrammer.

Qvittering til en Forfatter, paa hvis Skrift man
maatte prænumerere.

Saa rigtig Regning — nei, jeg siger Tak! —
Har man i Sandhed ikke fundet længe:
Vi gav Dig forud Penge for Din Snak,
Du gav os siden Snak for vore Penge.

Da Sandhed, Dyd og Ret var Ting;
Som agtedes den hele Jord omkring;
Da gik man med de bare Hænder;
Men, siden Ewig, Bedragerie
Imellem os kan gaae saa frank og frei,
Man ogsaa Handskers Værd erkjender.

Til en Plagiarius.

Hvorfor har man dog dablet Dig saameget?
Med Roes Du burde været overøst. —
En Andens Barn tog Du til Dig som Dit eget;
Og det endog før det var faderløst.

Carl Sellemann.

Opløsning

af Gaaden og Logogryphen i det forrige Hefte;
Jorden. Baand.

Domkirketaarnet i Freiburg.

1.

Solen dalede, og farvede, med sit røde Skjær, de grønne Biergtoppe, som rage høit over Staden Freiburg, da Eva, en Datter af Murernes Oldermænd, Johan Erbach, kom over Torvet med en Kurb, for at bringe sin Fader hans Aftensmad. Thi han var med ved Taarnbygningen, hvorpaa der idag skulde lægges sidste Haand. Der fattedes ikke mere, end nogle Zirater paa den høieste Spidse; med dem vilde man overraske Freiburgs Indvaanere. Tilhyllet var derfor Stølladset, som var befæstet om Taarnets yderste Spidse, og kun Oldermændene arbeidede deroppe. Ingen Anden tilstødtes Udgang. Men endnu havde man alle Hænder fulde, og derfor kunde Eva's Fader ikke komme hjem; hun maatte da bringe ham Maden. Dog var det hende ingenlunde tilladt, at komme op i Taarnet, for maastke at gjøre et Blik i Oldermændenes Hemmeligheder deroppe; nei, ved en Snor hang en Kurb ned, og deri maatte hun komme Maden, hvorpaa Kurven hidsedes op. Denne Maade at tilstille Taarnarbejderne Noget paa, havde længe været i Brug; de flittige Folk vilde nemlig ikke spille Tiden med at gaae ned, eller vel endog hjem, hvergang de skulde spise. Da Eva kom paa Torvet, fandt hun her mange Borgere med deres Kvinder og Børn, som benyttede Sommeraftenens Fritimer, for med Stoltshed og Glæde at betragte den prægtige Bygning. Imorgen, første Pindsedag, skulde den indvies; skjøndt der tidt var holdt Gudstjeneste

deri, havde dog det Hele endnu ikke været fuldendt. Længt om længe lagdes nu sidste Haand derpaa. Med Velbehag og Beundring betragtede Borgerne den længstbekjendte herlige Bygning, som, skjøndt paa en vis Maade opvoxen med dem, dog nu overraskede dem ved sin Skjønhed og Værdighed. Ogsaa Eva hævede sine klare blaae Øine op mod Spidsen, og saae meget fornøiet ud. Thi ei at tale om, at hendes Fader var en vigtig Mand ved Bygningens Fuldendelse, tænkte hun ogsaa paa saameget andet Glædeligt, som, for hende, knyttede sig dertil. Imorgen en stor, høitidelig Messe, en Procession, og om Eftermiddagen paa Raadhuset en prægtig Fest med Dands, Musik og Fyrværkeri. Hendes Hjerte bankede af Glæde, thi hun vidste allerede, hoo der vilde dandse med hende, nemlig hendes Fætter Berthold Brunner, en Søn af Smedelaugets Oldermænd, selv en kunstfrig Smed — Berthold, den smukke, ranke, unge Mand, som alle Byens Piger misundte hende, fordi han var hendes Fætter, og meer endnu end det — hendes Elsker, ja, allerede saa godt som hendes Brudgom. Rigtignok havde Faderen hellere seet, hun havde ægtet en Mand af hans Haandværk, men han og Bertholds Fader vare Frænder, gamle Venner, og Sønnen forstod mesterligt sin Kunst. Saa mødte da ingen Hindring de unge Folks Tilbøielighed; men Bryllupet maatte der ikke tales om, for Taarnbygningen var fuldendt. Deri vare begge Fædre uroffelig enige. Med Utaalmodighed havde de Elskende derfor seet paa Værkets langsomme Fremfriden; omsider var nu den sidste Dag der, dens Sol var allerede næsten dalet, og Eva var sjeleglad i Morgendagens og den nærmeste Fremtids Forvent-

ning. Nu stod hun under Taarnet ved Kurven, og stillede, med Forsigtighed, Mæden og Glasferne deri. Idet hun saaledes stod der halvboiet, tiltalte hende en velbekjendt Stemme: „Eva, god Aften!“

Det var Berthold. Hun rødmede, og saae sig glad tilbage. „Ei, Berthold, er det Dig? sagde hun: Du tør vel heller ikke komme derop?“

„Jh, hvad tænker Du paa! svarte han: Der er Ingen oppe, uden min Fader, Din, og — —“

— „Og Min!“ afbrød ham en Tredies Stemme. Begge saae sig noget forundrede om, thi de havde ikke formodet Noget i Nærheden, men endnu forlegnere bleve de, da de saae, hvo det var, der havde talt. Det var Vilhelm, en Søn af Tømmerlaugets Oidermand, Johan Hagenbach — han bar en stille og lønlig Kjærlighed til Eva. Aldrig havde han sagt det, men hun vidste det kun altfor vel, og havde ogsaa talt til Berthold derom. Nu stod han, bleg og tungsindig, for begge de sjeleglade Kjærestefolk, og godmodige som de vare, trængte hans mørke Blik dem dybt i Hjertet. „Vær dog ikke saa sorgmodig, Vilhelm! sagde Berthold omsider velmenende: See, hele Staden er fuld af Glæde, og Du har jo Din Deel i Vren saavel som i Glæden.“

„I Vren vel! sagde Vilhelm med et undertrykt Suk: Men ei i Glæden. Jeg er tilmode, som om jeg skulde stige op paa Taarnet, og imorgen, under den almene Jubel, styrte mig ned saa blev det først godt med mig.“

„D, tal ikke saa ugudeligt!“ sagde Eva, og vilde lægge en Dadel i Ordene, men hendes Stemme blev saa blød, at de kun lode som et Udtryk af

Medlidenshed, helst da hun tilsige, venlig og trohjertig, bød ham sin Haand. Vilhelm greb den hestigt, og raabte: „Gud mage det vel for Dig! — Men, lad mig ogsaa lægge min Pafke i Kurven.“

Han gjorde det, og gik rask bort, idet han halvsagte sagde sit Godnat. Eva og Berthold saae længe paa hinanden, og vidste Intet at sige. De fandt et Slags Uret i, at være saa lykkelige, da just deres Glæde voldte en Fredie saamegen Rummer. Men de kunde dog ei Andet, end være det.

For at tale om noget Andet, sagde Eva omfædder: „Men hvad bærer Du da her, Berthold?“ — Denne tog et af blanke Messing forarbejdet, firkanteret Baand ud af et Tørklæde, og viste Eva det.

„Hvad skal det til?“ spurgte hun.

„Ja, det veed jeg egentligt ikke selv! svarte Berthold: Men sandsynligviis er det et Beslag til en Bjelke. Din Fader har bestilt det hos mig. I al Løndom, saa ei engang min Fader veed Noget deraf, har jeg maattet forfærdige det nøiagtigt efter et mig opgivet Maal. Her ere Hullerne borede, for at nagle det fast, og her paa Siden ere to Dine — rimeligviis til at stifte en Fane igjennem.“

„Nu har jeg det!“ raabte Eva.

„Nu, hvad da?“ spurgte Berthold.

„Jh! svarte hun: Det er egentligt en Hemmelighed, men da det nu engang er sluppen mig ud af Munden, kan jeg sagtens sige Dig det. Alt længe har jeg for Fader maattet brodere paa en prægtig Fane; den er indpakkert med her. Sikkerter hører det med til Høitidelighederne, som imorgen skulle finde Sted, at Fanen skal stikkes paa Taarnet.“

„Udentsivol! raabte Berthold: Skjøndt jeg endnu ikke ret veed, hvor mit Beslag skal anbringes. Imidlertid — hvad bryde vi os om det? En herlig Fest vil det blive. Og min Dandsferinde er Du dog, Eva?“

„Jh, det er saa ligefrem! svarte hun: Men, vi snakke Tiden bort — lad os nu give dem et Signaal, at de kunne trække Kurven op.“

Berthold trak i en Klokkestreng, og langsomt steg Kurven op.

2.

En Tidlang saae de Elskende efter den opstigende Kurb, for at have et Paaskud til at blive endnu længere sammen. Omsider tænkte Eva dog paa at gaae hjem. Fætterren havde gjerne ledsaget hende, men han vidste vel, hun taalte det ikke. Ihvor gjerne han derfor end havde tilbragt en mild Vaarsaftens skjønne Time med hende, de skjønne, usforstyrrede Timer, medens begge Fædrene arbeidede oppe paa Taarnet, saa drev dog Eva ham, alvorligt, dog blidt og smigrende tillige, hjem, og gif sin Vei alene, at ikke Nabofolkene skulde saae Noget at løbe med.

Nu havde hun roligt kunnet begive sig til Hvile, thi Husets Syssler vare besorgede, og Faderen havde stukket Nøglen til sig. Men Hoved og Hjerter vare for fulde af den skjønne, salige Morgen, hun saae imøde. Urolig gif hun derfor snart op og ned; snart satte hun sig drømmende ved Vinduet, og saae ud i den blaae Aftenhimmel, over hvilken den opstigende Maane gjød et let Farveskjær. Hendes Blik fæstede sig omsider paa det værdige, stolte, og dog saa let og rankt opstigende Taarn, der, ikke langt borte, ragede frem over Gavlene. Histoppe arbej-

bede hendes Fader, og Den, hun ogsaa haabede snart at kalde Fader, paa hendes Lykkes Fuldendelse, Mattens Stilhed, Haab og Kjærlighed, den ubestemte Længsel, Baaren vækker — Alt bevægede hendes unge Hjerter. Fuld af sand Fromhed og Andagt, bad hun stille til sin Skytspatronesse. —

Paa Taarnspidsen saaes nu Lyssunker; det var Laterneerne, hvorved de sluttige Mestere endnu arbejdede deroppe. Eva saae op, drømte, saae grublende ned, derpaa atter op, nynnede en gammel Vise, saae atter op — saaledes gik vel et Par Timer. — Klokkeren slog elleve; Byens Gader vare allerede blevne gandske øde. Da kom det hende fore, som om en Skikkelse bevægede sig i den dunkle Skygge, Gjenskoens Huus kastede; skjult bag sine Blomster gav hun Agt. Det var udenfor al Tvivl — udenfor hendes Vinduer gik en Mand op og ned. Ofte stod han stille, og saae op, og naar Vinden ikke pustede i den gamle Lind udenfor Huset, troede Eva at høre et sagte Suk. Medens hun havde sine egne Gissninger angaaende denne Skikkelse, kom to Andre, med en Laterne, ned ad Gaden. Der er Fader, tænkte Eva, og glædede sig allerede til, at overraske ham i Gadedøren. Men snart hørte hun paa Tælen, at det var Vilhelms og Bertholds Fader.

„En underlig Knark, den gamle Erbach! sagde Vilhelms Fader, Lømrernes Oldemand; hvad mon han nu udruger i Centrum deroppe?“

„Fører han kun Jntet i Skjoldet, som kan volde Splid og Trætte! svarte Smedemesteren: Den Gamle er djæbleblændt stolt af sit Haandværk, og kunde spille os et fatalt Puds. Men skjøndt han er min Frænde og gode Ven, vil jeg dog ikke taale sligt.“

Engstelig bankede Eva's Hjerter ved disse Ord, thi hun ahnede saa halvt om halvt, at Smedens Formodning vel ikke var saa gandske urigtig. Skikkelsenovre i Skyggen syntes at have hørt paa Samtalen med Opmærksomhed, og søgte nu i Stilhed at liste sig bort. Men det mislykkedes; i Maaneksinnet bemærkedes den af begge Mændene, og Lømmestieren raabte: „Hvem der? Hvorhen? Hvad luster J efter paa denne Tid?“ —

Da vendte den Tiltalte sig om og sagde: „Det er mig, Fader!“ — Det var Vilhelm. — „Jh, hvad gjør Du saa sild paa Gaden?“ spurgte Faderen forundret. — Vilhelm taug og sukkede; Eva blev ret hange bag sine Blomster.

„Jeg troer — vedblev Faderen: Jeg troer — Gud forlade mig — Du gaaer paa Dumpejagt! Vilhelm, jeg raader Dig, at være ordentlig.“

„Ja hør engang, min Ven! tog Smedemestieren Ordet: J lister Jer her lige under Erbachs Binduer. Det maa jeg formene Jer. Oven paa har Eva sit Kammer, en blufærdig Pige, min Søns saa godt som trolovede Brud. Det vilde bringe hende i slet Renomme, om unge Personer opholdt sig under hendes Binduer om Natten. Vidste hun det, vilde hun nok vise Jer Vinterveien.“

Eva brændte i Ansigtet, da hun hørte disse Ord. Vilhelm havde tiet et Dieblis; derpaa sagde han: „Næst, hvad vredes J for? Imorgen vorder Eva vel trolovet, og hvo veed, om hun ikke, inden tre Uger, er Kone. Det vil ikke skade hendes Rygte, at jeg om Natten gaaer op og ned ad Gaden her. Forbyd mig ikke det; hvo veed, hvor jeg er, inden Viinstokken blomstrer.“

„Men hvad har Du da her at gjøre?“ spurgte Smeden mildere, rørt ved Vilhelms sørgmodige Stemme.

„Alt og Intet! Længe nok har jeg baaret min Smerte stille i mig. Jeg elsker Eva, og den Dag, hun gifter sig, springer jeg i Rhinen, derpaa kan I forlade Jer!“

Med disse Ord vendte han sig om og gik hurtigt ned ad Gaden. Eva havde Nøie med at undertrykke sin Graad. Stiltiende stode begge Mestrene ligeoverfor hinanden. Omfider tog Vilhelm's Fader Ordet: „Det er en slem Omstændighed — jeg frygter, han holder Ord.“

Han rystede paa det ærbørdige, halvgraae Hoved, og foer med Haanden over Pinen. Derpaa greb han Smedens Haand, sagde ham Godnat, og gik langsomt efter Sønnen. Mester Berthold boiede om ad en Ivergade. Frit og hjerteligt græd Eva, da hun saae Gaden tom. Levende tænkte det godmodige Barn sig i Vilhelm's Sted. „Hvis Du nu maatte miste Din Kjæreste?“ spurgte hun sig selv, og denne Tanke fyldte hende med saadan Smerte, med saa dyb Medlidenhed, at hun med Magt maatte fornye Mindet om sin Kjærlighedsløkke, for at gjenvinde sin Fatning. Langt om længe, da Faderen ikke vilde komme, gik hun tilfængs. Dog hørte hun ham komme hjem, thi Søvn kom ei i hendes Pine før henimod det første Hanegal — da lukkede en fast Søvn hendes Pine.

3.

Første Pindsedag var frembrudt — en yndig Maimorgen. Klokken sem stod Eva, i sin Søns dagspynt, for Faderen, der allerede havde iført sig den festlige Laugsdragt. Paa Gaderne blev det allerede levende, thi med Froprædiken, Klokken sem, skulde Høitideligheden begynde. Nu lod Musik udenfor. Det var Bjergmændene, som, i Spidsen for Muurslauget, kom at afhente Oldermændene. Foran bares Laugets Fane; derpaa fulgte Mestrene, Oldgesellerne, Svendene og Drengene parviis, festligt smykkede, med de blankpolerede Haandværkstegn ved Siden, Bafetter i Brystet, Blomster og Baand paa Hatten. Bjergmændene blæste en munter Marsch; skareviis fulgte Folket efter. Udenfor Oldermændens Huus holdt Toget. Tregange lod et skingrende Vivat udenfor hans Dør; to Mestres, to Oldgesellers og to Drenges traadte derpaa ind i Huset, og afhentede ham med høitidelige Ceremonier. Eva's Hjerter bankede af Glæde og Stolthed paa Faderens Begne; men endnu høiere slog det i saligt Haab. Efter at nu Mesteren havde stillet sig i Spidsen for Toget, tog han Veien — de blæsende Spillemand foran ham, til Kirken. Did begav nu ogsaa Eva sig, ledsaget af nogle Veninder. Ligesom efter Aftale mødtes Murere, Smede og Tømrere, i eet og samme Dieblik, fra tre forskjellige Gader, paa Pladsen udenfor Kirken, hvor der havde samlet sig en uoverskuelig Folkemængde. Togene hilste hverandre med Færnerne, og stillede sig derpaa i en Halvkreds om Taarnet. Dets Spidse skjultes endnu af et Linklæde, som først maatte falde i selve Indvielsens Dieblik.

Nu begyndte alle Klokker at ringe, Kirkedørene aabnedes, og høitidelig langsomt, medens en from Choral lød fra Orgelet, droge Længene, først Murerne, saa Smedene, Lømrerne sidst — den Orden stemte med den herskende Bedtægt — ind i Kirken. Dem fulgte det strømmende Folk. Først læstes, som sædvanligt, den hellige Messe. Men derpaa traadte Biskoppen af Speier, som, til denne Høitidelighed, var hidkommen til Freiburg, op paa Prædikestolen, og talte om denne Gudstjenestes festlige Foranledning. Han bevægede Alles Hjerter, især da han til Slutning sagde: „Og saa stande da denne herlige Bygning, som vi, med Guds Bistand, have fuldendt, som et Mindeesmærke om vore Kræfters fromme Forering, og blive, for den sildigste Esterverden, et Vidne om vor hellige Iver. Kun Samdrægtighed kunde fuldende den. Gid den nu, ved sin hellige Betydning, for stedse maae stemme Alles Hjerter til Samdrægtighed og Fred! Denne Betsignelse forlene Gud, den Almægtige, Alnaadige! Anraaber ham derom, knælende, inderligt, ydmygt!“ —

Den værdige Geistlige sank paa Knæ, og opløstede sine Hænder til Bøn; hele Menigheden fulgte ham.

Medens dette gik for sig, overstaares Snorene, som holdt Dækket over Taarnspidsen, og nu først saa man den herlige Bygning gandske fuldstændig. Enhver frydede sig ved den smukformede Taarnspidse, den glimrende Knap, det skinnende Kors, og beundrede Mestrenes Dygtighed, som havde fuldendt Værket. Imidlertid kom disse, i Spidsen for deres Læng, i høitidelig Procession ud af Kirken, og dannede, som forhen, en Halvkreds om Taarnet. Ifølge

gammel Skif havde Tømmermændene ladet en i Muren indsat Bjælke, som havde hjulpet til at bære deres høieste Støllads, blive siddende, til en Almindelse om, hvor høit og farligt deres Arbeid havde været. Det var en billig Ret; thi Murerens og Smedens Værk talte for sig selv i denne Høide; derimod vilde Tømmersmandens Arbeid ellers blevet uden Spor. Derfor gjaldt denne Bedtægt ved enhver Laarnbygning. Med Stoltthed pegede Tømmerslaugets Oldermann, vor ullykkelige Vilhelm's Fader, op til dette Bjælkehoved, og forklarede de ufrygtelige Borgere, hvad det havde at betyde. — „Denne Bjælke, sagde han; er hellig; den tør Ingen tage ned, den forgaaer ikke, før den af Ælde smuldrer hen.“ „Men — hvad er det? Hvad er det, som skinner derpaa, liget et gyldent Beslag?“

Neppe havde han sagt disse Ord, før hans og hele Folkemassens Opmærksomhed fængsledes af noget gandske Nyt. I Laarnets høieste aabne Rum, tæt under Knappen, viste sig nemlig et Menneske, som, til den forsamlede Mængdes Forsærdelse, foretog sig det frygtelige Bovestykke, at stige ud paa det fremragende Bjælkehoved, som han med Nød og Neppe kunde naae med sine Fødder, at dreie sig om paa det smalle, neppe en Fod brede Standpunkt, og, til et Tegn, at han ikke holdt sig ved Roget, vidt at udbrede begge sine Arme. Qvinderne udstødte et høit Skrig; selv Mændene følte en iisnende Rædsel, og vovede neppe at see derop. Men Bovehalsen havde imidlertid taget en Stang, som rakte ned til ham gennem Uåbningen. Den svang han nu over sit Hoved, og see, en lang, vajende Fane bølgede ned fra dens Spidse. Lva gjenkjendte den strax. Da

Folket fik Die paa dette nye Skuespil, jublede det høit, og klappede i Hænderne. Men Bovehalsen — at det var en Muursvend, saae man paa hans Dragt — stak Fanen gennem Dinene i Bjælkebeslaget, saa den stod der stoltelig, og slagrede prægtigt i Vinden, idet dens Farver — det var Laugsdragtens — straalte herligt i Sollyset. Holdende sig ved Fanen, greb Svenden endnu engang op efter Abningen, hvorfra der rakte ham en Pakke, som han, paa sit farlige Standpunkt, aabnede. Da han udaf den tog enkelte Blade, som han kastede ud, saa de slagrede i Luften som en Flok hvide Duer, mærkede man vel, at det var et Digt, eller en Tale, han udstrøede. Men inden eet eneste Blad endnu var kommet til Jorden, havde han, ved den i Taarnet staaende Mands Hjelp, igjen svunget sig op gennem Abningen. Nu først aandede Borgerne frit, thi de saae, at det farlige Bovestykke var lykkeligt fuldbragt.

4.

Men paa Medlemmerne af de tre Laug havde denne Tildragelse gjort det sælsomste og forskjelligste Indtryk. Ingen havde vidst noget deraf. Murernes vare ligesaa overraskede, som Smedene og Lømskerne, kun at Hine frydede sig stolt ved denne Høistidelighed, medens disse saae skjævt dertil, fordi det, vel med Joie, kom dem fore, at Fanen ogsaa havde skullet bære deres Farver. Fortrædeligst vare Lømskerne, thi de troede paa en vis Maade deres Bjælkeret frænkert og nedværdiget; herefter vilde jo Ingen pege paa Bjælkehovedet, men kun efter Fanen, som stod derpaa. Begge Aldermændene traadte først

sammen, og raadsloge alvorligt; derpaa nærmede de sig Johan Erbach, og sagde ham reent ud, hvor utilfredse de vare. I selvbehagelig Glæde over den fuldkomne Triumph svarte han i en spøgende Tone, der næsten maatte lyde som Spot i de Fornærmedes Øren: „Hvad vrøble I der, mine Venner! Naar en Fremmed kommer til Freiburg, saa spørger han: Hvo har bygget den Kirke? Og ikke: Hvo har gjort Tømmer; eller Smedearbeidet? Derfor tilkommer det ogsaa Muurlauget, at stifte sin Fane paa Taarnspidsen. Og ligerviis som I Tømrere maae forfærdige Tagstolen, at vi kunne bygge videre derpaa, og I Smede maae levere os Jernværket, hvormed vi fastsanke vort Arbeid, saa var det ogsaa billigt, at vi stak vor Fane paa Tømmermandsbjælken, og at en Smed leverede os Beslaget, som holder den. Og dermed maae I give Jer tilfreds, thi gjøres om kan det jo ikke.“

Inden Erbach endnu havde udtalt, var Smedens Oldermænd bleven rød af Brede, som et Stykke gloende Jern. Han vilde just bryde løs som et ildsprudende Bjerg, da der nedfaldt en heel Regn af hine fra Taarnet nedfaldende Blade, og Folket, gripende derefter, trængte sig imellem de stridende Mænd, saa de skiltes ad. Et Blad faldt Smeden lige i Haanden; til at snappe derefter var han for vred. Uvilkaarligt knugede han det sammen i sin Forbitrelse. Da faldt det ham ind, at dets Indhold maaskee kunde give ham ny Marsag til Brede. Han foldede det derfor ud igjen, og begyndte at læse. Værgene, han havde for sig, lode saaledes:

Høit flagrer over Mark og By
Den stolte Fane nu mod Sky!

Men jeg som har opsat den her
 Med Klarhed Alting trindtom seer:
 Dybt under mig en Brimmel staaer;
 Som bølger hid og did; men naar
 I Gaderne jeg seer mig om;
 Hvor Plet jeg finder gandske tom.
 Hist seer jeg grønne Markers Skin;
 Og fjernere den gamle Rhin;
 Men fjernest Bjerge saagegraae:
 Det Alt omspænder Himlens Blaa;
 Og Solen flinker klart derpå! —
 Den sigter vore Bjerges Pragt,
 Som Aar for Aar os Viin har bragt —
 Hist, bag mig, Gader Evn boer,
 Hvor Ranken sig om Pælen snoer.
 Og naar jeg tænker, at herfra
 Jeg Alt kan see saa klartlig, da
 Jeg tænker ogsaa, at man kan,
 Fra alle Steder vidt om Land,
 See denne Bygnings stolte Pragt;
 Som nu vor Kunst istand har bragt:
 Ja, Folk vil raabe vidt omkring:
 Den Kunst er dog en vældig Ting!

Og hvo der ikke seer det, som
 Vi bygte, hører dog derom:
 Ja, efter mange hundred Aar,
 Saa strunkt som nu, vor Arbeid staaer:
 Hvo det bescer i Herrens Frygt
 Vil søle sig i Gud opbyggt;
 Og tænke: Al i gammel Tid
 Var Gudsfrugt parret fromt med Glid;
 Og Dygtighed med Kunst, men dog
 Fra andre Kunster Luven tog
 Den ædle Murerkunst! — Man vil

Den Stad, som har, saa kraftig = mild,
 Fremhjulpet Værket, ønske Held
 Fra Naadens evig = rige Væld,
 Men høit berømme Mestrens Haand,
 Som reiste det med modig Aand !

Høit stande da i Eders Gunst
 Den ædle, skjønne Murerkunst !
 Thi det er vist — næst Himmelen —
 For Taarnet kan I takke den,
 Som, Stad og Egn til evig Siir,
 Mod Solen stræber med sit Spiir,
 Saa, hvergang Freiburg nævnes, maa
 Man denne Kirke tænke paa.
 Thi værre stolte, alle Mænd,
 Og jubler, hvad I juble kan :
 „Høit leve Murerne, thi de
 Har lært os Alle op at see !“

Neppe havde vår Smedemeister læst den sidste Linie, før Folket jublende raabte : „Murerne leve ! Høit leve de ! Mester Erbach og hele Lauget skal leve ! Hurra for dem ! Hurra !“ Saa lod det paa Torvet. Man omringede Mester Erbach og hele Lauget, og da dette lavede sig til Tilbage-toget, fulgte Brimlen efter gennem Gaderne, og bedblev at raabe Vivat. — Dette ualmindelige, over al Forventning heldige Udfald dyssede Oidermanden i et Slags Ruus, som han kun alifør gjerne overlod sig til. Hans Anseelse, hans Værdighed, hans Berømmelse foreskom ham selv gandske ubegribelig og umaadelig ; i hans tumlende Drømme vare Keiser og Rige, i dette Dieblis, kun Smaating mod hans egen Betydning.

Paa Torvet var Eva kommen til ham, og gik nu ved hans Side. Hvor høit end hendes Hjerte

flog af Glæde og Stoltthed over den Ære, der blev Faderen til Deel, saa tænkte hun dog kun paa den Lykke, der for hende var knyttet til denne Festslighed. Ved hvert Vivat, hun hørte, tænkte hun paa de Skaaler, man snart skulde udbringe ved Bryllupsbordet.

Nu havde Toget naaet Oldermændens Huus. Bjergmændene spillede endnu nogle lystige Stykker; Lauget raabte endnu et tredobbelt Vivat — derpaa drog man videre, til Laugshuset, for her at fordele sig. Ikke længe varede det, før ogsaa Mængden havde fordeelt sig, og Gaden var saa stille, som sædvanligt. Eva havde bundet et Kjøkkenforklæde for sig, og sørgede for Middagsmaden, som hun spiste ene med Faderen. Idet de satte sig tilbords maatte Datteren minde Faderen om, at Bordbønnen endnu ikke var læst. Da tog den Gamle sin Hue af, og sagde ydmygt: „Jeg er en stor Synder! Gud har idag givet mig Ære og Glæde fuldt op, og jeg skulde glemme Ham!“ — Taarerne traadte ham i Øinene; nu følte han den første rene Glæde; alt det Forrige havde kun været jordisk Stin og Bedrag. „Beed, mit Barn! sagde han til Eva: Beed ret af et fromt Hjerte! Gud har skænket os Meget; vi ville deraf lære, hvor stor hans Magt er, og hvor dybt han, der har ophøiet os, kan styre os. Beed, mit Barn, beed ret fromt.“

Han foldede Hænderne, og bøjede det allerede graanende Hoved. Men Eva bad: „Kiære Gud, lad Din Haand velsigne vor Lykke, at den ei gjør vort Hjerte hoffærdigt, og lad Din Naade følge os paa alle vore Veie!“

Derpaa sank hun til Faderens Bryst, som kyssede hende hjerteligt og sagde: „Eva, var nu Din Moder hos os!“

5.

Da Murerlauget havde forladt Pladsen udenfor Kirken, droge ogsaa de to andre Laug bort, men kun ledsagede af lidet Folk. Begge Oldermændene havde allerede tilforn aftalt en Sammenkomst efter Høstidsligheden, og de øvrige Mestere vilde deeltage deri. Thi Laugenes Være syntes dem for dybt krænkede, og efter deres Mening maatte der nødvendigst skee noget, for at afsvætte Skammen. De samledes derfor i Mester Brunners Huus. „Mine Venner! begyndte Denne: Denne Klif bør vi ikke lade sidde paa os! Ei er det den gamle Erbachs Hovmod, som har forbitret mig saaledes, men jeg har maattet høre, at Borgerne raabte, da Bovehalsen stod paa Sommermandsbjælken: „Der kan man see! Murerne har dog Courage endnu! Saa høit vovede ingen Sommer- eller Smiedesvend sig. De ere nok store paa det, fordi de have arbeidet med deroppe paa Taarnet, og Sommermændene lode endogsaa en Bjælke sidde til Erindring derom; men paa deres Stedads kunde vi ogsaa arbeidet, uden at svimle. At stige gennem Abningen ned paa Bjælken, at dreie sig om paa et Stykke Træ, saa lidet, at Fodderne neppe havde Plads derpaa, og at stifte Fanen ind, det kalder man derimod at vove Noget! Sligt drifter heller Ingen sig til, uden Murerne. Derom vil mo-

sale, saalænge Laarnet staaer." — „See, mine Venner, saaledes gif Ordet, og det maa vel frænke os i vort Jnderste. Hvad skulle vi nu gjøre? Stiger En af os derop, saa hedder det strax, at vi efterabe de Andre. Men hvo kan udtænke noget Forvoornere? Giver nu gode Raad, thi i Sandhed, de ere dyre! —"

Mestrene stode trindt omkring, og trak paa Skuldrene. Ingen vidste at sige Noget. Omfider begyndte Johan Sagenbach: „Hører, mine Venner! Ellers er det altid Mestrenes Sag, de Ældstes Sag, at værne om deres Laugs Ære. Men her har tildraget sig noget saa Besynderligt, at den gamle Løs vel for dennesinde kunde taale en Undtagelse. — Gjælder det, at udføre et Værk, der viser mere Kunst, Indsigt og Erfaring, saa maae de Gamle unægteligt foran; men her skal Mod og Smidighed udføre en dristig Streg, og det er, jeg tilstaaer det gjerne, mere Ungdommens Sag. Jeg foreslaaer derfor, at vi skulle sammenkalde de kjæfeste og dygtigste Svende af begge Laug; de skulle indbyrdes raadslaae om Midlet til at redde vor Ære. Thi nogen Anseelse maa dog Sagen ogsaa have; med en gal Streg vare vi kun slet tjente, om der ogsaa fandtes En, der vilde staae paa Hovedet, hvor Svenden stod paa Fodderne. Hvad Svendene udtænke, skulle de da foredrage os, Mestrene, og vi ville afgjøre, om det laader sig udføre, eller ei. Hvad mener I?"

Da Ingen vidste noget Bedre, vare de Alle tilfredse dermed. „Endnu Eet! raabte Smedenes Olsdermand, just som de vilde gaae: Jeg for min Part gaaer ikke til Gildet i Eftermiddag, efter hvad der er passeret. For mit Laug har faaet Satisfaction, tager jeg ikke mod nogen Vresbeviisning. Saa

ledes tænker jeg. Hvorledes J Andre tænke, veed jeg ikke; dog var det vel det Bedste, J hældede til min Mening."

"Det gjør vi ogsaa!" raabte Alle som med een Stemme, og derpaa adskiltes de, idet de allerede deri saae et Slags Triumph, idetmindste at have fundet en Leilighed til, offentligt og bestemt at lægge deres Brede for Dagen.

Neppe vare Mestrene borte, før Berthold kom op til sin Fader. Den arme Knøs, der forlængst havde mærket hvad der foregik i den Gamles Sjel, havde ventet i den piinligste Forlegenhed, til Forsamlingen var endt. Alt i Forstuen hørte han, hvor Lunde Laugene havde aftalt, ei at bivaane Festen paa Skydebanen. For ham var det altsaa, for idag, ude med Haab og Glæde — — og maaskee for stedse. Han vovede ei, at tale til Faderen om det, der laae saa tungt paa ham. Men Denne begyndte selv: „Berthold, Du elsker dog Din Stand?"

„Af gandske Hjerte!"

„Kjære Søn, hvad man elsker, maa man ogsaa agte. Vor Stand er vor Ære. For denne sande Borgerære maae vi vove Alt. Kort — af Din Forlovelse kan Intet blive."

„Fader — —"

„Idetmindste ikke for det første; først maa vore Laugs Ære have en glimrende Satisfaction. Den gamle Erbach maa ydmyges."

„O, han lader sig aldrig ydmyge af os — der: til kjender jeg ham alt forvel."

„Saa vorder han heller aldrig Din Svigerfar: der!" sagde den Gamle bestemt.

„Saa vorder jeg heller aldrig lykkelig!“ svarte Berthold, og maatte samle sin hele Kraft, for at bringe de sørgelige Ord over Læberne.

Begge taug en Tidlang. Berthold stillede sig ved Vinduet, og saa tankesuld, snart nedad Gaden, snart op til Taarnet, medens store Taarer rullede ham over Kinderne. Den Gamle gik op og ned ad Gulvet. Han var slet ikke vel tilmode, thi ugjerne forstyrrede han Sønnens Lykke. Men det syntes ham nødvendigt, naar ikke han selv og Lauget skulde bestæmmes. Den Tanke var ham utaalelig. Efter en Pause begyndte han derfor: „Opgiv ikke Haabet, min Søn. Vi Mestres have holdt Raad her, og ere blevne enige om, at Lauget maa udføre een eller anden dristig, dog ikke dumdristig Streg, der kan hæve os over Murerne. De har opsat deres Fane paa et Sted, som, efter Borgernes Sigende, ingen anden Haandværksmand vover at betræde. Deri ligger den største Skam. Junge Svende skulle denne gang redde Haandværkets Ære. Du er smidig og dristig; maaskee hitter Du paa noget Passende og dog Kjæffere. Jeg veed, at det er farligt, yderst farligt endogsaa. Men hellere vil jeg see Dig styrte ned fra Taarnet for mine Dine, end see Fanen vaje længer deroppe til vor Forsmædelse, saa hver Borger skulde sige til vore Børnebørn: See den Fane har en Muursvend opsat, da Taarnet blev indviet, og saa høit har intet Menneſte vovet, at sætte sin Fod efter den Dag. Ja, Smedes og Lammersvendsene have maattet taale den Ydmygelse. Hvor høit de end ellers pleie, at lukke Munden op — dengang taug de gandske stille, og listede sig forbi Taarnet, uden at see derop. Og endnu gjør hver Smed og

Tømmermand hellere en lang Omvei, end at han skulde gaae forbi Kirken; thi saa raabe strax Børnene efter ham: Tag dog Murernes Fane ned, hvis I har Mod dertil! — Berthold, saaledes vil man tale, saalænge Taarnet staaer, saalænge man kalder Staden Freiburg, saalænge man, i dens gamle Krønike, maa læse, at ingen Smed og ingen Tømmermand var at finde, som torde vove, hvad Murerne havde vovet! —

Mens Faderen talte, syntes Berthold at have fattet en Beslutning. „Fader! raabte han: Giver I mig Eders Haand paa, at I ikke mere vil være min Lykke imod, naar der, til vort Laugs Ære, skeer Noget, hvorover vore Borgere ville undres endnu mere, end over den dristige Svend, som satte Fanen op?“

„Ja, min Søn! sagde den Gamle: Derpaa giver jeg Dig mit Ord; og allerhelst holder jeg det, naar Du selv udfører det, der redder vort Haands værks Ære.“

„Nu, saa er jeg glad igjen! jublede Berthold: Thi det siger jeg Jer, den skal ei alene werde reddet, men i mange Miles Omkreds skal man tale derom, og jeg tænker, at hvad jeg vil gjøre, skal i Krøniken tage sig endnu bedre ud, end hvad Murerne have gjort — saafremt det lykkes mig!“ tilføiede han dog noget alvorligt. Dette Tillæg gjorde ogsaa den Gamle betænkelig, thi han indsaae vel, at Talen her ei var om en let Opgave. Længe saae han derfor paa Sønnen; derpaa sluttede han ham beftigt til sit Bryst, og sagde: „Gud vil staae Dig bi!“

Eva traadte endnu engang for Speilet, for at see, hvorledes den nye Dragt klædte hende. Hun rettede lidt paa den gylde Piil, som sammenholdt det flettede Haar, pillede ved Halsstrimlen, strøg med Haanden over Folderne i Halsstørklædet, at de ikke skulde gaae af Lave, dreiede sig derpaa rast og munter om, og raabte: „Nu er jeg færdig, Fader!“

„Godd, saa kom!“ sagde Denne, og de begave sig paa Veien til Skydebanen. Den muntre, raske Eva følte allerede Dansen i begge Fødder, og kunde slet ikke vænne sig til Faderens tunge, langsomme Skridt. Nu hørte de om af Ivergaden, som førte til den Gade, hvor Berthold boede, i Huset hos sin Fader. Eva var gandske vis paa, at han stod i Døren, eller at han dog vilde træde ud samme Dørblik, hun gik forbi med Faderen; thi aldrig havde han nogen Søndag baaret sig anderledes ad — og idag? Nu var hun paa Hjørnet. Hun kunde see Smedens Huus, men Berthold stod ikke i Døren. O! tænkte Eva: Han lurar bag Gardinet, den Skjelm, og naar vi ere ligesom i Huset, træder han ud, og lader vel endog, i det første Dieblik, som om han slet ikke seer mig. Jeg kjenner ham bedre! —

„Der fliger jo en Røg op fra Smedeværkstedet, som om han arbejdede!“ sagde Faderen: Det skulde jeg dog aldrig mene!“

Eva havde ligeledes, med Forundring, bemærket Røgen. Nu var hun kommen lige til Døren, men ingen Berthold lod sig see. Pludseligt gik Faderen hende meget for rast; hun kunde slet ikke følge ham, hun mistede Veiret, hendes Fødder gjorde ondt,

Skoen trykte hende, hun maatte staae stille, for at glatte en Rynke i den nette, hvide Strømpe — kort, hun havde utrolige Gjenbordigheder! Nu vare de langt forbi Smedens Huus, og Berthold lod sig endnu ikke see. Det slemme Menneſke! — Just idag glemmer han mig? Saa vil jeg heller ikke give ham eet eneste venligt Diefast, naar han byder mig op til Dands! Han skal bede længe om Forladelse, skal han — Lys, der kommer En løbende efter os — det er sikkert ham! Kunde jeg blot see mig om, uden at Fader mærkede det! —

Hemmeligt, halbsiet, som om hun besaae noget paa sin Kjole, dreiede hun Hovedet saaledes, at hun kunde see, hvo der kom efter dem. Mange Menneſker — kun ikke Berthold. De gik gjennem Porten; endnu var Ingen der. „Det er dog for galt! Jeg burde nu slet ikke dandse med ham! Sy, hvor kunde han saaledes fordærve mig min Glæde! —“

Man saa allerede mange Borgerfamilier, som, festligtpyntede, gik ned gjennem den skjonne skyggesfulde Allé af gamle Hester og ægte Kastanietræer til Skydebanen. Alle saa saa muntre ud; kun Eva viste et mismodigt, næsten bedrøvet Ansigt. Men selv den lille Uergrelse forøgede hendes Vnde. Bekjendte hilste, tiltalte dem, sluttete sig til dem. Ret vel; thi nu var det lettere for Eva, tiere at see sig om, om ikke andre Venner og Bekjendte kom. I Mængden kun den Ene, paa hvem hun ventede saa utaalmmodigt, vilde ikke komme. Endeligen laae Skydebanen for dem, bag en Grønning. Her stode en Mængde unge Mænd — Berthold var ikke iblandt dem. Idet Eva og hendes Fader nu kom ind i Brimlen, tiltalte en Muurmester dem.

„Nu? Ved I alt den store Ryhed, Mester Erbach?“ spurgte han.

„Ikke et Ord. Hvad er det da? Ere Tyrkerne maaskee — —“

„Fanden i Bولد med Tyrkerne! — Stil Jer ikke saa fremmed! Skulde I virkeligen ikke have hørt noget om den Sammensværgelse, Smedene og Sommermændene ville stifte mod os, fordi vi have stukket dem ud med vor Fane?“

„Udeles Intet!“ svarte Erbach høistforundret, og Eva hang, med ængstelige Blikke, ved Fortællersens Mund; thi Elskende have fine Ahnelser. Hun mærkede allerede, at Bertholds Udeblivelse stod i Forbindelse med den Historie, hun nu vilde faae at høre. — Mesteren fortalte, hvad vi vide.

„De Menneſker ere ikke ret kloge! sagde den gamle Erbach: Det varer ikke, til Vinen faaer afblomstret. Giv Algt, næste Søndag staaer Alt ved det Gamle. Man maa lee ad den hele Historie — det er det Bedste.“

Hvor gjerne havde Eva leet! — Men hun var anderledes tilmode.

Hvad havde Berthold imidlertid gjort? Strax efter Middagsmaaltidet var han gaaet ned i Værkstedet, for her, skjøndt det var Søndag, at arbejde. Da Faderen spurgte ham, hvad han da egentligt havde fore, sagde han: „Fader, jeg vil udføre det alene; men det maa ogsaa forblive min Hemmelighed. I veed, hvor vigtig Sagen er mig — derfor vil jeg Intet foretage mig uden Overlæg. Men lad nu ogsaa mig alene raade, og lad saa Alt komme, som det vil. Imorgen ved denne Tid — derfor indes staaer jeg Eder — er Sagen enten lykkeligt tilende-

bragt, eller — nu, Gud vil hjælpe! Men nu har jeg intet Dieblis at spille.”

Han indelukkede sig nu i sit Værksted, tændte Kullene, satte Blæsebælgene i Bevægelse, og hamrede og filte, saa det lød igjen i hele Huset. Men hvad han havde fore, vidste Ingen.

Festen havde, for den skuffede Eva, været ret bedrøvelig. Allerheist var hun gaaet hjem, og havde grædt sig mæt; men nu maatte hun soie Faderen, blive, dandse og stille sig munter. Da Klokken slog ni, ophørte Dandsen efter borgerlig Sædvane. Men fra Haven lød det som et Kanonstuds Torden. Det var Signalet til et Fyrværkeri. Borgerne strømte ud paa Grønningen. Nu fore Raketterne iveiret, og med blaaligt Solvstjær stege Ildfuglerne op i den rene Ether. Alle jubledede. Men Eva tænkte: „Den menneskelige Lykke er som en Raket, eller som en Ildfugle. Den skinner saa prægtigt, og lyser saa smukt, og stiger stedse høiere, saa man skulde tænke, den maatte naae Himlen; men pludseligt slukkes den, og Alt er mørkt og sørgeligt.

Med slige sørgmodige Tanker gik Tiden. Omfider tænkte Faderen paa Hjemveien, og tog derved Forstillensens trykkende Byrde af Eva's Hjerte. Da de igjen vare gangne gjennem Porten, og kunde se ned ad Gaden ligetil den gamle Brunners Huus, vinede Eva, til sin Forundring, atter den tykke Røgsoile, som fra Værkstedet steg op i sorte Hvirvler, blandede med sprudende Funker.

„Hvad Satan mon da den gamle Eisenfreser kan have fore! sagde Mester Erbach til sin Datter: Siden han arbejder saa langt ud paa Natten! Jeg tør vedde, der stikker Noget under. Sikkert ville

Smedene, ved en eller anden Streg, see at hævde deres Reputation. Nu lad gaae! Jeg er ikke bange; thi jeg gad nok see, hvorledes de ville gjøre mig det efter. Det har kostet mig mange Penge, vedblev han efter en Stund: at faae vor Fane til at sidde deroppe. Redensfra saae det rigtignok farligt ud, da den blev sat op; men hvo der ikke har seet det ovenfra, veed dog ikke, hvad der stikker under. I lang Tid havde jeg tænkt paa Tingen — derfor havde jeg allerede valgt mine Folk. Vi have mange dristige Evende, men de bestode ei ved mindre farlige Prover. Den Forvoxneste blev altid Martin, der ogsaa igaar har sat Fanen op, og ham har jeg — nu kan jeg vel sige Dig det, Eva — givet hundrede Gylden. Men dog har han iaften sagt til mig: „Messer, og om I nu bød mig Tusinde, og Eders skjønneste Datter med (Eva foer sammen), saa stee jeg dog ikke anden Gang ud af Taarnet. Fanen vil Ingen tage ned, som ikke kan flyve, det forsikkrer jeg Jer. Den staaer trygt til evig Tid.“ — Ja, saa talte Martin i Aften, imens Du dandsed. Men derfor er det ogsaa blevet min og hele Lausgets Triumph.“

Eva tænkte ved sig selv: „Giv Gud, at det ei var saa, og at Martin før havde tænkt som nu! Saa vare vi lykkeligere.“ — Men hun vovede ei at pttre et Ord, thi hun vidste, at Faderen var for glad ved den Ære, han nød, til at han ikke skulde blevet vred, hvis man nu havde modsagt ham. Saaledes kom hun da hjem, og gik tilfængs.

Da Eva nu var alene paa sit Kammer, maatte hun lette det bange, beflemte Hjerte; hun brast i ret bittere Taarer. Thi hun følte vel, hvad Fare der

truede hendes Lykke. — Men et Ord havde Berthold dog kunnet sige mig, et Bink havde han kunnet give mig! Ak, elskede han mig, som jeg ham! Men saadanne ere Mandfolkene! Føler deres Stoltz hed sig krænket, da kan en stakkels Piges Hjerter bryde, uden at de belysne sig derom.

I disse Tanker sad hun endnu længe paa sin Seng. Da hørte hun pludseligt en Stemme lyde gennem Nattens Stilhed, og snart gjenkjendte hun, paa Melodien, en Sang, som Berthold tidt havde sunget.

Hvor trøstede disse Toner hende! „Jeg har gjort ham Uret! tænkte hun: Jeg maa gjøre det godt igjen.“ Hemmeligt listede hun sig til Vinduet, aabnede det, og tittede gennem Blomsterne ned paa Gaden. Berthold stod — hun kjendte ham strax — under hendes Vindue. Hurtigt brød hun en Rose, og kastede den til ham med et ganske sagte nedaandet „Godnat.“ Derpaa foer hun, som skrækket ved sin egen Handling, rask tilbage, og skjulte sig i sin bløde Seng, hvor hun lullede i Søvn af søde og bange Drømme.

7.

Næste Morgen, anden Pindsedag, havde de unge Lømrere og Smede forsamlet sig efter Meisters færdiges Opfordring. Her gjordes nu de sælsomste Forslag til Laugsærens Gjenoprettelse. Nogle vilde fæste Murernes Fane ned, og, i dens Sted, opsætte en Dobbelt, som skulde bære Smedenens og Lømrernes Tegne; Andre forlangte, at man skulde stikke en

Sane op paa selve Taarnknappen — og hvad nu lignende Indfald kunde være. Men enten lod det Foreslagne sig ikke udføre, eller det var kun en Eftterabelse af det, Murerne havde gjort, eller det var gandske taabeligt og latterligt.

Omfrider fremtraadte Berthold, og sagde: „Hvad hjælper al den Disturere! Man maa handle her. Jeg paatager mig, idag efter Tjenesten, at gjenoprette vort Laugs Væ. Men jeg siger ikke, hvad jeg har fore. Da I ikke have besluttet det, saa fals der Dadlen ei paa Eder, om det mislykkes. Men Fordelen beholder jeg, paa den anden Side, ogsaa for mig selv. Have I noget derimod?“

„Nei!“ lod det eenstemmigt. — „Nu, vedblev Berthold: saa er Sagen afgjort, for vort Bedkommende. I Lømmere maae nu handle for Eder, som Eder bedst tykkes.“

Dermed havde Forsamlingen Ende; thi Lømmernerne ansaae det for rigtigst, først at oppebie, hvad Smedene vilde foretage sig, aldenstund det da syntes dem lettere, ogsaa at overtræffe det.

Da Vielseshoitideligheden skulde fortsættes anden Pindsedag, droge Laugene, ligesom igaar, i hoitideligt Optog, ind i Kirken, og forlode den ligeledes, efter endt Gudstjeneste. Nu opstillede Smedene sig, efter Berthold's Anordning, atter paa samme Sted, som igaar. Det gjorde Lømmernerne iligemaade. Murerne havde først begivet sig paa Veien til Mester Erzbach's Huus, thi de tænkte ei, at der skulde foregaae Noget paa Taarnet. Nu, da de mærkede, at der virkelig var Noget i Værk, opstillede ogsaa de sig, hvor de igaar havde staaet. Folket blev, op-

mærksomt paa disse Forberedelser, forsamlet paa Torvet.

Da stæeg, udaf samme Taarnaabning, som Muursvenden igaar, en Mand i Smedenæs Laugsdragt. Et uvilkaarligt Rædselsudraab undfoer ogsaa nu den forsamlede Mængde, da han, holdende sig med Hænderne ved Jerntverstangen i Vinduet, stæeg ud af dette, og med Fodspidserne søgte Bjælkehovedet. Derpaa blev det dødsstille, og Alles bange Blik hang ved Den, der foretog Bobestykket. Forsigtigt dreiede han sig om paa det smalle Standpunkt, og udbredte derpaa begge Arme, til et Tegn, at han stod gandske frit. Herpaa astog han, saa syntes det, en guldfarvet Metallkjæde, som hang om hans Hals, og viste Folket den. Ved Kjæden hang Noget; man kunde ikke skjelne, hvad det var. Men man erfarede det snart. Thi som Muursvenden igaar, udstrøede ogsaa Smeden idag trykte Sedler, som slagrede ned paa Torvet og de omliggende Gader. En god Stund stod herpaa den driftige Svend gandske ubevægelig deroppe, indtil han saae, at Mange af hans Sedler allerede vare i Folkets Hænder. Ogsaa Mester Erbach havde snappet En. Til sin Forundring læste han:

Med Graven under mine Fjed
Jeg stander fast, og stæer ned.
En Kjæde har jeg i min Haand,
En Nøgle hænger ved dens Baand,
En Hage ogsaa, som jeg vil,
Hois Gud lforunder Kraft dertil,
I Bjælkens Pande hamre ind.
Saa blinker med sit gyldne Skin
Bort Laugs Symbol fra dette Sted —
Hvo, spør jeg, vil det tage ned?

Med Rædsel havde Utallige læst, hvilket Evens tyr den altfordristige Smedesvend vilde bestaae. „Det koster ham Livet! raabte de: Han styrter ned! Hvoreledes vil han bøie sig ned over Bjælkens Ende og forfra slaae Hagen ind?“

Imidlertid havde Eva, som om Formiddagen havde været hjemme, hørt Rygtet om det, der skulde foregaae. En levende, en skræffelig Ahnelse drev hende til Torvet. Hun trængte sig gennem Mængden, og raabte aandeløs: „Lad mig komme til min Fader, til min Fader!“

Borgerne gjorde godvilligt Plads for hende. Nu var hun saa langt fremme, at hun kunde see den Forbovne paa Taarnet. Var det Berthold, eller en Anden — hun kunde ikke skjelne det. Hendes Angest blev, ved Uvissheden, endnu større; heftigere trængte hun sig frem, og kom just til Faderen, som Denne havde læst Sedlen. „For Guds Skyld, Fader! raabte hun: Hvo staaer deroppe?“

„Jeg veed det ikke! svarer den Gamle: Men lader os bede for hans Sjæl, thi jeg troer aldrig, han slipper lykkeligt derfra.“

Neppe havde Eva hørt disse Ord, før hun, uden at ændse de Omstaaendes Forundring, styrtede over Torvet til det Sted, hvor Smedene stode.

„Berthold! raabte hun aandeløs: Er Du her? Berthold!“ — Intet Svar. Alle vidste kun altfor vel, at det var ham, der stod histoppe, men Ingen vovede, at sige den til Døden ængstede Pige det. Da saae hun Berthold's Fader, som stod der, bleg, dybtroistet: „Fader, hvor er Berthold?“ raabte Eva, og stod skjælvende, med halvploistede Arme for ham.

Dybtbevæget greb den Gamle hendes Haand, drog den skjælvende Pigetil sig, og sagde: „Datter, kjære Datter, far Mod! Gud vil holde sin Haand over ham.“

Med disse Ord pegede han op mod Taarnet; men Eva udstødte et høit Skrig, og sank i Usmagt.

Imidlertid havde Berthold, som sagt, staaet ubevægelig i den svimlende Høide, og kun hængte Kjæden med den store Røgle om Halsen igjen. Alt begyndte han at vænne sig til det frygtelige Blik i Dybet, og han følte, at han nu kunde begynde sit farlige Værk. Da saae han Eva — hvorledes havde han ikke skullet gjenkjende hende i hendes vanlige Dragt! — trænge sig gjennem Mængden, han saae hende tale med sin Fader, derpaa fortvivlende ile til hans, og endeligen segne ned — — og nu forlod ham den rolige Besindelse. Det svimlede for hans Øine, Taarnet syntes at dreie sig, den flagrende Fane seer han dobbelt, han føler, at han vakler, griber efter Fanestangen, men griber, skuffet af dens Dobbeltbilled, i Luften, kan ikke holde sig paa Fødderne mere, han synker i Knæe — han styrter! —

Men Gud var ham nær, thi i sit Fald havde han dog grebet Stangen, og da han ei, med begge Fødder, var gledet til een Side, kom han til at sidde ridende paa Bjælken. Det neden under forsamlede Folk meente, at hans Fald var en dristig Bevægelse, som han med Forsæt gjorde, for at komme i den Stilling, hvori han nu befandt sig, og opløftede derfor et klingrende Jubel og Bisaldskrig, klappede i Hænderne, kastede Hatte og Huer i Luften, og grebes af en begejstret Svimmel over den forvorne Daad. Men virkeligen havde Berthold's Fald været hans Lykke. Thi først havde han tænkt, at fuldt

ende sit Værk staaende, kun med Skulderen lænet mod Jænen, foroverbøjet; nu, siddende, var det ham meget lettere.

Saa snart han, efter Faldet atter fælte sig fast paa sit farlige Standpunkt, havde han ogsaa strax sin fulde, klare Besindighed igjen. I en kort, men inderlig Bøn takkede han Gud for sin vidunderlige Frelse, og skred nu trøstigt til Værket. Først tog han Kjæden med Nøglen af Halsen; derpaa tog han en Hage med to Spidser op af Lommen; i dens indre Krumning hængte han Lænken, og nu fremtog han af sin Kofte en Hammer, for at slaae Hagen ind. Idet han bøiede sig langt forover, satte han de to ligelange Hagespidser midt paa Bjælkens Pande; dog lod han ikke Kjæden med Nøglen hænge ned endnu, men lagde den paa det lille Rum af Bjælken, han havde før sig. Med svage, dog stedse stærkere Slag drev han nu Hagen ind i Træet, og efter faa Minuters Forløb var Værket fuldendt. Nu først tog han Nøglen, og kastede den ned. Den hang nu ved Kjæden, to Alen saavel, ned fra Bjælken, og gængede frem og tilbage. Samme Dieblif kræadte Solen, der hidtil havde staaet bag en Sky, frem igjen, og Lænke og Nøgle funkede med prægtig Glands. Aldrig saasnart saae Folket dette, før der lod et umaadeligt Jubelfrig, som nær aldrig havde ophørt. Den gamle Smedemester holdt endnu stedse Eva i sine Arme. Nu slog hun, bakt af Larmen, Dinene op. Men ei vovede hun, at see op til Taárnet; hun spurgte kun den Gamle: „Er det fuldbragt?“

„Snart, min Hjerter! svarte Mesteren: Kun nogle Minuter endnu; hidtil har Gud styret Alting naadigt.“

Eva vilde ikke see op, men forlangte, at vorde bragt til sin Fader. Dog var dette, i den store Trængsel, neppe muligt for Diebliffet. Hun maatte altsaa, omringet af mange trøstende Veninder og Borgere, blive hos sin tilkommende Svigerfader.

Berthold havde imidlertid endnu det Sværeste for sig. Han maatte staae op, og vende tilbage. Det første syntes ham fast umuligt, uden at styrte ned; thi hvorledes skulde han kunne det, uden at tabe Egevægten paa den smalle Bjælke? Derpaa havde han før ikke tænkt, eftersom han havde villet fuldende Bovestykket staaende. Nu randt ham et — rigtignok frygteligt — men dog et Redningsmiddel ihu. Han trak Lænken op, hvorved Røglen hang, og slynge den om sin venstre Arm, hvilket han let kunde gjøre, da den var dobbelt. Faldt han nu, saa maatte han idetmindste blive hængende i Rjæden, og kunde da atter svinge sig op paa Bjælken. Dette fortvivlede Sikkerhedsmiddel gav ham Mod; forsigtigt arbejdede han sig op, gribende Fanen med den høire Haand, idet han først knælte paa Bjælken, og derpaa reiste sig. Men nu tildrog sig en ny Ulykke. Idet han nemlig reiste sig, forsømte han, raask nok at slippe Fanen, og løstede Denne lidt iveiret, saa Stangen foer ud af det nederste Die og derved kom i en skjæv Stilling. Samme Dieblif tog Binden i Fanen, og drog Berthold til den ene Side, saa voldsomt, at han, for ei at styrte ned, raask maatte slippe den. Dette skete, ved den Bevægelse, hvori hele Legemet var, med et noget voldsomt Ryk opad, saa Fanen fik Overvægten, Stangen gled ud ogsaa af det øverste Die, og den saaledes, flagreende, faldt

langsomt ned paa Torvet. Men Berthold var kommen saaledes ud af Ligevægten, at han kun reddede sig ved, hurtigt at trykke sig med Skulderen mod Muren, hvorpaa han rask greb efter Jerntværfængen i Taarnaabningen, som han lykkeligt naaede. Nu var da omsider det farlige Bovestykke tilende. Han tog nu Rjæden af den venstre Arm, kastede den ned, og med den inderligste Tak til Gud svang han sig op til Vinduet og ind deraf. Derpaa hastede han ned, for at nyde Frugten af sin Daad, Eva's hulde Tak. En umaadelig Jubel lød op fra Torvet, mens han svang sig gennem Taarnvinduet.

8.

Men den onde Dæmon, som forfulgte vore Benner's Kjærlighed, havde allerede været virksom paany. Saalænge Berthold kun havde været sysselsat med, at ophænge sit Laugs Tegn, havde selv Murerne, og fremfor Alle Johan Erbach, seet derpaa med Deeltagelse, ja, med Glæde. Thi ogsaa hos Modstanderen maatte Kjækheden vække Beundring, og saaledes at overvindes, kunde Laugsstoltheden jo nok være bekjendt. Men da Berthold nu — saaledes tog det sig ud nedefra — nedkastede Laugets Fane, og saaledes med Haan behandlede Tegnet paa Murerne's Triumph — — da grebes Disse af en bister Harmes, og den gamle Erbach svor for alt Folket, aldrig at ville tilgive Svenden denne Gjerning. Endnu større blev Ulykken derved, at Fanen faldt ned tæt foran Smedelaugets, som, i Seirens Overmod, kastede sig derover, og rev den i tusind Styk-

fer, at Enhver kunde faae en Læs deraf, at pynte sin Hat med.

Eva laae imidlertid i sin tilkommende Svigers faders Arme. Den Gamle græd af Glæde. Hun derimod kunde endnu ikke berolige sig, men saae bleg og rystende ud, og var, udmattet af Angst, endnu ikke istand til, at fatte sin Lykke.

Da tonte et høit Jubelraab hid fra Kirkedøren: Folket fulgte hid, men af dets strømmende Midte ilede Berthold frem: triumpherende bære Borgere ham paa deres Skuldre. Da han fik Die paa Eva, kastede han sig ned, deelte, heftigt fremstjørtende, Mængden, og efter faa Dieblikkes Forløb laae den elskte Pige, for første Gang, i hans Arme. Nu, da hun gjensaae sin Vens troe Die og følte hans Læbers varme Kys — nu vare Angst og Smerte forsvundne, og en Strøm af hede Glædestaarer lettede hendes heftigt bestormede Hjerte.

Da hun igjen havde fattet sig, forlangte hun, at worde ført til sin Fader. Berthold ledte hende did. En stor Mængde af de deeltagende, dybt rørte Borgere ledsagede dem. Yderlig opbragt havde den gamle Erbach allerede begivet sig hjemad med Lauget, og stod just udenfor sin Dør, da Berthold og Eva naaede ham. Men neppe saae han dem, før han raabte: „Fra hinanden! — Du vover, tilføjes han Berthold, at vise Dig for mig her, ved min Datters Side? Du, som har skjændet Faderens Ære og hans Stands Hæder?“

„Fader, for Himlens Skyld!“ raabte Berthold

„Sie! afbrød ham den opbragte Gamle: Og kald mig ikke Fader! Det er forbi, og hermed sværger jeg“

Eva faldt Faderen i den til Eed opløstede Arm, og bad ham bønligt besinde sig. Men han stødte hende tilbage, og raabte heftigere: „Og hermed sværger jeg: Kun Den skal kalde min Datter Sin, som, Eder til Forsmædelse, nedsmider Eders Laugstegn paa Torvet, ligerviis som Du nu har nedsmidt vor Hædersfane! Men hvo det fuldbringer, ham giver jeg hende med komplet Medgift, om han end var den fattigste Svend eller Læredreng. Og bryder jeg min Eed, saa komme Skjændsel over mit graae Hoved og Forbandelse over mit hele Huus! —“

Alle stode forfærdede trindt omkring, da de hørte Mesterens Eed. Men Berthold tog sin af Nædsel stumme og blege Elskerinde i sin Arm, kyskede hende heftigt, og raabte: „Saa lev da vel for evigt — vi ere forlorne!“

Herpaa lagde han den Ulykkelige, der ei kunde holde sig paa Fodderne mere, ved Faderens Bryst, vendte sig, og styrtede bort med forstyrret Ansigt.

Alt trindt omkring var dødsstille. Den gamle Erbach førte sin Datter ind; Mestrene og Svendene droge bort, dog ei med munter Musik, som igaar, men tause som Graven. Folket adspredtes, og man hørte kun hist og her Enkelte mumle: „Han har forsyndet sig haardt mod den arme Svend, med hvem Gud var paa en saa vidunderlig Maade! Det stakkels Barn! Den brave Knøs! Det er en stor Ulykke!“

Blandt de Omstaaende havde ogsaa Vilhelm, Lømreren, været. Paa ham havde den skrækkelige

Tildragelse gjort et sælsomt Indtryk. Eva var nu
 ikke mere en Andens Brud. Et dristigt Menneske
 kunde vinde hendes Haand. „Men ogsaa hendes
 Hjerter? spurgte han sagte, og sukkede: At stige op
 paa Taarnet, at trække Hagen ud af Bjælken, at
 vove det stakkels Liv — alt dette forekommer mig let,
 saa let, at jeg hartad betragter det med Foragt.
 Thi hvad kan jeg tabe, om jeg styrter ned? Et Liv,
 der er mig til Byrde. — Men vinde hende? — Det
 er mig gandske ubegribeligt, det kan jeg slet ikke fore-
 stille mig. Men hvad om det dog nu blev sandt?
 — Hvorledes? Du vilde ikke agte hendes Kjærlighed
 til Berthold, men hjælpe til at gjøre hende uhykke-
 lig? — Men Berthold er jo dog nu engang
 uigjenbringelig tabt for hende — thi hvorledes kan
 en Eed tages tilbage? — Dog — Eva vil ikke
 elske Dig! Hun kan ikke elske Dig! — Og om
 jeg nu vovede Alt for hende, om jeg opfyldte Fader-
 rens Fordring, og traadte til hende og sagde: Eva!
 Som jeg, elsker Dig dog ingen Sjel i Verden.
 Skulde det ikke røre hendes Hjerter? Men naar vi
 saa blive et Par, og gif Arm i Arm udenfor Byen,
 og Berthold mødte os, bleg, stum — kunde Eva
 da være lykkelig, kunde jeg være det selv? Nei, det
 er Altsammen forgjæves! Jeg vorder aldrig lykkelig,
 og de ei heller. — — Men jo! Det gaaer an, det
 lader sig gjøre — — o, gode Gud, om det lykkedes!
 Naar jeg nu steg op paa Taarnet, og rev Hagen
 lykkelig ud, og kastede Kjæde og Nøgle ned paa
 Torvet blandt Folket, og kom hen til Mester Erbach,
 og sagde: Fader, hold nu Eders Ord, og giv mig
 Eva, som I har svoret. Hun vilde græde; men
 jeg kunde sige: Eva! Jeg har elsket Dig, da Du

var et Barn. Aldrig i mit Liv har jeg gjort Dig noget Ondt. Erøer Du da, at jeg nu vilde gjøre Dig ulykkelig? Og — ei af Kjærlighed, men maaskee af Medlidenhed, og af barnlig Lydighed, og fordi Alt jo dog var tabt, traadte hun da til mig, og rakte mig stiltiende Haanden, og sagde skjælvende: Jeg vil følge Dig og være Din! — Saa ville Taarerne styrte af hendes Dine; men jeg trykker hende til mit Hjerte, og raaber: Eva, er Du min? — Ja — Fader, er hun gandske min? — Ja! — Nu, min Eiendom kan jeg give bort, og saa vil jeg raabe: Berthold, kom hid, tag Din Pige, jeg giver Dig hende! — — "

„Ja, det vil jeg gjøre! raabte Vilhelm, som, i disse Tanker, var gaaet ned ad Gaden: Det vil jeg gjøre, saasandt Gud hjælpe mig, og saa vil jeg være lykkelig! — "

Med disse Ord standsede han paa Torvet, og saae op til Taarnet. „Og nu maa det skee! Strax! Saa hurtigt som muligt! — "

Rask, gandske fuld af denne Beslutning, iulste han hjem.

9.

Næsten aandeløs — saa ivrig var han i at udføre sin Beslutning — kom han did. Med glædeluende Dine sagde han til Faderen: „O Fader, see ikke skjævt til mig — nu fortjener jeg det ikke — jeg er lykkelig nu. "

„Hvorledes det? " spurgte den Gamle forundret.

„Hvorledes, kjære Fader? Ja, det veed jeg selv endnu ikke saa rigtigt, heller ikke torde jeg sige Eder

det endnu. Men et Bærk har jeg fore, som Herren ei vil dable. Derfor maa jeg have Eders Velsignelse, Fader — giv mig Eders Velsignelse!”

Den Gamle stod op. Røstet og forundret betragtede han Sønnen. En dunkel Ahnelse om den store Beslutning, der var modnet i Vilhelm's Sjæl, syntes ogsaa at gennemtrænge ham, og forklarede de gamle, ærværdige, af glat Sølvhaar omkransede Træk. „Gud velsigne Dig, min Søn!” sagde han med bevæget Røst, idet han lagde Haanden paa Vilhelm's bøiede Hoved; derpaa trykkede han ham til sit Bryst, og lod ham gaae stiltiende bort.

Vilhelm gik ned bag Huset, hvor meget Bygningstømmer laae i Arbeid, og adskilligt Bærktøm laae under et Halvtag. Han var tvivlsraadig, hvorledes han skulde udføre Bærket. Hagen sad i Bjælken's fremmeste Tversnit; forfra at rive den ud, var en svær Opgave, selv om Bjælken ikke havde været saa farlig og saa høit paa Taarnet. Alt gjennemfile Hagen, gik ikke vel an, thi saa dybt kunde man ikke bøie sig, uden at styrte forover. Opgaven syntes derved ogsaa kun ufuldkomment løst, aldenstund Hagen, som et Tegn paa Smedens Daad, endnu var bleven siddende i Bjælken. Vilde man taale det, saa var det lettest, at trække Kjæden op, og at gjennemfile et Led deraf. Denne Fremgangsmaade maatte altsaa forkastes. Der var ingen anden Redning, end at brække Hagen ud. Men dertil behøvedes ingen ringe Magt; et Forsøg maatte imidlertid gjøres. For at lette det, tænkte Vilhelm paa, først at løsne Hagen lidt, nemlig ved at hugge Træet bort trindt omkring. Han tog altsaa, foruden et

stærkt Brækjern, et Huggejern og en Træmeisler til sig. Med dette Værktøj vilde han afsted. Da først faldt det ham ind, at han jo, paa en vis Maade, ogsaa handlede i Laugets Navn, og at han altsaa maatte være høitideligt paaklædt. Han gik altsaa op paa sit Kammer, og iførte sig Laugets Fæstdragt. Da han her var alene, overfom ham et saadant Bæmsmod, at han brast i hede Taarer. Tilfældigviis faldt hans Blik paa en lille Brevtaske af Cassian med fine Pergamentblade i, som han engang, til Markeds-gave, havde faaet af Eva, da hun neppe var tretten Aar. Det kom ham nu fore, som om dette eneste lille Pant paa venlig Hengivenhed, han havde fra hende, skulde tjene ham til Beskyttelse. Han vilde stikke den til sig; da aabnede han den først. En Viol laae deri, visnen, farveløs og duftløs — og dog bares det ham fore, som om den aandede ham imøde med Baarens Blomsterduft, der dengang tilsmilte ham saa skönt. „Det er nu fire Aar siden, sagde han: og dengang var jeg saa munter og lykkelig. Siden har jeg i tre Aar været paa Vandring, har erfaret meget i fremmede Lande, men har dog altid været tilfreds. Og da jeg kom tilbage, og frydede mig ved at see min Fødebye igjen, da vidste jeg ei, at al Lidelse skulde træffe mig her! — Nu — Gud staae mig bi! Maaſkee kan Alt endnu faae en taalelig Ende.“

Han tog den lille Blyant, satte sig ned, og skrev nogle Ord, de første, paa Pergamentbladet. Derhos græd han og holdt ofte Haanden for Dinene. Omfiden stod han fast besluttet op, sat Brevtasken til sig, tog Haandværkstøiet, og gik.

Undervejs mødte ham nogle Kamerater. Forum-
brede spurgte de: „Hvor skal Du hen, Vilhelm,
saa pyntet og med Værktøi?“

„Jeg har en lille Forretning! svarte han und-
vigende: Det vil snart være gjort.“

Evendene gik forbi. Vilhelm stod for Kirken.
Da greb ham endnu engang, med sit hele Alvor,
den Tanke, at han maaskee ikke kom levende tilbage.
Han frygtede ikke Døden, men dog betragtede han
den med dybtbevæget, rystet, alvorligstemt Hjerte.
Han traadte ind i Kirken, lagde Værktøiet bag en
Pille, knælte derpaa i en Skriftestoel, skristede med
samvittighedsfuld Sjel, og lod sig give den præstelige
Velsignelse for et farligt Foretagende. Nu tog han
sit Værktøi igjen, befæstede det saaledes, at han, idet
han steg ud af Taarnaabningen, ei behøvede at
holde det med Hænderne, og steg nu frimodigt op
ad den smalle Vindetrappe. Med hvert Skridt hvi-
lere op laae det rige Landskab videre udbredt for hans
Øine. Vel saae han kun enkelte Billeder, der vare
indfattede i de aabne Vinduers Ramme; men ved
Trappens forskjellige Bendinger viste sig stedse nye,
fortryllende Gjenstande for ham. O! tænkte han
stille: Hvor riig og skøn seer dog denne Verden ud
— og naar man vorder nøiere bekjendt dermed:
hvormegen Kummer og Lidelse boer da deri! Mange
Mennesker vilde prise sig lykkelige, om de kun eiede
saameget af Landskabet, som jeg herfra kan bedække
med min Finger. Andre besidde mere, end jeg kan
oversee, og ere dog ikke lykkelige. Og mig maatte
man skjænke alt det Land, Rhinen gennemstrømmer —
jeg vidste ikke, hvad jeg skulde dermed uden Eva's Kjærlig-
hed — og den kan jo Himlen selv ikke give mig! —

Med disse Tanker havde han naaet Taarnspidsen, og saae sig nu herfra om til alle Kanter. Nær og fjært kjendte han Stæderne og Landsbyerne, hvis Taarnspidser han saae. I dem Alle havde han levet glade Dage! Hver Høi om Staden, hver Klippepynt, hver Eng havde været Vidne til hans glade Ungdoms Lyst. Med dyb Bevægelse saae han ned i Byens Smaahaver, og forfulgte Gadernes Løb. Nu fæstede hans Blik sig paa Smedemesterens Huus. Hvo, tænkte han: er bangest tilmode, han hist, eller mig? — Af sin Faders Huus kunde han ikke see Andet, end Skorstenen; men med sit Hjerte saae han ind i Bygningens Jnderste, betragtede hvert Sted, han havde leget paa, hvert Møbel. Han saae sin gamle Fader med bekymrede Træk — bort fra dette Billed, det er ei stikket til at indgyde Mod! — Da faldt hans Blik paa Eva's Binde. Tydeligt kunde han skjelne hendes Blomsterpotter. En af dem blev just tagen ind. Han saae ei, hvo der gjorde det; men han vidste, det var hende. Vilde hun maa: skee stille sit Hjertes Sorg med den stille Syssel? Den hulde Piges hele fortryllende Billed stod for ham. Taarer mørknede hans Blik, Landskabet laae forvirret for hans Blik, Dybden blev ubestemt, usporlig. — „Fat Dig, opmuntrede han sig selv: I saadan Bevægelse fuldbringer Du ei, hvad Du har fore. Dertil hører Mandens kolde, faste Besindighed.“ Saaledes, med Magt løsrivende sig fra sine Følelser, tog han fat i Jernstangen, som deelte Taarnaabningen, steg, under den, ud i det Frie, og søgte Bjælken med Fodderne. Han sølte den, og stod nu med Ansigtet vendt mod Taarnmuren. Forsigtigt dreiede han sig om; han undveeg, at kaste et Blik i den svimlende

Dybde; med fast Villiekraft fæstede han Diet ene paa det smale Rum, han stod paa, og overlagde, hvorledes han maatte sidde, for bedst at fuldende Arbeidet. Berthold's Stilling syntes ham fordeelagtigst. Forsigtigt, fastgribende Bjælken med Hænderne, satte han sig strævs derover. Nu fremtog han sit Værktøi, og lavede sig til, at begynde Arbeidet.

Imidlertid havde man bemærket ham nedenfra. Hine Svende, der nys havde mødt ham, vare, idet de gennemstreifede Byen, komne paa Torvet gennem en anden Gade, just som Vilhelm steg ud gennem Taarnaabningen. Vel havde de ikke formaaet at gjenkjende ham i denne Høide, men den festlige Laugsdragt, og den Omstændighed, at de kort tilforn havde mødt ham med Værktøi, maatte øieblikkelig lede dem paa den rigtige For- modning. Jublende over, at der nu ogsaa skete noget, der kunde gjenoprette Lommerlaugets Ære, opløstede de strax et høit Glædeskrig, og ilste at for- kynde det i Staden. En styrtede til den gamle Sagenbach, en Anden til nogle andre Mestere, for at hidkalde dem. En Tredie hentede Svendene hid, en Fjerde opfordrede alle Borgere, han mødte, til at ile til Torvet. Der behøvedes neppe nogle Minuter til at fylde Torvet med alskjøn's Folk, og raske, end en Sneelavin, vorte den i Begyndelsen lille Kreds af ørkesløse Tilskuere, som havde samlet sig under Taarnet. Lommerne, af hvilke de Fleste endnu, fra Morgenens af, vare i deres Laugsdragt, sluttete sig strax til hinanden, og opstillede sig høitideligt, som om Formiddagen. Nogle unge Knøse maatte endog: saa anførte af en Mester, hente Fanen hid. I Spidsen for Lauget stod den gamle Sagenbach, vidunder,

ligt bevæget af Fryd og Banghed tillige. Med Stolthed følte han det, at just hans Søn havde paa-
taget sig, at hævde Samfundets Ære. Dog kunde
han ei fortrænge Erindringen om Afskedens veemo-
dige Minut; det høitidelige Alvor, som havde hersket
mellem Fader og Søn, gjorde ham det vel føleligt,
at Foretagendet ei var let at fuldbringe. Han var
gammel; Vilhelm hans eneste Søn og Huusfælle.
Fangets Ære var ham rigtignok ikke ligegyldig; dog
søgte han den ei saameget i udvortes Udmærkelse,
som i indvortes Dygtighed. Dette tilsammentaget
gjorde, at han ei kunde anslaae Glæden over et lyk-
keligt Udfald saa høit, at han derover kunde glemme
Faderens Angest. Med bange, bankende Hjerter saae
han derfor op til Taarnet, og fulgte, med ængsteligt,
ufravendt Blik, alle Sønnens Bevægelser.

Vilhelm havde imidlertid begyndt at arbejde.
En Tidlang havde han tilbragt i Uvirkksomhed, for
at vænne sig til Synet af det under ham gabende
Dyb. Nu gjorde han først et Forsøg med Bræfjer-
net, som han stak gennem Hagen, om han ikke kunde
bryde den ud af Træet dermed. Men Bjælken var
af en friskfældet saftig Egestamme — utrolig fast
holdt den paa Hagespidserne. Tilmed maatte den
Arbeidende søge at undgaae en altfor anstrengt Be-
vægelse, da han ellers let kunde tabt Egevægten.
Han greb derfor efter Huggejernet, og søgte at ar-
bejde Træet bort omkring Hagen. Men heri hins-
drede ham igjen den Omstændighed, at han ikke kunde
bøie sig langt nok forover, uden Fare for at styrte
ned. Derfor gled Jernet adskillige Gange af, saa
Vilhelm havde Møie med, idet han af al Magt ka-
stede sig tilbage, at blive siddende paa Bjælken.

Medens han saaledes, med bange Befymring, blev vaer, at hans dristige Bovestykke rimeligviis var frugtesløst, og at han ikke blot vilde forfele sit Nie med, men maaskee end ogsaa worde spottet derfor, frembød sig pludseligt et Skuespil for hans Dine, som rystede ham dybt. Han havde just vendt det bedrøvede Blik mod Eva's Vinduer, da han saae hende styrte, liig en Fortviølet, ud af Gadedøren. Naboerskerne standsede hende; vridende sine Hænder, stod hun for dem, og styrtede bort, ad Torvet til.

Begivenheden var let at forklare. Vilhelm's Forehavende havde udbredt sig gjennem Staden som en Løbeild. En Naboerske, som kjendte den unge Mands Kjærlighed til Eva, og som om Formiddagen havde hørt den forbittrede Faders Eed, løb strax op til den sørgende Pige, og tilraabte hende: „Eva, hvad er Du dog for et Lyffens Barn! Neppe har Du mistet den ene Brudgom, før en Anden er ved Haanden. Vilhelm sidder allerede oppe paa Taarnet, og river Smedenes Lænke løs! Ja, ham har Kjærligheden gjort forboven! Inden en halv Time er han maaskee Din Brudgom!“

Maaløs af Skræk havde det arme Barn hørt denne Tidende. Endnu brændte hendes Bunder første heftigste Smerte hedt, og allerede truede en ny, endnu haardere Ukjebne hende! Hun vilde springe op, men havde ikke Kraft dertil. Med Magt satte hun sig, og vilde styrte til sin Fader — da segnede hun i Rækkerne. Angesten røvede og gav hende afvejlende Kræfter. Voldsomt overbandt hun atter sig selv, og kaldte, idet hun styrtede ned, paa sin Fader. Han var ikke hjemme. Paa Torvet maatte

han være. Did styrtede hun nu, trængende sig gjennem Mængden.

Da Vilhelm, fra sin eensomme, rædsomme Høide, saae den Fortvivlende, formørkedes hans Blikke. Han forstod kun altforvel hvad der maatte røre sig i hendes Sjæl; thi hvorledes han vilde ende sin Jdræt, det vidste hun jo ikke. Nu maatte han opbyde Alt, for at forkorte hendes frygtelige Angest. Uden engang at føle sin Fare, begyndte han at arbejde voldsomt med Huggejernet, og det lykkedes ham ogsaa, at hugge temmelig store Spaaner bort. Nu prøvede han atter Brækjernet; han opbød hele sin Kraft. Forgjæves! — Nu saae han Eva komme styrrende frem paa Torvet; han anstrengte sig saa yderligt som muligt, og gav Brækjernet et vældigt Tryk. Dog — Hagen modstod, men Jernet — brast — Vilhelm styrtede. „Gud forbarme Dig!“ raabte han — et frygteligt Angstskrig lød fra den forsamlede Mængde — knust laae han paa Steenbroen uden for Kirkedøren.

10.

Paa det Forfærdelsessskrig, der, uvilkaarligt udslodt af Enhver, havde gennemtrængt Lusten med skjærende Tone, fulgte den dybeste, frygteligste Stillehed. Neppe formaaede den forsamlede Mængde at aande, saa beklemmt var Enhver. De, der stode Kirkesdøren nærmest, stirrede paa det blodige Liig; Ingen sprang hid, thi Enhver følte, at paa Hjælp og Redning var her ikke at tænke. Den Rædstyrtede laae ogsaa der uden mindste Bevægelse. Men ihvor ry-

stet end hver Sjel maatte være, var der dog, blandede Mænge, Mogle, der maatte gribes og bedøves langt voldsommere af denne Tildragelse. Den gamle Fader, der uastadeligt havde stirret op med taaretungt Blik til den svimlende Hvide, hvor hans eneste, hans inderligt elskede Søn udførte det farlige Værk, var med et Skrig sunken sammen, da han saae ham styrte. Livløs laae han i de Omstaaendes Arme. Ogsaa Eva maatte bæres bevidstløs hjem.

Ogsaa Berthold var kommen hen paa Torvet. Han saae Vilhelm paa Taarnet, og da han selv havde staaet der, følte han ved hver Bevægelse, Hiin gjorde, alle de Rædsler, der maatte bevæge hans Sjel. Paa en vis Maade ahnede han allerede hans Skjebne, da han saae, med hvilken uforsigtig, ustyrlig Hefthighed han begyndte at arbejde. Han svimlede; han lænede sig mod en Muur, lukkede Øinene — — da lod det frygtelige Skækraab, og Berthold vidste, uden at see det, hvad der var skeet. I mørk Bedøvelse stod han der en Stund, næsten uden al Bevidsthed; en Svimmel omtågede hans Blik, saa han, trods de stive, aabne Øine, ikke saae, hvad der foregik omkring ham. Omfider vendte hans Befindelse tilbage. I dette Dieblis trængte en Menneskeskare sig forbi ham; han saae, at man bar En, og formodede, at det maatte være den Nedstyrtede. Dybt bevæget traadte han nærmere — da saae han Eva, der, bleg som Døden, med nedhængende Haar, lukkede Øine, blaae Læber, men dog med blidtrøende skjønne Træk, laae paa en Baare, som bæres af medlidende Borgere. Hun lignede et Marmorbillede, som Mors genrødens blegrode Skjær falder paa.

„Eva! O barmhjertige Gud! Er hun død?“ Saa raabte Berthold, fuld af Rædsel og Smerte, og stod der som fastnaglet. — „Hun er kun falden i Alsmagt af Skræk!“ sagde en Nabor trøstende, og greb ham ved Armen, for at føre ham bort med sig. Berthold fandt sig deri; han havde ingen Villie, intet Ønske mere. Kun en dyb, uendelig Smertesfølelse hvilede paa hans Bryst. Stille lod han sig lede hjem.

Den gamle Mester Sagenbach, en kraftig, re: delig Sjel, havde snart fattet sig. Laugsbrødrene stode medlidende om ham; men Ingen vovede at tale. „Fører mig til ham!“ sagde den Gamle omsider med dyb Stemme; det skete. Man havde baa: ret Liget ind i det nærmeste Huus, hvor et fromt Sindelag, som bævede sky tilbage for den skæmmede menneskelige Form, strax havde søgt at udplette de gruelige Spor af Faldet, især Blodet, hvormed det hele Legeme var bedækket. Saaledes skaantes Faderen for at see det Græsfelige. Den kjære Sønns Haar og Ansigt vare rensede; de knuste Lemmer vare skjulte med et mørkt Klæde. Rørende, ei skrækkelig mere, var han nu at see. Vel havde de blege Træk fordreiet sig noget, men dog bare de kun Udtrykket af smerteligt Beemod. Maaløs stod Faderen for Baaren. Store Taarer rullede ned i det sølvhvide Skjæg. Omsider lagde han sin Høire paa den Dø: des Hoved og sagde: „Han var en god Søn! Han er gaaet ud af Verden med min Belsignelse. Gud skjænke ham Disset sin Naade!“ — —

Ingen kunde betvinge sin Smerte, da man saa Gubben saa dybt bevæget og dog saa fromt fattet. De ældste Mestres fulgte ham hjem. Liget bares, med stille Høitidelighed, efter ham.

Den gamle Erbach havde ikke været Vidne til dette skrækkelige Optrin. Misfornøiet med sig selv, ærgerlig over de strandede Planer, alt stille angrende det uigjenkaldelige Skridt han havde gjort ved den høitidelige, i saamange Borgeres Paahør udtalte Eed, havde han ikke kunnet udholde det hjemme. Han kunde ikke taale at see paa sin Datter, der igaar havde været saa lykkelig, og nu sad ligeoverfor ham, stille, bleg, med mæsigt betvungne Taaer. Derfor var han staaet op fra Maaltidet, inden det endnu var endt, og gaaet udenfor Porten, for at vinde nogen Beroligelse. Hans Stræben var, som man let indseer, forgæves; thi efter saa overilet, lidenskabelig Daad kunde Sindet umuligt beroliges saa let. Misfornøiet streiftede han om i Egnen. Naar Folk kom ham imøde, undveg han dem, hvad enten han kjendte dem eller ikke. Omfider begyndte Solen at dale, og den indbrydende Aften nødte ham til, at søge Hjemmet, som han frugtede. Havde han vidst hvad der ventede ham her!

Med Skumringen traadte han ind. En gammel Pige, som havde været Eva's Goldamine, kom ham imøde.

„Er Eva deroppe?“ spurgte han.

„Hvor skulde hun vel ellers være?“ spurgte Pigen: Jeg tænker, om soie Tid er hun histoppe!“ — „Hvi saa?“ — „Ak Herre, hun er meget syg!“

„Syg?“ raabte Erbach, og hans Bevidstheds Byrde blev pludseligt saa tung, at han meente, neppe at kunne bære den. „Hvad fattes hende?“ spurgte han endeligen.

„Hun ligger i en hidsig Feber, kjære Herre. Gud forbarme sig! Vilhelm svæver hende uafsladeligt for Dinene. Han styrter, han styrter! raaber hun uafsladeligt, vrider sine Hænder, og vil slet ikke lade sig stille tilfreds.“

Alt dette var lutter Gaader for Faderen. Efter lang Spørgen erfarede hun af den Gamle, som stedse forudsatte, han vidste Alt, hvorledes det Hele var tilgaaet. Livløs stod han der, og gruede for Følgerne af sine Handlinger. Den første Gjerning skete af Forsængelighed, af Overmod. Urettens Sæd var udstrøet, den vorte op, den bar Syndens og Formastelsens Frugter.

Faderen traadte til Datterens Seng. Hun brændte i heftig Feberhede. Mildt greb han hendes Haand, men hun kjendte ham ikke. Forgjæves satte han sig ved hendes Seng, og spurgte hende uafsladeligt: „Eva, min Datter, mit kjæreste Barn, kjender Du ei Din Fader mere?“

Hun saae stift paa ham, men i hendes Dine læstes kun en ubestemt vild Drømmen, intet bevidst Blik, som havde kunnet aabenbare hendes Sjels Hemmelighed. Saalunde blev Diet alligevel et tro Speil af Sjælens Inderside, thi forvirret var hendes Blik, som hendes Sind; hun sønderredes af Smerte, marredes af Angst, forfulgtes af Skrækkedillede, uden at vide det.

Hele Natten veeg Faderen ei fra Sengen; først mod Morgen faldt den Syge i en mat Slummer, en Følge af hendes fuldkomne Afkræftelse. Peter Bernhard, en from Munk fra det til Kirken hørende Kloster, besøgte hende, ei blot som Sjelesørger, ogsaa som legemlig Læge. Han ansaaes for meget

erfaren i Lægekunsten. Engsteligt hang Faderens Blik ved hans Træk. Faderen rystede paa Hovedet og sagde: „Faren synes at være forbi; dog frygter jeg, det vil være længe, inden hun kommer sig. Den bedste Lægedom vil den Trost være, Himlen skjænkter hendes Sjæl.“

11.

Og han havde Ret. Uger henrandt; Sommeren var der, og nu først stod Eva op af Sygeleiet. Endnu havde Faderen ikke havt Mod til at tale med hende om de Skrækelige Begivenheder, der, i saa faa Timer, havde tildraget sig. Nu først begyndte han at tale derom. „O, min gode Datter! sagde han berøvet: Vil Du kunne tilgive Din Fader, at han har bragt Dig Graven saa nær?“

„Min bedste Fader! svarte Eva ham: Jeg seer jo, hvor I elsker mig. Ulykken er nu engang skeet, og det Skete staaer ikke til at forandre. Gud har hjulpet mig hidtil; han vil ogsaa trøste mig fremdeles.“

„O, kunde jeg tage min Cød tilbage, kunde jeg evigt tilintetgjøre de Ord, jeg dengang udstødte i min Brede! Eva, mit Had er udslukt. Havde jeg ikke nedkaldt Forsmædelse og Forbandelse over Dig, da kunde jeg endnu see Dig lykkelig engang.“

„Nei, Fader! sagde Eva sørgmodigt men blidt, idet hun veemodigt saae ham i Dinene, og smigrende lagde Armen om hans Hals: Det er nu Altsammen forbi. Gud hørte Eeden, og jeg frygter endnu

større Jammer, om Du bryder den. Vi vilte finde os deri. Vor Brode er nu straffet. Fader os ei begaae en ny!"

"Brode? Har Du da begaaet nogen, Du stakfels Barn? Mig, Din Fader, mig allene er det, der har syndet! Gud har straffet mig haardt, thi jeg maa see Dig lide. — Men Kirken kan løse min Eed. Til Rom vil jeg valse, den hellige Fader vil jeg bøn-falde."

"Nei, Fader, nei! raabte Eva heftigt: Blod er rundet, det forsoner kun Offer og Anger. Om ogsaa den hellige Fader løser Dig — Vilhelms blodige Gjenfærd vil vise sig for mig, naar jeg træder for Altret med Berthold. Nei, min Fader, jeg pleier Dig til Din Død, og saa gaaer jeg i Kloster."

Saa talte hun hjertelig bedrovet, og vidste ingen anden Trost eller Tilflugt, end — tillidsfuld Hensigelse.

Berthold havde tidt staaet ved Eva's Sygeseng, men talt med ham havde hun endnu ikke, thi siden det begyndte at bedres med hende, bortveg han bange og sørgmodig. Men nu forlangte hun af Faderen, at see ham; hun vilde tage Afsked fra ham. Ikke hemmeligt, aabenbart, men blidt og trostende vilde hun løse de Baand, som forenede deres Hjerter.

Faderen havde bedet hende tove endnu en Uge, til hun følte sig stærk nok til, uden Fare at kunne gennemgaae den bittere Time. Hun gav efter, skjøndt hun følte, at hun alt havde overvundet Kampen. Imidlertid underrettede Faderen, der forlængst var forsonet med den gamle Smedemester, Sonnen om Eva's Beslutning. „Saaledes maatte det jo komme!

svarte Berthold : Jeg har længe forudseet det. Vær takket, Fader Erbach. Jeg skal ikke udeblive. "

Ungdommens sunde Kraft seirede. Eva, det blide Barn, der var bleven saa frygteligt rystet, opblomstrede, trods sin Græmmelse, skjønnere Dag for Dag, og hver Morgen fandt hende stærkere, skjønnere, friskere. Hun gik nu dagligt i Messen; Religionens fromme Trøst reiste hende med sin velsignende Kraft. — Da hun, Dagen før hun skulde sige Berthold Farvel, vendte tilbage fra Kirken, saae hun to fremmede Svende staae paa Pladsen udenfor Kirken; de saae op til Smedesymbolet paa Taarnet. Idet hun gik forbi, hørte hun den Ene sige: „Hør, jeg trøster mig til, at hente det ned; den Anden maa have baaret sig forkeert ad. "

„Saa var Du en stabiliseret Mand! svarte den Anden: Thi som Verten i Herberget fortalte, saa forholder det sig. Hvo der, til Skam for Smedene, smider Nøgle, Lænke og Hage ned paa Torvet, han faaer den smukke Datter med et rigt Udstyr. Det har den Gamle sporet høit og dyrt paa! " —

Eva's Knæ rystede ved disse Ord; frygtsom skottede hun til de to Svende. — Samme Dieblif vendte den Første sig om, saa han blev hende vaer. „Hille den — seer Du den smukke Pige der? Var det Mesterens Datter, da gik jeg uden Betænkning derop og forsøgte det Kunststykke. "

„Stille! sagde den Anden halvsag'e, idet han holdt ham for Munden: Det er ingen Anden, end hende. Igaar, da hun gik i Messen, viste Krofaer mig hende ved Vinduet. "

Eva havde halvveis hørt disse Ord. Med hastige Skridt ilte hun bort, for at komme den Frem-

mede af Sigte. En ny, ubeskrivelig Angest greb hendes Hjerter; thi Faderen havde jo svoret, at give Datteren til Den, der hentede Nøglen ned. Denne Deel af Eden havde Begge næsten glemt, da de ikke mere tænkte paa, at Nogen kunde foretage Boveslyk. Næsten aandelos kom hun hjem.

Den unge Svend havde imidlertid endnu ikke opgivet den Tanke, saa rask at tilkæmpe sig saa fristende en Lykke. Han betragtede Taarnet, maalte Hviden, saae efter Eva, og raabte omsider: „Vort med Frygten! Jeg vil forsøge det; slaar det feil — nu, hvo veed, om ikke Døden havde truffet mig et andet Sted. Fattig er jeg, en smuk Kjæreste har jeg længe ønsket mig — hvad hjælper mig et kummerligt Liv! — Nu kan jeg vorde lykkelig, eller Alt er paa eengang ude med mig. Og er det da sagt, at man strax skal brække Halsen? — Maaskee er det dog muligt, at man kan flattre velbeholden tilbage gjennem Glughullet, om man end ikke kan faae den fordamte Hage herud, og saa bliver det dog altid en dristig Streg, som der ingen Skam er ved! Nok sagt, prøve det vil jeg. Jeg vil paa Timen hen til den gamle Mester.“

Som sagt, saa gjort. Forgjæves søgte den Anden, at snakke ham fra det gale Forsæt; han blev kun saameget mere opsat derpaa, og begav sig strax paa Veien til Mesteren.

Snart stod han udenfor Huset. Han bankede, man aabnede, og viste ham, paa hans Spørgsmaal, ind til Oldermanden. Før Svenden traadte ind i Stuen, tittede han gjennem et lille Dørvindue, og see, i den snevre Kammer saae han Eva's hulde lille Hoved. Der seilede ikke meget i, at jo Taarer vare

traadte i hans Vine, da han saa det allertjæreste Barn, som, gjenopblomstrende, lignede en fin, bleg rød Rose. Nu modnedes hans Beslutning til urokelig Fasthed, thi Kjærlighedens Magt faldt, som en Lynstraale, i hans Hjerter, og tændte. Før havde han havt kjæft Mod i Brystet; men nu oversaldt ham en underlig Frygt, og han søgte mere Kraft til at udføre sit Forsæt, end til at melde Mesteren det. Omfider tog han dog Mod til sig, og bankede paa.

„Kom ind!“ raabte Mesterens Stemme. Han treen ind. Neppe saa Eva ham, før hun blev bleg som Døden. Men hurtigt samlede hun alle sine Kræfter, og iilte ind i Kammeret ved Siden af Stuen.

„Hvad er Ederes Begjering? spurgte Mesteren: Søger I Arbeid hos mig?“

„Som I tager det, kjære Mester! svarte den unge Svend, som, ved Eva's Bortgang, var bleven modigere: Arbeid, og ikke Arbeid. Jeg har — et Unliggende.“

„Tal frit!“ —

„Mester, I vil maaskee dadle mig; men jeg kan ikke handle anderledes. Jeg har fattet en kjæk Beslutning. Folk fortælle, I vil kun give Ederes Datter til Den, der kan tage Smedeskiltet ned fra — —“

„Hold inde, for Himlens Skyld! raabte Mesteren: Ja, saa har jeg svoret, til min og mit Barns Fordærvelse.“

„Til Ederes Fordærvelse?“ spurgte Svenden.

„Ja, min Søn. Hør en gammel, erfaren Mand's Raad. Henter Du Skiltet ned, saa maa jeg rigtignok give Dig min Datter, thi saa har jeg svoret. Men — min Søn! Det Bøvestykke er farligt, langt farligere, end det synes. Alt har Een sat Livet til

derved, og det hviler tungt paa min Sjæl. Afstaae derfra, min Søn; forøg ikke vor Ulykke. Vi bære tungt nok paa den ene Blodskyld."

„Mester! begyndte, efter en Pause, den unge Svend: Jeg kan og vil ikke afstaae derfra. Mit Blod skal ikke komme over Eder. Men jeg tænker nok, at Værket lykkes mig. Den stakkels Vilhelm har kun baaret sig forkeert ad. Brækjern, Huggerjern, det gaaer rigtignok ikke. Jeg har et andet Indfald. Jeg tager Intet med mig uden en lille Sang, saadan En, som der staaer i Krogen ude i Forsruen. Dermed tænker jeg, at udføre Værket."

Mesteren blev stedse bangere. Han havde endnu ikke ret betænkt Folgerne af sin Eed, men dybt folte han, hvilken Ulykke der forestod hans Datter. Derfor sagde han: „Kjære Søn, endnu engang beder jeg Dig afstaae fra Dit Forehavende. Jeg vil skænke Dig tusinde Gylden, naar Du afstaaer derfra."

„Nei, Mester! svarte Svenden beklædet, men fast: Det kan jeg ikke. For en Time siden havde jeg troet, at kunne worde lykkelig med tusinde Gylden — nu er det anderledes. Reent ud sagt: Jeg har seet Eders hulde Datter, og mit Hjerter har fattet saadan Kjærlighed til hende, at jeg vil vove mit Liv, for at vinde hende. Med Guld kan J ikke kjøbe mig bort. Og betænk blot — hvad vilde Folk sige? — Den fremmede Svend, vilde det hedde, er gaaet til Aldermanden, har truet, at ville foretage Bøvestyker, og dermed har han presset Penge af Faderen. Det var ingen Ære for mig, og for Eder var det sandelig heller ingen Fordeel. Thi aldrig saasnart vilde Sligt worde bekiendt i Landet, før Unge og Gamle vilde komme løbende og forlange — enten

at tage Skiltet ned — eller tusinde Gylden. Inden tre Dage vilde J, saa riig J er, være en fattig Mand. Lad mig derfor gaae med Gud, og prøve min Lykke."

"Al! raabte Erbach: Gid Kopperne havde mærket min Eva's Kinder, gid hun var hæsligere, end Døden!"

"Hvilket ugudeligt Ønske!" udbrød Svenden.

"Saa gaae da i Eders Ulykke! raabte den Gamle: Kun det Ene maa J love mig, at J vil betænke Jer til imorgen tidligt, og først betragte Jaren i Nærheden."

"Allerhelst havde jeg fuldbragt det strax! svarte Unglingen: Men da J ønsker det, vil jeg lade det beroe til imorgen. Men saasnart Klokken slaar fem, skal det begynde. Lev imidlertid vel!"

Han gik. I Sideværelset havde Eva hørt det Altsammen. Hun var mere død end levende. Hvorfra i al Verden skulde hun nu vente Redning? Næste Morgen var hendes Skjebne for evigt afgjort. Idag maatte hun frelses, eller hun var forloren. Andægtig kastede hun sig paa Knæe, og bad i den dybeste Hjerterangst til Gud om Trøst og Raad i denne Trængsel. Med lettet Bryst stod hun op. Hun følte sig saa angstfri nu, at hun næsten troede paa sin Redning, skjøndt hun endnu ikke saae, hvorledes den skulde vorde mulig. Bludselt foer en Tanke, liig et Lyn, gennem hendes Sjæl. Hendes Nie straalte, hun bævede, sank atter paa Knæe, og raabte: "Takket være Du, almægtige Fader — Vi ere frelst!" —

Hastigt sprang hun derpaa op, og kaldte paa Vigen. "Gaae hurtigt over til Berthold, og kald

ham! hid bad hun: Siig ham, jeg maa tale med ham idag, men idag, og strax, saa hurtigt muligt!"

Forundret saae den Gamle paa hende; dog gav hun sig ikke Tid, at spørge, men iilte strax over til Berthold. Neppe hørte Denne hendes Erinde, før han lod sit Arbeid ligge, og fulgte med. Men Eva iilte ind til sin Fader, der endnu ikke havde havt Mod til, at fortælle sin Datter den nye Ulykke — han meente nemlig, hun vidste Intet deraf. Berdrevet saae han hende i Vinene, da hun, med mild Munterhed, treen hen for ham; hun gjættede hans Tanker, og sagde: „Fader, vær ubekymret. Jeg veed Alt, jeg er beredt paa Alt. Men jeg har bedt til Gud, og han har gydt et vidunderligt Mod i mit Hjerte. Ikke sandt, min Fader, Du føler det ogsaa, at det vilde være min største Jammer, om jeg maatte hengive mig en anden Mand? Det kunde jeg ikke overvinde, det kunde Du ikke taale, det vilde styrte Berthold i Fortvivlelse. Den Skjebne jeg, i stille Hengivelse, har viet mig, at pleie Dig til Din Død, og derpaa i et Kloster at søge Trøst og Lægedom for mit Hjerte, synes mig nu en stor Lykke. Naar vi redde den af Skibbrudet, saa er den tungeste Sorg bortvæltet — ikke sandt?"

„Ja tilviis! svarte Faderen sørgeligt: Men —“

„Jeg veed, hvad Du vil sige, jeg veed, hvad der er skeet! tog hun Ordet: Men jeg haaber til Gud, det skal ingen Smerte volde os. Giv mig kun Din bedste Velsignelse, min Fader, til det, jeg har fore — vil Du?"

Han sluttede hende i sine Arme, hans Hjerte velsignede tusind Gange den blide, lidende Datter,

over hvis Læber, ja, af hvis Blik endnu aldrig nogen
Bebreidelse var kommen.

Det ringede. „Det er Berthold! sagde Eva:
Med ham maa jeg være alene.“ Berthold treen
ind. Eva gik ham imøde, han udbredte Armene,
hun sank til hans Hjerter; thi den store Sorg, der
adskillende var traadt imellem dem, havde tilintet-
gjort alle Hverdagslivets Hensyn og Betænkeligheder.
Deres Smerte var saa stor, at de følte sig ophæiede
over Livets smaaelige Forhold. Længe laae Eva
maaløs i hans Favn. Derpaa sagde hun blidt:
„Følg mig!“ — De gik ned i Haven. Her fortalte
hun ham Alt, hvad hun, siden deres Skilsmisse,
havde erfaret, lovet og lidt. Berthold kunde ikke
fatte den uhyre Smerte, der steg med hvert Ord,
hvori den Elsktes troe, fromme Hjerter rørende aabens-
barte sig. Han maatte opbyde al sin Mandskraft,
for ei at ligge under. Dog følte han selv for klart,
at efterat flige Skridt vare gjorte fremad, var det
ikke mere muligt, at træde tilbage. I hans som i
Eva's Sjel herskede den uudsettelige Følelse, at
Vilhelm's frygtelige Død havde aabnet et svælgende
Dyb imellem dem, som adskilte dem evigt og fræ-
vede Opfyldelsen af den usalige Eed, for hvilken
sligt et Offer var faldet. — Ja, havde de vidst,
havde de kunnet ahne deres ulykkelige Bøns Hen-
sigst! —

Omsider fortalte Eva, hvad der var mødt hende
om Morgenens, og hvad der forestod hende. Havde
tilforn en sønderrivende, dog tillige opløstende Smerte
fyldt Berthold's Bryst, saa gjennemtrængte ham
nu en iisnende Rædsel, der truede at røve ham al
Faatning og Besindighed. Eva saae, hvor rystet han

blev, og ilte derfor, at fuldende sin Fortælling, Derpaa sagde hun: „Men frygt ikke det, min kjæreste Ven. Hav Tillid til mig, som jeg har den til Gud. Jeg siger Dig, aldrig skeer det, at jeg træder for Altret med en Anden. Din Eiendom er jeg, og bliver jeg, og kan jeg end ikke tilhøre Dig frit, saa skal dog heller ingen Anden besidde den ringeste Deel af min Kjærlighed og Troskab. Gud har skjænket mig Raad og Trøst. Hvorledes — lad mig fortie det. Men hvad der end skeer imorgen tidligt, betragt Alt med den faste Fortrøstning, at Din troe Elskerinde ei vil kunne berøves Dig mere, end hun nu er Dig berøvet. Ikke sandt, Du seer mig og; saa hellere ligge med Myrthebrandsen i Risten, end træde for Altret dermed?“

„Eva, hvad Grueligt har Du fore? raabte Berthold, idet han understøttede hende — hun brast i Graad og var sonkefærdig: For Himlens Skyld, tal!“

Hun reiste sig. „Hvad jeg har fore? Intet Straffærdigt, det sværger jeg Dig. Min Gjerning skal vorde gjort i Gud — men maaſkee adskiller den os for steds — i denne Verden. — Og derfor bed jeg Dig komme, fordi jeg vil tage Afſked fra Dig.“

Stum og bleg stod Berthold for hende. Men hun saae ham med vemodig Venlighed i Ansigtet, og vedblev derpaa at tale i blid, men fast bestemt Tone, idet hun greb hans Haand. „I den sidste Minut, vi sees, vilde jeg gandske vise Dig, hvor hedit jeg har elsket Dig. Og saalunde, som vi nu forlade hinanden, maa Du evigt ihukomme mig, paa det Du, indtil Din sidste Stund, kan føle, hvad vi have været hinanden. Tilforn var min Kjærlighed frygtsom, og skjulte sig skamfuld; nu har Ulyk-

ten gjort den dristig; den fremtræder, thi den vil fjendes, før den gaaer tilgrunde. Det er jo vor sidste Trøst, at vi, idetmindste et Dieblif, nyde vor Lykke heel. Troe mig, min dyrebareste Ven, Erindrungen om denne Stund vil følge os gjennem hele vort dunkle Liv, ligesom en venlig Stjernes Glimt fra det Fjerne. Vor Nat opklarer den ei, men dog see vi trøstende op mod den, og, ihvor fjern den end er, trænge dog dens Straaler til os, og holde Haabet opret."

Og nu laae hun i hans Arme, og hang ved hans Læber, og de følte Kjærlighedens Salighed i samme Dieblif, som de gjennemtrængtes af den evige Skilsmissses Smerte. Dog — adskilles maatte de. Endnu engang raabte Eva de Ord efter den Elskte: „I hvad der end skeer! Din troe Elskerinde tilhører Dig imorgen og evigt, ligesom idag!"

12.

Imidlertid havde den unge Knos, som vi vilde kalde Henrik, igjen opsøgt sin Kamerat, og fortalte ham, hvad han havde talt med den gamle Urbach. „Daare! raabte denne: Dobbelt og tredobbelt er Du en Daare, at Du ikke tog de tusind Gylden. Saa var Du strax en holden Karl — nu maa jeg maa: ssee alt imorgen begynde at arbeide paa Korset til Din Grav."

„Skam Dig, Frants! sagde Henrik: Hvor havde jeg kunnet tage mod Pengene! Og saa Vigen! Frants, et Par Dine! den blaae Baarhimmel seer mat ud mod dem. Et Haar, en Hals, et

fortryllende Smil om den mørkrøde Mund, og blege Roser paa Kinderne — Grants, jeg sprang gjerne fra Taarnet ligened paa Torvet, naar jeg dermed kunde vinde hende."

"Ja, Du staaer nu strax i Fyr og Flamme, hver Gang Du seer en vakker Pige. Var det ikke ligedan med den kjønne Løs hos Bager Barth i Heidelberg? Da Du reiste til Mannheim, vilde Du ogsaa springe i Neckaren; men dens Bølger behøvedes slet ikke, for at kjølne Din Kjærlighed."

"Spor Du kun! raabte Henrik: Men nu føler jeg anderledes. Lader os nu tænke paa, at udføre vor Plan. Jeg vil sauge den fordømte Hage ud, om der er Mulighed i. Vi ville derfor anskaffe os en let Haandsaug, og saa stige op i Taarnet, for nærmere at tage Tingen i Diesyn."

De gik. Sagen var snart anskaffet, og man begav sig paa Veien til Taarnet. Det var imidlertid blevet sildigt paa Eftermiddagen, og Solen da: lede stærkt, saa dens Straaler allerede begyndte at falde rødligt paa Taarnspidsen. Landskabet laae i Aftenstjærrets varme Dust, Rhinen blinkede, liig flydende Guld, over de lysgrønne Enge, som begrænsede den. De takkede Vogesers Toppe ragede, hinside Strømmen, mørkblaae op mod den lyse Aftenshimmel; Hviene, som nærmest omkransede Freiburg, laae, saftiggrønne, i Solstraalens Guldskær. Nu traadte begge Svendene op i Taarnspidsen, der frembød en fri Udsigt trindt omkring. De frydede sig ret ved det herlige Syn. „Henrik! begyndte Grants: See Dig ret om her, hvor smuk Verden er. Betænk Dig vel! Lader os endnu idag, i al Stilhed, forlade Staden, og vov ikke Din Hals!"

Henrik bøjede sig over Jernstangen, som deelte Taarnvinduet, og saae ned paa Bjælkehovedet. „En frygtelig Dybde! sagde han: Og Rummet, man skal staae paa, er yderst smalt. Med Sangen vil det ogsaa gaae saa som saa, thi Messingbeslaget har saa lange Kramper, at jeg endnu ikke ret begriber, hvorledes jeg skal sauge Hagen ud, naar jeg ikke sauger hele Bjælkehovedet af, og saa har jeg intet Godsfæste mere. Hm, jeg maatte — — dog — hvad er det for et rødt Blad, der skinner i Nøglen der? Seer Du, Frants?”

„Jeg seer det vel; det er uden tvivl et Stykke rødt Skind, der er klemmt ind i Nøgleskammen. Men hvortil? Nedenfra kan man ikke see det, dertil er det for lidet. Hvad mon det altsaa skal der?”

„Jeg kan heller ikke begribe det! tog Henrik Ordet: Men, lad det være godt, os kan det jo være ligemeget. Naar Nøgle og Kjæde falde ned paa Torvet, saae vi nok at see, hvad det betyder. Imidlertid maa jeg dog engang forsøge, at stige ud, at jeg ei skal være gandske uforberedt imorgen.”

Frants vilde holde den dristige Kamerat tilbage; men Denne lod sig ikke sige. Han bukkede sig igjennem nedenunder Jernstangen, tog fat i denne med begge Hænder, og nedlod sig nu paa Bjælken. Selv Den, der neppe var af Middelsstørrelse, kunde maa geligt naa den, uden at slippe Stangen. Evenden blev derfor ved, med den Benstre at holde sig fast derved, og dreiede sig nu saaledes, at han stod med Siden mod Muren. Da han nu saae ned ad den steile, glatte Taarnvæg, overfaldt ham en saadan Svimmel, at han blev gandske bleg. Hans Kamerat greb ham derfor i den opløstede Arm, for at

fræ ham fra at styrte. Nu stod Svenden en Tid lang stille, uden at røre et Lem; han søgte kun at vænne sig til det frygtelige Blik i Dybet. Tydeligt indsaae han nu, at han ei, med Haandsaugen, kunde affkjære Bjælken ved Siden af sine Fodder, eftersom Kramperne af Beslaget, som havde baaret Tanen, gik for langt op paa Træet.

Han maatte altsaa først overfåe disse, eller fange mellem sine Fodder, hvilket gjorde Sagen yderst farlig, aldenstund han da kun havde den venstre Fod, at støtte sig paa. Det gjøs i hans Inderside, naar han betænkte, at han, der nu, da han dog holdt sig med een Haand, allerede blegnede og rystede, imorgen ei alene skulde ståe frit, men ogsaa arbeide, og det paa et langt smallere Standpunkt. Set, det indsaae han nu vel, var den skønne Priis ei at vinde, og kun lidet Haab havde han endnu i sin Sjæl. Havde han alene, for sig selv, fattet Beslutningen, da var han nu bleven tvivlraadig, og havde sikkert befinde sig. Men da han allerede havde talt med Andre derom, holdt Undseelse ham tilbage, og han besluttede, at vove Eventyret, det maatte nu faae hvad Udfald det vilde.

Han steg ind igjen. Da han atter stod i det aabne Taarn, saae Frants deeltagende paa ham, og sagde: „Angret Din Beslutning Dig ikke, gode Broder?“

„Hvad hjælper Anger? svarte Henrik: Nu maa det udføres.“

De steg ned. Da de vare paa en af de nedreste Trapper, mødte dem en ung Knos, med brunt lokket Haar og et lidet Tispstjæg. Hans Hoved bedækkedes af en Hue, smykket med en hvid Fjer.

Han var isvrigt ogsaa pynteligt klædt: Han bar en grøn Vams, Silkebeenklæder af lys Farve og blanke Støvler. Da han gik forbi dem i det halvmørke Laarn, gennem hvis Vinduer kun det rødlige Aftenlys faldt, hvori Solgranene hvirolede, kunde de ikke betragte ham ret; dog syntes han endnu at være meget ung. Han gik op i Laarnet. De vilde ikke have bekymret sig videre om ham, naar de ei, da de siden gik over Torvet, endnu havde seet ham, hvorlunde han stod deroppe, og lænede sig ud af Aabningen, for skarpt at betragte Bjælken.

„Han vil neppe fritage Dig for Dit Eventyr! sagde Frants til Henrik: Det synes mig at være en reisende Junker af et høiadeligt Huus! Maaskee har han hørt Historien, og vil nu besee Tingen i Nærheden. Det forstaaer sig, sliq en Flødestjæg vilde da ei heller begynde paa Noget, som gamle, øvede Lømrere ikke trøste sig til at fuldbringe.“

Henrik var taus og stille. Efter en Pause sagde han: „Hør, Frants! I Dag er det min sidste Dag, eller der forestaaer mig en stor Lykke. Saa: vel det Ene, som det Andet, opfordrer os til, endnu at tomme et Glas med gode Benner, og at være hjertelig glade med hinanden. Jeg vil spendere mine Reisepenge derpaa, thi det maa nu gaae op eller ned, saa behøver jeg dem ikke imorgen.“

„Det er en nobel Tænkemaade! raabte Frants: Kom med ud paa Skydebanen. Der træffe vi gode Benner. Bort idag med alle Sorger! Endnu engang munter, og saa, med et fromt Sprog, til Bærket,

som Soldaten i Slaget!" Saaledes vandrede de
udaf Porten.

13.

Næste Morgen vare Stadens Beboere gandske
aarle i fuld Bevægelse. Thi det Rygte, at en ny
Lykkeridder vilde forsøge det farlige Bovestykke, havde
udbredt sig som en Løbeild gjennem hele Staden.
Kloffen fem, det vidste man, skulde det fuldbyrdes;
Kloffen halvfem var derfor hele Torvet propsfuldt af
Mennesker. Mester Erbach havde ikke blindet den
hele Nat, og havde han ogsaa funnet slumre lidt
mod Morgen; saa vilde dog Tummelen paa Gaden
have vakt ham. Han stod op. Hans første Skridt
var til Eva's Kammer. Sagte bankede han paa;
hun svarte ikke. Han bankede stærkere; hun syntes
ikke at høre. Nu begyndte han at vorde bange.
Han kaldte hende ved Navn, han hamrede paa
Døren — intet Svar. Nu prøvede han at lukke
op, og fandt, til sin Forundring, at Slaaen ikke var
stodt for. Men Eva havde allerede forladt sit Leie.
Han spurgte Pigerne, Karlen — Ingen havde seet
hende. Skulde — tænkte han: Skulde hendes Uro-
lighed maaskee have bevæget hende til, at gaae hen
paa Torvet? Nei, umuligt! For at være Vidne til
det skrækelige Skuespil ønsket hun sig uidentivl
forfkaanet.

Han gik endnu engang ind i hendes Kammer,
og fandt, paa en Stol, hendes sædvanlige Klæder.
Nu blev han for Alvor bange. Hendes Afsted faldt
ham tungt paa Hjertet. Hvad om hun havde til-

føiet sig selv hendes Fortvivlelse kunde maa: skee — — nei, dertil er hun for from og god. Slige et Forsæt kunde hun ikke bære i sin Sjæl.

Dog drev Uroligheden den Gamle ud paa Torvet, Den femte Time var nær; han saa det brimle af Mennesker. Om saa Minuter maatte hans ullykkelige Datters Skjebne være afgjort. Men ihvor ivrigt han end forskede og spurgte efter hende hos Naboer og Venner — hun var ikke at finde.

Man hørtes Jubel paa Gaden. Det var Sommersvendene, som ledsagede Lykkeridderen, der skulde udføre det farlige Bovestykke, og førte ham til Torvet. Blandt Folket hørtes en forvirret Mumlen; Alles Bine vendte sig til den Side, hvorfra Svenden kom. Men neppe havde man nogle Dieblikke betragtet Denne, der gik stille beskeden frem, før Opmærksomheden drøges fra ham. Svenden opløstede nemlig sine Bine til Taarnspidsen, stod pludseligt stille, og raabte: „Gud hjælpe os — hvad er det?“

Hans Ledsagere saa op, Folket ligesaa, og et Forundringsudraab lød, som af een Mund. Høit oppe i Taarnet bemærkede man nemlig en Mand, der just steg ud af Åbningen ned paa Bjælken, hvor det farlige Arbeid skulde gaae for sig.

„Det er den unge Knøs fra i Åfres! raabte Henrik: Jeg kjender ham igjen paa den hvide Tjær, han har i sin Hat. Altsaa er En kommen mig i Forskjøbet.“

Neppe havde Svenden sagt disse Ord, før man ogsaa saa, hvorlunde den unge Mand, som stod oppe paa den farlige Høide, virkeligen havde til Hensigt,

selv at udføre, hvad Hiin havde havt i Sinde. Thi
 han tog et blankt Værktøi, som hang om hans Skul-
 dre og funkede klart i Morgensolen; man kunde
 skjelne, at det maatte være en Sang. Nu lænede
 Unglingen sig, med den venstre Skulder mod Taar-
 net, og begyndte, til Alles Forfærdelse, som stode ne-
 denfor, at gjennemskjære Bjælken, hvorpaa han stod,
 imellem sine egne Fødder. Den gamle Erbach,
 hvem denne Sagens Vending atter maatte gjøre
 yderst bestyrtet, stirrede, med ufravendt Blik, op mod
 Taarnspidsen. Denne den Fremmedes Forbovenhed
 oversteeg alle Grændser. Med voxende Angst hang
 ogsaa den forsamlede maalløse Mængdes Dine ved
 det frygtelige Skuespil. Med hvert Skaar, Sangen
 tog, steg Faren; hvert Nieblik troede man, at skulle
 see Bjælken knække og den Forbovne nedstyrte, lige
 som, for faa Maaneder siden, den ulykkelige Vil-
 helm. Dødsstilhed herskede paa det med Menneſker
 overfyldte Torv; i alle Træk læste man den Angst,
 Enhver fornam i hans Navn, som, paa sit frygte-
 lige Standpunkt, maatte være endnu langt skrække-
 ligere bevæget. Nu var Træet meer end halvt gjens-
 nemskaaret. Den arbejdende unge Mand maatte
 derfor træde noget tilbage, saa at han, — grueligt
 var det at see — ei mere stod heelt med Fødderne
 paa Bjælken, men kun med den forreste Deel deraf.
 Kun i denne Stilling kunde Snittet føres heelt igjen-
 nem Træet. Alt torde den Forbovne ikke mere vove
 at betroe den høire Fod sit Legems Byrde, thi hvert
 Nieblik kunde han vente, at den forreste Ekive af
 Bjælken vilde knække af. Han stod altsaa kun paa
 Taarnspidsen af den venstre Fod, i denne frygtelige
 Høide, paa et Rum, hvor den mindste Ballekugle nød-

øendigt maatte bringe Døden. Hvert Die gruede for at see derpaa, og dog havde Ingen Kraft til at bortvende sit Blik. Saaledes stod den ængstede Mængde der i spændt Forventning.

Da kom pludseligt en Mand hidstyrtende, og raabte: „Redder hende! Redder hende! Hun er forloren! For Himlens Skyld, frelser hende! — “

Den Rasende var Berthold, som, med disse Udraab, deelte Folket, og hastede til den gamle Erzbach. „Fader! raabte han, og greb ham vildt i Armen: Din Datter er forloren! O Gud, for sildigt forstaaer jeg nu hendes Mening! “

Den Gamle var saa bedøvet, at han ikke selv vidste, hvorledes han var faren. Han vilde spørge — da opløstede Mængden pludseligt et frygteligt Skrig! — Han saae op, saae Bjælken med Længen og Røglen falde, og klamrende sig om Jernstangen med den venstre Arm, hang den kjække unge Mand deroppe. Hans venstre Fod var gledet af Bjælkestumpen, men Dødsangsten syntes at give ham Ræmpkræfter. Han greb nu ogsaa Jernstangen med den Høire, og svang sig lykkeligt ind gennem Vinduet.

Nu gjenlød Luften af et uendeligt Jubelskrig. Berthold faldt den gamle Erzbach om Halsen, hans Taarer strømte, han kunde intet Ord frembringe, uden: „Frelst! Frelst! “

Derpaa reeb han den Gamle med sig, og hastede hen til Taarnet. Med Møie kæmpede de sig gennem den uhyre Trængsel af Menneſker, som omgave og betragtede den nedstyrtede Bjælke. Berthold ilte med Faderen til den aabne Taarndør. Da traadte

Denne paa Noget, saae ned og fandt Saugen, som det unge Menneske havde ladet falde. Til sin store Forundring saae han, at det var hans egen. Nu faldt det pludseligt som Skæl fra hans Dine, nu forstod han ogsaa Berthold's Udraab, og fulgte ham med fordobblede Kræfter. Da Borgerne saae, at de to stige op ad Taarntrappen, fulgte Mange af dem efter, for jublende at modtage den feierrige Eventyrer.

Imidlertid flokkedes stedse flere Mennesker uden for Taarn døren, og det mærkværdige Bjælkestykke med Emedeskiltet gik fra Haand til Haand. Blandt dem, der efterhaands trængtes frem, var ogsaa den gamle Sagenbach, Vilhelm's Fader, som, saa dybt han end følte den fornyede store Smerte, dog havde indfundet sig, da han var af den Mening, at det gjaldt Laugets Ære. Han blev først opmærksom paa, at der, i Rammen af Nøglen, var indklemmt en lille Brevtaske. Han tog den ud, og erkjendte den, med dyb Bevægelse, for sin Søn. Ved hvilket Tilfælde den just var bleven hængende der, er vanskeligt at sige. Havde Vilhelm, fordi den hindrede ham i Arbeidet, selv sat den der, idet han trak Nøglen op ved Rjæden, eller var den, ved den Ulykkelige's Fald, bleven hængende paa saa vidunderlig en Maade, det vidste Ingen at bestemme. Nok, den var der, og Faderen betragtede den med dyb Bevægelse, fordi han vidste, hvor høit Sønnen havde elsket det lille Minde. Halv tilfældigt aabnede han den; da faldt hans Blik paa nogle Ord, som stode skrevne paa det første Pergamentblad. Han læste dem, og veemodige Taarer traadte i hans Dine. Bor-

gerne stode, med stille Deeltagelse, om den gamle Mand, og vovede ei, ved noget Spørgsmaal, at forstyrre hans Smerte.

Nu aabnedes Taarndøren. En stor Mængde Borgere stormede først derigjennem; i deres Træk læste man Glæde og Forundring. Herpaa kom Berthold og den gamle Erbach. De bare, understøttede af Flere, den unge Mand, som saa hurtigt og lykkelig havde bestaaet Eventyret, paa deres Arme. Han syntes at være afmægtig. Da han bragtes ud i det Frie, slog han Dine op; man reiste ham; Haaret nedholgede i lange Lokker — det var Eva selv. Med Kjærlighedens Heltmod havde hun fuldbragt det Utrolige. Indtil det sidste Dieblif havde den uhyre Anstrengelse holdt hende opret; men da hun havde svinget sig op gjennem Abningen, og ei behøvede Styrke mere for Diebliffet, da forlod den hende ogsaa gandske; paa et af Taarntrappens øverste Trin var det, Berthold fandt hende liggende i Afmagt. Nu aabnedes hendes Dine atter for Lyset, og af Elskerens Favn sank hun i Faderens. Med stille Udfrygt stod Folket omkring hende; de fleste græd. De betragtede hende hartad som hellig, da Guds Kraft havde aabenbaret sig saa herligt og vidunderligt i hendes Frelse. Ogsaa Bertholds Fader havde nærmet sig, og den unge Lømmersvend, hvis Eventyr, til hans Lykke eller Ulykke, var bleven forhindret, stod dybt bevæget i Døren. I sit Hjertes Glæde vinkede den gamle Erbach ham til sig, og sagde sagte: „Du er en vakker Gut, min Søn. De tusind Gylden Du igaar forsmaaede, ere Dine idag. Det er et Offer, jeg med Glæde bringer vor Skjebnes lykkelige Bending. Men min Søn, forlad denne

Stad, og sæt Dig ned et andet Sted, inden Din Kjærlighed slaar dybere Rødder, thi hverken for Dig, eller for nogen Anden, blomstrer denne Rose."

Den unge Svend gik, Han vidste ei, om han skulde sørge, eller fryde sig; men græde maatte han ret af Hjertet.

Eva var kommen sig, Berthold holdt hende i sin Arm, de tre Fædre stod for hende. Med dyb Betsymring saae hun op til den gamle Sagenbach, og sagde: „Ak, Fader, Eder har jeg røvet en Søn!"

„Mit Barn! sagde Oldingen: Gud er almægtig; han forsøder selv de bittreste Smertes, han læger selv de dybeste Bunder. Idag har han givet mig en Trost, som forynger mit Hjerte."

Han fremtog Vilhelm's Brevtaske. „See! sagde han: Denne Erindring, som Du engang har givet min Søn, have vi nys fundet. Den indeholder Noget for Dig, min Datter. Hør nu, hører Alle til nu!" —

Han læste: „Kjæreste Eva! Gladelig vover jeg mit Liv for Dig; men ei for at vinde Dig, thi jeg veed, Du kan ikke være min. Hvo kunde tilvinge sig Kjærlighed? Men jeg vil løse Din Faders Eed, jeg vil vinde Dig, for at lægge Dig ved Dens Hjerte, Du elsker meest. Naastee fuldbringer jeg det ikke. Koster det mit Liv, saa betænk, at min Sjel kun kan have Ro, naar mit hvieste Dufte er opfyldt, og Du er lykkelig. Vær det i Bertholds Arme, og modtag mit sidste Velsignelse og bønne for Din Lykke!" —

Eva laae ved den barnløse Oldings Bryst, og raabte : „Jeg vil ogsaa være Din Datter !“ —

Eden var løst ; ingen Blodskyld flæbede der ved mere.

Da Høsten kom , traadte Berthold og Eva for Altret. Og ei som blodigt Gjenfærd traadte Vilhelm's hedengangne Aand mellem de Elskende ; nei, Mindet om ham var blidtsmerteligt, men velsjørende og velsignelsesrigt, og de Lykkelige ihukom ham som en for tidligt bortgangen dyrebar Broder. — Saaledes begyndte den første Vinter af deres skønne Liv, og deres tro, prøvede Kjærlighed forvandlede den, og alle kommende Aar, til en rosensfarvet, uforgængelig Vaar.

Ludvig Kellstab,

Margrethe Thanøes eventyrlige Hændelser.

Dette Fruentimmer, hvis rigtignok temmelig ufuld-
stændige og ikke synderligt ordnede Noticer til en
Selvbiographie jeg i længere Tid har eiet i Uffkrift,
er, som Aviserne have bekendtgjort, for nogle Maas-
neder siden død i Bergen. Da den gamle Madam
me Thanø rimeligviis ingen Paagrøende har ef-
terladt sig, idetmindste slet Ingen her i Landet,
troer jeg mig berettiget til at benytte ommeldte No-
ticer, idet jeg med vaersom Haand vil stræbe at
sammenføie dem til et Heelt, uden nogensteds at
tillade mig Kunstens Hjelp paa Sandhedens Be-
fæstning. At hiin laaner mig en Smule Farve, er
naturligt; men den skal intet have at bestille med
Figurerne's Former.

Margrethe Biel er født den 10de Juli, Aaret
vides ikke, paa Vestkysten af Norge i en eensom
Klippeegn, hvor hendes Fader, en gammel Lydsker
ved Navn Gottlieb Biel, var ansat som Visiteur.
Uagtet anvendt Umage er det ikke lykkedes med no-
gen Sikkerhed at kunne angive Stedet, da Tolddi-
stricterne saa ofte siden have været Forandring un-
derkastede, og hun i sine Optegnelser, blot nævner
det almindelige Navn: „Ræsser,“ naar hun omtaler
Fædrenehjemmet. Ret livligt udtrykker hun sig med
disse Ord over sit Fødested og sine tidligere Om-
givelser:

„Bort Huus laae mørkt og var uden Anseelse;
men det laae i Lø for Stormene, som hvine om Ræs-
set; det var indvendig trangt og ringe, men mig tyk-

tes, Intet kunde trænge mig der; min Fader var af saa Ord og streng, men hans Ord vare mig vigtige, og jeg frygtede ham med Kjærlighed; min Moder vidste ikke Meget, men hun forstod at lære mig Mere, end hun selv vidste."

Om sig selv taler hun etsteds saaledes:

"Jeg lærte Geographie af Abiserne, som jeg først lærte min Fader, og ved Hjælp af det røgede Europa-Laart paa Bæggen. Men ved Historie forstod jeg et Par gamle Romaner. Fransk talte jeg fra Barnsbeen af med min Moder, som var fra Bretagne, men jeg havde aldrig seet et trykt eller skrevet fransk Bogstav. Af Tydsk forstod jeg nogle aandelige Viser, som min Fader sang, samt en liden Samling af Eder, som han brugte i slemt Weir, og naar det gik den store Konge ilde. Det Eneste, jeg tilgavns var hjemme i, var at styre den lille Visiteurbaad ud og ind igjennem Brændingerne, at lavere med størst Fordeel af Vinden, behændig at bryde Boverne, samt signalisere, naar vi fik en Seiler i Sigte. Ligesom min værste Plage var at slege Baster, hvormed altid Fader og vore to Røierter skulde udnisses, var det derimod min høieste Glæde, at sidde tilroers, naar det gik ud paa Krydsning. Weiret skulde være overmaade slemt, naar han ikke medtog sin *Gr et chen*. Han kunde overhovedet ikke ret undvære mig. Thi Ingen stoppede og tænkte saa godt hans Pibe; Ingen vidste saa vel at passe hans Kikkert, Naabert, Kompas, Reisetoi, Glaskeuer og Abiser. — O jeg spørger med mine Erindringer! Men mit Smil brytes med Graad, naar jeg tænker paa den hele indvortes Herlighed i den udvortes Indskrænkning, og naar jeg tænker paa den Rebelige, den — —"

Margrethes Følelser have paa dette Sted standset hendes Pen, der vistnok bevægede sig med større Lethed end hendes nærværende Biographs. Den ved tyve Aar vare fra hendes Fødsel henrundne for den stille, vindstibelige Familie. Den eneste store Tildragelse, der havde fundet Sted i Løbet af disse Aar, var en Reise, Margrethe foretog nogle Mile inde i Bygden til Præsten, i hvis Huus hun opholdt sig en Sommer igjennem for at gaae til Confirmation. Her fik hun, som hun skriver, nyt Snit paa sine Klæder — men ingen Forandring i Sæder, nogen Udvidelse i Menneskefjendskab, men ingen synderlig i Menneskekundskab, en Hob kirkelige Dogmer i Hukommelsen, men ikke megen Tilvæxt i Forstand. — „Og dog, ender hun naivt det Blad, der ligger for mig: dog lærte mit Hjerter mere ved Afskeden og Hjemkomsten, end Verden hidtil havde lært det, thi det lærte at føle Savn og Kjærlighed.“

At hun ved Ordet „Kjærlighed“ paa dette Sted ikke tænker sig Andet end hiin ømme Følelse, der knytter os til Forældre, Sødskende og Hjemstavn, er af Sammenhængen fremlysende. Dog havde hun i Præstegaarden gjort et flygtigt Bekjendtskab med et ungt Menneske, en Udlænding, som paa et Par Dage opholdt sig hos Præsten; og dette Bekjendtskab, saa kort og fjernt det end havde været, frembragte dog ofte hos Margrethe Erindringer, hvorved Blodet med en usigelig sød Bevægelse strømmede op til Hjertet. Den Ensomhed, hvori hun atter levede hos Forældrene, blev hende især følelig, fordi hun, den voksne Datter, naatte være Moderens Hjælp, og ikke længere kunde stryge over

den krusede Havflade med Faderen, hvem da ogsaa Alder og Gigt holdt oftere inde. Men — „Ænsomhed er Erindrings Vugge, skriver hun træffende: den vugger dem store og stærke.“ Naar hun sad med Naalen i Haand i den lille mørke Dagligstue, Moderen ved Kaffelovnen bag den surrende Spinderok, Faderen enten ude i sit Kald eller trællende ved den grønne Pult med sine i hans Dine besværlige Regnskaber: da stillede sig ofte den unge Krüger for hendes Erindring, hvorledes han ret med Anstand havde ført hende ned af de Dandsendes Række paa et Bal hos Præstens Nabo; hvorledes han ved Theebordet paa Præstegaarden underholdt hende med Beskrivelser over London og Paris; hvorledes han forbausede den, idetmindste efter Margrethes Mening, lærde Pastor ved sine udbredte Kundskaber; hvorledes han stundom hestede sine brune Dine saa fast; saa gennemtrængende paa hendes blaae, at hun ofte Gløde i Sukkerkaalen og lod Theevandet løbe over Koppen. Angaaende de Krügers Stilling vidste Margrethe saa godt som Intet. Han var tydsk Student og reiste omkring i Norge for at undersøge Bjergenes Forgrøninger. Men hvad dette egentlig vilde sige, forstod Bygdens Honoratiores ligesaa lidt som Margrethe. Langt mere forstaaeligt var det, at den unge Mand lidt hemmelighedsfuldt havde solgt til Egnens Landfræmmier nogle Par engelske Bomuldsstrømper. „Dem havde han rimeligviis stjaalet!“ meente en og Anden. I Forsningen tog Margrethe lidt høit tilorde imod en saa urimelig og ukjærlig Beskyldning; men et Par Sideblik, vexlede imellem hendes Omgangsvener

inder, lærte hende baade at tie og at tænke over sig selv og sine Følelser.

Denne Erindring var det da, Eensomheden vuggede stor hos Margrethe, imedens Moderens Spinderok surrede Melodien til Tankernes Text. Endnu hørte med til det Øvrige det Haandtryk, hvormed han bød hende leve vel, da han havde sammensnøret sin Mantelsæk, og svingede sig i Sadelen. Paa det hele Præstehuus havde han hilst, til End hver havde han sagt noget Taknemmeligt, noget Forbindeligt, sidst søgte hans Haand Margrethes, hende sagde han slet Intet, han saae paa hende, og han trykkede hendes Haand, og han reiste!

En Dag i Høsten kom der tilligemed Abiserne et Brev fra Præsten. Visiteuren havde længe, med Brillerne paa Næsen, arbejdet sig frem i den vanskelige Haandskrift, da han lod Haanden synke og gandske forbauset stirrede snart paa sin Egteskælle, snart paa Datteren.

„Donner und Bliß, Mutter! Det var min Seel pogierlich! Vi bekomme Fremde. Det er dog underlich. Men det maa saa være, for Pastor sin Skyld.“

„Vi? Fremd? Det er Din Badinage, min Engel.“

„Jeg badinerer aldrig. — Wie jeg har sagt; vi bekomme en Fremmed. Han er af Pastor anbefalt, og er en stikkelig og derhos gelehrt Mennecke. Det er en gammel Herre ved det Navn Ringo, hvilken her nogle Uger vil være for at undersøge Berglagene og samle Sögeverxter. Han betaler, skriver Pastor, det vi billig ville forlange.“

„Kunde saamen blive til en ny Rocqvelaure for Dig, min Hjerter! Men min Gud og min Frelser! Hvad give vi en sodan Herre? Sich er jo det Hele. Thi for min Slagt, Margrethe, den er ikke endnu fed, saa den kan slagtes.“ Margrethe rakte Høvedet hen over Faderens Skulder, men trak det hurtig tilbage og vendte sig mod Vinduet; thi hvor Biel læste „gammel“ og „Kingo,“ stod for Margrethes Dine „galant“ og „Krüger.“

Da man fra alle Sider havde fattet sig, blev det afgjort, at den Fremmede skulde modtages, Margrethe afstaae ham sit Kvistkammer, og Roen slagtes.

De ovenstaaende Replikker ere just ikke udfærevne af Margrethes Papiirer, men Efterligning af det Sprog, hvori hun paa et andet Sted i et overgivent Lune lader sine Forældre talende optræde.

Har jeg saaledes nylig sagt Mere, end jeg skulde og kunde vide, er jeg nu paa den anden Side nødt til at være taus paa et Sted, hvor man virkelig maatte ønske at finde Veiledning. En heel Maaned er henrunden efter Krügers Komme, og jeg seer ikke Andet noteret om ham for den Tid, end Vink om, at han har vundet Moder og Datter, men staaer i nogen Miscredit hos Faderen. Her kunde maaskee være passende Plads for et Par paa et løst Papiir henkastede Linier, hvori Margrethe skildrer en Person, der neppe var nogen Anden end Krüger.

„Pennen er en maadelig Pensel. Det Middelmaadige kommer den altid til at forstjønne; det Store gjør den middelmaadigt. Overhovedet, dens Streger give altid Caricaturer for Portraiter. Men nu skal og

maa han sidde for mig, dette Menneske, som jeg et helt dig nok til aldrig at høre nævne, skjøndt jeg gav Anviisninger paa Dele af Saligheden, om jeg kunde see ham igjen. Virkelig? Nu vel! Tilbudet gjøres mig jo ei. — Klog og stolt af Pande, lidenskabelig og sm af Blik, fin og listig af Læbe, dristig og kraftfuld af Holdning, dannet og smagfuld i Bevægelse med Haand og Arm, let og fri i sit Skridt, næsten uovervindelig naar han talte.“

Krüger gjorde ofte smaae Excursioner imellem Fjeldene, men arbejdede ogsaa meget paa sit Værrelse. Hans kjæreste Udspredelse var at seile, og ikke sjelden fik han Margrethe overtalt til at gjøre Følge. Hun sad da altid tilroers, han ved hendes Side, den døde Roiert Jens, eller hans halvblinde Kammerat Nils havde Plads forud i Baaden. Ikke mange Timer havde Krüger taget Information hos sin skjønneste Vertinde i Navigation, ikke ofte havde Margrethe paa disse fortrolige Smaatoge ladet sig fortælle, hvorledes Krüger foretrak Norge for alle andre Lande i Verden, og Næstet for alle andre Steder i Norge: førend Egir blev Vidne til Kjærligheds sværmende Eder. Margrethe beskriver sine Følelser saaledes:

„Jeg var fulde tyve Aar; derfor kunde jeg ikke henmelte i Lykksalighed, som om jeg havde været femten. Men sjæletilfreds var jeg; og dertil havde jeg vel Aarsag. Min Kjæreste besad jo alle Sjæls og Legems Fortrin; han var riig, uafhængig; han havde levet længe for en ædel Videnskab og vilde nu dele sit Liv mellem den og mig.“ — „Men han burde dog næriere underrette Dig om sin Stilling, G r e t h e!“ sagde min gode Mo-

der, da jeg om Aftenen fortalte hende min Forlovelse.
— „Det er min Fader, han derom har at afgive Regnskab, Moder! svarte jeg: I Morgen vil han tale til Fader.”

Morgendagen kom. Men Visiteuren havde ikke paa den Dag man kunde mindes, været i saa slet Humour. Alting var ham iveien. Han trommede paa sin Snusbaase og bandede som naar det gik den store Konge ilde. Endelig kom det ud, efter at Moder og Datter længe havde holdt an med ham, at han havde faaet Ordre at drage afsted paa en lang Expedition; hvorhen og i hvad Trinde, var og blev en Hemmelighed for Familien, som ikke ret kunde tænke sig Muligheden af, at der gaves Embedshemmeligheder for dem. Alt hvad han sagde dem var, at han oppebiede en Collegas Ankomst, for med ham at drage paa et Tog, der havde hans Alder og Svagelighed og Narstiden imod sig. Røierterne havde neppe erholdt Nyss om en saa mærkelig Efterretning, førend de indfandt sig for at faae Forholdsordre. „Snik og Snak og Prat! hedte det: Hverken J, noch Allart, (saaledes kaldte han sin lille Baad) skal paa den Tog. J kunne kun ligge og krydse i Mag og fresse Jere Vasser. Denn paa saadan Tog vil der anden Equipage og anden Mandchaft.”

Ud paa Eftermiddagen tog Krüger Margrethe tilside og foreskildte hende, at det vilde være bedst, de nærmere overlagde, hvorledes de skulde opdage den Gamle deres Forhold, inden hans Afreise; og han foreslog hende, da Veiret var klart og stille,

at de skulde sætte sig i Visiteurbaaden og gjøre et Par Bugter. Hertil var Pigen strax villig, og Moderen fik i Commission at fortælle Visiteuren, hvis han i sit onde Lune spurgte efter Margrethe, at hun var gaaet op i Sjældhavnen for at see til Kreaturerne.

Det fortrolige Par lister sig ned i Baaden og sætter fra Land. Allerede ere de udenfor Brændingen og den friske Brise strammer Seilene. „Nu, kan jeg betro Dig Roret, min unge Styrmand!“ sagde Margrethe spøgende, og strog hans brune Lokker tilside under Hatten. — „Velan, jeg vil forsøge!“ svarte Lærlingen, og greb behændig Roret med den ene Haand og Linen med den anden.

„Du skærper formeget Dine Seil, Krüger!“ raabte Pigen lidt urolig. Men han kastede rask Roret om, lod Seilene gaae over, og pilsnar foer den søielige Allart frem over Gladen, styret af den meest øvede Arm.

Sorbanuset stirrede Margrethe snart paa Krüger, snart paa den strygende Fart. Hun blev angst, ikke for Seiladsen, men for det Menneske, der saa fremmed optraadte for hende. „Du har jo altsaa gjort Nar af mig før!“ sagde hun endelig.

„Bliv ikke vred, Grethe; men jeg har nu engang Mlyst til at gjelde for Sømand, som jeg af Nød i min Drengaalder maatte være.“ — Han beroligede hende; man mindskede atter Seil, og idet Baaden skjed sin jævne Fart, lagde Margrethe sig kjærlig op til hans Bryst, og de talte om Nutid og Fremtid.

„Det mørknes stærkt, kjære Krüger!“ — „Du har Ret; det er paatide at vende; men vi seile

snart op det Stykke; Vinden vil fylde Seilene paa Hjemtouren; den er næsten gaaet om til Vest-syd-vest." — „Men hvad er det for et mørkt Punkt, Krüger?" — Man stirrede; det var en Baad, der kom ude fra Havet og nærmede sig mere og mere. Krüger holdt temmelig an. Baaden var næsten om Side med Visiteurbaaden. Man raabte til hinanden. Pludseligt blev der en Glæde uden Maade. „Velkommen!" og „Hurra!" lod fra alle Kanter; og det varede længe, inden Margrethe fik Aarsagen til al denne Jubel at vide. Saa var det da Krügers forrige Kammerater, og Enderblandt af hans fortroligste Venner, hvis Hensigt nu var, fra det langt udeliggende Fartoi at bringe ham en Ruffert og Hilsener, Pakker og Breve fra hans Forældre og Godskende. Anføreren for den temmelig store Følge inviterede Parret ombord, tracterede med Capssiivin og Apelsiner, og sagde Margrethe mange smukke Ting, som hun kun halvt forstod og maatte lade sin Elsker besvare. Imidlertid var Krügers Tøi i en Haandevending bragt i Visiteurbaaden; Føllens Mandskab besluttede at støde til Skibet igjen; man tog Afsked med Sømandscomplimenter, og lystig susede Allart henover Gladen ad Landet til.

„Ja, min Ven! sagde Margrethe, som var gandske fornumlet af Jubel, Complimenter, det fremmede Tungemaal og de paansøgte Glas: Vel har jeg lært at have Respect for Din Sømandskunst, men i dette Mørke faaer Du betroe mig at lodse os ind, for dette Farvand kjender jeg bedre end Du."

Men hvor godt den flinke Vige end troede at fjerne Coursen, havde hun dog denne gang taget feil. Krüger havde sat af fra den almindelige Cours og lod staae syblik om en Odde.

„Jeg seer vel, jeg har taget feil! sagde han: Men lad os hellere landsætte her. Saa skynde vi os hjem over Fjeldstien, og Du giver Jens et godt Ord for i al Stilhed at roe Baaden indom Odde.“

Margrethe siger selv, at hun ikke kan begribe den Blindhed, hvormed hun var slagen. Det saldt hende slet ikke ind, at alt dette maatte være Overlæg og langt Overlæg; ligesaa lidet som hun med en Tanke mindedes det Løi, der var bragt i Baaden. Uengstlig over sin lange Udeblivelse trykte hun et Kys paa den Elskedes Læber og iulte forud aasted, for ikke at møde Faderen i Selskab med Krüger.

Den paafølgende Dag havde Skyerne fordeelt sig paa Visiteurens Pande. Den gamle Mand havde nu gjort sig fortrolig med den ham saalænge fremmede Forestilling, at han skulde være Dage og Nætter fra sit Hjem, i gandske forandrede Forhold, og betroet et Verinde, hvis Omfang han ikke kunde gjøre sig noget tydeligt Begreb om. Den Tanke, at han, som ældre Embedsmand end hans Collega, maatte præsidere under Loget og siden ved Indberetningen skrive først under, maatte forsøde Meget af de ventede Besværligheder. Dog, der er Biographen kommen udenfor Skranke. Derom staaer jo ikke et Ord i Margrethes Opiegnelser! Kun findes der, at Biel om Morgenens holdt Statsraad med sin Kone og Datter, og han betroede dem endelig den halve Hemmelighed, at Dyrigheden havde

beordret en Expedition, bestaaende af ham, af en Nabovisiteur og af adskillige Underberjente i et vigtigt Anliggende. Et let Dækkartoi var udrustet med det Nødvendige og skulde samme Aften indfinde sig og tage derfra den følgende Dag. Nu maatte en anstændig Modtagelse besørges. Aftenen skulde fejres ved et Gjæstebud, hvortil Lensmanden skulde inviteres over fra Den, tilligemed Hr. Krüger til en Polstpas.

Madame Biel blev heftig altereret. Et Gjæstebud! Et Kortpartie! Virkelig, siger Margrethe, var det en svær Opgave for en Kone under de nærværende Omstændigheder at præstere det Fornødne til en Smule Selskab. Kortpartie uden Kort og Spillebord, Punsch uden Syre, Aftensmad uden Føde, Tallerkener, Dækketoi, Lys, og hundrede andre Nødvendigheder, som, naar de ei fandtes i Huset, neppe lode sig opdrive paa saa kort Tid. Men Huusherren, Chef for den hemmelige Expedition, Præsæs i en vordende Commission, vilde det saa. Endelig blev det vedtaget, at Margrethe skulde med Jens, den mobileste af de to Veteraner, seile over til Lensmanden og tilligemed Invitationen anmode om Laan af hundrede Nødvendigheder.

„Denne lille Reise, hvilket Led i mine Glæmsvordigheders Rjæde! siger Margrethe: En Reise paa en god Søfferding!”

Det hele Huus var i Bevægelse. Visiteuren samlede alle sine Erindringer om Festsiteter, og da Jens usformodentlig stod færdig til hans Tjeneste, fordi Hr. Krüger havde paataget sig at følge Jomfruen, blev han meget glad. Midt under Til-

beredelserne kom Seileren med den ventede Collega. Denne afflog Frokosten og trak sin Bert tilside. Forvirret traadte Visiteuren ud fra den hemmelige Conference og raabte med Stentorstemme efter Røierterne og bød Allart gjøres klar.

„Allart! svartes der: Jomfruen og Hr. Krüger — “ En frygtelig Gød afbrød Taleren, og Røngebaaden, en gammel, tung Seiler, skulde flares.

Den fremmede Soldofficiant rystede paa Hovedet ad de langtudseende Tilberedelser og forsikrede, at hans Dækkartoi med sine mange Seil skjød gandske anderledes Fart end en Baad. Forslaget vandt Bifald, og det bemandede Fartoi stødte inden faa Minuter fra Land og bar for fulde Seil de høie Befuldmægtigede. Viel bandede lidt mere end til Dagligbrug og forsikrede, han havde fra først af ahnet en Contrabandier i den saakaldte Student.

Reppe havde Krüger naaet den fri Vandflade, førend han lagde Roret til Siden og forandrede Baadens Løb. Margrethes Naamindelser soer noglegange hen med den friske Middagsvind. Endelig vendte han sig med ubeskrivelig Mine, en — — „Blanding af Englehuld og Djævelvold!“ kalder hun det, til den forfærdede Pige. „Margrethe! raabte han: Jeg er en Ulykkelig. For mig er intet Balg. Jeg maa tvinge Dig til at redde mig. Din Fader forfølger mig — see, der er han allerede! See hist i det Fjerne! Nu staae mig Himlen bi!“

„Hvad har Du gjort, Ulykkelige?“ raabte den dødblege Pige. — „O! er Margrethes Ord: Da strømmede den meest rørende Betsalenhed fra de skjønneste Læber. Han gav mig Balget imellem at vende

tilbage med ham som min Fange til den harmfulde Fader,, og bød mig at gribe Roret, idet han fastede sig paa en Bænk, eller at redde ham ved at styre lige hen imod det mørke Punkt i Horizonten, hvor hans Skib ventede. — Paa den ene Side min Elsker i Lænker; paa den anden Side jeg en Bold for Skjæbnens Vilkaar og uværdig til Navnet af Datter! — Skræffelige Valg! Jeg elskede, jeg valgte. Han laae uden Bevægelse med tilhyllet Ansigt. O hvor rørende var den Magt, han havde lagt i min Haand!”

Da skærpede hun sine Seil, Bølgen bedækkede den halve Baad, saaledes strøg den over og ned i Gladen. — Allart laae, inden en Time var omme, Side om Side med den laverende Slup. Bevidstløs blev Margrethe baaret ombord.

Da Margrethe atter begyndte at besinde sig, befandt hun sig paa en Sopha i den lille men ualmindelig smagfulde Kahytte. Hun reiste sig Kdt i Veiret, støttede i nogen Tid Hovedet i den hule Haand og søgte at ordne de forvirrede Forestillinger. Pludseligt saae hun op, og hendes Blik mødte Krügers Blik, der ømt og forskende hvilede paa hendes Ansigt.

„Har jeg reddet Dig, Krüger? Er Du nu uden Fare?“ — Ja, min dyrebare, min elskelige Margrethe! Vi ere reddede ved Din Landsnærværelse, ved Din Færdighed.“ — „Og nu Krüger, hvad er der nu at gjøre? Du kan ikke følge mig tilbage; neppe tør Noget af Dine Folk vende tilbage med mig; velan, jeg vinder vel frem alene med min Baad. Jeg gjør Dig ingen Bebreidelser, Krüger. Vel indseer jeg, at Du har bedraget mig; men Du anlagde Dit Spil imod den Fremmede, og troede

at maatte fortsætte det imod den Kjendte. Ja Krüger, mit Hjerter troer, at Du har elsket mig, at Du elsker mig, saaledes som jeg elsker Dig. Farvel, min Ven, farvel for evig!" Hun trykte sig op til ham og greb nu fat i Trapperet. Krüger var yderst forvirret og holdt hende tilbage, idet han forgiæves stræbte efter Ord. „Lad mig være, kjære Krüger; jeg maa nu afsted. Jeg er nødt dertil, og Du maa billige at jeg der hjemme giver Dig Skyld for den Cours, der blev tagen. Ingen vil bære Tvivl om, at Du imod min Billie styrede Baaden. Lad mig nu gaae! Jeg glemmer Dig aldrig, kjendt Du har handlet haardt imod mit uerfarne Hjerter.“

„Men, Margrethe! Kom dog til Eftertanke. Det gjør mig usigelig ondt, hvis jeg bedrøber Dig derved; men Du maa indsee, Du er gaaet forvidt til at vende tilbage. Gode Pige! Du kan Intet bebrejde mig; taalmodig lagde jeg min Skjæbne i Din Haand. Du valgte, Margrethe; Du har valgt; uigjenkaldelig har Du valgt.“ Han førte den forstenede, blegnende Pige op i Dækslugen og viste henover Havet. Langt borte i Vest viste sig de blaaende Ryster af Landet, og i en betydelig Afstand fra Skibet hvirvledes den forladte Visiteurbaad omkring, et redningsløst Spil for Vind og Strøm. Margrethe sank med et Skrig tilbage og holdt sig med Møie i Beiret.

Modløs begyndte hun i en bedende Tone: „Du vil dog kunne holde hen til et eller andet Sted af den norske Kyst og lade mig roe iland ved Dine Folk.“ Hun heftede sit Blik paa den lille Jolle, der var optrukken. — „Hvor kunde Du forlange, gode Pige, at jeg med Fare og Forliis skulde bugte

mig frem imod Kyften igjen? — „Forlange? Hvad forlangte Du af mig for nogle Timer siden, feige, egennyttige Bedrager!“ Harmfulde Ord strømmede i harmfulde Toner fra den dybtkrænkede Piges Bryst.

„Margrethe! svarte Krüger med en af Forvirringen selv tilbunden Fasthed: Du bliver fornærmende. Din Utilfredshed er naturlig; men da Du aldeles ikke kan sætte Dig ind i en Mands Hensmeligheder, hvis Forbindelser Du ikke kender, saa opstøt Din Dom og berolige Dig ved Overbeviisningen om, at han elsker Dig og evig vil elske Dig.“ — Han førte med et Udtryk af ærbødig Omhed hendes Haand til sine Læber. Hun overlod ham Haanden uden at mærke paa, hvad han sagde eller gjorde. Aldeles hensjunken i sig selv satte hun sig ned paa Trinet af Røhyttrappen og legede med et Bånd.

Krüger søgte forgjæves at bevæge hende til at tale eller blot at vække hendes Opmærksomhed. Forlegen og mismodig traadte han ind i Røhytten, hvis Dør han lod staae aaben.

„Naa Krüger! Hvorledes gaaer det ham med Jomfruen?“ raabte en grov Stemme ned fra Eugen. Margrethe soer op og forstod omtrent Meningen af de i det Plattsydske udraabte Ord.

„O, min stakkels Margrethe! — Gaae Din Vej, Kulf, og forstyr os ikke.“

„Ere I blevene Dækere, kansee? For Underholdningen synes noget tør. Men skal ikke Jomfruen nyde Noget?“

Krüger nikkede, traadte forsigtig forbi Margrethe opad Trappen, og gik over Dækert til Røhyssen. Den omtalte Kulf hældede sig temmelig plump ud over Eugen og stirrede med et nysgerrigt

Smil paa den nedboiede Vige. Denne Stirren faldt Margrethe saa besværlig, at hun, uagtet den Lamhed paa Sjel og Legeme, der havde betaget hende, reiste sig og trak sig ind i Kabytten. Her lagde hun sig i Vinduet og stirrede atter paa de Puncter, som Fjernheden og det indbrydende Mørke endnu tillode i uvisse Former at vise sig paa Horizonten. Hun modtog en Klop Thee af Krügers Haand og lod sig derpaa lede hen til det lille Kviekammer, som Krüger med Betsedenhed anviste hende. „Dette, min Margrethe, er Dit vistnok trange Sovvekammer, Kabytten Din Dagligstue. Den skal ikke uden Din Billie betrædes af Andre end mig og vor lille Opvarter. Naar Du ringer paa denne Klokke, er han tilstede. Jeg vil ikke i Aften være Dig til Besvær, og gaaer nu ind i mit Kammer. Hvis Du siden føler Lyst til at nyde Noget, finder Du Forfriskninger i Kabyttskabet.“ — Han rakte frygtsom sin Haand ud imod hendes, og hun rakte ham sin, men uden Tegn paa Velvillie. I Kabytten antændte han Loftslampen, og gik opad Trappen.

„Ligesom (Frivær hun :) denne Dag og Aften er en af dem, jeg meest levende mindes i mit Liv, har jeg ogsaa en tydelig Erindring om den nagende Hunger, der pludselig overkom mig, der overvandt min Mæthed, min Fortvivlelse, selv Følelsen af det næsten Usømmelige i at tage Næringsmidler til mig, saalænge jeg stod paa denne Fod med min Kænsmand. Jeg skjød den halvt tillukkede Kammerdør op, og vaskede hen til det betegnede Skab. Af en overflaaren Melon nød jeg et Par Skriver, spiste et Stykke Hvedebrød og drak et lidet Glas Viin. Forunderlige Virkning af dette Maaltid! Som Proserpina, da hun havde spist det halve Æble, forekom jeg mig

allerede at høre hjemme i min nye Stilling. Jeg satte mig med Nøilighed til at overveie, ikke hvad der var tabt, men hvad der forestod, og hvorledes jeg havde at opføre mig i en visnok vanstelig Forsatning."

Den følgende Morgen fandt Krüger sig paa det behageligste overrasket ved at see Margrethe i en saa rolig Fatning ved Theebordet. Han maatte først give hende Underretning om, hvad Liv han egentlig førte, og hvorhen denne Reise gjældte.

Hvad og hvor oprigtigt Krüger svarte paa det første Spørgsmaal, vide vi vel ikke, men i Korthed var hans Historie denne: Fra sin Ungdom af havde Bernhard Wüger forenet et ypperligt Nemsme og megen Lærelyst med den synderligste Higen efter Eventyr. Endeel Studenteroptøier havde paa draget ham Relegation, og da en Onkel, hans eneste Støtte, greb denne Leilighed til at stille sig af med ham, snørte Wüger ligegyldig sin Randsel sammen og vandrede til en Søstads, formodentlig i Hannover, hvor han ved sine udmærkede Sprogkundskaber erholdt en saare fordeelagtig Plads paa et Handelscontoir. Her fandt han snart Leilighed til med sit Huses Tilladelse, at drive en liden Bizhandel, og da denne ikke strax gav nok af sig efter hans Ønsker, fattede han det just ikke meget roesværdige Forsæt, at befrie sine Varer fra Toldpaaslæg. Ved Hjælp af sit opfindsomme Genie og ved et klogt Valg af sine Fortrolige, saae han sig snart i Besiddelse af betydelige ufortoldede Varepartier, der da indbragte ham meget. Nu indtraf det, at hans Huus under meget betænkelige Conjecturer sendte ham over til forskjellige Steder i Skotland.

Det til denne Reise anvendte Fartoi var mere valgt for sin Bygningss Skyld som Seiler, end for at kunne indtage Last, og den unge Handelsfuldmægtig fandt ret Behag i sin velindrettede Søbolig, med hvilken han seilede fra Havn til Havn og gjorde forbausende Affairer for sit Huns, uden dog at glemme at benytte enhver Leilighed til selv at fortjene Noget. Endelig vare hans Forretninger tilendebragte, og han vendte tilbage, efter at have reddet Meget og med en liden fordeelagtig Ladning. Da erfarede han ved en Skrivelse hjemmefra, at Huset er gaaet fallit, og at han ikke maa komme hjem med Ladningen, men negociere dermed saaledes, at den ikke falder til Boets Masse. Opgaven var vanskelig og derfor ham dobbelt velkommen. Hans Skipper, ved Navn Kulf, eller vel egentlig Rudolph, var, foruden en flink Søfugl, særdeles øvet i at seile under dobbelte Papiere, føre forskjellige Flag, og bekjendt med hver Havn i Nordsøen og Canalen. Styrmanden Popp, en Irlænder og forhen Graveur, forfærdigede med megen Behændighed ethvert Skibspas, og, sagde man, naar det endelig saa skulde være, en Banknote i fuld Stand. Efter at have gjort fornøden Aftale med disse flinke Svende, affædige han Fartoiets to øvrige Mand, og antog tre til Hensigten skikkede Matroser samt den lille Kahytdreng. Fra nu af var Wüger i sit Element. Han flakkede fra Sted til andet, og befattede sig med de farligste, men meest indbringende Handeler. Det hele Skib blev efterhaanden saa forsynet med Smuthuller for alle Slags Varer, at der i denne Henseende intet Mere lod sig ønske. Længe varede det ikke, førend det

blev anseet farligt at underholde Communication med de virkelige Ciere og Rehdere, og da imidlertid Husets hele Tilværelse var ophørt, fandt Lyfferidderen det naturligt, at han tænkte paa sig selv og sine Kamerater. Han forandrede da sit Navn, og optraadte som en med eget Skib og Ladning reisende Kjøbmand, ved Navn Krüger.

Paa den Tid, da Margrethe var i det omtalte Besøg hos Præsten, havde Krüger lidt Skade paa sit Fartoi i en Storm, der havde drevet ham til den norske Kyst.

Da han ikke kunde udholde Uvirkfsomhed, besluttede han, imedens Skibet repareredes, at gjøre et Besøg ind i Landet, at lægge sig efter Sproget, og at gjøre Bekjendtskaber, der maaskee kunde aabne Veie til fordeelagtige Entrepriser. Det lykkedes. Imedens han under Benævnelse af Studerende og Bergkyndig vandt venlig og gæstfri Modtagelse, glemte han ei hemmelig som Smughandler at sætte sig i Forbindelse med en ligesindet og dristig Speculant, der kun for et Syns Skyld havde nedlagt Handelen og som Landmand boede i Nærheden af Kysten. Krügers Folk havde just ikke gandske hans Forsigtighed og Snildhed, og til sin Uregrelse og Fortræd mærkede han snart ved sin Tilbagekomst til Skibet, at han havde vaakt Soldvæsenets Opmærksomhed og Mistanke — uagtet de meest tilfredsstillende Papirer. En Expedition fra Engelland med Lurusvarer mislykkedes ham derfor, og kun med yderste Nød og til rette Tid og Sted anvendte Pengene blev det ham muligt, med Tab af Ladning, at frelse Skib og Person. — Wüger, Krüger vil jeg sige, kunde ikke modstaae Lysten til at vise sin

forsagte norske Compagnon, at han formaaede at udføre enhver engang bestemt Plan, til Trods for Alverdens Toldvæsen. Hvorledes han, idet han er indrede Margrethe, der virkelig havde gjort Indtryk paa ham, benyttede sig af Bekjendtskabet med Præsten for at blive introduceret hos Visiteuren, og hvorledes han derfra med Statens egen Baad og ved Toldofficiantens Datters Hjælp bragte et betydeligt Forraad Varer iland: det er med de nærmere Omstændigheder fortalt. Da han, vistnok i en anden Form, havde aflagt sin Elskede dette Regnskab, kom man til det andet Punct: hvad der nu forestod. Krügers Bestemmelse i denne Henseende var nogenledes tilfredsstillende. Reisen skulde nu gaae til Leith i Skottland, hvor Fartøiet maatte lægges op, for at repareres tilgavn. Der skulde en Geistlig forene ham med Margrethe; han vilde derpaa med hende gennemreise endeel af Skotland og Nord-Engelland; og naar Varsiden søiede, haabede han, at hans Margrethe atter vilde følge ham paa hans „Sømaage,” saaledes hedte Skibet. „Seer Du, min Pige, mit Hjem er Rummet mellem disse Planter; her er jeg Herre. Denne lille Stue er min Bolig; fire Mennesker mine Vassaller. Mere har jeg ikke at dele med Dig. Dog kommer dertil en rigtgyldt Pung, hvormed Du kan vinke alle Jorddeles Herligheder til Dit snevre Rige.”

Om det var disse Ord eller lignende, hvoraf han betjente sig, formaae vi vistnok ikke at afgjøre; men Margrethe fortæller, at hans poetiske og skjøndt ikke pralende dog glimrende Fremstilling af et Slags Hunsliv i disse nydelige smaae Kamre

paa det bevægelige Underlag, vakte hemmelig Forsoielse hos hende. Imidlertid gjorde hun ham dog det Modforslag, at han, saasnart han anløb Land, skulde skaffe hende Hjemfart til Fædrenehuset. Vi hverken kunne eller ville paatage os at udføre den lange Samtale, hvis Resultat var, at Margrethe aldeles fandt sig i Krügers Plan, og fra Leith af skulde skrive sine Forældre til, at hun levede i ordentligt Egteskab med Krüger og var tilfreds, samt haabede inden Ar og Dag at besøge dem.

Om Reisen vide vi forresten Intet, og udskrive nu følgende Linier af Margrethes Papirer.

„Hvergang jeg siden er kommet tilføes til en Stad, erindrer jeg mig Leith. Det var et besynderligt Indtryk, den Tanke gjorde paa mig: „Dette er den første Stad Du seer, og den ligger ikke i Norge, men i Bretland.“ Det var Morgen, da den udbredte sig for mine Øine; da jeg saae os midt i Havnen omringede af flere hundrede Seilere. Vi vare ankomne i den mørke Aften. Saasnart Skibet havde naaet Forth, og var blevet visiteret, kom Krüger ned til mig og bad mig lade Kahytten pudse saa godt som muligt og omklæde mig; Han havde allerede ladet gaae Bud efter Klæder. Han ventede et Par Fremmede. Jeg afflog ham reent ud at fremtræde for noget fremmed Menneske, førend jeg var viet til ham. Da smilede han et af disse tryllende Smil, som endnu smelte mit Hjerte, og spurgte, om jeg ikke vilde modtage Præsten med Theevand. Taarerne kom mig i Øinene, og en underlig Gysen løb igjennem mit Legeme. „Kjære Pige!“ sagde han rørt og slyngede mine Løkker om sine smukke Fingre.“

„Jeg tilbragte Vinteren i Leith ligesaa behageligt som stittigt. Min Mand var rigtignok meget borte paa kortere eller længere Reiser — og anvendte, naar han var i Byen, den største Deel af Dagen paa Omgang med Handelsmænd og Haandværkere, og Aftnerne paa Klubber eller Comoedier. Men Tiden kunde ikke falde mig lang. Jeg havde en engelsk Sprogmeester, der ved Hjælp af Fransk, som baade han og jeg talte med Færdighed, snart bragte mig saavidt i Engelsk, at jeg kunde tale, med min egen Tunge, med Folk, og læse en engelsk Bog. Desuden lod jeg mig undervise i fine Haandarbejder, og arbejdede mig med megen Taalmodighed paa egen Haand igjennem Skolebøger, som jeg ikke vilde være bekjendt, at jeg behøvede at læse. Saadanne vare Udtog af Geographie og Historie. — Jeg var vel antaget i et Par Familier, og mit Ubekjendtskab med Sproget og de gode Skotters Overbærelse med hvad de henhægnede til mit Fædrelands Skikke, hjalp at dølge min Mangel paa sin Dannelse og paa Verdenskundskab. Deels fordi jeg fandt mig vel her, deels fordi jeg ikke vilde forsømme nogen Tid i denne Lærevinter, afflog jeg Krüger at følge ham paa hans Reiser.“

Et Par Maaneder efter sin Ankomst fik hun det Haab opfyldt, som hun saalænge med bævende Hjerter have næret og igjen stødt fra sig: hun fik et Brev fra sin elskede, gamle Fader. Med Omhyggelse søgte han paa sin Wiis at dæmpe den bittere Harne, hvormed han erindrede Krüger; „Han er jo dog nu Din Mand.“ Bedre gled det for hans knudrede Pen at udtrykke sin og Moderens Længsel og Savn. „Du kommer dog vist; ja gjør Du, Gretchen, men allene — eller dog kun med et Barnebarn til os, wie Du har lovet.“ Redensfor

Brevet stod nogle forunderlige Krageræer, hvoraf Margrethe med megen Nøie og under hedi strømmende Taarer læste: „Dieu Vous benisse! M. B. née W.“

Skjøndt jeg har paataget mig at levere Margrethe Thanges Biographie af de Papirer, hun har efterladt sig, troer jeg dog her at burde affrisve en Anekdot, som vedkommer Krüger, og tjener til at betegne den bizarre Sammensætning af Godt og Ondt, der udgjorde hans Individualitet.

Margrethe troede at have gode Grunde for ikke at vise sin Mand et Brev, hvori han var omtalt med Ringagt og Had. Imidlertid kunde hun ikke dølge for ham, at hun havde modtaget Brevet fra hendes Fader. Han forlangte indstændig at see det. Hun vægrede sig; med den Forstand og Sindighed, der unægtelig har været hende egen, forestillede hun ham, at han maatte vide, Brevet vilde være ham ukjært at læse, og vilde fra det Dreblik af baade blive hende ubehageligt, istedetfor det nu var hende trøsteligt og dyrebart, og let desuden give Anledning til en Misforstaaelse hos dem selv indbyrdes. Men med en bydende Tone, som oprørte Margrethe, vedblev han sin Paastand, og da hun forsikrede, hun vilde for tilintetgjøre Brevet, traadte han hen for hendes Chatol og brød det op for hendes Dine. „Barbar!“ raabte Margrethe hulkende. Men da han havde gjennemlæst det, lagde han det venlig hen for hende og bad om Forladelse med de Ord, at han nu var tilfreds med Ziel. „Jeg maatte vide, hvorledes han behandlede Dig, kjære Kone. Han har viist sig

52 B. (16)

som en kjærlig Fader, og det var derom, jeg vilde have Underretning. Skriv nu saa meget Du vil. Jeg forlanger ikke mere at see enten de kommende eller afgaaende Breve." — Efter nogle Ugers Forløb erholdt Margrethe atter en Skrivelse hjemmefra, hvori hun forundret læste, hvad vi anføre efter Indholdet.

„Vi have bekommet Dine to kjærlige Skrivelser. Men Din betydelige Gave, kjære Barn, har voldt os ligesaa megen Betænkelighed som Glæde. Velan, Dine sømme og forstandige Grunde tør vi ikke modstaae. Da Pengene efter Din Forklaring saa gandske tilhøre Dig selv og ikke — ham: saa, Gud velsigne Dig for dem. Jeg har allerede skrevet Ansøgningen om Afsted efter Dit Raad, og jeg staaer nu i Handel med Berthel om hans skjonne lille Eiendom." — „Seer Du nu, min søde Margrethe, hvorfor jeg var saa haard og afvristede Dig Din Faders Brev? Det Brev, hvorm Du Intet veed, har jeg ladet Popp afskrive med Din Haandskrift."

Nu have vi ingen Dato at følge, førend vi ved den paafølgende Høst finde vor Heltinde i Staden Middelburg paa Den Walchern i Nederlandene. Hun begyndte her at frygte saare for Krügers mange forbovne og forviklede Planer. Forgjæves søgte hun at advare ham. Han gif sin Fordærvelse imøde. Allerede i flere Dage havde han, skiondt han endnu tilsyneladende ventede efter Fragt og ikke havde indtaget sine Papirer, holdt Alt beredt ombord til Afseiling. Rahyten var mere end nogensinde før oppudsset, et nyt Kammer afdeelt fra Rummet, og Margrethe var beredt paa at modtage en meget anseelig Herre, hvis Flugt Krü-

ger havde paataget sig at besørge. — En Aften sad Margrethe ombord, beskæftiget med qvindelig Arbejde. Urolig lagde hun det høvert Dieblif ned, lyttede efter Aareslag i den rolige Havn, og sendte Drengen af og til op paa Dækket for at fornemme, om Krügers Baad kom. Paa Raabet: „Det kommer han!“ iulte hun op og støttede sig til Skibsvanten. Allerede kunde hun ved Skinnets af Lanterneerne see hans Baad; ved hans Side sad den Fremmede, formodentlig den forventede Gyltning. Da gav Krüger Signalet med Funker fra Fyrstaalet, og Margrethe bød med dæmpet Røst at heise Seil og overskjære Landtrougene; thi Ankeret var allerede lettet. — Pludselig glimtede et Kanonskud, og Lyden drøned i samme Dieblif. Flere Baade lagde sig om Krügers, Det kom til Haandgemæng. „Forsloren!“ skreg Krüger, idet han og hans ledsagere bleve overmandede. Margrethe var skjælvende Vidne til denne Scene, som ved Baadernes mange Blus blev fuldkommen oplyst.

„Ak Gud! Kan han ikke reddes?“ raabte hun, vridende sine Hænder, idet hendes Øie søgte Kuldf. Da først blev hun vaer, at Skibet gik for fulde Seil udefter.

„Hvad skal det betyde? Raster Anker! Raster Anker! Hvor vil I hen, naar han ikke er med?“

„Det skal jeg sige Hende, Madame! svarte Kuldf: Vi vilse redde, hvad der kan reddes. Nu have de saa travlt med Hovedpersonerne, at vi smutte væk.“

„Men hvorledes komme vi ham tilhjælp? Hvorledes kommer han til os?“

„Ja, seer Hun; derfor lade vi Vorherre sørge. Heida, Gutter! Stræk mere paa Bomseilet! Heis Rhyveren! En Streg bedre sydpaa, Michael!“

„Vareer Ordre! raabte Margrethe: Klar til at vende!“

„Ho, ho! min lille Fru Capitaine! brølede Kulf: Nu er Hendes Vagt forbi og min er begyndt; der er intet Broderstab i Kortspil, skal jeg have den Ære at sige Hende; og naar Huset brænder, redder hver sin Kiste. Gaae Hun kun herved og hvil Sig paa Forskrækkelsen. Vi skulle nok komme ud af det uden Skjortecommando.“ — Ublidt tog han hende ved Armen, og mere kastede end førte hende ned over Trappen ned i Kabytten, hvis Dør han slog i.

Aldrig havde Margrethe, forsikrer hun, følt en skræffeligere Smerte. Her kom ingen Bedøvelse hende tilhjælp; hun gjennemboredes af de grusomme Qvaler. Den eneste Mulighed, at Krüger kunde reddes og hun ved Tid og Snildhed overliste den Elendige, som saa nedrig misbrugte Omstændighederne, holdt hende fra at kaste sig ud igjennem Kabytvinduet.

Vi finde ingen Underretning om de næstfølgende Begivenheder, og ville kun fortælle, hvad der af Sammenhængen er os indlysende, at Kulf antog i Eet og Alt med sine Kameraters Samtykke Krügers Person og Stilling og gjorde Margrethe Forslag, som hun med Afsky og Modbydelighed afviste, — at hun, som Gjenstand for hans Frygt og Brede, blev holdt fangen i sit lille

Kammer og maatte være Drosdne til Kuls og hans Consorters daglige Støien og Sviren i Kåhytten, — at hun hentæredes af Kammer og Harme og nagedes dertil af den Tanke, at Krüger kunde ansee hende for deelagtig i den skammelige Flugt.

„To samfulde, elendige Aar, (skrifer hun) havde jeg hensmægtet i mit Fangenskab. Naar vi kom i Nærheden af et Landingssted, sørgede Kulf med dvælsk Skarpsindighed for at affjære mig enhver Leilighed til at tale med de Mænd, der kom ombord. Piinligt var mit mørke Fangehul mig i de Uger og stundom Maaneder, vi laae i Havnene. Ofte savnede jeg det Nødvendige til Reenlighed; stundom selv Føden. Men faa Dage hengik, uden Kulf gjentog sit Tilbud, at erkjende mig for Kone og give mig den hele Herlighed igjen, som jeg engang havde været i Besiddelse af. Dog, var end mit Mod knust, min Standhaftighed var det ikke. Aldrig havde jeg udholdt denne Jammer, hvis ikke min lille Bogsamling havde været opstillet i Kæsekammeret. Ved den sparsomste Belysning drak jeg paa mine Vines Bekostning af den velgjørende Læthe, mine Bøger udgjød over min Sjæl.“

Kulf havde gandske forandret saavel Skibets Reiser som Maaden at drive Sømandskabet paa. Han frygtede for at fare i Østersøen og Kanalen, og valgte Atlanterhavets Kyster. Uden at have Krügers Talenter og Kundskaber eller hans høitstræbende Planer, lode han og hans Kammerater sig nøie med den simple, men faresrie Fragtseilads fra en fransk Havn til en anden. Han var vist hjertelig fjed af Margrethe og hendes Ubøielig-

hed. Men formodentlig har han ikke været Skuffet nok til at stille sig ved hende, og at slippe hende løs har forekommet ham farligt. — Endelig blev en Hovedpreparation nødvendig paa Ekibet, og Kuls, som derfor bestemte sig til at overvintre i en Uds havn, hvis Navn ei forekommer i Optegnelserne, saa sig nødsaget til at skaffe Margrethe Logis paa Island. Dette blev hende forkyndt ved Nattetid, og førstegang siden meget lang Tid skød en Straale af Glæde op i hendes Bryst. Hun besteg da vaklende en Baad, og ledtes frem igjennem nogle frumme mørke Gader til et lidet Hus, hvor man bragte hende ind paa et Værelse til Gaarden. Besøgelsen og den frie Luft havde virket saaledes paa de svækkede Nerver, at hun, uden at kunne iagttage noget om sig, nedsank paa det hende beredte Leie.

Uimeligvis hengik adskillige Dage, inden Margrethe blev aldeles bekjendt med de nye Omgivelser om hendes flyttede Fængsel. Hun beboede et ret pæent Tagkammer, men hvis skumle Udsigt til et smudsigt Gaardsrum ei tjente til at opmuntre hende. Hendes Vertinde, en Mad. Luzon, var en midaldrende Kvinde med et modbydeligt, evigtvarende Smil under de fede nedhængende Kinder. Foruden denne Kone, modtog hun jevnlige Besøg af Husets tre unge Damer, hvis Udseende, Tale og Sæder kun altfor vel overtydede Margrethe om, at hun var hensat iblandt Udskudet af Kvindeskønnet. Af Naturen begavet med megen Forstand og prøvet i Livets forskjellige Stillinger, anvendte Margrethe, trods sin Afsky for disse Mennesker, Alt for at gøre sig yndet af dem

idet hun stiklige ved sin overlegne Aand høbt dem i en Graastand fra sig. Mad. Luzon og endnu mere hendes ullykkelige Damer yttrede den meest levende Nysgjerrighed efter at erfare hendes Historie; og den Kunst, hvormed hun vidste, ideligen fortællende, stedse at pirre deres Opmærksomhed paany, udviklede hos hende et vist Talent til at fremsætte sine Begivenheder, hvorpaa de Bladde, der begrunde denne Biographie, afgive tydeligt Beviis. Ogsaa var det her — og til Brug for de Underholdninger, hun forskaffede Familien, om den saa tør nævnes, at hun først faldt paa at nedskrive Dele af sin Historie.

Bisnok var Mad. Luzon den meest fordærvede af disse Fruentimmer; og dog kunde kun hos hende ventes Hjelp og Medlidenhed. Thi Belyst og Letsindighed henveirede hos de Øvrige saa gandske enhver alvorlig Tanke, at det ikke kunde falde Margrethe ind, hos dem at søge Redning. Med en Oprigtighed, som den arme Margrethe maaskee havde sit afblegede Udortes at takke, tilstod Qvinden hende, at Kuls Plan var, naar han til Foraaret kunde komme afsted, at give hende Valget imellem som hans Møge at følge Stibet, eller her at blive tilbage i den Stilling, Mad. Luzon havde at tilbyde hende. Da han ikke tænkte mere at nærme sig dette Sted, frygtede han kun saalænge for hendes Angivelse, som han var bundet til Stedet; og hendes Befrielsesstund skulde altsaa slaae, naar han affeilede, hvis hun ellers ei foretrak at følge ham.

„Men naar dette Uhyre forlader os, vil De da ikke tillade mig at sørge for mig selv?“ spurgte Margrethe med tvungen Fatning.

„Kjære Barn, hvad vil De tage Dem for? Desuden, forudsat jeg, — thi efter Monsr. Kuls skønne Løfter paa Deres Regning, har jeg taget Dem uden Godtgjørelse i mit Huus, — kunde bestemme mig til at lide det Tab, Deres Ophold koster mig: hvor tør jeg endda overlade Dem til en Frihed, i hvilken De ved Angivelse kunde bringe mit ubesmittede Rygte og selv min Frihed i Fare? Ved St. Marcus, jeg vil Dem vel, min Sjel! Men min egen Existence fordrer, at jeg er forsigtig. De maa blive fange her, saalænge Kulf er her, med mindre De ved Deres endnu antagelige Yndigheder udløser Dem.“

„Derpaa er jeg fattet. Men naar Kulf bliver færdig til Afreise?“

„Saa har De Balget imellem at følge ham eller være fæielig imod mig, Deres sande Veninde. Thi De vil indsee, jeg kan ikke føde Dem som fange uden Betaling, og slippe Dem løs — “ Ikke har det behaget Margrethe at gjentage Kulfers skønne Fremstilling af den skønne Fremtid, der stod vor Heltinde aaben, — og ligesaalidet kan det falde os ind at tænke os, hvad hun har kunnet sige.

„Jeg opgav ingenlunde Haabet om Befrielse! (fortæller Margrethe.) Da Skrivetoi blev mig forundt, opsatte jeg et Udtog af min Lidelshistorie, og skrev dette af vel i ti forskjellige Afskrifter, hvilke jeg har hos mig. Nogle stak jeg ind i Væbner; de øvrige lagde jeg sam-

men i Brevform med Udskrift: „Til Finberen.“ Men, uagtet adskillige Fremmede gik ud og ind i Gaarden, rovede jeg dog ei at nedkaste nogen af mine Papirer. Thi traf jeg paa den Urette, vilde jeg maaskee for steds have spærret mig Veien til at bruge de øvrige. En Dag blev Lykken mig gunstig. Den temmelig strenge Kulde havde nødt Bertinden til at lægge Brænde i en skrøbelig Kamin, der stod i mit Kammer. Da denne høiligen trængte til at feies, kom en Skorstensfeierdreng op. Med ham fulgte Madame Luzon, og hun passede vel paa, at jeg ei fik ham i Tale. Personen lagde imidlertid sin Overkjole fra sig og gik op i Kaminen. Et Blik paa den Dystigende og paa hans Kapper bragte mit Hjerte til at slaae høit af Haab og Angst. Det lykkedes mig at bortlede Madamens Opmærksomhed et Par Secunder, og disse vare tilstrækkelige for mig til at faae et af mine talende Øbler ind i en Lomme i den sødede Kjole. Ubeskrivelig var min Ængstlighed; det var mig umuligt at overvinde den, og min Bertinde iagttog mig med tilsyneladende Deeltagelse og Omhu for min Sundhed, imedens jeg meget velindsaae, at hendes Mistanke var vakt. Da Feieren kom ned igjen, stillede hun sig foran mig og sagde mig tusinde fremhyklede Artigheder. Han tog Kappen paa Skulderen, bukkede og traadte ud. Åh, hvilket Dieblis! Beroliget ved at have forhindret enhver mulig Meddelelse, trak Qvinden sig tilbage, hvorved det blev mig muligt at kaste et Blik ud af Vinduet. Min sorte Mand gik forgløs ud igjennem Porten; den lukkedes efter ham; han var paa Gaden.”

Adskillige Dage henrandt, i hvilke Margrethe svævede imellem Frygt og Haab, og hvis tryk-
kende Censformighed kun afbrødes ved et Par for-

trædelige Besøg af den grove Kulf. Endelig — det var en Morgen tidlig; en Geistlig traadte ind ad Porten og forlangte Mad. Luzon i Tale. „Det maa gjælde mig!“ lod det høit i den arme Margrethes Hjerter. Men en halv Time hængte, og Intet lod sig høre. Da kom Bertinden op. Med en meget forlegen Stemme gjorde hun en lang og lovsprigende Beskrivelse over den fremmede Pater Augustin, og endte med, at han vilde tale med Margrethe i et vigtigt Anliggende.

„Betro Dem til ham, mit Barn! sluttede hun: Han kan maaskee hjælpe Dem. Det er en hellig Mand, og han lover aldrig mere, end han kan holde. Vil han, som jeg hører, tage Dem i sin Beskyttelse, saa er De fri for Deres Venindes desværre nødvendige Opsigt.“

Denne Kones Ubefaling gjorde just intet gunstigt Indtryk paa Margrethe; men den Skibbrudne griber efter enhver Planke. „Lad ham da komme ind!“

Pater Augustin blev indladt, og Madamen trak sig med et fortroligt Smil ud af Døren. Der fremkom en Pause, som fra Muukens Side uden Tvivl opstod, fordi han vilde, af den Fangnes Træk, udspejde hendes Caracteer, og som Margrethe benyttede til at anstille sine Betragtninger over den lille sammenkrumpe Geistlige, hvis Blik røbede Livlighed og Aand.

„Er De den Person, som har skrevet disse Linier?“ Han fremtog Margrethes Brev. Da hun havde bejaet Spørgsmaalet, fortalte han hende,

at hiin Skorsteensfeier i Skriftestolen havde leveret ham Papiret.

„De er i flemme Hænder, gode Kone! vedblev han: Men saa gjerne jeg efter Pligt og Kald vilde hjælpe Dem, er det mig dog ifølge særdeles Omstændigheder saare vanskeligt.“

„Hvorledes, min Fader, kan det være Dem vanskeligt? Naar Deres Hjerter følger Religionens Røst, har De jo kun at angive Politiet min lovstridige Fængsling.“

„Saa sagte, saa sagte, min Kjære! Det er en Sag, De ikke kan sætte Dem ind i. Jeg forsikrer Dem ved mit hellige Embede, dette Fruentimmes mer dernede er mægtigere i al sin moralske Udselsked, end De kan forestille Dem.“

„O, ærværdige Fader! For hende indestaar jeg i denne Henseende. Hendes Ugtelse og Urefrygt for Dem er meget stor. Hvo har raadet mig til at adlyde Dem aldeles, og selv sagt, at De vil kunne befrie mig fra min nærværende Ulykke, som hun selv beklager.“

„Gode Kone! De kender endnu ikke Verden fra Skyggesiden. Da jeg modtog Deres Brev nødsagedes jeg, skjøndt en Herrens Tjener, til at foretrække Listens Sti for den aabne Vej. Deres Vertinde ahner ikke og bør ikke ahne, at De har ved egne Bestræbelser skaffet Dem en Befrier. Kun paa den Maade, jeg har omtalt Dem til hende, som om jeg fra høiere Steder og paa mægtige Mænds Befaling, var bleven underrettet om Deres Ophold her, og havde faaet Forholdsregler,

har det lykkedes mig at overlifte den listige Qvinde. Nu har jeg ikke mindre søgt at bringe hendes Fordeel end hendes Frygt ind med i Spillet, og De har Ret i, ei at frygte for hende, men ogsaa i, at vogte Dem for Aabenhjertighed imod hende."

"Ærværdige Fader! svarte Margrethe rørt: Mit Hjerter fyldes med Taknemmelighed. Endelig har jeg fundet et ædelt Menneske efter saa længe at have levet iblandt Affkum af Menneskekjønnets. Her lader Gud opgaae Lys for mig i det skrækeligste Mørke, og han bringer mig det ved sin indviende Tjener!" Syrig kyssede hun Munkens Haand, imedens han med blidt Alvor lagde den anden Haand paa hendes Pande og saae hen for sig, som om han søgte efter Begyndelsen til det, han vilde sige.

Margrethe saae spørgende paa ham.

"Nu vel! tog han endelig Ordet: Jeg kan og vil frelse Dem, arme Ulykkelige. Men jeg har kun eet eneste Tilflugtssted for Dem, det er et Kloster."

"Af, min Fader! Hvilket Tilflugtssted skulde være mig mere velkomment? Kun frygter jeg — o, at denne Bekjendelse ikke maa vende ogsaa Deres Barmhjertighed fra mig — ! Kun frygter jeg, man vil ikke unde mig Fristed inden dets Vægge, fordi jeg — fordi den Religion, i hvilken jeg er undervist — —"

"Vel veed jeg, hvad De vil sige, Barn. Deres Fædrelands Tro er fjetterst. Men i Klosteret vil man ikke spørge Dem om, hvilke Deres Meninger ere, naar De kun iagttager det, der udvortes foredres af Dem. Og jeg nærer det Haab, at De i

Om gang med den oplyste og værdige Priorinde, ved Klosterets ærværdige Skriftestaders Underviisning og ved de Skrifers Benyttelse, som man vil levne Dem, engang og maaskee snart vil med Overbeviisning kaste Dem i Moderkirkens ene saliggjørende Skjød."

"Men hvis dette ikke skeer, inden mit Prøveaar udløber? Vil man da ikke — dog, hvilket Valg! Jeg maa jo modtage Deres menneſſekjærlige Tilbud. Af min ærværdige Fader! Naar rækker De mig Deres hjælpsomme Haand?"

"Om saa Dage seer De mig igjen. Tal ikke til Mad. Luzon eller hendes Damer om, hvad der er forefaldet imellem os. Leve vel, min Datter! Gud oplyse Din Sjæl!"

Den Uro og Betænkelighed, der under Munkens Forslag havde overfaldet Margrethe, adspredte sig snart. Naar han anbefalte hende til Klosterets Foresatte, naar hun der opførte sig med Forsigtighed og anvendte sine Evner og Kundskaber til de Menneſkers Gavn og Fornøielse, blandt hvilke hun ſkulde leve: hvad Grund havde hun da vel til at frygte for atter af dem at udstødes? Og om saa var, saa vilde hun dog erholde Frihed og Hjælp til at vende tilbage til Norge. I diſſe trøſtelige Forestillinger blev hun ſaares ubehagelig afbrudt ved adſkillige Nyſgjerrigheds Viſiter af Huſets ældre og yngre Personale. Imidlertid viſte man hende en gandske anden Opmærksomhed end før, og Margrethe forſtod ſaa ſnildt at benytte det Indtryk, Munkens uforklarlige Bekjendtkab havde gjort paa de Nyſgjerrige, at hun i ſine paa trængende Bevogtere ſnart ſaae afhængige Betjente.

Smidlertid listede sig Dagene hen, og Pater Augustin lod sig ikke see. Margrethe begyndte at blive bange. En Dag meldte den nederdrægtige Kulf sig hos hende. Hun afflog at modtage ham. Og saa Mad. Luzon protesterede, som Margrethe tydeligt hørte, imod hans gjentagne Fordring at blive indladt. Madamens høirøstede Bægning, Kulf's truende Plumphed, gjorde hende fjed af det, og hun aabnede Døren.

„Ja, naar De tillader!“ sagde Madamen høfligt og neiede.

Hvad der af den paafølgende Visite kan interessere os, har Margrethe fortalt i saa Ord. Kulf gjentog sit Forslag med forøgede Grunde og forøget Hefstighed, og lagde endelig til med en lussig og triumpherende Mine:

„Ja min gode Frue eller rettere Jomfru! Jeg begriber nok Aarsagen til Hendes Bægning, og den zirer Hendes Sjæl med nye Indigheder. Men lykkeligviis kan jeg her med Sort paa Hvidt betage Hendes tro Hjerter al Betænkelse ved at blive min lykkelige Ægtesælle. Vel har jeg fra først af vidst, at min dyrebare Ven og Kammerat, Gud være ham naadig! enten han gaaer i Slaveriet eller er faret heden, aldrig har været Hendes Mand; men sagtens kunde jeg begribe, Hun ikke vilde troe mine Ord. See der har jeg lykkeligviis iblandt min gode Vens Papiere fundet et Brev, som giver fuldkommen Oplysning om, hvorledes det hænger sammen med Hendes Ægteskab. Vær saa god, Jomfru! Nu gaaer jeg ud i et Par Grinder. I Aften, naar Hun har overveiet dette Brevs Ind-

hold, og hvad deraf kan følge, tager jeg mig den Frihed at komme igjen paa Frierfodder."

„Udle Løgn af Eders elendige Hoved og Hjerte!" raabte den fornærmede Margrethe, og kastede det overleverede Brev henad Gulvet. Men han gik smilende ud. Brevet, som var skrevet med Krügers Haand paa Engelsk, lød saaledes:

„Min gode Jack! Her er jeg igjen langt om længe. Jeg har gjort en god Overreise — men en endnu bedre Tilbagetour. Thi jeg er i Besiddelse af et Fruentimmer, hvis fortræffelige Sjæl langt mere end hendes vakre Udseende har fængslet for evig mit hidtil ustadige Hjerte. En norsk Pige er bleven min Elskede, og jeg længes efter det Dødsblik, hun skal høre mig gandske til. Kjære Jack! Du veed selv, det er en egen og vanskelig Sag i Eders Land at faae Andre end en vis berømt Grovsmed til at lyse en Betsignelse, uden hvilken min dydige Kjæreste ikke vil bære mit Navn. Du er en tout a fait Karl og har for ageret Præst. Kom nu i Aften ud paa min Sømaage, sæt et velærværdigt Fjæs op og lad Din sorte Kjole børste. Forret saa en smuk Bielse og drik et Glas Toddy paa Brudeparrets Vel. Da Du er en stor Kjeltring, som troer, Andre ere ligesaa gemene som Du, saa slutter jeg denne Begjering saalydende: „Imod denne min Anviisning betaler Undertegnede til Sir Jack Sumpring 20 Lst., hvilke tyve Pund ved Overleverelsen strax efter den ovenfor begjerte Tjeneste blive ham udbetalte."

Med et harmfuldt Smil lød Margrethe disse Linier igjennem, og beundrede Graveur Poppes Gave at kunne efterskrive enhver Haand.

„Det er anden Gang jeg faaer Leilighed til at benytte min stakkels Krügers kloge Fortrolighed!“ tænkte Margrethe ved sig selv og trykkede af en Citron en Draabe paa Navnet. Krüger, som naturligtvis ikke kunde have Tillid til sine Kammerater, havde i deres bedre Dage betroet Margrethe et Middel, hvorved hun kunde undgaae, nogen sinde at skuffes ved Breve med hans Haandskrift. Ingen uden hun var i Besiddelse, det vidste hun, af den Hemmelighed, at en vis Streg i hans Navnetræk var skrevet med et chymist Blæk, der modstaaer Syren. Forbauset ved et uventet Resultat, anvendte Margrethe endnu nogle Undersøgelser, der snart paa det Fuldkomneste overtlydede hende om, at Brevet og den indfrieede Unviiisning virkelig var skrevet af Krüger. Med et smerteligt Suk foldede hun Papiret sammen, og en bitter Taare svulmede i hendes Die. Hvor tungt at være skuffet af Den, vi elske! Vel sølte den uskyldige Margrethe sig ikke nedværdiget ved Følgerne af et hende uvitterligt Bedragerie; vel kunde denne Opdagelse ikke lettelig have Indvirkning paa hendes Fremtid, men maatte i et tænkeligt Tilfælde endog befrie hende fra at være forpligtet til at dele en Forbryders Skjænsel. Men dog var det en saare smertelig Opdagelse, og den voldte hende søvnløse Nætter. At den ikke kunde tjene Rulf til Godeel, lader sig let gjette. Med Foragt blev han atter afviiist og beroligede sig med, at den uventede Opdagelse vilde have Tid at gjære ud.

Endelig en Aften silde traadte Munkén ind i Margrethes Kammer. Der var noget høist alvorligt, noget Bydende i hans hele Væsen. Med

frygtssom Stemme spurgte Margrethe, hvad hun maatte vente af hans Forsorg. Med faderlig Mine lagde han Haanden paa hendes Pande og syntes at bede.

„Margrethe Biel! begyndte han: Har I Tillid til den Herrens Tjener, der staaer foran Eder?”

„Ja, Erværdige!” bødede Margrethes Svar.

„Vil I høitideligen love ved de Sandheder, der ere saavel Retroende som Kjettere hellige, at overlade Eder til mig?”

„Under Forudsætning — ” stammede hun.

„Under Forudsætning, afbrød Munken barsk, at I troer at have En af Kirkens Indviede for Eder.” — Mildere vedblev han. „Vil I sværge, føieligen at underkaste Eder de Ceremonier, der i denne Nat skulle blive Eder paalagte, uden Indvending — og derefter, naar man bringer Eder i et Klosters hellige Asyl, for Ingen uden Eders Abbedisse og Skriftefader at omtale Eders hidtilhavte Navn, Eders Fædreland og tidligere Omgivelser — men i Eet og Alt adlyde Klosterets Forskrifter?”

Halv ude af sig selv aflagde Margrethe dette besynderlige Løfte, og nu ringede Munken. Madame Luzon onfsavnede den forvirrede Margrethe og ledsagede hende med sagte Trin ud til Gaden, hvor hun steg ind i en lukket Vogn. Pateren satte sig ved hendes Side. Gjerne havde hun talt til ham; thi hendes sammenpressede Bryst trængte til Meddelelse. Men den ujevne Vej tilod ingen Samtale, og Pater Augustin iagttog

desuden en saa hemmelighedsfuld Taushed, at Margrethe ikke vovede at overdøve Hjulenes Raslen. Her have vi et Par Blade at udskrive.

„Befymring og Forventning havde i Forening med Mangel paa Næring slappet mine Kræfter. Jeg havde uden tvivl sovet en Timestid, da Vognen holdt. „Kom Dit Løste ihu, min Datter, og frygt ikke!“ hvisttede Munken, idet han ledte mig fra Vognen gennem en mørk Gang ind i et lidet Kapel, hvor der brændte en svag Lampe. Han førte mig hen til en Lænestol og forlod mig. En ubefrivelig Angst betog mig. Det Spørgsmaal, hvad alt dette skulde betyde, opkastede sig uophørligt for min forvirrede Tænkraft. Da lod udenfor mit Værelse en Støi som af en indtrædende Skare. Et Orgel begyndte at bruse. Dets herlige Toner gjorde et quægende Indtryk paa mig. Jeg reiste mig og stakke begjerlig min Tørst i et Væger Vand, der stod paa et lidet Bord. Nu begyndte en Messe, der atter afbrødes af Vocalmusik. „Men hvi forsage? Du har jo ingen Aarsag til Frygt! Du er barnagtig, Margrethe!“ tilraabte jeg mig selv, og vaskede med samlet Mod hen til Kapeldøren. I det samme gik den op; et Par Gruentimmer kastede hurtigere, end jeg kunde aande, en viid Kappe og et langt Slør om mig. Da styrte et Gruentimmer, ligedan iført som jeg var, ind, trykkede mig hulkende i sine Arme, men blev ligesaa heftig revet bort, idet man stød mig ud af Kapellet. Et Lyshav straalte blændende omkring mig; jeg kunde ikke igjennem Sløret see andet end Lys. Vævende stod jeg, støttet af beslorede Damer. Messen begyndte igjen; og under en Tilstand, der ikke lod megen Besindelse tilbage, hørte jeg Sang og Orgeltoner. Da jeg kom til mig selv igjen, sad jeg atter i det lille Kapel, omringet af deeltagende Konner. Man

gav mig Vin at styrke mig paa, og nu traadte en Døds-
 beskæbning hen til mig, kyskede mig paa Panden, og
 spurgte med en ubehagelig grov Røst: „Troer De, min
 Søster, at De nu kan reise Dem?“ Jeg anstrængede
 mine faa Kræfter, og man ledte mig atter ud igjennem
 Døren ind i den temmelig store Kirke, og igjennem høv-
 vede Gange til en smukt oplyst Sal.

„Vi ville være allene!“ lød atter den høie Dames
 Røst, og de nysgjerrigt Indtrædende vege tilbage. „Staf-
 fels, forstrækkede Lam!“ sagde Damen med al den Vens-
 lighed, hun kunde lægge i sin Stemme, idet hun drak et
 Glas Vin og bød mig tage for mig af de indbydende
 Retter. Snart overvandt Hungeren min piinlige Angst,
 og med et venligt Smil saae hun paa min Appetit.

„Madame! sagde jeg endelig, i det jeg reiste mig
 og vilde kaste mig for hendes Fødder, hvilket hun for-
 hindrede: Madame! Vær vis paa min grændseløse
 Taknemmelighed for den Gunst, De har bevist en Ulyk-
 kelig. Men tilgiv mig ogsaa, om jeg vover at bede om
 Forklaring over Alt, hvad mine veldædige Bestiire have
 foretaget med mig. Deres Naade er udentvivel Klostre-
 rers høie Abbedisse?“

„Saaledes er det, min Søster! svarte hun med
 Høihed: Du omfavnes her af moderlige Arme. Him-
 len har ved den fromme Pater Augustin og min
 Ringighed behaget at drage Dig ud af den elendige
 Verdens Hvirvler og lede Dig ind i denne Forhavn
 til Evigheden.“

„Erværdige Frue! vedblev jeg modigere: Man
 har da gudhedsfuld optaget mig som Lægesøster i dette
 hellige Huus?“

„Ikke blot saaledes, min Søster; man har efter Himlens Villie optaget Dig aldeles i Nøisighedens Tempe-
 vel. Glød Dig ved Navnet Søster og Moder, kjære
 Ursula! Thi saaledes nærne vi Dig herester. Lad
 Forglemmelse hvile over det Forbigangne; efter det Løfte
 Du nys aflagde for Herrens Alter — “

„Min Moder! Jeg har intet Løfte aflagt.“

„Forbavne! Dog, Du veed ikke, hvad Du siger.
 Du har modtaget Gløret. Dine Lidelser, Dine Dyder,
 Dine Sjelsgaver have erhvervet Dig et stort Akenodie.“

„Dyrebare Frue! Om jeg saa skal paadrage mig
 Deres Brede, om jeg saa skal udsætte mig for at udstø-
 des i den mørke Nat: jeg maa afbryde Dem med den
 Erklæring, at her finder en Bildfarelse Sted. Jeg kan
 ikke være Nonne; jeg kan ikke være Den, De anseer mig
 for; jeg er — tilgiv om jeg imod Vidende og Villie
 har besmittet det Helligste! — Jeg er Protestant.“

„Og protesterer, hører jeg, efter Kjetterses Viis!
 Nei, min gode Ursula, enten er Du ethalvsnarlig Dyr,
 som jeg skal vide at tæmme, eller Du er et jammerligt
 Gaar, som maa bindes til Krybben. Siig mig, hvilken
 af Delene skal jeg antage.“

„Lad De mig være Gaaret, Madame! svarte jeg
 med tungen Gatning: De vil da ikke nægte den fuld-
 kommen Uvidende den Oplysning, hun anraaber Dem
 om.“

„Nu, hvad vil Du vide?“ spurgte hun utaal-
 modig.

Nu bød hun mig sidde hos hende paa Sophaen og
 forklarede mig med saa Ord, at jeg, uden Hensyn paa
 min Religion og uden Prøveaar, var indviet til Nonne-
 Kæsten, meente hun, vilde give sig af sig selv. Jeg

var, atter ved Himlens Forsorg, traadt Istedet for et Stak-
kels, forvildet Verdensbarn, der foretrak Jorden for Him-
len, og efter et i et sjernt Kloster udholdt Prøveaar ved
særdeles Omstændigheder havde af hendes Familie været
bestemt til i dette Kloster at henleve sine Dage.

Det var disse Menneffers Letsindeghed, det var
Priorindens skammelige Svig imod Gød og Kirke, som
indgjød mig Alsty og Forsærdelse. For min Person,
jeg, som Intet havde at tabe, behøvede jeg ikke egent-
lig at skjælve. Vel havde jeg omvevlet Fængsel; men
hvilken Omvevling! Imidlertid, skjøndt jeg dengang al-
deles ikke var religiøs, ligesom jeg ogsaa i Religions-
sager var høist uvidende, ængstedes jeg dog ved den
Tanke, her med Mund og Haand at maatte udøve
Forskrifterne af en Religion, som jeg ikke bekjendte mig
til. Men Abbedissen deels beroligede min Samvittig-
hed med Udsigten til snart at erholde en bedre Kundskab
om en Religion, som jeg kun behøvede at lære at kjen-
de for deri at finde Sandheden og Livet, deels styrkede
min forsagte Vægring ved de alvorligste Trusler. Taus-
hed og Forsigtighed i Omgang med Konnerne var den
første og sidste Formaning. Og nu ringede hun, og mi-
ne nye Søstre traadte ind.

Da jeg, udmattet af Sjæls og Legems Anstrængelse,
nedsank paa mit haarde Læie i min eensomme Celle, om-
favneede Sønnen mig velgjørende og aandede No over
mine Lemmer. Jeg vaagnede først langt ud paa For-
middagen, og længe gisglede det Forbigangne for min
forvirrede Phantasie. Jeg klædte mig med nogen Be-
vægelse paa i den fuldstændige Nonnedragt, der var lagt
hen ved min Seng, og traadte med frygtsomme Trin ud
af Cellen. Abbedissen mødte mig paa Gangen med et

venligt: „Sysoverste! Saaledes maa det ikke gaae Dig herefter. Kom nu ind i Refectoriet og tag Frokost.“

Vistnok vare mine Søstre meget nysgjerrige og meget paastrængende; men deres Mangel paa Dannelsen, deres Hedsommelige Sniksnak og fremfor Alt deres i en hoi Grad fordærvede Sæder, gjorde mig Abbedissens Forbud let, ikke at fortroe mig til Nogen af dem. Snart lærte jeg at kende dette Fromhed og Gudsdyrkelse indviende Paulun i en affhyværdig Skikkelse. Her fandt Forbindelser Sted imellem disse Ulykkelige, som maatte optræde ethvert Menneſke med Følelse for Dyd og Sædelighed. Abbedissen var ikke meget bedre end de øvrige Nonner. Da jeg følte mig snart midt i et roligt, af ingen udvortes Storme forstyrret, yppigt Liv, ligesaa utilfreds, som da jeg befandt mig i mine forrige Fængsler. Ingen kunde lide mig; især var Abbedissen fortrydelig paa mig. Søstrene kaldte mig den hellige Ursula, og Abbedissen den hovmodige Dame. Klosterets Skriftefader, langt fra at undervise eller opmuntre mig, paalagde mig idelig Poenitentser, der vare ligesaa taabelige som han selv. Endelig vaagne de jeg efter et langt Halvaar til en fornyet Tilværelse. Klosteret havde et ikke ubetydeligt Bibliothek, der vel her var deponeret, men dog efter sin Bestemmelse skulde tjene ogsaa de omliggende Klostre og Egnens Geistlige til Nytte. I mangfoldige Aar havde Bibliotheket hvilet under et tykt Støvdække, da en nylig ansat virksom Biskop besluttede at drage det frem efter dets Bestemmelse. Abbedissen, der med en Drages Iver rugede over Klosterets Skatte, og var nidkjær over dets Rættigheder, vilde slet ikke finde sig i, at nogen Geistlig skulde beherske en Deel af hendes Rige. Hun opstillede derfor det Spørgsmaal, om nogen af Søstrene torde paatage sig at bringe Bogsamlingen i Orden, forfatte Catalog over den og foreslaae Udlaanet. Jeg røbmiede stærkt af in-

derlig Længsel efter at blive den Lykkelige, og der var sandelig Ingen, som misundte mig det Hverv, der nu blev mig givet.

Fra nu af arbejdede jeg utrættelig i mit Kalb som Bibliothekarinde, ligegyldig ved Nonnernes Spotteord. Hele Dagen sad jeg over mine Skatte. Desværre vare de fleste ikke for mig. Dersom du dog kunde Latin! sukkede jeg saa ofte, naar jeg affkrev Titelen paa en af Kirkesædrene eller vel ogsaa paa en profan Bog. Det maatte dog være muligt at lære det, meente jeg og lagde strax Haand paa Bærket. Jeg tog da en latinist og en fransk Bibel og lagde dem ved Siden; og inden jeg, sammenlignende Begge, havde arbejdet mig igjennem Matthæus, mærkede jeg, det lod sig gjøre. I nogle Aar læste jeg det hele nye Testamente paa Latin, og nu læste jeg med Lethed enhver Bog i dette Sprog, uden nogenfinde at have havt en Sproglære i mine Hænder. Da var jeg forsonet med mit Klosterliv. En herlig Tid aabnede sig for mig. Med Iver grandfæde jeg den hellige Skrift, og visnok blev jeg hverken Catholik eller Lutheraner, men den evangelist-christelige Religion, uden anden Fordreielse end den, der maatte være Følge af min egen menneffelige Svaghed i Forstanden, blev min skjønne Eiendom. Kirkesædrene læste jeg ogsaa; men jeg var for meget vant til Landsfrihed, til at de kunde omfløre mig med deres mystiske Taager. Iblandt tog jeg ogsaa Classikerne fat; Cicero's Taler, thi hans philosophiske Bærker forstod jeg ikke, Livius, og iblandt Digterne Ovid, fandt jeg stor Behag i. Horats var mig for svær i Oderne, for smudsig i Satirerne, og ikke underholdende nok i Brevene. Sallusts maaskee lidt affecterende Archaismen behagede mig overmaade, og jeg declamerede høit de elegante Taler, der hos ham forekomme. En Besynderlighed maa jeg nedskrive; jeg vænnede mig, uden at tænke derpaa, til at udtale

Latinen hverken efter den franske eller norske Sprogbrug, men, som om Ordene vare engelske. Denne Udtale kom mig en Dag paa en egen Maade tilpas. Vi havde Besøg af en fransk Abbe, der fulgte en irelandsk Geistlig. I Bibliotheket begyndte begge Herrer en latinsk Samtale, men som hvert Øieblik gik istaa, fordi de ikke kjendte hinandens Udtale. Temmelig kjækt lagde jeg et Ord med i Lauget, og til Begges Forbauselse baade forklarede den Enes Ord for den Anden og snakkede selv med — om just ikke med Færdighed, som jeg da umuligt kunde have, saa dog vel saa correct som idetmindste Abbeén. — Denne Visite havde overordentlige Følger for mig. De Reisende udbasunede min Emule Lærdom; vor Biskop skrev mig et forbindtligt Brev til paa Latin, hvilket jeg vovede at besvare i samme Sprog. Jeg blev da Klosterets lille Underværk, og Fru Abbedissen, stolt af at have et saadant Alenodie, overrøste mig med Smigrerie og Maade. Alle de andre Nonner fulgte hendes Exempel, og jeg vidste ikke et Ord deraf, førend jeg saae mig i Besiddelse af en uindskrænket Agtelse baade inden vore fire Vægge og udenfor i den geistlige Verden. Hvor snart hænger dog Mennesket fast igjen ved det Verdslige! Vi forlode det mestendeels kun, fordi det forlader os. Nu blev jeg et andet Menneske. Livlig, munter, ja endog forsængelig af mit Udvoortes, som under Klosterets Ly og mine skjønne Beskæftigelser havde opblomsiret — vel til en høflig Afters, men dog til en ret vakker Afters."

Her slipper Margrethes Manuscript, og enkelte Noticer sætte mig kun istand til med Nøie og nogen Uvisshed at søge hen til den næste Dage, der vil tilbyde sig. Iblandt de Spørgsmaale, jeg forgjæves har søgt at finde Svar paa, er Maaden,

hvorpå hun var kommen i Besiddelse af en kostbar Ring, som vi ved en senere Leilighed komme til at emtale; og som hun altid bar. Da det siden oplystes, at denne Ring kom fra hiin ubekjendte Dame, som i Kapellet kaldte hende sin Befrierinde; gjør jeg den Slutning, at Denne har i det Dødsblik, hun omsåvnede Margrethe, sat Ringen paa den Bedøvedes Finger. At Margrethe under sit lange Ophold i Klosteret og sit kun lidet afhængige Forhold til Abbedissen har søgt at skaffe sig Oplysning om den Katastrophe, ved hvilken hun blev Monne: det er mere end sandsynligt. Men enten har Abbedissen i denne Henseende viist haardnakket Konsekvens, eller hun har mulig selv kun været lidet underrettet om den Person, der ved en snedig Complot bristedes ud af Klosterets Gavn.

Soster Ursulas hæderlige Ry udbredte sig stedse videre, og hun nød de meest smigrende Beviser paa Agtelse. Om trent sex Aar henrandt inden de hellige Mure, og Margrethe nærmede sig sit ni og tyvende eller tredivte Aar, da Abbedissen begyndte at skranke, og efter et Par Maanedes Sygellighed gik hjem til sine Fædre. Paa den første Efterretning om Abbedissens Død overdroge Klosterets Forfattede Margrethe indtil videre denne Plads og tilmeldte hende, at de havde isinde at foreslaae hende, som den i enhver Henseende Værdigste, til hiin anseelige Post.

„Jeg blev heftig bevæget ved dette glimrende Tilbud, (Priver Margrethe) men min Bevægelse var ikke blandet med Glæde. Jeg udbad mig en Samtale med vor ærværdige Biskop, hvilken han lovede mig in-

den kort Tid. Jo mere jeg i de følgende Dage overveiede Sagen, desto flere Betænkkeligheder fandt jeg ved at antage Tilbudet. Min Samvittighed forbød mig ved en frivillig Handling at gøre mig skyldig i en Brøde, som hidtil kun hvilede paa dem, der havde bragt mig i Klosteret. Saasnart den gamle, vakre Biskop havde indfundet sig og med en næsten ærbødig Venlighed sat sig i Lænestolen ved min Side, tog jeg Ordet, og, efter først at have erholdt hans kirkelige Fritagelse fra mit Løbsløb, fortalte jeg ham min Historie uden ringeste Forbeholdenhed. Den Gamle blev meget rystet. Brøde og Forsærdelse malede sig i hans herlige Ansigt; ofte slog han Hænderne sammen over sit Hoved, og Rodme afveirlede med Blegthed paa hans Kinder. Jeg havde neppe Mod til at fuldende; men, naar Tungen nægtede ham sin Tjeneste, vinkede han, at jeg skulde fortsætte."

"Affhyeligt, forfærdeligt! udbragte han endelig, da jeg var færdig: Hvilken Handlemaade af Mennesker, hvem Kirkens dyrebare Sag har været betroet! De, Madame, er bleven skammelig bedragen; men hvad er dette imod den Besmittelse, der er tilføjet Religionen og Kirken? — Ja, min oprigtige Datter! Her er vel Intet at betænke sig paa! Jeg gjør Dem ingen Bebreidelse, fordi De af Mennesker frygt har tiet i disse Aar, hvori der dog oftere gaves Dem Leilighed til at friste for mig eller en anden retskaffen Geistlig. Klosterets foragtelige Skriftefader skal bøde for sin og for Deres Synd. Augustin og den ulykkelige Abbedisse staae for en høiere Domstol. Vi skulle vel Begge engang gysende høre deres Dom for den Alvældiges Stol." — Da han havde fattet sig noget, tog han min Haand og saae paa mig med et sjælsuldt Blik, hvori klare Taarer speilede sig. — "Men, Ursula, Mærket her, bør jeg sige; jeg seer en herlig Udgang fra disse Forvildelser. Gud har givet

Dem en klar Forstand; og en riig Nidbe til Kundskab har han i disse Aar aabnet for Dem. Næppe tør jeg tvivle paa, at De er idetmindste saare nær ved at have indseet de Bildfarelser, i hvilke De er bleven opdragen. Kast Dem i den eneste sande Troes Skød; aflæg, efter moden Overveielse, hemmelig for mig, Herrens ringe Medskab, Deres Betsjendelse, at De vil leve og døe en troende Catholik, aflæg urvungen hemmelig for mig det Løfte, man nedrigen lob en Graftalder udsige for Dem, og uden at forarge Verden ved unyttig Oplysninger om det Ulykkelige, der har været begaaet, skal De prydes her med den Værdighed, Kirken vil skænke Deres Dyder, og hisset med den Krands, som er henlagt for de Retfærdige! Lie, min Datter! Nu maa Du Intet svare, hverken et Ja eller et Nei. Jeg er ingen fanatistisk Præst — og heller ingen letsinbig Indifferentist. Jeg gaaer nu. Der skal strax søies Anstalter til, at De ved Overdragelse af en Dem passende boglig Forretning bliver befriet fra en Tjeneste, som under disse Omstændigheder og efter denne Betsjendelse vilde vælte Stene paa Deres og min Samvittighed for hver Dag, den vedvarede. Om fire Uger venter jeg Deres Svar." Han lagde med ufrømtet Fromhed begge Hænder paa m'n Pande og forlod Bærelset.

Hvad jeg har skrevet, er ikke indgivet af Phantasie eller en fri Omskrivning af Oldingens livlige Tale. Min Hukommelse har bevaret mig den hele Scene."

Det er os ukjært, at Margrethe ikke her har fortsat sin Autobiographie med samme Fuldstændighed. Men desværre finde vi ikke et Ord til umiddelbar Fortsættelse. Om hun har vaklet i sin Beslutning, om hun har vakst Biskoppens Uvillie ved et

Affslag, der sikkert maatte smerte ham, derom tie hendes Blade. Rimeligviis har Biskoppen, efter at have erholdt et afflaaende Svar fra Margrethe, fremsat Sagens rette Sammenhæng for Hs. Vel- lighed, der under passende Prætext har løst Mar- grethe fra hendes Klosterløfte. En Conjectur, jeg paa dette Sted tillader mig, er den Formodning, at Biskoppen havde sørget ikke mindre for den usty- lige Forladtes Kaar, end for det udvortes Skin, og at han havde skaffet hende den anseelige Liv- rente, hun omtaler, og maaskee ogsaa den Post som Gouvernante hos Baron Desmouil, om hvilken vi ikke lettere kunne komme til at fortælle, end ved at affkrive et Brev fra hendes Haand, der, uvidt af hvad Grund, fandtes uassendt, uden Underskrift og — til al Fortræd — uden Datum.

„Bort Bekjendtskab var fortere, min Kjære, end at jeg skulde kunne fremsætte mig ethvert af Deres indtagende Ansigtstræk; men det var af en saadan indre Nummelighed *), saa det tillod mig fuldkommen at beskue Deres indre Væsen. Jeg kender Dem; det er: jeg elsker Dem. De Gamle havde en Gud, som de kaldte Anteros. Er det saa, at jeg tør smigre mig med at nyde hans Gunst? Nu, jeg er ikke ung og elskværdig; Erfarenhed er en dyr Lærerinde; hun tager sig betalt, ei allene i vore Lidelser, men ogsaa i vore behagelige Egenstæ- ber. Og dog banker mit Hjerter ved Haabet om, at jeg vandt min elskværdige Adelaides Benskab saaledes, som hun stedse vil være i Besiddelse af

*) Texten er her uoversættelig.

mit. Vi berlede Fortrolighed, min Bedste, i de faa Timer, der saae os sammen. Vore Hjerter udtømte sig. Ak, hvilken Lyksalighed har jeg siden sik! Jeg er nu aldrig mere allene; thi mit Jeg er med de Begivenheder, der danne dets Udvikling, overført i Dem. Jeg har lovet Dem Efterretninger fra mig om mine nærværende Omgivelser. Her ere de. Hr. Baron Desmouil, den Ældre, er en behagelig Mand. Skade, at han, uagtet sine flette Finantser, fordyber sig i en Mængde undværlige Udgifter. Den Glands, der omflyder dette Huus, blænder mine Øine, som nu saalænge have nydt et dæmrende Lys, sparsomt indladt igjennem Klosterets malede Ruder. De veed, jeg frygtede for Spørgsmaal om mit tidligere Liv, om min Religion. Ak, min Bedste! Spørgsmaal, der ikke lade vente paa Svar, men sluttes, for at give Plads til nye, ere trættende, ikke besværende *). Og hvor man bekjender sig til ingen Religion, falder aldrig den Tanke ind: bekjender min Nabo sig til en? Hr. Desmouil overfører mig med Artigheder og, efter det jeg hør troe, mener dem ogsaa. Maatte jeg kun fritages fra at være med i de glimrende Soirées, hvortil jeg føler mig saa lidet skikket, uagtet man behager at forsikre mig om det Modsatte. Om min Eleve, min lille, fortryllende Emilie, tænkte jeg, da vi talte om skriftlige Meddelelser, at jeg især skulde have Meget at fortælle Dem. Men, hvorledes sige det? Uagtet hendes hele fortryllende

*) Oversættelsen formaaer ikke at gengive Originalens Farvespil.

Ynde, der bedøver Mændene og tiltrækker Qvinderne, har jeg intet Bist at sige. Dyden er ikke Sum af en vis Mængde Dyder eller Caracteren af hundrede characteristiske Træk. Det er en underlig Modsigelse, og skulde den oversføres i Philosophernes Sprog, kom det til at hedde absurd nok: det Hele er ikke liigt sine Dele. Min Plan for Emilies Dannelse er udkastet; men, som jeg engang i mine Sømandsdage vilde udtrykt mig, Fortoningen er ikke Land. Gud give mig Kraft til at udvirke noget ret Godt af det meget Gode! Hr. Desmouil, den Yngre! Min kjæreste Adelaide, hvad skal jeg sige Dem? De har Ret i at sige, at han er meget elskværdig. Han er i mine Øine en fuldkommen Mand. Ikke havde jeg troet, at mit Hjerte endnu engang skulde kunne overraskes af en Følelse, som er saa farlig for vor Rolighed. Men da jeg nu engang har sat mig for at være fuldkommen oprigtig imod min Adelaide, saa modtag her Offeret af min Oprigtighed i Tilstaaelsen af min Svaghed. Det er denne Svaghed, som gjør den unge Pige guddommelig, og den gamle — nu vel, jeg er en saadan — latterlig eller dog ynkværdig. Det er udsagt, De veed det, — jeg elsker ham."

Charles Desmouil var en ung Mand paa henved fem og tyve Aar og et af de fortræffeligste unge Mennesker, der nogensinde har siddet for en Caracteertegners Pensel. Deels have vi ingen Ret til at tilegne os en saadan Pensel; deels overholde vi samvittighedsfuld den fra først af ved denne Biographie tagne Bestemmelse, ei at blande poetiske Skildringer med den alvorlig overtagne Pligt, at

udbringe et Heelt af de for os lagte Papirer. Det være os derfor nok, om den unge Baron at melde de os bekjendte Omstændigheder, at han forenede de meest udmærkede Sjels- og Legemsfortrin med en omhyggelig Opdragelse, hvis nærmere Maal vel var at gjøre ham til en duelig Godseier, men hvis fjernere faldt sammen med det værdigste for et Menneske, — fremdeles at han med Hensyn til begge Maal havde reist meget i Engelland og var — nylig førend Margrethes Ankomst til Faderens Godser — kommen tilbage, beriget med Kundskaber, med Leveviisdom, og med et Ideal af Qvinders værd, som han hidtil ei havde seet realiseret.

Margrethe Biel maatte vække enhver opmærksom Jagttagers udeelte Interessse; men paa en ung Mand som Desmouil maatte hun nødvendigviis indgribe dybt i Sjelen. Fordringsløs og af overveiende Kraft, — høist qvindelig, mindre ved Tilværelse end ved Besiddelse af Sands for det Rette, — yndefuld i enhver Bevægelse, mindre ved Legemets end ved Sjelen Alder; fast i ethvert Forhold, fordi Erfarenhed gjorde hende intet fremmed, — — dog, hvi skal jeg fordærve det Billede, den opmærksomme Læser af Begivenhedernes Gang vil have gjort sig af Margrethe? Charles Desmouil elskede hende, da han havde lært at kjende den rige, skønne Sjel i det tækkelige Legeme. Han hengav sig, uden at vide det, til en Lidenstabs, som saa vel indhyllede sig i Opmærksomheds, Agtelses og Venskabs Dragt, idet den, derom har Brevet fra Margrethe givet Bink, ei fandt Modstand. — Snart vare disse ualmindelige Sjele sammensmeltede i den samme Fortrolighed, som ikke veed af

Roketteriets Kunst, men hvori Enhver søger sit bedre Selv og ikke begjærer Andet end at kunne meddele. Margrethe havde det lyseste Blik af disse To over deres Forhold; men var Blikket ogsaa hos hende klarest, hendes Følelser vare tillige de stærkeste; hun havde saaledes den svageste Villie til Modstand, ligesom han den svageste Ene til Forsigtighed. Længe — et Aar sikkert — vidste de at omslynge hinanden med saadanne Kjærlighedsbrande, som Urania vinder med Blikket imod Himlen. Uvilligen saarede de af den jordiske Gudoms Torne, da det var for seent at afløse Rosenbaandene. Charles troede at burde bringe deres inderlige Forhold paa det Reue ved uforbeholdent at berøre det i en fortrolig Samtale med den elskte værdige Veninde. O, det var som at løfte Claret fra Gudinden i Gais!

„Bedre, at vi havde ladet denne Samtale været udsat til, o til den fjerneste Tid! sukkede Margrethe, idet hun skjulte sit taarevædede Ansyn ved Bennens Varm: Vi vidste, hvormegret vi vare hinanden; men det burde ei været omtalt.“

„Det er omtalt, det er udtalt, Margrethe! svarte Charles og pressede hendes Haand mod sine brændende Læber: Men hvorfor angre derpaa? Du er min Psyche! Vi være det for hinanden, vi nu ere! Livets Fordringer forbyde os at haabe en anden Forening for dette Liv. Men det forbyder os ei, at vi udelukke enhver fremmed Forbindelse fra at fjærne vore Hjerter.“

„Af Charles! svarte Margrethe: Saaledes tørde jeg hengive mig til Dig; saa tør Du det

ikke. Verden, Din Familie, har andre Fordringer paa Dig. Drøm ikke om et Forhold, som dog ikke i Tiden vil kunne tilfredsstille Dig. Nei, min Ven; enten maae vi med gjensidig Kraft overrive disse Kjære Vaand, eller Du nøder mig til atter at kaste mig ud i Verdens voldsomme Dde."

"De taler besynderligt, kjære Margrethe! svarte Baronen mørk, og saae ned for sig: Hvad Verden og min Familie med Ret kan forlange af mig, det er jeg villig at ofre. Som Gudsseier, som Adelsmand, som vordende Pair skal jeg leve for Staten og mine Pligter; har jeg derfor ikke Lov at trykke det Bæsen op til mit ærlige Hjerter, naar hverken Verden eller Familien kræver min Nærvarrelse, det Bæsen, som opfylder min Sjæl med sin Elskværdighed?"

"Deres kunstige Omsvøb røber vel, hvor langt De er fra at tilfredsstille Dem selv, kjære Charles. De kunde sparet mig for at sige det: De maa gifte Dem, gifte Dem med en Pige, der kan give Dem Lige for Lige."

"Du nævner det, Margrethe! Lige for Lige! Hvem uden Du kan give Lige for Lige?"

"Kjære Ven! Ingen Romanvendinger! De forstaaer mig meget vel; og De erkjender ligesaavel selv, hvormegen Ret jeg har. Verden forlanger Andet af Dem, end at De skulde svæve i et platonisk Engleforhold; og, siden jeg er en Vebertig, har jeg i dette Dieblisk Mod til, i hvor uqvindeligt det lyder, at sige Dem: ogsaa det reneeste Forhold imellem en fyrig Mand og en følende Kvinde lader sig ikke vedligeholde i overjordisk Æther. Du

bliver vred, Charles! Nu vel, jeg har fortjent det, men jeg angreer ikke min Oprigtighed."

Og dog, bittert smertede den hende; mangen Taare udpressede Erindringen om denne Scene af hendes Dine, naar hun i sit eensomme Kammer lod sine Tanker og Følelser frit Løb. Med voldsom Haand havde hun i den ædlest Hensigt afsværet paa den eneste mulige Maade Baandet imellem dem. Dog var det ikke overrevet. Charles elskede hende ikke mindre; men han frygtede hende, frygtede hendes uskaansomme Sandhedsprog; og han fjernede sig, som hun fra ham.

Nogen Tid var vel hengaaet efter denne Samtale, hvis Hovedtræk vi have fundet for os, da Baron Desmouil den Ældre gjorde Margrethe, som gandske besad hans fortrolige Agtelse, bekendt med en allerede indledet Plan til at forbinde Charles med den rige Demoiselle Lincourt, hvis anseelige Familie og fortræffelige Egenstaber gjorde hende til et meget ønskeligt Partie. Margrethe skiftede Farve; denne Lincourt var netop hendes eneste, elskelige Veninde, Adelaide. Men vant til at beherske sig selv, yttrede hun sit oprigtige Bifald til en saa passende Forbindelse, og lovede at skrive et forberedende Brev til sin Veninde. Endnu vidste ei engang Charles, hvad der var ham bestemt, men Faderen nærede ingen Tvivl om hans Samtykke.

Det Brev Margrethe skrev til Adelaide, vilde vi gjerne have seet. Selv omtaler hun det med Erkjendelse af dets Værd. „Som Opgave for Forstanden, siger hun: var det svært, thi Adelaide kjendte mit Forhold til Charles; som Opgave for Hjertet — kan jeg ikke give det Prædicat."

Margrethe havde intet Dieblif opsat at skrive; men at bortsende Brevet tog hun viseligen i Betænkning, førend Brudgommen var bunden. Og her havde Desmouil den Ældre mærkeligen forregnet sig. Charles vægrede sig paa det bestemteste, og udholdt modig alle de Storme, Faderens Bønner, Forestillinger, Vrede, Fortrydelse, virkelige Sorg opvakte, — og Margrethes hele Batterie af Overtalelser. Herved var intet at gøre, uagtet Faderen havde bragt sig selv i den pinligste Forlegenhed ved sine allerede gjorte Skridt henimod den Lincourtske Familie. Charles tilstod Margrethe, at Adelaïde havde gjort et behageligt Indtryk paa ham, og at, dersom han ikke havde lært Margrethe at kjende, vilde hans Hjerte have foretrukket Mademoiselle Lincourt for ethvert andet Fruentimmer.

En eneste Hovedtanke bestjefstigede nu vor Helteinde: at komme bort fra et Sted, hvor hendes Nærværelse var til Skade for en heel Families Rolighed og Tilfredshed, og hvor hun under disse Forhold ikke længere kunde befinde sig vel. Hendes Hensigt var at vælge den første sandsynlige Anledning til at gøre en Reise nærmere henimod Havet. Derfra vilde hun da skrive til Familien og særskilt til Charles. Paa sig selv tænkte hun ikke mere. Resignation var en af Margrethes længst tilkæmpede Dyder.

Imedens Familiens ældre Medlemmer droges sammen og frastødtes ved deres forskjellige Planer, Ønsker, Tilbøieligheder ic. — havde den smukke, lille Emilie mere end sædvanlig Leilighed til at leve à son aise. Neppe endnu over Barnealderen, var

hun ved Romanlæsning, ved Emigrerier, ved den tidlige Besiddelse af qvindelige Færdigheder, saasom Spil og Sang, kommen ind i en Sphære, hvori saamange elskværdige Piger med langt større Fasthed og Erfaring forvildes og forvikles. Den vide Kreds af omboende Adel og de mange selvstabelige Foreninger, der især imellem den yngre Slægt fandt Sted, gav Margrethe Meget at passe paa, imens hun endnu selv havde Landsfrihed nok til at iagttage. Hvo vil vel udlægge hende ilde, at hun i den følgende Tid havde mindre Mod til med Noisagtighed at udføre en stakkels Gouvernantes forhadte Oppasserembede hos en egenfindig og forvildet ung Pige, som maastee kun imod hende stedse erindrer, at Papa var Baron?

En Aften skulde der være Theecirkel hos en ung, munter Enke, en liden Mål fra Baronens Gods. Madame de Biel (jeg veed ikke om vi have haft Leilighed til at nævne hende før saaledes, som hun nu kaldte sig) lod sig undskyldes. Emilie var mere og længere end sædvanlig bestjefstiget med sin Paaklædning. Desuden befandt Pigen sig i en besynderlig oprørt Stemning. Hun havde tusinde Ting at erindre, var hvert Dieblif i sin Garderobe, i sine Komoder, skrev Breve, tørrede sine Næse, sad i dybe Tanker, rasede til Forandring igjennem alle Tonearter i de frygteligste Dissonancer, hvilke hun dog ikke undlod kunstmæssigen at løse. Margrethe var denne Eftermiddag saa gandske hensjunken i sig selv, i sin ved Skjebnens Grusomhed saa fortrukne Livsfigur, at hun ikke gav Algt paa Emilies Narrestreger, og først fandsede lidt, da Dennes

med en høist tragisk Bevægelse kastede sig om hendes Hals, idet Bognen fjørte frem.

Margrethe skjændtes en Smule med Skjebnen, fortæller hun, idet hun sammenlignede den letfindige Emilies Fremtidshaab med sit eget. Den gamle Desmoulin var ude i et Quadrillepartie; Charles var fra Morgenstunden af paa Rævejagt; med Tjenereskabet indlod Margrethe sig ikke, og saaledes befandt hun sig som allene i det hele Slot. „Lad dække i Bibliotheket!“ svarte hun Huushovmesteren, maaskee fordi hun der vilde hendømme sig i sine Ronnedage. Allerede havde hun spist sit Aftensmaaltid, den ældre Baron var kommen hjem, og hele Huset var roligt, da Margrethes Die faldt paa et grønteppet Bord, der imod Sædbane var frit for Bøger og Papirer, og hvorpaa allene laae et Stykke Papiir. Hun traadte da til Bordet og læste:

„Min ædle Veninde! Der gives stærkere Baand end Blodets og Venkabets og Taknemmeligheds. Men det Stærkeste maa jo prædominere. Mit Hjerter er omslynget af Kjærlighedsbaandet og, o, jeg veed ikke om De kjender denne Eidskab, ædle Veninde! Dette Baand er stærkere end Diamanter. Naar De læser dette ved Deres Chokolade, er jeg langt herfra. Hils min gode fromme Fader; han har altid miskjendt mine Sølesser, men mit Hjerter vil han ikke miskjende. Hils min Broder; det Menneske havde fortjent min Uvillie; see, jeg skjenker ham mit Venkab. Haardt har han spottet mine inderligste Sølesser; kold, han kan jo heller ikke elske, har han seet mine Laarer flyde af Længsel og Kjærlighed. De, ædle Veninde! De er vist en Un-

den, end Deres Stilling har nødt Dem til at være imod mig. O! Nu drager jeg med Kjærligheds- vognen til de venlige Rhinegne. Kunde jeg der see Dem igjen! Kunde jeg der træde Dem imøde fra min simple Hytte imellem mine Wiinbjerge og angive Dem vort lille Kvistkammer til venligt Gæstehus! Tilgiv mig den Uorden, som hersker i dette Brev! Jeg skylder Dem og min Fader foreløbige Forklaringer over en Fremgangsmaade, der af Dem og af Verden vil synes uløslig. Mit Hjerte er mig en høiere Lov. O, vilde dog alle Mennesker følge denne sikre Leder! Da herskede et andet Lovsystem i Verden! Min Elsker har De seet, dog kun med almindelige Bine, ikke med Sjælens Phosphorluer eller med Hjertets Lynflammebliske. Han kalder sig von Weitenbach og er — kun Student. Og hvad høiere gives imellem Himmel og Jord end Student? Hvilket Omfang af Viden tør han ikke tillegne sig! Som Britten kalder Havet sit, saa er alle Mænds Tænken og Ahnelse hans. Men berolige De min Fader med den profaiske Forsikkring, at min Weitenbach ogsaa besidder jordiske Goder: Penge, Familie, Udsigter. Vi drage afsted i Nat. Ingen Løbeild indhenter os, naar dette Brev er i Deres Hænder. Skulde De og min Fader unde mig et venligt Leve! og ville modtage et saadant fra mig, da send Bud til nærmeste Stad; der skal jeg have gjort fornødne Anstalter i vort sædvanlige Kvarteer.

Deres

Emilie."

„Er Barnet fiantet? raabte Margrethe forskrækket i høieste Maade, og ringede: Naar har Baronessen bestilt sin Vogn?"

„Hun har sagt, at hun vilde tage hjem med en fremmed Vogn.“

„Spænd strax for; jeg vil kjøre ud!“

Imedens den fuldkomment som Herflabet ærede Dames Befaling fuldbyrdedes, fastede hun sig i sine Rejseklæder. Da Emilie havde angivet den Stad, hvori hun vilde dvæle og skaffe Anstatter til kristeligt Foreningspunkt med Familien, kunde Margrethe haabe med nogen Grund, at træffe Pigen, naar hun saa siebliffeligt fulgte hendes Spor. Imidlertid havde Tanken om at forlade disse Omgivelser altfor ofte krydset andre Forestillinger hos hende, til at hun ei skulde, om ogsaa uden egentlig Overlæg, lade bære en Ruffert i Vognen, hvori hun havde det af Sit, hvorpaa hun eller Verden vilde sætte Priis. Til den ældre Baron efterlod hun i en Billet, at hun ønskede selv at hente Emilie fra Coupeen hos Mad. Preville.

Desmouil vaagner næste Morgen og spørger efter den unge Baron.

„Han er endnu ikke kommen hjem siden i Gaar Middag.“

„Ikke? Det var en lang Jagttour! Nu vel, bed da min Datter komme ned til mig.“

„Baronessen er ikke kommen hjem.“

„Hvad Djævelen! Er Emilie ikke kommen tilbage? Men hvad siger Madame de Biel derom? — Det er underligt! Gaae op og bed Madame Biel have den Godhed at modtage min Opvartning.“

„Madamen er kjørt ud i Nat for at hente Baronessen.“

Desmouil forstummede. Søn, Datter, Gonnernante — Alt borte paa eengang under forskjellige Paaskud. Neppe var Baronen nogen mistænkelig Mand, men her kom han paa den Lante, at man maatte have lagt Raad op imod ham. Endelig bragtes ham Margrethes Villet, der dog ingen lunde beroligede ham. Han var uvis om, hvad Beslutning han skulde tage. Endelig vilde han ride hen til den Dame, hos hvem Emilie havde tilbragt Aftenen. Da kom i langsom Takt hans Vogn opad Sandveien, Hestene udmattede og svedende. Utaalmodig rev Baronen Døren op, uden at høre paa Rudsken, der overrakte ham et Brev fra Madame Biel. Vognen var tom; Brevet lod saaledes:

„Monseigneur! Jeg er nødt til, fordi Tiden presser, at lade indlagte Linier fra Deres Emilie til mig forklare, hvorfor jeg i Nat lod spænde for. Jeg er nu i Staden; men desværre, Deres Datter er for en halv Time siden kjørt herfra med Postheste. Nu har jeg bestilt Heste og iler afsted ad den betegnede Vej for at bringe Deres af en Emule Romanaand forledte elskværdige Datter ufordærvet tilbage i den sømmeste Faders tilgivende Arme.“

Baronens Forsværdelse var ubeskrivelig. Han tilste ind i et Kabinet og løb omkring paa Gulvet, uden at kunne fatte sig.

Langt ude paa Dagen kom en luffet Reiser vogn. Charles traadte ud og førte forbi de tilslende Domestiker en tilsløret Dame. Denne var hverken mere eller mindre end den af Skamfuldhed og Uergrelse grædende Emilie. Nævejsgeren

havde lykkeligviis gandske ufornodentlig truffet og optaget den forvildede Elskerinde paa et Vertshuus med samt hendes Elsker, en ung, forløben Person af godt Udrortes, sem kaldte sig tydsk Adelsmand. Da den forundrede Desmouil havde underrettet sig om den hele Sammenhæng fra først til sidst, fattede han den fornuftige Beslutning, at give Elskeren Anledning til at slippe bort. Denne Anledning blev vieblikkelig benyttet, og ved sin Flugt medtog vel Hr. Weitenbach endeel Guldmynter af Emilies Sparepenge, men han overrev dermed ogsaa det forunderlige Hjertebaand, hvorum hun havde skrevet til Margrethe, saa at hendes Hjerte strax bankede udeelt under Livstykket, vistnok opfyldt af mindre behagelige Følelser.

Denne Families huuslige Forhold vedkomme os kun, for saavidt de henhøre til Margrethes Biographie. Vi have nok allerede overskredet den ofte omtalte Bestemmelse: ei at lade Indbildningskraften Raaderum. Altsaa tilbage inden Grændserne. Margrethe kom ikke tilbage, uagtet man strax sendte Expres efter hende, med Efterretning om Emilies Tilbagekomst. Hendes Forsvinden gjorde Indtryk paa hele Familien. Emilie følte sin Samvittighed betyngt med Margrethes Skjebne, og blev alvorligere, fligere og bedre. Charles ahnede en anden Grund end tilstødt Uheld. Han sørgede, men ærede det ædleste Offer ved at række Adelaide sin Haand og give hende en stedse voksende Deel i det Hjerte, hans og Adelaides Veninde aldrig gandske kunde tabe.

„Som en Farve paa Himmelen eller paa Lilians Færred løber over i en anden, saaledes for-

andrede min Reises opføgende og forfølgende Natur sig til Flugt og Fravigelse af Hjem og Venner, af Beskyttelse og Rolighed. Coelum non animum mutant, qui trans mare currunt, Na jo, dog! Naar man ikke har Samvittighedens Blodigler hængende ved Hjertet, saa skifter man mere end Himmelegn. Idetmindste har jeg mærket det saaledes. Endnu vedblev jeg for min egen Beroligelse at følge den Vej, paa hvilken det var meest sandsynligt at formode Emilie, indtil jeg i en Grændsestad fik en Avis, hvori min forekommende Principal i kun for mig forstaaelige Udtrykke meldte mig sin Datters heldige Tilbagekomst og Familiens Længsel efter at see mig igjen. „See nu er jeg fri!“ fortalte jeg mig selv; og imedens Baaden vuggede tværs over Rhinen med mig og min lille Ruffert, plukkede jeg sindbilledlig en Rose istykker og lod Bladene falde udenfor Ugterspeilet. Paa hver af dem kunde jeg have skrevet et Levvel. Dog var det kun som et stort Tab for mig, og da jeg nu ogsaa lod Rosens Bæger og Stilk flyde efter, reiste jeg mig med glædeløst Mod op i Veiret og sagde: „Dækket er faldet for det Forrige! Velan! Mod og Tillid i det Kommende! Hvad kan hænde mig aldeles Nytt i Verden?“

Denne Rhinfart er Alt hvad jeg har at meddele Læserne for maaskee hele Aar af Margrethes Liv. Den næste Notice er følgende, der adskiller sig fra de foregaaende derved, at den ikke optager i Flugten de forsvundne Tildragelser, men maler det Nærværende.

„Jeg har vel naaet Enden af mit Livs Færgang. Jeg er nu i Rolighed og tør vel ansee

min nuværende Stilling for blivende. Man kalder mig jo allerede den Gamle; og har sendt min Dragt og min indgetagne Levemaade mere Deel deri end mit Ansigt, saa er dog mit Hjerte blevet gammelt. Min stille Bolig i det alvorlige Colln er gandske efter mit Sind, og mine tolv Elever forskaffe mig det Udkomme, jeg trænger til. Et Ønske bliver uopfyldt for mig: at finde et Væsen, til hvem jeg kunde fortroe mig. Verden har holdt slemt Huus med mig. Nu, da den vil lade mig i Ro, opstaaer dog iblandt det Ønske hos mig, endnu engang at kaste mig ud af den Havn, jeg har naaet, for at ende mine Dage i Fædrelandet. Dette Ønske er dog barnagtigt. Det er over ti Aar siden mine Forældre døde. Intet Menneske kjender mig i Norge, og jeg kan ikke mere tale mit Modersmaal uden Vanskelighed. Nei, Margrethe; det er bedst, du lader Collns Klokke ringe for Dine Been."

Fru Biel havde tolv Smaapiger i Skole. Disse vare, som man af den omtalte Indgetogenhed let kan formode, af de simple Indvaaneres Børn. Men det varede ikke længe, førend den Cultur, disse Piger fik, vakte almindelig Opmærksomhed. De Ældste af Margrethes Elever talte Fransk, Svensk, Engelsk, ja en liden fader og moderløs Dreng anmeldtes i den latinske Skole og opgav Auctores, som Fru Biel havde gennemgaaet med ham. Men Margrethe lod sig ikke forstyrre i sin stille Virksomhed. Naar hun mærkede, man i de Familier, der indbød deres Døttres Læreriinde, søgte at udspørge hende om hendes tidli-

gere Liv, trak hun sig tilbage og vidste med Fæthed at undgaae enhver nærmere Forklaring. Da hændte det sig engang, at en stor Procession fandt Sted, ved hvilken den hele Stad kom i Bevægelse. Ogsaa Margrethe fik Lyst til at hylle sig i sin Raabe og blande sig i Sværmen. Den tiltog bestandsig paa det Sted, hun befandt sig; og hun kom uheldigviis til at trykkes saaledes tilside, at hun, kæmpende imod den tilstrømmende Mængde, fæstes midt ud paa Gaden, idet en Trop Ryttere joge forbi. Uden Bevidsthed blev hun taget op, svømmende i sit Blod. Man omringer den Besvimede. Enhver er rede til at hjælpe. En Dame farer forbi i sin Kareth, og lader det blødende Fruentimmer bringe ind i sin Vogn.

Da Margrethe kom til sig selv, befandt hun sig i et elegant Bærelse. Lægen sad ved hendes Seng. Længere hen i Kammeret gik en Dame frem og tilbage, stundom dvælende ved hendes Hovedgjerde. Margrethe reiste sig i Beiret, og spurgte, hvor hun var. „Hos Benner!“ var Svaret, og hun hensesk atter i sin svage Tilstand. Da efter adskillige Dages Forløb den Syge begyndte at komme sig af den med Contusionerne forbundne Feber og Svækkelse, og spurgte en Opvarter efter sin ædelmodige Vertinde, traadte Denne ind til hende. Det var en skøn, rank Skabning, med et saare blegt og magert, men endnu smukt Ansigt. Hun syntes endnu ikke at have naaet de Tredive.

„Det glæder mig, sagde Damen i et slet Lydst: at see Dem saa vel, og jeg kalder mig lykkelig ved at være kommen forbi, da det skræffelige Uheld var tilstødt Dem.“

Margrethe udbad sig sin Belgjørerindes Navn. Det var Enken efter en Godseier i det Westphalske. Hun stod i Begreb med at vende tilbage fra en forgjæves forsøgt Brøndcuur; og de Rigdomme, hun syntes at være i Besiddelse af, kunde ikke forlænge et Liv, der desuden, efter hendes egne Ytringer, var fattigt paa Glæder. „Man har sagt mig, sluttede den artige Dame: foruden alt det Fortræffelige, Colln veed at fortælle om det Fruens timmer, Forsynet tillod mig at bevise nogen Tjeneste, at De ikke gjerne taler om det Forbigangne; saaledes gaaer det ogsaa mig; og saameget mindre kan det falde mig ind at være Dem besværlig med Spørgsmaale. Men tillader De mig Eet? Dog, ansee mit Spørgsmaal ugjort, hvis det er Dem ubehageligt. — Hvorledes er den Ring, De der bærer, kommen i Deres Eie?“

„Jeg kan med Sandhed svare Dem, at jeg ikke veed det. I en saare besynderlig Situation, der berøvede mig min Bevidsthed, idetmindste tildeels, blev den stukken paa min Finger, uden al Tvivl af en Dame, som jeg første og sidstegang mødte i denne Verden.“

Damen blev endnu blegere end ellers. „De er — De var — — Søster — “

„Ursula!“ raabte Margrethe, greben af mere end Ahnelse, og Damen kastede sig asfægtig tilbage.

Endelig kom det til Forklaring imellem dem; men vor Margrethe har ikke detailleret Fru de St. Creux's Historie. Kun dette fortæller hun, at Samvittighedsscrupler havde forbitret det arme Fruentimmer de skønne Dage, en talentfuld, riig, elskende Mand havde at byde hende. Midt i Overflod og Glands, i Besiddelse af et Par herlige Godser, visnede hun hen. Hun blev oftere Moder; men hendes Børn døde altid inden de havde fyldt deres Aarsdag. Ogsaa heri saae hun Himlens Fortørnelse over Meenedersken og Bedragerens. Endelig døde hendes elskede Mand pludselig, og det paa den Dag, da hun, forledet af Kjærlighed og Overtalelser, havde raakt ham den allerede Himlen indviiede Haand. — Læseren slutter sig vistnok til, hvad Følge dette uventede Bekjendtskab maatte have paa Margrethes Stjebne. Efter faa Dages Forløb tog hun bort fra Colln i sin nye Venindes Vogn, og fulgte Denne til hendes Hjem.

Her ophøre gandske vor Heltindes Optegnelser. Af en eneste Anmærkning see vi, at hun levede indtil Revolutionens Udbrud et meget behageligt Liv paa Fru St. Creux's Godser.

Rimeligviis lakte hun denne Venindes Dine, og, naar man skal dømme efter den Formue, hun nu ved sin Afgang i Bergen har testamenteret til offentligt Brug, er det rimeligt at antage, at Fru St. Creux havde indsat hende til sin Arving. Uvis

om Urolighederne, der rystede de fleste Lande i Europa, eller Lust til at gjensee Fædrelandet har bragt hende her tilbage. Det er urimeligt at antage, at hendes sidste Navn, Thangø, skulde været modtaget ved nogen ægteffabelig Forbindelse. Den eneste Mand i Bergen, der besad hendes udeelte Fortrolighed, er død for nogle Aar siden, den Samme, som jeg har at takke for den Afskrift af Margrethes biographiske Noticer, hvis Indhold jeg her har meddeelt.

M. C. Hansen.

S i m o n i s t e r n e .

Sikkert vil det ogsaa kunne interessere Afhøilige af dette Tidsskrifts Læsere at erfare noget om denne i Frankrig i den senere Tid fremslaaede mærkværdige Religionssect.

Paris, den 9de Novbr. 1830.

Som sædvanligt fandt Simonisternes offentlige Forsamling i Søndags Eted i Garden Laitboul, og var meget besøgt. Tænk Dem et lidet Skuespilhuus med tre Rækker Loger i en smagsfuld Halvcirkel — de med Hynder belagte Parketsæder hævede sig amphiheatralst med Logerne — ligeoverfor disse, og istedetfor Teppe, en spansk Væg — foran den et med rødt Fløiel behængt Katheder, og paa begge Sider deraf simple Stole, bestemte for Selskabets Medlemmer. Blandt disse udmærkede sig især en elegant Dame, som med et Haandtryk besvarte enhver af de kommende Brødres Hilsen. Et Trin høiere end Stolene, nærmest Kathedret, og paa begge Sider deraf, stode to andre Sæder, hvorpaa Paveparret, Brødrene Bazar: L'enfantin, satte sig. Nedenfor, i en Halvcirkel, og i de første Loger, sad de Damerne, unge og gamle, mere eller mindre elegante, ogsaa, forunderligt nok, gandske unge Piger. Pladserne bag Damerne vare fyldte med Mandspersoner, deriblandt nogle tydske Studenter. Man underholdt sig gandske ugeneert i dette Tempel — thi saaledes kalde Brødrene deres Locale — omtrent som i et Skuespilhuus. Klokken tolv om Middagen sadde Medlemmerne paa deres Stole, og hele Forsamlingen saae sig nysgjerrig om efter Taleren,

som dennesinde skulde forkynde det nye Evængeliuni. Selskabet er især stolt af to Prædikanter: de Herrer Parrot og Laurence, Begge i en Alder af 30 til 40 Aar. Den Første traadte op, maalte Forsamlingen med Dinene, rømmede sig, og paa et Nib af den saakaldte Pave, oploftede han sin Røst. I hvor ung han end var, troede han dog, at kunne tiltale os Alle med den Bønne: „Mine Sønner! Mine Døttre!“ thi for Brødre og Søstre erkjendte han kun Selskabets Medlemmer, og for Fædre kun de Herrer Paver. Noogle Minuter var han gandske roslig; men nu begyndte han at larme, at fordreie Ansigtet, at skrige, ført, at betages af en Iver, der ikke blot stundom bersvæde ham Stemmen, men ogsaa drev ham Eveden gennem alle Porer. Han gæberdede sig som en Energumene, for at sige ret smukke, men bekjendte og ingenlunde skrækkelige Ting. Iøvrigt talte han korreect, klart, med Præcision, i en blomstrende Stil, med Sving og Begeer, string, og det i halvanden Time, der dog ikke syntes for længe for Tilhørerne, som han sængslede, ofte henrev, endnu oftere tvang til at smile, og ikke sjelden til at trække paa Skuldrene. Hans Text:

„Ovindernes Værdighed“

syntes just ikke at være af religiøs Natur, riig paa oplysende Sandheder, eller stikket til at revolutionisere Verden, og dog forbandt han dermed alle sin Læres Paradoxyer, idet han meente, at holde et kirkeligt, reformerende Foredrag til Gemytternes Opbyggelse og at sige mangfoldige til Sjelenes Frelse mundværkelige Ting, efter den ham iboende Guds Indskydelse. Efter at han havde overbevist den

elskværdige Deel af sit Auditorium om Qvindernes
 Hyperlighed, om deres Ret til Alt, hvad Manden
 hidtil har gjort til sit Monopol, bemærkede han,
 hvorlunde Qvinderne, i det ugalante Hedenskab,
 havde været Mændenes Slavinder, indtil Christen-
 dommen reiste dem af deres Fornedrelse, forsaasidst
 den nemlig lærte Manden idetmindste at see sine
 Børns Moder i sin Hustru. Han stillede det smukke
 Køn høit, fordi det bekjendte en Frelser, født af
 en reen Jomfru, der af ham fremstiltes som Billed
 paa qvindelig Fuldkommenhed og fuldendt Gudvel-
 behagelighed. Feiler jeg ikke, saa antog han den
 ubesmittede Uudfangelse; men ikke destomindre reg-
 nede han Christendommen til Antiquiteterne, som
 det var paa Tiden, at fortrænge ved fuldkomnere
 Indretninger og Sandheder. Høiere, end den, har
 St. Simon stillet Qvindernes Lod: ifølge hans
 Lære maa ingen Forstjæl, uden Kjønnet, finde Sted
 mellem Mand og Qvinde, og kun ved Begges As-
 sociation, ved Begges Samvirken til eet Meed, kan
 det fuldendte Individ fremkomme. Tilfals har
 Qvinden hidtil været; St. Simon gjør hende til
 Mandens Halvdeel, ham liig i Værdighed, Vigtig-
 hed og Rettigheder. Og sligt forkyndte Prædikan-
 ten os, ei allene i sin Helgens Navn, men ogsaa i
 Guds, med umiskjendelig Fordring paa abetinget
 Tro, som en høiere Viisdoms Herold. Imidlertid
 dalgte han ingenlunde, at saa Qvinder, trods saa
 lofkende Fordele, endnu havde svoret til den nye
 Fane — — een Eneste saae han i sine Brødres
 Kreds, en oplyst, fortræffelig Qvinde, som han var
 stolt af, at kalde sin Søster. — For nu at gjøre de
 forsamlede Damer deres Forstokkelse haandgribelig,

viste han dem, hvor ynkværdigt deres Lod er som
 Husfruer, som Mødre, ja, som Døttre, helst nu, da
 Mændenes Egoisme ei mere behøvede, i deres
 Blikke, ved deres Barm, at søge Mod; Kraft og
 Inspiration, medens Qvinden; i den mørke Mid-
 delalder, da Troen endnu fandtes i Verden; op-
 flammede Mænden til alt Edelt. Her udkastede
 han, med skjærende Farver, just ikke til synderlig
 Opbyggelse for dydige Egtfolk, omme Mødre og
 blusfærdige Døttre; en rædsom Skildring af Qvin-
 dernes Lod i ethvert af disse tre Forhold, og viste
 derpaa, hvørlunde de vare faldne saa dybt, at det
 neppe var Umagen værdt, at reise dem. „Og dog
 — hvad kan, hvad skal ei Qvinden werde! Medens
 Romulus's Sværd mæiede til alle Sider; gjorde
 Egeria Verden sædelig; ei at tale om Pallas og
 andre Guderlærens Matroner. En sin Jomfru
 fødte Verdens Frelser, Jomfruen af Orleans redde;
 de sit Fædreland, Madame Roland annammede Po-
 litikens Bloddaab, og større endnu end Disse;
 satte Madame de Staël, i sin prophetiske Aand;
 Civilisationens Fordringer mod Verdenserobrerens,
 hvis Nederlag hun forkyndte.“ Nægtes kan det ei,
 at dette Maleri udkastedes med stort Talent; udfør-
 tes med Begeistring; foredroges med Ild, og kunde
 det end ikke egentligt kaldes nyt; saa overraskede
 dog hyppigt Udiryktets fortræffelige Balg, Tanker-
 nes Poesie, Periodernes Musik. „Hvad disse Qvin-
 der vare — vedblev han — kunne ogsaa Andre
 værde; eller ville de vedblive at bøie sig i Støvet;
 som Døttre forfulgte af Mødrenes Skinsyge, som
 Husfruer af Mændene behandlede liig en tilskjøbt

Ling, som Mødre ringeagtede af deres Sønner, i Ungdommen ikke lykkelige, i Alderdommen eenliqe og forladte? Hvor gandske anderledes gestalter sig deres Lod i det saliggjørende Samfund med St. Simon's Disciple!"

Han vedblev saaledes at ivre, i Guds og St. Simon's Navn, indblandende en Hob Complimenter til Paven og Hierarchiet, fastende gode Tanker mellem Taabeligheder, snart rasende og barnagtig, snart forstandig og varm. Et stort Talent besidder han unægteligt, og for otte Dage siden skal han have prædiket fortræffeligt. Men hans Talent grændser til Forrykthed. Da han havde udtalt, trykte Brødrene hans Haand, og kysede ham. Paven, den Ældste nemlig, sad ved hans Side, gandske hensunken i hans Beskuelse, sankende, som Manna, hvert Ord, der kom over hans Læber.

Ogsaa jeg havde hørt opmærksomt paa ham; men havde jeg tordet vove, at gribe den inspireerte Mands Haand, da havde jeg ikke forsømt, deeltagende at føle hans Puls.

Damerne, hører jeg, ere kun halvtilfredse med ham. Thi har han end, paa den ene Side, løftet dem til den tredie Himmel, saa har han dog igjert traadt dem barbarisk under Fodder, og i alt Fald ladet Munden løbe om Ling, som aldrig burde kommet ud iblandt Folk.

P o l a k k e n.

En fransk Vagtstue-Fortælling.

„Ja, Krig paa Liv og Død, hvis man ikke standser den uretsfærdige Kamp!“ saa raabte hele Vagtsuemandskabet. Man havde talt om Polakernes Frihedskamp. Henne i en Krog sad en gammel Vagtmester af Linietropperne, med graat Knebelsbare og Vreslegionens Kors. Han havde stiltiende hørt til, og med den erfarne Krigers Smil glædet sig over sine yngre Krigskameraters Enthusiasme for de brave Polakker. Pludseligt foer han op, foldede Hænderne og raabte, med Taarer i sine Øine: „Ja, Børn! Det var vel talt! Polakkerne ere tapre Folk, altid de Første fremad, og de Sidste paa Retiraden, brave som den gamle Garde, og smukke, elskværdige, I skulde see dem! De kunde lære Jer, hvorledes man skal behage det smukke Køn. Haardt føre under Nøisommelighed og Strabadser kommer der ingen Klage over deres Læber. De have lidt meget for os, og dog aldrig forraadt os. Og hvilke Kamerater havde vi ikke i dem! Selv kan jeg takke en Polak for mit Liv. Aldrig saalænge jeg lever skal jeg glemme min stakkels Boleslaus, og kan jeg døe for hans Fædreland, og ikke gjør det, saa maa man behandle mig som en Kosak. Jeg har ei kunnet opfylde min Pligt imod ham, tilføiede han sorgmodigt: derfor bliver mig kun dette Middel tilovers for at betale min Gjæld.“

„Hvor frelst han Eders Liv? Hvor mistede I denne Kamerat?“

„Jeg vil fortælle Jer, Børn, hvordan det gik til! Det kan tjene Jer til et godt Exempel, og I kunne lære deraf: hvad det vil sige, at være en Polak.“

„Det var dengang da den Gamle, i Republikens syvende Aar, befandt sig med en god Deel Venner i Egypten. Sagerne stode flette. Regjeringen bestod dengang af fem Pekins, som boede i Luxemburg, og forstode sig ligesaameget paa Krig som Rappuzinerne. Ogsaa vi Andre, i den neapolitaniske Armee, vare ofte uden Skjorte og uden Skoe, og hvad som endnu var værre, vi fik ingen Forstærkning, medens den gamle Suwarow rykkede ind i Lombardiet med en russisk-østerrigsk Armee, hvis Antal gik i det Uendelige. Vor brave Overgeneral, Macdonald, var nødsaget til at rømme Neapel, for midt igjennem Insurgentehobene at bringe Hjælp til Moreau. Men istedetfor ham fandt vi Sjenden paa Pladsen. Vi vare kun Een imod Tre. Sjenden indbildte sig, at vi maatte strække Baaben, men vi angreb ham først. Sacre Dieu! Hvilket et Slag! Der var ikke en Flod, som jo tigange blev taget og atter taget med Bajonetterne; paa Markerne laae der flere Døde end der stod Korn; og det spørger mig endnu for Dine, hvor blodrødt Vandet var i Trebia! Hvilket godt, brødt Blod blev der ikke udgydt i det Helvedes Slag! De Keiserlige og de Grønne kunde ikke prale deraf!“

„Næste Dags Morgen blev vort Regiment, som i Gaardagens blodige Kamp var smeltet ind til det Halve, angrebet af en russisk Infanterie-Kolonne paa 4 a 5000 Mand. Vi kastede den tre-

gange ned fra den Høi, hvor di stode opstille; men de Rasende angrebe hvergang paany, og det lykkedes den endelig at bryde ind imellem os. Parbleu! Da saae det galt ud for os. Vor Linie var gjen- nembrudt, og Enhver af os havde med fem a sex Halunker at bestille. Lykkeligviis rykkede nu to af Dombrowski's polske Regimenter frem, for at skaffe os Lufst. Det var paa den høieste Tid! Jeg for min Part havde brukt min Bajonet af i en Grenadiers Liv; fire Andre havde kastet mig ned paa Jorden, og en Officeer var just i Begreb med at spalte mit Hoved, da et Sabelhug nedstrakte ham. De Hænder som holdt mig fast til Jorden, lode nu løs, thi To af mine Gjender havde faaet Skud i Siderne; jeg reiste mig gesvindt op. En ung Polak, som havde nedhugget Officieren, havde sat Jorden paa hans Hals og vendt sit Gevær, for med Kolben at masakrere hans Hjernefskal. „Det er en Capitain! tilraabte jeg ham: Lad ham leve, Kamerat! Han har maaffee Penge som han har rovet i Dit Land, og som han maa give Dig tilbage, det er ikke mere end billigt!“ — „Tusind Rubler for mit Liv!“ raabte Officieren. — Men Polakken svarte: „Jeg er fra Praga!“ og slog hans Hjernefskal istykker. „Paa Gjensyn!“ raabte han derpaa til mig, og styrtede sig midt ind imellem Russerne.

Først nogle Dage efter, da vi havde gjort vort berømmelige Tilbagetog, under Suwarow's Pine, saae jeg ham igjen, prydet med en prægtig Wres-sabel, som han havde fortjent sig ved sin Tapperhed i Slaget. Jeg sløi ham om Halsen. „Er Du der, min Dreng! raabte jeg: Jeg var djævels bang for, at Du var gaaet rabuntus; jeg har søgt

Dig hver Dag siden. Hvis Du ikke havde været, saa vidste nu Fiskene i Trebia hvorledes Rjodet smager af en fransk Karabinier!"

„Nok derom! sagde han: Polakken slaaer gerne Franskmanden bi, og venter af ham det samme.“

„Men sig mig dog, hvorfor sendte Du den arme Djævel af Russer til den anden Verden, istedetfor at tage hans Bars, og gjøre ham til Fange?"

Han rynkede sine Dienbryn, og skjar frygtesigt Tænder. „Jeg er fra Praga! tilføiede han: Ved Du, hvorledes jeg har gjort Russernes Bekjendtskab? Jeg var fjorten Aar gammel, da de under den samme Suwarow som vi nys søges med, kom til Warschau, for at beleire den. Min Fader var Kjøbmand i Forstaden Praga; han havde allerede tjent under Kosciusko, og var En af vor ulykkelige Stads tappreste Forsvarere. Du har vel sagtens hørt tale om denne berømte Beleiring og Indvaanernes heltedige Forsvar. Endeligen frembrød Praga's sidste Dag. Min Fader havde hidtil nægtet mig at følge med ham paa Volden; men denne Morgen sneg jeg mig ud af Huset, bevæbnede mig med en gammel Landse, og opsogte ham ved Breschen. Han omfavnede mig grædende, og beholdt mig hos sig. Kort efter styrtede Hundredtusinde Russer mod vore svage, af deres Kanoner ødelagte Volde. Paa det Sted vi stode blev Tre- fjerdeparten af Forsvarerne dræbte, Resten trak sig langsomt tilbage, idet den rasende forsvarte sig og hvert Gudsbred Land de traadte paa. Min Fader fik en Kugle i Hjertet. „Lev vel, Boleslaus! sagde han: Gaae til Din Moder, for at døe med hende.“

Jeg rendte som en Vandvittig gjennem Forstaden til det Qvarteer, hvori vi boede, piint af Frygten for at komme for silde. Ruglerne pebe omkring mig, de brændende Tage bragede over mit Hoved, hvert Dieblif rykkede nye russiske Kolonner ind i Staden. Jeg saae Suwarow galoppere paa sin i Blod indtil Bringen vadende Hest, over Dyrger af Elig, at uddele sine Odelæggelsesordrer. Under Skud i hundredvis styrtede jeg videre — Luerne trængte ud af Taget paa min Faders Huus, og i det Dies blik jeg betraadte sammes Lærstel forlodes det af et Dusin Soldater med et sprellende Barneliig spiddet paa en Bajonet. Det var min Søster; en Anden af Soldaterne slæbte et blodigt Hoved efter sig i dettes lange Haar: det var min Moders Hoved! Jeg styrtede imod dem, kastede En af dem til Jorden, og sønderled hans Ansigt med mine Tænder. Ruskerne gave mig nogle Stik og lode mig ligge. I 24 Timer laae jeg blande de Døde, indtil en gammel Munk, som kom for at staae de Saarede bi, fornam at jeg endnu aandede. Han helbredte mig, og optog mig i sit Kloster som Noviz. Da Dombrowski oprettede dette Regiment, kastede jeg Rutten af mig og traadte ved den polske Division i Frankrigs Tjeneste, thi jeg var overbevist om, at der vilde flyde russisk Blod.“

Saaledes gjorde jeg Boleslaus's Bekjendtskab. Vi tilsvore hinanden evigt Venkab, og tabtes siden efter aldrig af Syne; vore Regimenter stode næsten altid i eet og samme Armeekorps, og efter hver en Træfning iulte den Ene altid hen i den Andens Bepoulac, for at see om han endnu havde Hoved og Been i god Behold. Efter Slaget ved Eylau ryk-

fede vi Begge under Dombrowski ind i Polen, Hans Glæde herover kan jeg aldrig glemme. „Broder! sagde han til mig, idet han viste hen over en stor Slette: Broder, det er Polen. Napoleon den Store leve! Sikkert vil han gjenoprette Republiken Polen. Vi skulle atter skue Warschaus hvide Drn!“ Det var førstegang jeg saae ham græde.

Nu kom vi en Tidlang fra hverandre, og først i Spanien traf vi sammen igjen. Han var sorgmodig. Hs. Maj. Keiseren (her tog Bagtmesteren sin Hue af) havde endnu ikke gjenoprettet Polen, og denne Langsomhed smertede Boleslaus. „Ak! sagde han til mig: Hvis han kun ikke tænker for sildig derpaa!“ Min Boleslaus' havde Ret, trods sin Erhødighed for Keiseren. Vi gjorde den spanske Krig tilsammen indtil 1810, og saaes i lang Tid ikke igjen førend i Leipzig. Mit Regiment havde passeret over Broen, da den store Djævel lod den fordoømte Mine tænde an, og sprængte saa mange tappre Krigere i Luften. O, det var skrækkeligt! Tusinde af vore gode Kamerater stode der forladte mellem Floden og de fiendtlige Hære! Hjertet bløder i mig naar jeg tænker derpaa. En stor Hob Polakker, trængt af det russiske Rytterie, blev jaget ned mod Elsteren; Nogle toge fast Fod og forsvarte sig til det Yderste; Andre vilde redde sig ved Svømming. Med Hælsedangst saae jeg paa Disse, thi jeg syntes at kjende Boleslaus's Regiment. De ulykkelige Svømmere kæmpede mod den rivende Strøm; de Fleste sank, og kom ikke mere op. Da saae jeg pludseligt En at nærme sig Bred: den, hvor vi stode; han gennemskjær Vandet med en usædvanlig Kraft. Det var Boleslaus! „Sat

Mod ! tilraabte jeg ham : Du er snart i Land ! Men, o Gud i Himlen ! En russisk Bataillon udbreder sig paa den anden Side og skyder efter Svømmerne. Boleslaus Hænder slappes, han vender sig i Vandet henimod mig, og løfter sit blodige Hoved iveiret. „Adieu ! tilraabte han mig : Alt er forloren ! Jeg gaaer til de Andre ! Farvel !“ Og han sank ned i Dybet.

(Le Garde National.)

Notitser om, hvor gamle Fisk kunne blive.

Hvor gamle Fiskene egentlig kunne blive, er vel ikke saa let at sige, dog synes det rimeligt, at de, naar de undgaae en voldsom Død, maae kunne opnaae en høi Alder ; thi deels leve de bestandig i et vaadt Element, hvor deres Fibrer stedse kan beholde den nødvendige Smidighed og Bøielighed, deels har de et nogenlunde lige og jævnt tempereret Klima, og ere ikke saa hastige og idelige Forandringer underkastede, og endeligen kjende de ei heller saa mange Afvekslinger af Føde som Landdyrene. Vore Fiske vore meget langsomt, naar deres første Udvikling af Ægget er skeet. En betydelig Størrelse maa vel altsaa vise en betydelig Alder ; og staaer den Regel fast, vil der i de fleste Familier af dem vise sig endeel høitbedagede. Af

Laxforeller har Klein seet en der veiede 42 Pund. En Gjedde paa 43 Pund blev i Aaret 1752 fanget ved Dresden; men Dr. Brand har paa sit eget Gods i Aaret 1731 faaet en, der var $3\frac{1}{2}$ Alen lang, og i hvis Mave man fandt 16 Pund ufor-
 doiede andre Fiske. Ved Limrig i Tydskland fangede man Aar 1750 en Aal, der veiede 14 Pund, men det vil intet sige mod Efterretninger, man har fra andre Steder. En troværdig Mand har berettet Gleischer, at have seet en saadan, der var fanget paa Rensnæs ved Kallundborg, som var fulde 3 Alen lang. Beckmann beretter det samme om nogle, som man har taget i Soerne ved Prenglau, og han tilføier, at de vare saa tykke som en Mand's Arm, ja nogle som hans Laar. Dr. Martini siger, at hvo der i Dammene i den kongl. preussiske Charlottenborgske Lyshave har seet de uhyre bemossedede Karper, som, hver Gang de vende deres store Kroppe, sætte hele Dammene i en hvirvlende Bevægelse, kan vel ikke holde det for underligt, at høre tale om deslige Fiske, der ere 100 Aar gamle og derover. At Gjederne kunne opnaae en høi Alder, derpaa har man nogle upaatvivselige Beviser. Man læser i Rzarynsky's polske Naturhistorie om en Gjede, som der var fisket, og havde Mærke paa sig, at det da var 90 Aar siden den forrige Gang havde været i Hænder. Og dog har den kun været en Uuge mod Keiser Frederik den 2dens: Han havde sat en Ring om den, der var forsynet med Fjeder saaledes, at den kunde udvide sig, eftersom Fisken vorte, og da man endelig 1497 fangede den ved Heilbronn i Schwaben, kunde man paa Ringen læse sig til, at den af Keiseren var sat ud den 5te October 1230, altsaa

for 267 Aar siden; og hvo veed, hvad Alder den havde, da den var kommet i Keiserens Haand? I Slotsgraven ved Michelsfeld havde man 1575 fanget en Karpe, som var sat deri 1460. Man har udhugget den i fuld Størrelse, 3 Fod og 6 Tommer lang og $\frac{1}{2}$ Alen bred, i en Steen, og derhos følgende tydske Vers:

Ein Karpf in diesem Graben gaht,
Den Wteland Hans von Gemmingen eingesetzt hat
Da man nach der Geburt Christi 1460 zählt,
Ist also in diesem Jahr 115 Jahr alt.

Den store Reise.

Stille og beskedn er min Bei,
Oysigt for min Død jeg liber ei;
Derfor jeg, sub rosa, Jer vil sige:
Snart jeg reiser til et fremmed Rige,
Hvilket? — Ja, hvad kalder jeg det Land?
Ingen Geograph det nævne kan.
De, som reise did, det kjende ikke
Før det foldes ud for deres Blikke.
Er der langt der hen? — Jeg veed det ei;
Ingen maalte hidtil denne Bei,
Intet Postkort har man saa fuldstændigt,
At det viser den — er det ei kjændigt?
Hvad vel Reisen koster? — Ei en Hvid;
Til at tage ind man har ei Lid,
Og ei har, Hvo ad den Bei er kommen,
Giver nogen Skilling ud ved Vommen.

Naar jeg reiser? — Skjænt jeg haaber fast
 Alt af Reisen, har det dog ei Hast.
 Reisens Meed? — Al, jeg det vel kan ahne;
 Skjænt det ukjænt er som Reisens Bane.
 Indholdsvangert vel det for mig staaer,
 Det at tolke jeg dog ei formaaer.

Med Du følger? — Ja, min Wei er bred;
 Tusind kunne gjerne følge med.
 Dog er her et lidet Notabene:
 Af min Bogn sig Ingen kan betjene,
 Thi — en Alen bred, tre Alen lang —
 Blev for Fleer end Een, den lovlig trang.
 Nu velan — jeg seer mod Morgenroben —
 Ringet er min Hest, min Rudst er — Døden!
 Richard Roos.

Subscriptions : Listen.

Med Aand og Hjerte snæret ind i Pengepungen;
 Hr. Grib var vel bekjendt, vidt om det ganske Land;
 Og — hans Velgjørenhed — ham svæved' just paa Tungen;
 Da indladt blev, en ubekjendt og fremmed Mand.
 „Forlad, Hr. Grib, hvis at jeg Dem incommoderer!“
 (Med høiet Ring og et Skrabud, udbrød Hr. Ravn :)
 „En Liste her De seer, hvorpaa man subscriberer
 Til et velbædiget Fond; jeg beer om Deres Navn!
 Blot ved en ringe Skjerv, — De ville Dem forbarme;

For Efterverdenen; — De er bekendt, som riig!" —
 „Gaae Han ad Helvede!" Hr. Grib han freeg med Harmen;
 „Siig, hvad har Efterverdenen vel gjort for mig?"

Carl Sjøborg.

F r a g m e n t e r
 af
 A m o r s S t a m b o g.

Den lille Judas.

Gud veed, hvordan det har sig
 Med min Hu?
 At! aldrig før jeg bar mig
 Ud som nu!

Den lille Gud med Pilen hist —
 Ham trodsed' jeg;
 Men Amor, mærker jeg, er vist
 Saa tosset ei.

Net som Du havde kyss, Du
 Pige! mig,
 Det stak mig i mit Bryst u-
 sigelig.

Man sjælve maa, saatiid han til
 Sit Kogger seer;

Der staaer han nu med vundet Epil;
Dg skoggerleer.

Du lille Judas — Du! som flygted^s nys:
Forraader Du Din Mester med et Kys? —

A s s u r a n c e n.

Udmøt har en færlig Lyft til at gjøre bange,
Strækker med sin Flammepiil — Himlen veed, hvormange;
Glem han være skal især efter unge Piger,
Saa de skrige høit: ih — ja! (som min Auctor siger):
Det er heller ingen Spøg med den Ildspaaefætt:
Var jeg Dommer, ja, min Troe! Knægten kom for Retten.
Sagen er ei Dagatel, skulde jeg formene!
Huusild er jo Talen om — Huusild notabene!
Men — hvor faae vi Dommer fra — hvem skal drøste Klagen?
Hele den beboede Jord er jo Part i Sagen! —
Saadan fløi den lille Brand med en Piil i Bue
Nu forleden lige hen båg en deilig Frue,
Dg i martialff en garde, med lidt Bas i Tonen,
Raabte han: „Nu skyder jeg!“ saa det sang i Ronen.
Naa! nu faaer hun, tænkte jeg, neppe Tid at skrige:
Det er og en Fandens Dreng, med Respekt at sige!
Men hun svarte med et Smil, heelt uconsonderet:
„Skyd Du kun, min rare Dreng! jeg er a s s u r e r e t!“

S. J. Hansen.

G u d s D o m

Fortælling af Fru Baronesse de la Motte Fouque.

I.

Brændende havde Solen skinner hele Dagen paa Mark og Eng. Nu, i Aftenstunden, var det trykkende lummert. Udenfor den lille Kro, ved Indgangen til en bred, frugtbar Dal, sad Ingen, uden en fattig Kvinde. Huset syntes tomt. Verten var hos sine Creature i Gaarden. Reisende, saavelsom Nabobesøg fra det nedenfor liggende Bad, udebleve idag. Den matte Stillehed trindt omkring varede længe uafbrudt. Kvinden saae ængsteligt, snart ned ad den hvide Bjergsti, snart ned mod Gletten. Hun vendte Ansigtet gandske mod Denne, da der, fra den Kant, hørtes en Violin. Tonen kom nærmere. Korren stod op. Lystigt sprang to Drengene hende imøde, i blaae Trøier, fattigt, men reenligt klædte. Den Ene holdt en lille Violin, hvorpaa han nys havde spillet, i den ene Haand, Buen i den Anden. Han var den Ældste, frisk og kraftig i hver Bevægelse. Den Yngste fulgte, forsigtigt bærende et Lørklæde, hvori Noget var indbundet.

„Vi have fortjent mange Penge! raabte den Første allerede langt borte: Jeg har vel de tyve Gange maattet spille og synge den nye Vise for Herrerne og Damerne nede i Badet.“

„Jeg ogsaa! forsikrede hans Broder: Jeg har ogsaa sunget.“

„Ja, det første Vers! berigtigede Hiin: Mere kan Han jo ikke.“

„Eigemeget! meente Moderen: Du har ogsaa sunget, Frants.“ — Hun tog ham og Torklædet, som indeholdt de smaa Skatte, til sig, og satte sig paa en Steen. — „Fader, sagde hun: Fader kommer ikke tilbage. Vilde han blot lade være, saaledes at gaae Bud! Han duer jo ikke dertil.“ — Medens hun talte, saae hun bekymret ned ad Veien efter ham.

Kromanden traadte imidlertid ud af Døren. „Nu! loe han, idet han med Haanden foer over Drengens krølledede Hoved: Hvor gaaer det, Hr. Musikant? Gjort gode Forretninger idag? — I stakkels Skjelmer! tilføiede han medlidende: I maae gjøre Jer det suurt nok. Men, det kommer Jer tilgode, det kommer Jer tilgode! Hvad man i Ungdommen nemmer, man i Alderdommen ikke forglemmer! Bar Eders Fader — — han standsede, og forbedrede den begyndte Tale, idet han vedblev: Ja, Apropos! Eders Fader — hvor bliver han da af saa sildigt?“

Bedrøvet saae Konen paa ham, idet hun trak paa Skuldbrene. „Jeg forstaaer nok!“ tilnikkede han hende: „Nu, gaae kun ind, lad Pigen give Jer en Smule til Aften, og søg Eders Hytte, inden det vorder mørkt. Jeg bringer Eder vel Manden siden, eller han overnatter her, og kommer ved Daggry.“

„J er altid saa god, kjære Herre! sagde Konen, idet hun skamfuld lagde sin Haand paa hans Arm: Jeg erkjender det med Taknemmelse.“

„Intet, uden Christenpligt, Intet, uden Christenpligt!“ svarte Berten med venlig, dog noget frastødende Hast. „Nu, herind, herind, I Cappadicier! vedblev han: Hører I ikke, hvor det braser paa

Arnen! Det er til Jer. Herind, at I kunne faae Mad!" —

Godmodig saae han efter den lille Familie. De hukte sig nu ogsaa saa som saa gjennem Livet! tænkte han: Ulykken opfostrer de stakkels Arme, al den sund Faderen hverken vil eller kan. Han gjør Intet for dem. — „Det er en gnaven Regle, deres Fader!" tilføiede han hovedrystende, idet han gik et Par Skridt udenfor Huset, for at iagttage Eksherens Gang. „Hm! meente han: Det seer jo kuriøst ud! Faar vi Regn? Eller faar vi ingen?" —

Han hentede Vandkanden, vandede Blinranterne ved Huset og de iaar plantede Frugttræer, og fløitede en Melodie, ubekymret, om Arbeidet var nødvendigt eller overflødigt.

Mættede sprang nu Drengene ud til ham, takkede, og gik med deres Moder, der stille opløstede sig til ham, derpaa tørrede det med en Flig af sit Forklæde, og langsomt listede sig videre. Berten sagde Intet til det Altsammen, siden: „Stakkels Kone! Ja, ja!" Dermed lod han det være godt.

Han havde endnu ikke afvandet, da enkelte store Regndraaber faldt paa hans Haand. Han satte Vandkanden bort. Idet han opløstede Hovedet og saae sig om, hørte han det ogsaa allerede bruse ned fra Bjergene. Samme Dieblis lynte og tordnede det. Uveiret var der. Hans første Tanke gjaldt Børnene. „De ere vel allerede hjemme!" sluttede han, idet han beregnede den siden deres Vortgang forløbne Tid. „Og om end ikke! tilføiede han: Saa er det vel ikke sidstegang de faar en vaad Troie. Det forstaaer sig, Moderen . . . ih nu, Du gode Gud! —"

Han ilste ind, og var glad, at Karl og Heste og den smukke Kaleschevogn, hvori Hiin havde kjørt Gjæster om i Badet, just nu kom tilbage i rette Tid.

Tilfreds i sin Gud, lod han det bruse og blæse og strømme udenfor, Alt hvad det vilde og kunde. Der var da heller ingen Mangel derpaa. Den halve Nat var hengaaet under et stedse fornyet Tordenveir, der vel maatte hindre den besindige Mand i hans Søvn, og holde ham vaagen og færdig, om ei til egen Sikkerhed, saa dog til Andres Bistand. Han hørte det banke paa. En Reisende! tænkte han, tændte Laternen, og ilste ud — en Strøm af vilde Eder og Skjældsord, i kaudervælsk Blanding af Lydst og fremmede Sprog, lod ham imøde.

„Aha, Joseph!“ loe Verten og aabnede Døren, men vendte strax tilbage til Gjæstestuen, hvorhen en Mand haltende fulgte ham, af vild og forstyrret Udseende, i luslidt Kjole.

„Med mig er det ude! raabte han, fastende sig paa den nærmeste Stol: Jeg er en ruineret Mand!“

„Nu, nu! sagde den Anden: Saa slemt er det vel just ikke.“ — Staaende for Joseph med forslagne Arme, betragtede han det lille, vindtørre Mennekses ubændige Væsen: slidende sig i Haaret, Dine, ligesom udfordrende, vendte mod Himlen, vidste han ikke mere at give sin Fortvivlelse Ord.

„Har Han maaskee igjen ladet Terningerne springe, og vobet sin suurt forjente Skilling?“ spurgte Kromanden efter en Pause.

Joseph sprang op, hans Dine lynte, han knyttede sine Hænder. „Spot ei, det raader jeg Jer!“ syntes den stumme, truende Stilling at sige.

„Sæt sig ned, Joseph! advarde den Anden :
Sæt sig ned. Han veed jo vel, at hans lemlestede
Fod ei kan udholde Meget.“

Bed denne Mindelse om den syge Fod sank
Joseph, bleg og mat, tilbage paa Stolen. Trods
og Raseri vare forsvundne. Forsagt gjeumælede han :
„Jeg er et ulykkeligt Menneſte ! Intet lykkes mig
meer i denne Verden ! “ —

Bed diſſe Ord, lod han ſit Hoved ſynke, og græd
bitterlig. Mere behøvedes ei, for at vække den gode
modige Kromands Deeltagelse. Raa ! ſagde han,
idet han lagde ſin Haand paa den Andens Skulder :
„Tag ſig det ikke altfor nær ! — Hovedet koſter det
da vel ikke. Træk kun forſt de vaade Klæder af.
Her er en Kappe. See ! Fortæl nu. “

Joseph bekiendte : Han havde været i Flækken
hvorhen han, til Badegjæſternes Bequemmelighed og
til deres Correspondents ſes hurtigere Befordring, to
Gange ugentligt bragte deres Breve paa Poſthuset,
idet han tog de ankomne med tilbage ; han havde
druffet mere, end han kunde taale ; underveis var
han ſunken til Jorden og falden i Søvn. Da han,
eſter nogle Timers Forløb, vaagnede ved et heftigt
Jordenskrald, ſprang han forfærdet op ; Regn og
Vind kjoſte øieblikkeligt hans Hoveds Hede. Han
beſindede ſig, og haſtede, alt hvad han kunde, ned
ad Bjerget. Forſt da han havde tilbagelagt Hals-
veien, kom det ham fore, ſom om der ſattedes ham
Noget — han vidſte ſtrax ikke ſelv, hvad. Idet
han foer med begge Hænder over Kroppen, opdagede
han, at Remmen, hvortil Brevtaſken var faſtgjort,
vel hang over Skulderen, men at Taſken var borte.

„Hvad Fanden! raabte Kromanden: Og alle Brevene væk med?“ — Han satte sig paa en Stol tæt ved Joseph, og saae ham i Dinene, som om han ud af dem vilde læse, hvad der her var at gjøre.

„Ja! tog Hinn Ordet: Da ikke Brevene blot, men ogsaa Postpengene, som jeg nu maa udrede af min egen Lomme. De beløbe sig høit nok, for at jage mig ud i den vide Verden paany.“

„Naa! sagde Berten bredt: Han vil dog ikke bestuppe et fyrsteligt Postamt? Mener Han, jeg vilde taale det? Og vilde jeg det end, mener Han da, det bragte Ham nogen Belsignelse? Guds Dom svæver Hver, som er den hjemfalden, over Hovedet. Den undgaaer Ingen.“

Joseph foer sammen, som om han frøs. Han trak Rappen heelt op under Dinene, idet han tankeløst stirrede paa Væggen.

„Det er en dum Historie! tog Berten, efter en kort Pause, Ordet: Jeg indseer ikke, hvorledes man skal rede sig ud deraf.“

„I værste Fald, loe Joseph vildt: er der dog altid eet Middel.“

Kromanden vilde ikke forstaae ham. Det var vel bedst, meente han, først at sove paa det; imorgen fik man nok et godt Indfald. — Han tilbød derpaa sin Gæst et Natteleie, da Denne endogsaa syntes ude af Stand til, at gaae den korte Vej, han endnu havde tilbage.

Tilbudet modtoges netop. Joseph gruede for sin Hytte, for Hustrues og Børns spørgende Blikke. Næsten fly søgte han et Straaeleie, kastede sig paa Siden med Ansigtet mod Væggen, og trak Bligen af sin Kappe over sit Hoved.

Det begyndte, at vordre stille udenfor. Vel drøgnede Tordenen endnu i enkelte Brag, som den i Dalene pleier. Men det lynte hartad ikke mere, Storm og Regn droge bort, og kun det forbirullende Uveirs Ekko lød tilbage gjennem Klosternes. Nat og modig, bekymret for den Ulykkelige, der indgjød ham ligesaa megen Ubillie som Medlidenhed, flakkede Kromanden langt om længe sin Lampe, og gik til Hvile.

Han havde vel ikke sovet over et Par Timer, da han vaktes af en lystig Musik. Som af en Drøm foer han op. Det var allerede lys Dag. Solen stod just op. Skyerne havde gandsk fordeelt sig. Det skønneste blaae Himmelstoft hvælvede sig over den herlige Dal. Han traadte til Vinduet og aabnede det. Et fromt Barneansigt vendte sig om til ham. „Max! raabte den overraskede Mand: Hvor kommer Du fra nu igjen?“

Den arme Dreng spillede endnu muntrere paa sin Violin, end før, istedetfor at svare, som om han dermed vilde hidkalde Nogen fra det Fjerne. Barnet sad paa Dørtærskelen, og spurgte, i alle de munstre Melodier, den nye Morgen, om Faderen ikke kom endnu.

„Vær kun rolig! vedblev Berten, gjættende Drengens Tanker: Han, Du søger, sover roligt her i Stuen.“

Idet han sagde dette, vendte han Hovedet mod Josephs Leie, for ligesom at bekræfte sine Ord. Dog studsede han næsten, da den vilde Skikkelse faldt ham saa modbydeligt i Sinene. En urolig Søvn's Bevægelser havde kastet den Drømmende paa Ryggen, blottet det magre, ængsteligt aandende Bryst, og trukket Hovedet ned til den ene Side. Han laae

med aaben Mund. I Ansigtsmusklene saaes smertelige Trækninger, som om han vilde skrig. Bersten saae bort fra ham, og vendte sig atter til Drengen, der imidlertid var flattreret op til ham, og, nysgjerrig tittende ind i Stuen, vaktede Faderen med et lystigt Glædeskrig.

Joseph vaagnede stønnende. Han kunde ikke besinde sig saa let. Sovedrukken strøg han det tynde, sorte Haar af Pinen. „Er det Dig, Max?“ spurgte han med blød, søm Stemme. „Kom, kjære Barn! vedblev han: Vi vilde see, om vi ikke kunne finde den tabte Taske.“

Max vidste ei, hvad Manden meente. Dog var han strax beredt til Alt. — „Gjør det! sagde Kromanden: Det er en Ting, som ikke maa forsummes. Gilder Nogen det Tabte, saa bliver det vist Max, thi det siger jeg Ham, min Ven, det bliver vel Drengen, der kommer til at rede ham ud af Nøden. Igaar har han spillet og sunget en god Skilling sammen. De Penge vilde nu komme ham ret tilpas.“

„Har Du fortjent Noget, har Du?“ raabte Joseph heftigt. Hans Pind lynte. Med Lidenstabs trykte han Barnet til sig. „Har vi Penge! loe han, Saa Gælden med Brevene! Men kom dog, kom! Vi vilde see, hvor det Djævelskab har forstuet sig.“

„Regnskyllet har vel taget det med sig i Nat!“ tænkte Bersten. Det gjorde ham ondt, at see det gode Barn paa saa mislig en Vandring med denne Fader.

II.

Samme Dag kom en bekjendt, almeenagtet Generals Reise: Equipage til Badet. Selv vilde han om kort Tid følge efter; hans Folk skulde gjøre de fornødne Forberedelser.

Disse vare blevene overfaldne af det samme Tor: denveir. Kammertjeneren beklagede sig derover, og kunde ikke ophøre at tale derom til Folkene i det Huus, hvori han tog ind.

Blandt Andet opholdt han sig længe ved en Omstændighed, som var sælsom nok. „Oppe mellem Høiene, fortalte han: var Veien pludseligt bleven saa smal og steil, og han og hans Ledsagere forlode Vognen, og foretrak, at gaae ned ad en bugtet Sti, som snoede sig gjennem et lavt Krat, hvilken Wei rigtignok var mæisommeligere, men dog altid sikkrere. Han havde derhos betjent sig af en lang, med Jernspig forsynet Stok, hvormed han, ved hvert Skridt, havde følt sig for. Men nu begyndte Stien at worde slibrig og glat af den nys faldne Regn, saa han ofte maatte prøve flere Steder, for at finde Godfæste. Som han nu engang trak Stokken til sig, viste det sig, at Piggen havde gennemstuckket et blødt Legeme, som nu fulgte med. I Begyndelsen vidste han ikke, hvad han skulde ansee det for. Hans første Bevægelse var, at kaste Gjenstanden fra sig, ind blandt Buskene. Den heftige Bevægelse opløste gandske de bløde Stof; i Faldet skiltes de fra hinanden, og rystede, af deres Indre, en Mængde gjensnemblødte Breve, som ogsaa strax, grebne af Regns bæffene, glide ned i Dybet. En Reise: eller Post: taske maatte være tabt her, det var udenfor al Tvivl,

og med den maaskee de vigtigste Papirer. Denne naturlige Slutning bevægede den overraskede Kamertjener til at gjøre adskillige Forsøg paa at redde idetmindste Noget af de synkende Skatte. Dog lykkedes det ham kun, efter megen Anstrengelse, at redde to til tre Breve, af hvilke det ene, sælsomt nok, var adresseret til hans Herre. Det bar Neapels Poststempel, og han havde gjemt det omhyggeligt. De Andre afgav han til videre Befordring."

At nu Historien om Josephs Uheld herved ryggedes meget hurtigt, er ligesaa naturligt, som at alle de Turgjæster, der ventede Familieetterretninger, eller ogsaa andre Meddelelser, maaskee Penge, Anviisninger, bleve trufne paa en høist ubehagelig Maade. Man klagede, man knurrede, man forbandede det skjædestøse Bud. Nogle vilde endogsaa hævne sig paa ham, og lade ham legemligt undgælde for de Saar, han havde slaget deres Hjerte, eller deres Pung.

Imidlertid var Joseph flog nok til at holde sig skjult. Han vilde lade den første Storm gaae over. Det hugede ham gandske godt, at tære paa Pengene, han hjemme havde fundet. Træghed og Fortvivlelse bragte hans Tilværelses Bægtstaaal snart til at stige, snart til at synke. Den første Skræk var forbi. Han levede for Niebliffet, og tænkte ikke videre frem. Ei heller Børnene torde lade sig see udenfor Huset; han holdt dem tilbage, og da Synet af dem stedse, ligesom søvndyssende, holdt ham fangen i en drømmerisk Stemning, lod den arme, ængstede Kone gjerne et Par Dage hengaae, uden at afbryde den trykkende Stilhed.

Dog — Pengene vare snart forbi. Hvad skulde han nu friske Livet med? — Konen klagede sig, som hun altid pleiede, for Kromanden.

„Hm! sagde denne: Lad Børnene komme til mig. Jeg har just et Indfald. Seer Hun, jeg veed vel, hvad her er ved at gjøre. Alt krybe i Skjul, gaaer vel an for en Tid, men Tingen bliver dog hvad den var. Naar man derimod taler frit og ærligt fra Leveren, naar man stoler paa Mennesker og paa Gud, saa kan man vel stundom overrumple Skjebnen. Den lader sig ordentligt ligetom forbløffe. Seend mig kun Børnene. Og her er Penge til idag. Imorgen banker der vel Noget igjen.“

Han smilte, idet han beroligede den Engstelige. Og da hun ikke vilde modtage det nye Laan, som hun beskæmmet kaldte Almisse, forsikrede han, hun skulde ikke være nogen Tøse; han var ikke saa uegennyttig, som han maaskee syntes. Thi lykkedes hans Forehavende, saa vidste han med Visshed, at hun kunde tilbagebetale ham Alt.

Konen lyttede til disse Drakelsprog, som hun ikke formaaede at tyde. Dog vidste hun at indrette det saaledes, at Max og Frants om Aftenen kunde besøge deres Belgjører.

Denne havde allerede Alt i Beredskab til sin Plans Udførelse. „Kan I hurtigt lære uden ad?“ spurgte han Drengene.

Max svarte strax „Ja!“

„Nu! vedblev han: Her ere et Par Vers, dem maa I endnu idag synge udenfor den store Balsal i Badet.“

Frants rykkede ængsteligt Broderen nærmere. Denne derimod saae kjækt op, og greb, idet han nikkede med Hovedet, efter det betegnede Blad.

„Tøv! raabte Berten: Først maa Du vide, hvorledes det hænger sammen dermed.“

„Giv mig det kun! sagde Drengen: Jeg vil nok selv hitte ud af det.“

„Nu, saa see der!“ loe han. Han gav ham Bladet, og tilføiede kun: Cantoren nede i Landsbyen havde paa Niim udsat Historien om de tabte Breve og om Faderens lemlæstede Been, om hans Krigstjeneste og om hans nuværende Elendighed. Max skulde kun see, blandt de Melodier, han kjendte, at finde en ret rørende, som passede dertil, og saa i Guds Navn gaae sin Gang.

Drengen opfattede strax Meningen af alt dette, og var strax færdig. Han drog Broderen med sig, idet han trøstede ham med, at han blot behøvede, at nynne Melodien, uden just at synge Ordene. Disse skulde han nok selv betone saa tydeligt, at Alle skulde forstaae dem.

De begave sig nu paa Veien. Undervejs lærte Max Digtet. Da de nu naaede deres Bestemmelsessted, stemte han sit lille Instrument. Han stod ved Salsdøren. Ofte havde han staaet der tilforn. I dag vare der Mange, som gik ud og ind. Man trængte sig forbi ham. Tilfidsst stod han En og Alen iveien. Først blev han skudt, siden skodt tilside. Paa haarde Ord var der ingen Mangel. Man sendte ham og hans fordømte Musik til Helvede. Der løstede sig vel ogsaa en truende Arm; for at redde sin Violin, tumlede Max ned ad et Par Traps-

petrin, saa han kom til at ligge for en Herres Fødder, der, der just vilde stige op.

„Sagte, sagte, kjære Barn!“ sagde Denne med behagelig Stemme. Han bøiede sig ned, og hjalp den Forskrækkede op. Max takkede ham, og vilde gaae. Grædende fulgte Frants efter.

„Bliv dog et Dieblif! bad den Fremmede: Du har jo der et vakkert Instrument. Lad engang høre, om Du ogsaa kan spille derpaa.“

„Spille og synge! svarte Drengen, der endnu ikke gandske var bleven Herre over sin forrige Brede: Spille og synge har jeg længe kunnet — det veed Alle her — kun idag synes de at have glemt det.“

Smilende saae Hiin ham i de sunklende Dine. „Nu! tog han venligt Ordet: Vil ingen Anden høre Dig, saa spil for mig.“

Hurrtigt overgaaende fra Smerte til Glæde, foretog Barnet Musik og Ord med Liv. Den Fremmede hørte deeltagende til. Derpaa tog han ham ved Haanden, og førte begge Brødrene ind i Salen. Han havde en smuk Skabning, et fornemt Væsen. Hans Komme, i saa besynderligt Selskab, havde noget meget Paafaldende. Uvilkaarligt traadte Adskillige af de Tilstedeværende tilside, for at give ham Plads. Han nærmede sig Damerne. „Det er meget dristigt, smilte han med megen Gratie: strax at optræde med en Bøn i en fremmed Areds; dog troer jeg, best at anbefale mig Dem, naar jeg giver Deres milde Medfølelse Leilighed til, at træffe Ulykkelige.“ —

Den Talendes Navn og Personlighed, saavel som den galante Indflødning, han vidste at give sit

Unliggende, indtog Alle for dette. Man hilste, man spurgte. — —

„De stakkels Drenge her, vedblev Hiin: have havt en haard Dyst idag. Man har ikke ladet dem komme til orde, og dog ønske de at tale for En, som vil bønfalde de Tilstedeværende om Tilgivelse.“

De yngre Damer traadte strax hen til Drenge, betragtede dem næiere, talte med dem, og da de Fleste allerede kjendte dem, fattedes det ei paa Spøg og Opmuntring, hvorved de Frygtsomme fik Mod til at begynde deres Sang.

Børnestemmer gaae altid til Hjertet, og er nu endogsaa det, de udtale, af rørende Indhold, saa ryste, saa henrive de. Josephs Ulykke ophørte at være en Brøde, altsaa denne, bekjendt af barnlige Læber, henfald i vemodige Toner. Intet Die blev tørt. Man saae kun den smerteligt forknyttede, quæstede Kriger, som, med den sidste Anstrengelse af længst opoffret Kraft, arbejdende for Sine, og laae under for sin Moie. Hurtigt omstiftedes den forrige Ubillie til grændseløs Medlidenhed. Børnene overøstes med Gaver; deres Hænder, deres Lommer, deres Hatte og Torflæder fyldtes med Penge. Tabet af Brevene var forvundet, og selv de, som havde yttret sig heftigst derom, omstiftedes til forøget Høimodighed. Tilslutt fandt endogsaa den lille Violin-spillers høimodige Beskytter det nødvendigt, for Dier blikket at standse den altfor store Iver. Han førte Børnene ud af den voxende Trængsel, overgav dem til en forstandig Betjent, som skulde føre dem til deres Forældre, og lovede, snart at besøge disse.

Da han kom tilbage i Salen, yttrede han sig spøgfuldt om sin og Selskabets Iver, men tilføiede

derpaa med Alvor: Han troede, at det fra hans Side, havde været Taknemmelighed mod den arme Skjelm, det forulykkede Postbud, der, ved den Begivenhed, som havde været saa ubehagelig for Andre, havde villet skaane ham for at modtage en fortrædelig og fatal Efterretning. „Skjebnen, vedblev han: har rigtignok soiet det anderledes; thi min Kammer-tjeners Iver har gjenfundet det bortkomne Brev, der lægger en piinlig Byrde paa mine Skuldre.“

Det sølsomme Sammentræf omtaltes nu paa mange Maader, og temmelig nær lagdes Generalen det Ønske, at han vilde meddele hiint Brevs Indhold, men det opfyldtes ikke.

III.

Den følgende Dag var en Søndag. Joseph besluttede, ved en Frokost i Kroen, at glæde sig over den gunstige Vending, hans Uheld havde taget, over de mange Penge, Børnene havde hjembragt, saavel som over de lysere Udsigter i Fremtiden.

Konen rystede paa Hovedet; dog sagde hun Intet. Hendes Hjerter vilde, paa et gandske andet Sted, udgyde sig i inderlig Tak. Ogsaa Max og Frants skulde lade deres Stemmer klinge til hans Lov, som havde givet dem disse til den guddommelige Allmagts Forherligelse. Da Joseph derfor, sløiten: de og jublende, begav sig paa Veien, gik hun, fulgt af de Smaa, sin stille Gang til Kirken. Den uventede Lykke havde stemt hende endnu alvorligere, end før. Hun var sølsomt tilmode. Hun kunde ikke finde sig i, at Himlen paa een Gang gjorde Saa-

meget for hende. Der var, i hendes usle Liv, traadt noget Usædvanligt, som skrækkede hende. „Skulde det blot ikke have noget Slemt at betyde!“ sukede hun bange.

Alt flage sin Uimodtagelighed for Glæden, at flage sin Angst for Gud, og dog tillige at takke ham for al den Miskundhed, han virkelig havde viist hende, var hendes Kirkegangs Niemed. Paa Veien derhen opsteeg Alt, hvad hun hidtil havde levet og lidt, for hende i mangehaande Billeder. Det var, som om Ulykken endnu ikke vilde forlade hende. Saamange sørgelig Erindringer svævede ved hendes Side. Hun saae sig selv, i ubegribelig Forvildelse, forlade Fædre hjemmet, for at følge den vilde Soldat paa hans omflakkende Valfart. Alar henrandt i dette Liv. Omfider kastede Krigen dem til den italienske Grændse. Joseph var en Mailænder. Han lod Hustru og Børn tilbage i sin Fødeby, medens Regimentet fortsatte sin Marsch. Hvad maatte hun ikke lide i det fremmede Land! — Hun troede, at forgaae i sin Elendighed. I Begyndelsen haabede hun, Joseph skulde snart komme igjen. Han skrev ikke. Han kom ikke. Tiden bragte hende ny Nød, men ham, der skulde hjulpet hende, at bære den, ham bragte den nye. Til sidst, da nu hvert Baand syntes løst mellem hende og Manden — snart begyrd hun ham som død, snart som trosøs — betlede hun sig tilbage til Tydskland. Hun kom til den Dal, hun endnu beboer. Stille og arbeidsom, vakke hun almindelig Medlidenhed; især blev den vakke Kromand hendes Beskytter. Ved sit fine Væsen, sin blide Mine, sin stille Saalmodighed, vandt hun hans hele Hjerte. Ja, hans Tilbøielighed voxte med hver

Dag, og da hun ansaaes for Enke, nærrede han vel alvorligere Tanker, der vilde jevnet den ulykkelige Families Lod paa den glædeligste Maade. Da indtreen Joseph, sky og vild, en Aften i den Hytte, hans Familie beboede. Over tre Aar havde han været borte; hans Udvortes var næsten ukjendeligt. Børnene frøb i Skjul bag Moderen; Synet af ham indgjød dem Rædsel. Moderen var ikke istand til at sætte Mod i dem. Uengsteligt saae hun paa den sammenkrumpede Stikkelse, paa den vansære Fod, det lange, jordgraae Ansigt, der tildeels skjultes af et grueligt Skjæg og af et nedhængende Haar. Og jo mere bekjendt den Fremmede forekom hende, desto frygteligere blev hun tilmode. Hun følte endnu den Skjelven, den Dødsangst, som overfaldt hende, da den Indtrædende omsider kaldte hende ved Navn, og gav sig tilkjende for hende. Hun kunde dengang ikke glæde sig — idag ei heller. — Stod nu den nye Lykke, som dengang Manden, truende og martrende for hende?

Under blæse og lignende Betragtninger var hun indtraadt i Kirken. Drengene holdt Huerne i de foldede Hænder, syngende med Menigheden: „Af Høiheden oprunden er.“ En Taarestrøm styrtede af den ængstede Moders Dine. Nu blev hun lettere om Hjertet; hun sang med, og fattede Mod.

Joseph sad i Lysthuset udenfor Kroen, og gjorde sig ret tilgode. Verten helligholdt i Enkelt sin Søndag. Hiin havde derfor intet andet Selskab, end Kjeldersvenden, som pyntet stod i Døren. Han havde sine Løier med de forbigaaende Landboere, som vandrede til Badet, for at see de fornemme Herstas

ber spise i den frie Luft ved de lange Borde. Den
 muntre Knøs fixerede Pigerne, og havde et lystigt
 Ord at sige Gamle og Unge. Saaledes nødte han
 Mange til at staae stille; Mangen traadte vel ogsaa
 ind i Lysthuset, satte sig paa Bænken, krævede Noget
 ind, spurgte og fortalte. Hvor først To eller Tre
 tale med hinanden, komme snart Flere til. Der ind-
 fandt sig, foruden Landsbyefolk, Tabuletkræmmere,
 Billedhandlere, Tassenspillere. I den store Allee var
 det, paa denne Tid, tomt; Spise- og Spillesal vare
 ikke aabnede endnu. En halvvoxen Jødedreng, hvis
 Fader i Badetiden holdt en Spillebod paa Promen-
 naden, gik om at vise Kortkunster, spillede paa Mund-
 harpe, handlede med Lotterilodder, &c. Man saa ham
 overalt. Den skjæve Skikkelse i den graae Kjole,
 som han næsten var voget fra, det halvaabne Die,
 og den brede, dumdriftige, leende Mund gave ham
 et Udseende af Eenfoldighed, som bevægede Mange
 til at drive deres Spot med ham. Ogsaa Joseph,
 som idag var i et overmodigt Lune, udfordrede Dren-
 gens List; men Denne kastede et Par Terninger paa
 Bordet, og satte to Træbægere derhos, hvorved Spil-
 let øieblikkeligt kom i Gang. Joseph kunde ikke
 tænke paa, at vinde store Ting fra den fattige Djævel;
 han vilde kun bringe ham i Forlegenhed, og siden
 gorte sig ved hans Angst. I Begyndelsen syntes
 det ogsaa, som han skulde naae sin Hensigt; men
 som Spillet var bedst i Gang, traadte en Invalid,
 med en Billedkasse paa Ryggen, ind i Lysthuset.
 Han satte sig, forlangte Noget at drikke, og spurgte
 efter Verten, der gjerne pleiede at affjæbe ham No-
 get af hans Kram. Mandens Komme adspredte
 Joseph. Da han saa det mørkrøde Ansigt, som

et stærkt sort Skjæg beskyggede, faldt ham Allehaande ind, som han ikke saa strax vidste at rime sammen. Temmelig tankeløs kastede han Terningerne, tabte og tabte, og havde bortspillet alle sine Penge, naar ikke Kromanden var kommen til.

„Hvad? raabte Denne, idet han lagde Haanden paa Terningerne: Hvad? Om Søndagen, under Gudsstjenesten, friste J Lykken her? Marsch, afsted; Gode! Pak Dig ud af mit Huus; dets gode Rygte skal Du ei berøbe det! —“

Han greb ham i Armen, og bragte ham ud paa Veien. „Skam sig, Joseph! tilhviskede han derpaa Denne, som sad der gandske fortrædelig: Til den Bedrager taber han Børnenes siure fortjente Brød! Saa gode Børn! saa brav en Kone! og Han — —“

Den opbragte Mand vendte sig fra ham, for at standse de raske Ord, der allerede svævede ham paa Tungen. Med forandret Tone og Mine sagde han derpaa, idet han rakte Invaliden sin Haand: „God Morgen, Günther! Hvad Nytt i Kassen der? Luk kun op; vi vil see om der er Noget, der staaer mig an.“

Billedkræmmeren aabnede Kassen, udtog eet Hefte efter et Andet, og lod Borten Valget.

Joseph havde lagt Haanden under Kinden; han syntes fordybet i Tanker. — „Ha! raabte Kromanden, oprullende et temmelig stort Blad: En statelig Herre! Konge eller Fyrste, skulde man tænke. Dog, staaer her: Frants Maximilian, Grev af *** kommanderende General over de keiserlig-østerrigiske Tropper i Italien!“

„Ham er det ogsaa! smilte Invaliden: Jeg har tjent under ham. Han skaffede mig min Afsked, da jeg vilde tilbage til Hjemmet. En udmærket, en højmodig og menneskekjærlig Herre! Man siger, Hans Excellents er kommen her til Badet. Var det sandt? — “

„Meget muligt! meente Verten: Men her er jo ogsaa Staden Neapel, med alle sine Palladser, smukt illumineret. “

„Ja! bekræftede Hiin: Og Alt saa naturligt, som om I saae det for Eders Dine! Der er endog saa Fængselsmuren, jeg stod Vagt udenfor, da den Ræv, den Biondello — — “

„Fader! raabte Max her, springende ind i Lysthuset: See engang — saaledes have de udsmykket min Violin med Baand! “

„Hvo da, min kjære Dreng?“ smilte Verten, som, da han saae sin Yndling, ikke havde Die eller Dre mere for noget Andet.

„Jh, de smukke Damer! svarte Drengen: Da Moder og jeg kom af Kirke, fandt vi Rager og meget andet Godt hjemme. Min kjære Violin hang paa Væggen, med alle de Baand paa. Rabofonen sagde, nogle fornemme Damer havde været der, og spurgt efter os; hun havde maattet lukke op for dem — — “

„Ja, ja! før Joseph vildt op: Saaledes bryde de ind hos mig! — Saaledes ville de med det Første overfalde og gribe mig. Jeg seer nok, hvad Ende det vil faae. Kom blot, Dreng, kom! Vi ville bort herfra! — “

Han tog Max ved Haanden, og gik ned ad Beien med ham. Nu stod han stille. Dunt trykte

han Barnet til sig. Drengen græd; det lod, som Faderen vilde berolige ham. Berten blev staaende i Døren. Han saae efter Begge; han ynkedes i sit Hjerte.

„Hvad er det for en underlig Patron?“ spurgte Invaliden.

„Jeg frygter, det er et Menneske, med hvem det ikke tager nogen god Ende! sagde Kromanden: Men — lad det være godt. Pak kun ind igjen. Jeg vil beholde Staden Neapel og Generalens Portrait.“

Invaliden takkede, ordnede de øvrige sammen; fastede Blade, og lukkede sin Kasse. Inden han tog den paa Ryggen, vendte han sig endnu engang til Kromanden, idet han spurgte: om det vilde Menneske havde opholdt sig længe her, og om han talte i Ruus eller i Vildelse?

Hiin, som vilde undvige Svaret, sagde blot: „Kiender I da ikke ham?“ — Hvorpaa Invaliden svarte Nei, men dog tilføiede: „Det kom ham rigtignok fore, som om han ertsteds tilforn havde seet det Sjæs.“ — „Nu, det var jo vel muligt!“ meente Berten, uden at indlade sig i videre Forklaring angaaende Joseph, end at Denne, et Slags Betler, levede af Almisse, og lod sig see snart hist, snart her. „Seer Han, min kjære Günther! smilte han overbevisende: Saaledes kan Han vel endnu møde den arme Skjelm mangen god Gang, uden just at kunne besinde sig, hvor han saae ham sidst.“

Günther nikkede, tog Kassen paa Ryggen, og gik sin Vej. Kromanden fløitede en Melodie, og foer med Haanden over Panden, som om han her vilde være Noget qvit. Derpaa gjentog han, som

i Selvsamtale: „Den Ræv, den Biondello!“ —
 En Stund stod han grublende stille. Han havde
 Grund dertil. Hans Tanker spaaede intet Godt.

IV.

Det var bleven Middag. Det skuebegjerlige
 Folk trængte sig uroligt frem paa Pladserne, paa
 Promenaden, udenfor de forskjellige Pavillons i Ba-
 det. Badegjæsterne vare festsigt klædte idag. Man
 saa glimrende Uniformer og Ordensbaand. Alle
 vilde see paa, at Herskaberne gik forbi til Spisevæ-
 relserne. Det med Længsel ventede Nieblif forhale-
 des imidlertid, paa Grund af de omhyggelige Toi-
 letter, længer, end sædvanligt. Utaalmodighed, Rje-
 somhed drev En efter en Anden til den store Spille-
 bod, som med sin, ved hver faldende heroisk lydende
 Musik, drog Begjerlige til sig. Snart vare Folk
 sammenskubede her; brogede Tørklæder, Tobaksdaa-
 ser, Linbægere og blanke Drenringe forevistes dem.
 Ogsaa Joseph var her, og satte ind. Han vandt
 et heelt Stykke sorte Baand. De Omstaaende loe
 ham ud. En gammel Kone rystede paa Hovedet og
 meente, det havde intet Godt at betyde. Jødedren-
 gen rullede imidlertid Baandet op, og hængte Joseph
 det over Armen, som om han vilde vise ham Gevin-
 stens Tiligdom. Da han nu, for Hedens Skyld,
 havde trukket sin Kjole af, og stod der i Skjortear-
 mer, tog det sorte Baand paa det hvide Linned sig
 fremmed og sølsomt ud. Enhver maatte, ved at see
 ham, tænke paa en Delinquent. Aldskillige udtalte
 endogfsaa, morende sig over et saa komisk Tilfælde.

den uhyggelige Sammenligning gandske høit, saa han uformærkt stod ligesom Tilskuer midt i Trængslen, da denne pludseligt deelte sig, for at gjøre Plads for Herskaberne, som just gik forbi.

Alle havde fjernet sig. Kun den Banføre, der ikke kunde komme saa rask affæd, blev forlegen staaende i sin sælsomme Pynt. Det var umuligt Andet, end at han maatte falde i Vinene. Alle saae paa ham. Langt om længe vilde han træde tilbage. En Herre i glimrende Uniform, med en Dame ved Armen, traadte i Veien for ham.

„Ak, Biondello!“ raabte Denne halvhøit, som overmandet af Skræk. Ingen, uden Joseph, havde hørt Navnet, og da Damen, seende andersteds hen, sagde temmelig høit: „See der, vor lille Violinspiller!“ og vinkede Drengen, der var kommen bort fra Faderen, til sig, var den mørke Hemmelighed bleven mellem de to Mænd, som det næste Dieblif igjen fjernede fra hinanden.

Damen beholdt, et lidet Stykke Bei, Drengen ved sin Side. Hun spurgte ham om Allehaande, hvorpaa han svarte ængsteligt, idet han ideligt vendte Hovedet tilbage. Hun gjorde sin Cavalier opmærksom derpaa. „Jeg troer, kjære General! smilte hun: Den arme Dreng kjender Dem ikke igjen i Uniformen. Han er bange for Deres frigeriske Udseende.“

„O nei! sagde Max dristigt: Men jeg vil tilbage til min Fader.“

Generalen, som hidtil havde tiet og bekæmpet et overraskende Indtryk, glædede sig over Drengens bestemte Svar.

„Hvor er da Din Fader?“ spurgte han.

„Der staaer han jo! Det er ham, som læner sig mod Træet hist.“

„Sam?“ gjentog Generalen uvillig. Han stod stille, mens den Lille ilte hen til Træet. „Kom! bad Damen: Man venter os ved Bordet.“

Mekanist fulgte han, uden strax at kunne fatte sig til en munter Underholdning. Han tænkte paa Noget, som bandt hans Tunge og hvilede trykkende paa hans Sjæl.

„Saa sig mig dog, begyndte omsider Camilla, hans Naboeffe, gandske sagte ved Middagsbordet: hvad der nu i en heel Time har sysselsat dem saa udelukkende, at De derover sætter deres Rygte som en elskværdig Selskaber paa Spil. Jeg skaaner Dem endnu i Deres Forstemthed, der nødvendigt maa have en Grund, og afholder mig fra, offentligt at fixere Dem dermed. Men nu maa De ogsaa strax aabene bare mig Alt, eller jeg kjender ingen Skaansel mere, men beskylder Dem for et eller andet hemmeligt Eventyr, og væbner alle Deres Misundere mod Dem.“

„De har gandske Ret i at skjænde paa mig! svarte han smilende: Det er utilgiveligt, ved Deres Side at gaae irette med Skjebnen. Idag vil jeg glemme deres umilde Bud, og derfor beder jeg, kjære naadige Frue, De ville skjænke mig Skriftemaalet nu!“

„De er galant, og undviger mig ved Gaader! sagde Damen: Det var mig ei om en fin Udsigt at gjøre, som kan smigre, uden at tilfredsstille. Jeg meente det alvorligt, De foruroliger mig. De lider.“

„Ja! svarte han bevæget: Jeg lider under en Kamp i min Sjæl. Den Strid er af Alle den tungeste.“

„Feiler jeg ei, begyndte Camilla igjen efter kort
 Reflekſion: da var det Synet af det vanføre
 Menneſke paa Hvide en, ſom forſtemte Dem. De
 maa have gjort en ubehagelig Opdagelſe, hvorpaa
 De ei var forberedt.“

„Deſtoværre var jeg ikke uforberedt! afbrød
 han hende raſt: Ellers vilde jeg vel neppe have op-
 daget, hvad der vel neppe mere var rundet mig ihu.“

Generalen havde udtalt diſſe Ord i raſt Til-
 Den Spænding, han blev vaer i ſin Naboerſkes Ans-
 ſigt, mindede ham om, at han allerede havde robet
 for Meget, naar han ikke vilde indlade ſig i en ty-
 delig Forklaring.

„Jeg indſeer vel, begyndte han derfor ſmilende:
 De bringer mig i ſaadan Forlegenhed, naadige Frue,
 at jeg maa worde en Forræder mod mig ſelv, hvis
 jeg ikke ſtyr denne farlige Plads.“

Han gjorde her en Bevægelse, ſom om han
 vilde forlade Bordet. „Bliv! raabte Camilla: Og
 hjælp mig idetmindſte at efterforſke, hvad det er for
 en underlig Numlen, jeg pludſeligt hører her i Salen.“

Generalen hidkaldte øieblikkeligt En af Opvar-
 terne, for at indhente den onſkede Underretning. „Et
 Menneſke — lod Svaret — var ſegnet ſom død til
 Jorden ude i Trængſlen. Man vidſte ikke, hvad
 der havde foranlediget det.“

„Død? gif det nu fra Mund til Mund: Pluds-
 eligt død? Hvo da? Og hvor?“

Mere, end Een af Gjæſterne ſprang op, og iilde
 ud, at erfare det Nærmere. Generalen var ikke Een
 af de Sidſte. Let deelte han Mængden, ſom af ſig
 ſelv veeg tilſide for den fyrſteligt ſmykkede, med
 Stjerner og Ordensbaand behængte Herre. Raſt

gik han hen imod Træet, Joseph nys havde støttet sig til. Det ahnede ham, at Denne maatte være den saa pludseligt Hedengangne. Alt langt borte hørte han En sige: „Gud har meent det vel med ham. Han var moden!“

Det var Günther, som, med sin Billedkasse, stod ved Siden af den Døde.

„Hvad foregaaer her?“ spurgte Generalen, trædende nærmere. Den gamle Soldat rettede sig, da han saa sin fordums Feltherre, og berettede kortelig Alt, uden at indblande noget af sin egen Mening. Generalen havde strax gjenkjendt ham. Mildt nikkede han ad ham og lagde Haanden paa hans Skulder, uden at kunde frembringe et Ord — saa rystet var han af det, han her saa for sig.

Joseph laae henstrakt ad Jorden, gandske som han nys havde seet ham; den prophetiske Gevinst var slynget ham om Hals, Arm og Bryst; Dinene stode endnu vidtaabne, paa det affjelede Ansigt laae dødelig Skræk, Læberne havde aabnet sig vidt fra hinanden, i sin Arm holdt han Max, som nysgjerrig saa op til ham og spurgte: „Fader, sover Du?“ men strax tilføiede han: „Vaagn dog op! Jeg beder, at, jeg beder Dig, vaagn dog op!“ — Ved Begges Fødder laae den med brogede Baand udpynkede Violin og den lille Bue, som Barnet af Skræk havde ladet falde, da det saa Faderen synke. —

„Günther! sagde Generalen til Denne: Sørg for, at Liget kan worde skaffet bort og i Stilhed begravet. Her er Penge. Intet unyttigt Ord om ham videre. Hører Du? Hvis Du bryder Dig noget om mig — ikke et Ord! — han er dømt — lad ham derfor hvile! — Drengen skal jeg sørge for.

Han maa til sin Moder, og det strax, inden han fatter, at Faderen ikke opvaagner mere."

Günther udsatte Generalens Ordre med sædvanlig Lydighed. Snart var Liget bragt bort fra de Glades Dine. Stedets Politi opfyldte saameget villigere Generalens Ønsker, som han selv bød alle Midler til deres Opfyldelse. Det varede ikke længe, inden det Hele var saa godt som glemt. Den høimodige Herres Deeltagelse vakte ingen anden Eftertanke, end den, at han var gavmild, og at han vilde den lille Violinspiller vel. Selskabet tænkte ligesaa derover. Det undredes derfor ingenlunde, da Generalen udeblev fra Ustencirklen. Kun Camilla, som, med Hviagtelse og Venstreb, var den udmærkede Mand hengiven, kunde, ihukommende Samtalen, dog ei Andet, end finde noget Forborgent i en Tildragelse, som indtraadte saa pludseligt og endte saa rædsomt. Hun higede efter Beroligelse. Derfor fattede hun den Beslutning, at opsoge sin Ven, hvor hun var vis paa at finde ham: hos den sørgende Familie.

Under Paaskud af en Lysttour fløi hun, i sin lette Caleshevogn, gjennem Dalen, og holdt udenfor Kroen, hvor hun saae Generalens Ridestreg og hans Heste.

Paa hendes Spørgsmaal, om Generalen var her, traadte Kromanden til Vognen. I Begyndelsen undveeg han, dog mærkede han snart, at han her torde tale Sandhed, og saa skjulte han da Intet. De Sørgende vare forsamlede her, og Generalen midt iblandt dem. Camilla ilte nu strax ind i Huset. „Und mig, sagde hun indtrædende: Und mig, at deeltage i en god Gjerning. Ogsaa jeg vil trøste og hjælpe de Ulykkelige."

Den Forlegenhed, hendes Komme først voldte, veeg snart for det oprigtige Væsen, som ledsagede hendes Ord. Det var en gruelig Skræk, der havde grebet Josephs Hustru. Graden af hendes Bedrøvelse var det ikke let at skjelne. Af Naturen stille, vant til Modgang, viste hun sig ogsaa rolig nu. Hun sagde lidet, hun klagede ikke. Kun sagte Suk lode formode, at noget Tungt trykkede hendes Sjel. Generalen gjennemskuede denne Følelse, og da det var ham magtpaaliggende, at erfare, hvorvidt den Afdøde havde yttret sig for hende, forskede han forsigtigt efter Grunden til hendes undertrykte Bekymring. I Begyndelsen var hun frygtssom. Det fattedes hende viensynligt paa Ord for det, der foregik i hende. Omfider foldede hun Hænderne, og idet hun opløftede dem mod Himlen, hulkede hun: „Vidste jeg blot, at ingen Forbrydelse hvilede paa hans Sjel!“ —

Der laae et saa ængsteligt Udtryk i hendes Stemme, at Generalen, bleg og rystet, stod op fra sin Plads ved hendes Side; som det lod, følte han sig ei istand til at sige hende noget Beroligende.

Han gik nogle Gange op og ned ad Gulvet. De Tilstedeværende fulgte ham med forstende Blik.

„Min kjære Kone! trøstede han hende nu, idet han vendte tilbage til hende: Hvad vi ikke mere kunne erfare paa denne Side Graven, det er en Hemmelighed, som hviler i Guds Haand. Han afveier Alt efter vore Kræfter, og unddrager os, hvad vi ei kunne bære.“

Konen studsede, og saae forfærdet paa ham. „Kjendte De min Mand?“ spurgte hun nølende.

„Jeg har vel stødt sammen med ham engang! var det undvigende Svar. Dog — vedblev han — Døden forsoner Alt, og vi ville fortrøste os til Herrens uendelige Naade, som Hisset seer med andre Dine, og dommer med en anden Kjærlighed, end vi formaae at fatte.“

Ronen saae med taknemmeligt Blik op til den velvillige Fremmede, der saaledes vidste at dæmpe Angsten i hendes Bryst.

„Ja! sagde hun: Jeg og Børnene, vi ville bede; Max skal sende sine fromme Sange did, hvor Førmælsens ene boer!“

„Max havde taget Faderen i sine Arme, da han døde! sagde Verten rørt: Den gode Drengs Kjærlighed har ordentligt baaret ham over som paa Englevinger! Og det veed jeg vist, det har det stille staaende Hjerter ogsaa følt, og hist er det vaagne med gandske andre Følelser, end det nærede her.“

Maaløs trykte Moderen begge Drengene til sig. Begge græd. Lidt efter lidt bleve Alle roligere. Der var endnu Stilhed og Tilfredshed at haabe for dem.

I denne Overbeviisning forlod Generalen dem, idet han lovede, at sørge for dem. Camilla fulgte ham. Hun vilde, da Aftenen var klar og sval, gaae et Stykke tilfods. Kromanden viste dem en yndig Sti over en Eng.

En Tidlang vare Alle tause, fulde af denne Dags Indtryk. Kromanden, som gjerne vilde meddele sig, var den Første, som afbrød Stilheden. „Troede mig, mine Naadige! sagde han: Det er en Lykke, at det gik, som det gik. Rettersiedet svævede altid det Menneske for Die — ellers vilde den Spøg med Armesynderstjorten ikke have berøvet ham Livet.“

Camilla spurgte, og han lod sig overtale til at fortælle den tilfældige Begivenhed. Han udlod sig endnu om meget Andet, og gav at forstaae, at han ahnede Mere af Josephs tidligere Liv. Generalen taug dertil; men hans ledsagerinde bad Kromanden sige Alt, hvad han vidste derom. Han fortalte da, at den Udsdøde, i onde Ansald af Brede eller naar han var beruset, suindom ogsaa, naar han havde tabt i Spil, havde ført meget mistænkelige Taler, forbandet sig selv og sin Skjebne. Om Natten havde han nævnet Biondello; derpaa pleiede han at fare op, som i Skræk, og at spørge, hvo der kaldte ham. Og naar Konen, fuld af Rædsel og Forundring, sagde: „Saa hedd han jo ikke“ — havde han skjændt paa hende, og forbudet hende, at give Ngt paa hans Drømme, samt at tale til Andre om tosfede Ord og Navne, som han selv, naar Drømmen var forbi, ikke mere vidste af at sige. — Paa de flemme Nætter fulgte urolige Dage, og engang udsøste den arme Kone sit Hjerter for mig. Jeg tog det tilsyneladende let, og søgte at berolige hende, men dog tænkte jeg min Deel derved. En Dag kom Invaliden Günther, som gaaer om og sælger Billeder, til mig. Vi talte om Eet og Andet, meest om den gamle Mands Krigsbedrifter. Saa kom da ogsaa hans Favoritehistorie paa Tapetet, hvorlunde han, dengang de Keiserlige holdt Neapel besat, en Dag holdt Vagt udenfor et Fængsel og, idet han gik frem og tilbage langs Muren, hørte en forunderlig Larm. Forsigtigt nærmede han sig Stedet, som laae temmelig langt borte fra hans Post, saa der let kunde tildrage sig Noget, som var undgaaet hans Opmærksomhed. Et Par Skridt derfra trykte han sig ind i en lille Fordybning,

op mod Væggen, saa Intet kunde sees af hans Ver-
 son, og lyttede gandske spændt efter en temmelig mis-
 tænkelig Raslen og Brækken i Muren. Han bøiede
 Hovedet saa langt frem, at han tydeligt saae en
 Abning, og gjennem den et Par Hænder, som ud-
 toge een Steen efter en Anden, indtil der blev et
 Hul, saa stort, at et Menneske kunde krybe derigjen-
 nem. Virkeligt løfter ogsaa en Mand Foden over
 den lave Rand, og træder ud med den halve Krop
 — nu fyrer Günther sit Gevær af, Skuddet
 træffer den Flygtende i Laaret, han styrter om, og
 stopper derved Udgangen. Men aldrig saasnart høre
 hans Medsammentsvorne Skuddet, som samme Die-
 blif besvares af den anden Vagt, før de styrte deels
 over, deels ned paa den Faldne, og saaledes indslutte
 de Tilbageblivende ved en anden, langt uigjennem-
 trængeligere Muur. Nu lyder det frygteligste Skrig
 fra Fængslets Indre. Den rasende Bande ligger i
 et blodigt Myrderi. Enkelte, som det var lykkedes,
 at undsøge, søge at bringe Folket i Oprør; Uro her-
 sker overalt; Staden trues med fuldkommen Opstand;
 Alt strømmer til, for at adskille de Ulykkelige, der
 ligge paa hinanden i Muurhullet. Mange ere qualte,
 Nogle aande netop endnu. Imidlertid rykker hele
 den væbnede Besætning frem. Folket jages bort,
 Orden og Rolighed vende tilbage. Den menneske-
 ligsinde Commandant befaler, at der skal drages
 Omsorg for de Syge og Saarede. Det skeer. Man
 finder imidlertid kun Daa, og antager, at Indbyg-
 gerne have skjult de Døde, Levende eller Døde, for
 de Fremmede. Dette blev ikke undersøgt, thi det
 kunde ikke synes raadeligt, ved offentlig Afstraffelse
 at forøge den indvortes Ulfredsshed. Ja, det an-

saaes for et Slags Lykke, at Oprørernes Anfører maatte have fundet sin Død i det forulykkede Foretagende, da han, under den hele quælende Byrde, umuligt kunde være sluppen med Livet. Denne Anfører, en snedig Røver, der alt adskillige Gange var undvægen af Fængslet, havde, for at undgaae Dødsstraf, for nogle Aar siden forladt sit Fædreland og taget Tjeneste i den østerrigske Hær. Da denne marscherede til Italien, deserterede han ved Grændsen, begyndte atter sit tidligere Liv, blev siden greben af sine egne Krigsfæller, og mistede nu Livet ved Günthers Skud. Han glædede sig ret over det lykkelige Skud, hvergang han talte om Røven Biondello; men det gjøs i mig, hvergang jeg horte Navnet, og siden imorges vidste jeg bestemt, at Joseph var den Ulykkelige, thi Günther og han stodte sammen her i Kroen, og da nu Hiin igjen begyndte at ride paa sin Rjeshest, da han omtalte sin Vagten udenfor Fængslet, da han nævnede Biondello, da var det forbi med det arme Menneſke; han snakkede gandske vildt, og løb bort, som om noget Ondt var efter ham.

„Det hænger dog vist Underledes sammen! meente Camilla: Hvor usandsynligt, at han, under flige Omstændigheder, blev frelst fra Døden, og endnu usandsynligere, at han vilde søge en Tilflugt i Tydſkland, hvor han ſtedſe maatte frygte at vorde gjenskjendt.“

„Mindst i denne Egn! sagde Berten: Han havde ogsaa Kone og Børn at gaae efter. Den syge Fod, det ſvækkede Legem, hans Jammer drev ham til at søge dem. Han berlede sig hid, følgende et Spor, han havde været heldig nok til at finde. Stundom

var hans Vland ogsaa ligesom fraværende, og saa kan Gud vel have fort ham ubevidst did, hvorhen han skulde."

„Gode Mand! smilte Camilla: Det hele seer dog ud som en forsættelig Sammenstilling af Omstændigheder og deres Følger. Vi maa herpaa Insistere bygge, til Skade for et Menneske, der ikke kan forsvare sig mere."

„Manden har kun talt altfor sandt, kjære, naadige Frue! tog Generalen Ordet her: Joseph var ingen Anden, end Biondello. Hiint Brev, som hans gode Genius vilde tilintetgjøre, og som dog kom mig tilhænde, indeholdt en Opfordring fra Neapel til at lade Forbryderen, hvis Opholdssted man havde erfaret, gribe og transportere did. Dette Andrag formørkede mig de første Dieblikke efter min Hidkomst. Jeg besluttede, ei at gjøre noget Skridt, som kunde nøde mig til at udføre Hvervet. Derfor saa jeg mig ikke meget om i Egnen, ei heller lod jeg mit Blik hvile længe paa isinesfaldende Skikkelse. Men idet jeg ideligt tænkte paa et Menneske, hvis Billed nu igjen fremkaldtes af Glemsels Nat, troede jeg, at møde ham allevegne, og saa dybt rystedes jeg, da jeg virkelig mødte ham i Dag, at hans Navn gled over mine læber, og rimeligviis slog den Skyldige med dræbende Skræk."

Camilla kunde længe ikke overbevise sig om, at det virkelig forholdt sig saa; hun meente, Generalen kunde, blindet af en levende Phantasi, have seet uret. Men da hun nøiere eftertænkte Sagen, tvivlede hun ikke mere. „Besynnderligt, sagde

hun: at han dog egentlig dømtes ved Dem, at De maatte udtale hans Dødsdom!"

Generalen søgte det Gode deri. Vel trøstede det ham nogenlunde, at have været Redskabet for en høiere Styrelse; dog havde Begivenheden rystet ham dybt. I flere Dage forlod han ikke sine Værelser. Da han førstegang igjen gik ud — en smuk Aften — førte hans Tanker ham til Biondello's Grav. Den stakkels Max's lille Violin lød allerede langthorte. Da han kom nærmere, saae han Barnet og den gamle Invalid sidde paa Gravhøien. „Gode Gud! tænkte han: Uskyldighed og Hæder afføre Dig igjen Din Armesnyderdragt, Ulykkelige! De hellige Dit Hvilested ved Deres kjærlige Deeltagelse, og alt paa Jorden vorder Du reen i Dine Efterladtes Hjerter!"

Brudenatten.

Fremmedt og Eget.

Albert Capernac, den eneste mandlige Villing af en gammeladelig fransk Familie, som holdt den berømte Hovedsmand af Capernaum for sin Stamfader, havde naaet sit tyvende Aar, og skulde tage sig en Hustru. Skjøndt hans Forældre nærrede alle de Fordomme, man endnu finder hos alle Medlemmer af deres Stand, havde dog Albert gandske dannet sig efter den nye Verden. Han var liger frem og god, beskedn og ærefjær, havde erhvervet sig grundige Kundskaber, og vurderede Menneskene, ikke efter deres Titler eller deres Byrd, men efter deres sædelige og aandige Fortrin.

Hans Forældre lode ham, i Henseende til Hustruen, gandske frit Valg. Kun den eneste Betingselse gjorde Faderen, at hun skulde være af gammel, fransk Adel, thi han vilde været utrokelig, hvis han for sin Svigerdatter havde maattet erkjende Datteren af en Parvenu, om end Denne virkelig havde været Marskalk og Pair af Frankrig.

Den første Pige, eller rettere: Frøken, man bragte paa Valg, var en fortryllende Blondine paa sexten Aar, rank og hvid, som en Lilie. Men Albert fandt snart, at hendes Farve var for bleg, hendes Stemme for læspende, hendes hele Udsærd for kunstlet, og kastede sine Bine paa en fyrrig Brunette, hvis hele Skikkelse ei bebudede Andet, end Lyst og Glæde. Hun var

ffede, at gifte sig, for at kunne vorde fri, og raadig over sine Handlinger; hendes tilkommende Egtfællers Person var hende derfor gandske ligegyldig. Men Albert vilde elskes, og neppe opdagede han hiint hæslige Træk, før han strax afbrød al Forbindelse med hende.

Nu gjorde man ham opmærksom paa en ung, forældreløs Pige, som skulde være et Mønster paa alle Dyder. Man roste hende som en fortræffelig Hausholderesse; hun kjendte Alt, hvad en Hausholder har at varetage, for at anbringe Alt paa det Fordeelagtigste. Hun læste ingen Romaner, ingen Skuespil; hun malte ikke med Vandfarver; hun havde ingen Dandsmester høvt. Nu ventede hun med Længsel en Ungerføvend, som hun kunde elske. Men Albert havde ingen Sands for den Lykke, at leve med en Kone, som om Vinteren gif med Hvergarnskjole, og ei forstod Andet, end at fuge god Mad.

Langt om længe faldt hans Bine paa en riig og fornem Enke ved Høffet; hun stod høitanskreven hos alle Ministre, thi hun var meget smuk. Hun havde gjort et høitideligt Løfte, ei at gifte sig igjen, og hendes Beslutning var, som hun forsikrede, uretfelig. Imidlertid tilhviiskede man dog Albert i al Fortrolighed, at der ei gaves nogen Eed, som man jo kunde bryde, og at hun sikkert vilde gjøre en Mand lykkelig.

Men Albert agtede Edens Hellighed alt for høit til at ville sætte Enken i Forlegenhed.

Nu begyndte gamle, gistesyge Enker og Piger at udkaste deres Garn efter ham. Nogle talte med ham om deres skjønnede Aar, om deres Ungdoms Drømme, om deres Trang til at elskes og forslaaes; men Albert

vilde Ingen forstaae. Andre betragtede ham med et omt, smægtende Blik; et Suk undfoer deres rosenfarvede Læber, og efter nogle Diebliffes Tausshed spurgte de, om han aldrig havde elsket, og om han slet ingen Sands havde for huuslig Lykke. Men Albert forstod ikke, hvad de vilde sige dermed.

Mange satte sig ogsaa, uden at tænke noget derved, til deres Claveer, phantaserede først i flygtige, kunstløse Toner, og omsider forvandlede dette Forspil sig til en Kjærlighedsmelodie fuld af Jld og Begeistring. Men Albert forstod sig ikke paa deres Spil.

Stundom sagde en omhyggelig Moder til sine Døttre: „Ak, kjære Tulle, eller Jette, forelæs mig dog den Elegie, Du i Gaar gjorde til Maanen. Vi ere nu allene, og Hr. von Tabernac vil dømmes skaansomt.“

Nu forelæste den unge Muse, uden at lade sig bede tiere, sine Vers. Det skønne Hoved var bøiet, den fulde Barm hævede sig endnu høiere; Harmonier strømte fra de blomstrende Læber, og Lidenstakens Jld udtalte sig i de Ord: „Hvornaar kommer han da, den Yngling, mit Hjerte ene skal elske? Hvornaar kommer han da, det hulde Bæsen, mit attraaende Blik saa længselsfuldt søger? Hvor er han vel nu, den Elskelige, der engang, beruset af Elskov, skal favne mig omt som sin Hustru?“

Albert hørte gandske andægtigt til, smilte, og forstod ikke et Ord deraf.

Mange gistelystne Damer viste sig i det skønneste, pragtfuldeste Smykke. Thi Diamanternes Glans paa en smuk Qvindes Pande har allerede erobret mange Hjerter. Edelstenenes straalende

Id i en yndig Piges sorte Haar, Rubinernes Glans, hvormed hendes Kjole er besat, Perlernes Hvidhed om hendes Hals, Cameerne om de runde Eliearme, de fine Kniplinger, som tilhulle den blændende Barm, de dustende Handsker, Blomsterne paa Hatten og i Haanden, frembringe ikke sjelden en tryllerst Birkning, helst paa et Val, hvor Tonernes harmoniske Klang desuden taler saa mægtigt til Sandserne. Kun paa den unge Albert gjorde alt dette intet Indtryk.

Engang saae han en ung Skjonhed bestige en modig Hest; legende styrede hun Dyret og Albert saae suurt til hende, istedetfor at tilkjendegive den ridende Huldgudinde sit Bisald. Lusten opløstede hendes Stør, og lod ham see hendes aandfulde, rødmenende Ansigt. Enhver raabte: Hvilken Bæxt! Hvilken Skjonhed! Hvilken Kraft! — Kun den ufølsomme Albert forstod sig slet ikke derpaa.

Elsidst bad han da sin Moder, hun vilde opsoge ham en Kone, og heri gjorde han meget vel; thi det er unægteligt et Hverv, Ingen kan besørge bedre, end en Moder. For at bedømme en Kvinde, maa man selv være Kvinde. En Moder feiler sjelden, naar hun vælger en Hustru til sin Søn.

Da Albert førstegang saae den Pige, hans Moder havde udseet til ham, vidste han ikke selv, at det var hende, der engang skulde vorde hans Hustru. Elshest begav han sig til hendes Hjem. Da han nu nærmede sig det, begyndte han at tænke paa arrige Ting, som han vilde sige hende. Pludseligt styrtede en ung Pige forbi ham i fuldt Løb,

med flagrende Haar, og Ålte ad Vandseelen hen til en Park, saa rask, at Albert's Hest neppe kunde følge hende. Ved Parken stod hun stille, betragtede nogle Svaner, som svømmede her, klattrede derpaa, liig en Kat, over Gitterporten ind i Hønsesgaarden, klappede Hundene her, steg op ad Hovedtrappen, og forsvandt.

„Et allerkjæreste Barn! Et nydeligt Barn! sagde Albert til sig selv, idet han steg af: Sikkert er den skjønneste Pige min Bruds Søster! Gid de maatte ligne hinanden!“

Han lod sig nu melde hos Slotsherren, og blev velvilligt modtagen. Efter et Kvarteers Forløb traadte den unge Pige, han nys havde seet, ind i Værelset. Hun var høj, indtagende, meget munter og artig. „Det er min Datter!“ sagde Faderen med Selvfølelse. Albert blev hendes Vordnabo. Hun underholdt sig mere med ham, end med de øvrige Gæster. Iøvrigt spiste hun lidet og talte lidet, thi hun vidste, at der intet Modbydeligere er til, end et graadigt og snaksaligt Fruentimmer.

Efter Bordet var hun den Første i Selskabsalen. Hun vidste at sige Alle noget Forbindeligt. Hun rakte de gamle Mænd Haanden, og omfavnedes de Matronerne med Hjertelighed, thi Damerne have gjerne den Bane, at omfavne hinanden, naar Mandfolk see derpaa.

Da man ophørte at spille, bad man hende synge, og hun sang. Rigtignok kunde hun ikke een eneste Arie af Rossini, men hun sang Romancer fra den gamle Tid, uden Akkompagnement og uden Lob, saa simpelt, som hun havde lært dem af sin Bedstemoder. Det var en Lyff, at see de graae Ho-

veder, hvor behageligt de nikkede Takten til de dem velbekjendte Melodier. Intet fornyer sig mere levende i Erindringen, end en Sang, man tilforn har hørt.

Selskabet bestod for det meste af gamle Mænd, der haardt havde maattet bøde for den Uret, de maaskee havde begaaet under den gamle Regering. Nu ihukom de deres fordums politiske Stridigheder, deres lidte Gjenbordigheder, deres Udvandringstid, og underholdt hinanden med de Farer, som havde truet dem, med de Trængsler, de havde gjennemgaaet. For en Mand fra vor Tid ere slige Underholdninger maaskee af ubetydelig Interesse; men neppe kunde en ung, smuk, aandsfuld Pige vise sig mere glimrende, mere indtagende i noget Selskab, end i et saadant. Hendes blomstrende Ungdom dannede en underlig Contrast mod de Personers hændende Alderdom, som omringede hende her. Hendes blide Smil blev endnu yndigere, naar man betragtede de mørke, utilfredse Ansigter, der ønskede sig den gamle Tid tilbage med alle dens Misbrug, og slet ikke vidste noget, de kunde rose den nye for. Enhver af hendes Bevægelser, ethvert Ord, hun havde sagt, blev uudslætteligt i hans Erindring, og han tilstod, at denne Dag vilde været den lykkeligste i hans Liv, naar han blot kunde have fundet Mod og Leilighed til, at være ene med den hulde Pige, og at aabenbare hende sin Kjærlighed.

Allerede næste Morgen besøgte han hende anden gang, og saae hende med ligesaa stor Henrykkelse, som om han Dagen tilforn havde troet hende tabt for

evigt. Han traf hende i Hønsesgaarden, hvor hun legede med Hundene. Hun syntes ham gandske et Barn; han talte derfor ikke et Ord til hende om Kjærlighed, han talte med hende som med et Barn, og hun gav ham ogsaa de barnligste Svar.

„Seer De, sagde hun: seer De den Fugl, som hist stiger op i Luften?“

„Det er en Lærke, som synger sin Morgensang! svarte Albert: Hører De dens afbrudte Qvid: dren, dens glade Jubel? Det er den muntreste Fugl under Himlen.“

„Nei! sagde hun: Det er ingen Lærke. Solen skinner for klart for dens svage Pine. Nu ere Lærkerne i Kornet. Det er en Spurv, som kommer fra Laden, og vil møde sine Unger.“

„De har Ret! indrømmede Albert: Det er en Spurv.“

„Dog troer jeg næsten, det er en ung Ravn, som er fløien ud af sin Rede! tog Anna Ordet: Dens Næb er sort; dens Fjer ere sorte; den er stærk og fyrig. Seer De, hvor bange mine Duer ere for den! Sandelig, det er en Ravn, som gjør sin første Udflugt.“

„Ja min Tro, en ung Ravn, netop flyvesær dig!“ gjentog Albert smilende.

„Jeg vil imidlertid hellere, at det skal være en ordentlig Røvsfugl, en smuk Fugl med gule Fodder, med et krumt Næb, som sætter efter en anden Fugl, griber den, sønderriver den; en Fugl, som, dryppende af Blod, kommer tilbage til sin Rede, og tuder sørgeligt hele Natten.“

„Ja, tilforladeligt, det er en Høg, med deilige Fjer!“ sagde den fæielige Yngling.

„Har jeg da sagt, at det er en Høg, min Herre? spurgte Anna: Nei, en Glent er det, med hængende Fjer, dunkle Dine, en Fugl, som æder døde Dyr, og venter Sommeren, for i udtørrede Damme at søge døde Fiske.“

„En Glent, siger De, Anna?“ — Og med disse Ord holdt han sig gandske nær til Pigen, som om han var bange.

„Hvor let det er at skrække Dem! sagde Anna: Nei, det er ingen Glent, det er ingen Høg, det er ingen Ravn! Det er en besteden lille Rattergal, som flyver Dagen, og i Flugten snapper efter nogle Insekter. I Aften skjuler den sig etsteds i en huul Eeg, og forherliger Ratten med sin flagende Sang.“

„Indige Pige! raabte Albert: Siig mig, hvad Du vil, Du skal altid have Ret. Jeg vil stedse tale, som Du taler. Lærke, Høg, Glent, Rattergal — mig ligemeget! Hele mit Liv vil jeg være af Din Mening, og kun tænke, som Du tænker.“

Dette Dage — nei, to Dage efter, kom Albert igjen. Denne gang traf han intet Barn, men en smuk, blomstrende Jomfru. Hun løb ikke om i Hønsesgaarden i sin lette Morgendragt, men sad i Salonen med alt det Alvor, som egnede sig Huset's Herreinde. Albert bragtes i Begyndelsen noget ud af sin Fatning — det var Anna, men dog ikke Anna mere; det blide Smil var forsvundet, veget for en stolt Mine; hendes hele Udsærd kontrasterede sælsomt mod hendes elskværdige Munterhed i Gær.

„Hvad fattes Dem, min skønne Brud? spurgte Albert: Hvi er De i Dag saa alvorlig, saa høitidelig?“

„Jeg tænkte, sagde hun i utvungen Tone: jeg tænkte over Menneſkenes forſkjellige Vilkaar. Hvilken Stand er vel den lykkeligſte, mener De?“

„Ak! ſvarre han: For en Qvinde gives der ſaa mange Maader at leve lykkelig paa! Valget mellem dem kan ikke Andet, end falde hende meget tungt. Overalt i Verden er for Qvinden Lykke at finde. I Mændenes Lod falde derimod tunge Arbejder, ſøvnloſe Nætter, ærgjerrige Planer, Taalmodighedsprøver og Landsanſtrengelſer uden Tal.“

„Ønſkede De Dem vel, kjære Anna, en Magiſtratsperſon til Mand? Han kan kaſte Loddet over Andres Liv — — men hvormange Taarer vilde da flyde for Deres Fodder! Hvormange Ulykkelige vilde beſtorme Deres Dør, for at bede om Deres Forbøn! Trøſtloſe Mødre og forældreløſe Børn vilde opløſte deres Hænder til Dem, ſom om De kunde dømme. — Kunde De vel ønſke Dem en Dommer til Mand?“

„Hvorfor ikke! tog Anna Ordet: Jeg vilde føle mig lykkelig, hvis min tilkommende Mand var Dommer.“

„Eller vilde De ei, iſtedetfor hiin ſorgelige Gortſkappe, hellere vælge en ſmuk, ung, fyrig Officer, ſom altid var rede, at drage Kaarden for Dem, en Kriger, hvis Haand alle Koner og Piger miſundte Dem, og ſom, i Epidsen for ſit Regiment, marſcherede forbi Deres Vinduer?“

„O, da vilde jeg rigtignok føle mig endnu langt lykkeligere!“ ſvarre Anna med høitbankende Barm.

„Endnu har jeg ikke talt med Dem, min Frøken, om en stor Herre. Vilde De ei, istedetfor en Kriger, som altid staaer Fare, at vorde skudt til Krøbling, hellere ægte en fornem, riig Herre, en Greve eller en Prinds? Hvormeget lykkeligere vilde De kunne leve med ham, end med en Officeer, der er sat paa halv Sold, der smøger som en Hollænd, der den hele udslagne Dag, og ei veed at tale med Dem om Andet, end om de Indskrænkninger, De maa gjøre i Deres Huusvæsen! Hvilken Lykke, at kaldes Fru Grevinde, eller vel endog Deres Durchlauchtighed, at kunne leve ved Hoffet, at være en Gjenstand for Misundelse og Beundring! — Hvor fortryllende, at kjøre i pragtfulde Equipager, og, med en beskeden Mine, at kunne sige til sine Bændler: I Morgen skal jeg til Hofbal!“

„Til Hofbal! O Gud, hvor gjerne vilde jeg til Hoffet! raabte Anna, og klappede i de hvide Smaahænder: At vorde bemærket, misundt, beundret, at tale med Kongen, at spise med ham, at kunne bivaane alle Hoffester! Hvilken Lykke! Men hvor er vel den rige, fornemme Herre, som vilde ægte mig stakkels Landsbypige?“

Hun taug, og en Taare bævede i hendes Øie.

Hidtil havde Albert taget den hele Underholdning for Spøg, men nu troede han at see, at Anna ingenlunde var den trofaldige, barnlige Pige, han endnu for faa Dage siden havde anseet hende for; han troede at bemærke, at hun ikke elskede ham, og en bitter Følelse greb hans Hjerte. Overbeviist om, at han selv havde gjort et Følgreb, og vakt Gæder i hende, der i Fremtiden kunde vorde høist

fordærvelige for hans og hendes Lykke, søgte han, at trække iland igjen.

„Jeg havde Uret, kjære Anna, sagde han: naar jeg talte om en stor Herre; store Herrer ere ofte meget onde, ofte ogsaa meget ullykkelige Væsenner. Den udbortes Glands og de larmende Glæder, man misunder dem, skjenker ingen sand Lykke. Langt behageligere og hæderligere er en Kunstners eller en Digters Liv, som, ved udsødelige Bærker, erhverver sig Samtids og Eftertids Agtelse og Beundring. Han er Konge og Hersker i sin Digters verden, i en Verden, som han selv har skabt, og i denne Verden er hans Hustru Dronning. Glorien af den Vre, der omgiver ham, straalet ogsaa tilbage paa hende, og hans Udsødelighed er ogsaa hendes, og varer længer, end en rænkesuld Hoffsnogs korte Navnfundighed, der forsvinder hastigt, som en Skygge.“

„Og dog vilde jeg hellere ægte en fornem Herre, end en Digter, om han end kunde gjøre de smukkeste Vers, ja, om han end vilde forevige mig hos Esterverdenen, som Petrark sin Laura.“

„Endnu, tog Albert Ordet: endnu er der en Stand, der sikkert overgaaer alle de Andre i sand Lyksalighed. Jeg mener den velhavende Landmand, som, uden trykkende Sorger, dyrker sine Marker, sine Haver og Wiinbjerge, forskjønner og forbedrer sine Godser, og, med en elsket Hustru, henlever sine Dage i huuslig og landlig Stilhedens Skjød. — Ingen falsk Hofmand lægger Snarer for ham; ingen smeder Rænker mod ham; hans Overflod sætter ham istand til, ved nyttige Studier at danne sin Aand, at forædle sit Hjerte, og at nyde de Skjønneste af alle Glæder.

der, Velgjørenheds. Naar han dør, ville ei blot hans Børn, men ogsaa Enker, Faderløse, Fattige, ved hans Baare fælde Taarer, der ere ærligere meente, end de, der flyde ved saamange store Herrens Paradesenge."

Men Anna var og blev eftertænksum; hun svarte Intet — hun ønskede kun, at leve ved Hoffet.

Fra dette Dieblif af indsaae Albert, at han havde begaaet en meget stor Feil. Han selv skulde vorde Offeret for en ulykkelig Spøg. Han havde fremkaldt det usalige Skuffebilled for den unge Piges Sjæl, som nu truede, at tilintetgjøre hans og hendes Fremtidslykke. Forgjæves søgte han at lede hende fra de bedaarende Tanker, han havde vakt i hende. Hans løbsfulde Skildringer af landlig og humslig Lyksalighed ændsedes ikke. Anna drømte kun om Glæder, han ikke kunde skjenke hende.

Omsider oprandt da Bryllupsdagen. Albert's Forældre, hans Frænder og Venner vare forsamlede. Den unge Brud straalte i sit skønneste Smykke; en Myrthes Krands slyngede sig gennem hendes mørke Haar, og hendes Haand hvilede i hans. Alt var Velsen fuldbyrdet. Et Orkester af Landsbymusikanter spillede, hyppigt faldende ud af Takten, Rossini's meest yndede Compositioner under Maaltidet. Endeligen begyndte Ballet. Albert var inderlig misfornøiet med den flatte Musik, „Hvilken Ulykke! raabte han: Paa min Bryllupsdag at høre disse fortryllende Melodier af Othello opløses i slige Mislyd! — Ogsaa jeg kræntes og mishandles her.

Jeg maa være en Skive for Mandsoffenes Vittighe-
heder, og Fruentimmerne see i mit Bryllup blot en
god Leilighed til at faae Fødderne røre."

Da spillede en Valtz. Albert saae Anna
dandse gandske henrykt med en smuk ung Mand.
En Ahnelse af hans Ulykke greb ham ved dette
Syn. Han var tilmode, som om et Lyn havde
truffet ham. Bistnok var han besat til at drage
Anna's Utroskab i Tvivl, thi han havde slet intet
Beviis derfor, uden sin indvortes Overbeviisning;
— men den var ham nok.

Ikke langt fra ham sad et gammelt, for-
fæet, hæsligt Fruentimmer, der endnu gjerne vilde
gjælde for ung og yndig. Desværre træffer man
deslige bedagede Qvindemennesker i alle Lande og
Byer, og de ere i Almindelighed endnu langt beha-
gesygere, end de unge Piger, hvis Forsængelighed de
laste. Denne her havde med rød og hvid Smink
udfyldt sine Kinderes Rynker; hun havde balsameret
sig med Rostus, og holdt et smagfuldt Glas for
det venstre Øie, for skarpt at mønstre Dandserne
og Dandserinderne. Det høire Øie havde hun luk-
ket, og hendes vidtaabne Mund fremviste to Rader
skjæve, gule Tænder, som gave hende et i Sandhed
græsseligt Udseende.

"Saadan vil ogsaa Anna werde engang!"
sagde den unge Egtemand gysende til sig selv, og
angrede nu dobbelt, at have bundet sig uopløseligt
til hende for hele Livet.

Samme Dieblis valtsede hans Kone atter forbi
ham; hendes Fødder syntes neppe at berøre Jor-
den; let hang hun i sin smukke Dandser's Arme.
— Albert leed grueligt. Trængslen, Larm, og frem-

for Alt Baksen, hvori Alt løb rundt: det gamle Gruentimmer i den ungdommelige Dragt; den falske Bellugt af Moskus, Musikens falske Toner, hele det falske Qvindelkjen; Pengenes Rasken, Spillerne kastede til hinanden, og den Rolle, han saae sig nødt til at spille midt i alle disse Daarstaber: Alt, Alt oprørte ham i høieste Grad. Han vilde fly og kunde ikke. Han var bunden til et Bæsen, ved hvilket han troede sig vanæret, til et Bæsen, der havde berøvet ham hans Rolighed, hans Lykke, den offentlige Agtelse. Albert, som hidtil kun havde besøgt faa store Selskaber, og aldrig elsket larmende Forlystelser, blev med hvert Dieblif heftigere opbragt.

Langt om længe overgav man den uløffelige Albert hans skønne Liv. I Almindelighed opfylder en Moder denne Pligt, en Moder, som blander sine fromme Laarer med sin Datters. Men Anna havde ingen Moder mere. Pludseligt lod man de unge Egtefolk allene, og fjernede sig; sælsomme Overgang fra den larmende Bevægelse, fra den største Uro til den dybeste Dødsstilhed! Vigtige Forskjel mellem den blomstrende Pige, som, for kort siden, dandsede med flammende Die og bølgende Barm, og den unge Kone, som nu staaer ved Brudekammeret. Og, o Gud! Hvilken Forskjel mellem den Anna's Skikkelse, Albert nu saae for sig som Hustru, og Hims, som han førstegang havde seet! Denne var ikke mere det skønne, aandrige, rosenkindede Barn; hendes Røst lød ikke mere saa sølsklar som dengang hun sagde ham det første Godnat! —

Hun stod der, bleg som et Liig — Dinene tunge og dorste, Armene mat nedhængende. Brudeskammeret var i en frygtelig Uorden. Man havde maattet overlade hele Huset, ogsaa dette Bærelse, til Dandserne og Spillerne; man saae derfor endnu Spilleborde, hid og did fastede Kort, Wiinslumper, o. s. v.

Albert vilde nu begynde en Samtale med sin Kone. Men — o Rædsel! — Han havde glemt Navnet, hvormed han, paa deres Bekjendtskabs første Dag, hilste hende som Brud. Førgjæves anstrengte han sig, for at ihukomme dette Tilstavelsesnavn, som han engang holdt saameget af, som Præsten endnu i Morges havde nævnet ham — han var ikke istand til at komme derpaa. Hans Hukommelse var gandske forstyrret. Først efter nogle Minuters Forløb formaaede han, at fremsøre Ordet „Madame.“

Hun svarte med een eneste Taare, og lagde sig stille hen paa Sengen. Albert satte sig taus ved hendes Side. Han følte, at deres Hjerter vare adskilte for evigt.

Anna havde lagt sig i Klæderne. Hendes Tilstand var fortvivlelsesfuld; men hvert Onske, hvert Haab, hver Frygt var død i hende; efter lang, stille, tankeløs Henslirren sov hun ind af Mødighed.

Albert begreb, hvilken sørgelig Fremtid der forrestod ham. Han forudsaae det Nag, den Ivershyge, den Bancere, som ventede ham, og besluttede, Dag og Nat at bevogte sin Hustru, for idetmindste at undgaae Skjændselen. Hvilket Liv! raabte han, og

stjar Tænder af Brede: Nætter uden Kjærlighed, og Dage uden Ro det er Alt, hvad jeg har at haabe!"

Bittert angrede han, hvad der var skeet. Denne Rone, der nu syntes at slumre saa ligegyldig, var hans; han var bunden til hende med uopløselige Bånd, og nu skulde han give sin Ære, sit gode Navn, til Priis for hendes Leisindighed. „Nei, nei! sagde han ved sig selv: Jeg vil gribe et krasst Middel, men hvilket?" — Han stod op, og gik grublende op og ned ad Gulvet med sagte Trin. Pludseligt stødte hans Fod paa Noget; han bukkede sig, for at tage det op — — det var en af den unge Kones Handsker, som var gleden ned af Stolen, hvor hun havde lagt den. Denne Handske havde indesluttet den Haand, der nys, til et ewigtbindende Løfte, havde lagt sig i hans. Hvor smukt gjengav den endnu den runde Arms, de smaae Fingres nydelige Former; hvor behageligt duftede den ham imøde! — Pludseligt vaagnede igjen en Gnist af Kjærlighed i hans Hjerte; han kunde have feilet, han kunde have gjort hende Uret men Mistanken fortrængte snart disse Følelser. Efter en lang Sjelekamp traadte han nærmere til hendes Seng. Hendes Tilstand vakte hans Medlidenhed. Endnu engang vilde han tage hende i sin Favn, og af hendes egne Læber høre Tilstaelsen af hendes Brøde, eller Forsikringen om hendes Uskyldighed. Han betragtede hende nogle Diebliske, og nu kom han igjen hendes Navn ihu. Han vilde bøje sig over hendes Ansigt, men det var for langt borte; den Slumrende laae saaledes med sit Hoved, at dens overste Halsdeel ikke berørte Puden.

Han bøiede sig atter, men kunde ikke naae hendes Mund, for at vække hende med et Kys.

Hu rørte sig, som vakt af hans Aande. Hun udstrækker Armene, som til et inderligt Gavn: tag. — „Endnu et Kys, min : : !“ hvister hun, og — o mere, end Helvedes Qual! — Albert bæres det fore, som om hun nævner et Navn, der ikke er hans, det bæres ham fore af hendes onde Ge: hius, thi Navnet lod sig ikke skjæle; det var kun en halvqvast Lyd.

„Anna! raaber han: Anna, hør mig, svar mig!“ — Banvittig kaster han med disse Ord, Håndsten, som han holder i begge Hænder, liigt et Kredsreb, over den Ulykkelige's Hoved, og drager hende op til sig med saa rasende en Hestighed, som en stærk Mand, der frygter at opsluges af en Strøm, anvender, for at redde sig ved at gribe en Green.

Den arme Anna udstøder et Smertes: og Døds: skrig. Hele Huset våagner. Anna's Fader ahner strax en stor Ulykke. Med Lys træder han ind i Værelset, og finder sin ulykkelige Datters blodige Liig; rolig, uden Besindelse, sidder hendes Mand hos Liget.

Neppé vare Rierterne slukte, der havde blusset ved Anna's Bryllupsfest, før man maatte tænde dem igjen over hendes Baare.

Blandt alle Menneſkets Sygdomme er ingen skrækkeligere, end Samvittighedsnag. En forstyrren: de Sjænde bidet sig, med det, fast i alle Eders Aarer,

og sammenkrymper alle Nerver med sin giftige Aandede. Denne Gjende standser Blodets Omløb, fremstjynder Hjertets bange Slag, gennemrisler alle Lemmer med Kulde, og bedækker Eders Pande med Angstsved. Han sætter sig tilbords med Eder, og forbittrer Eder det kosteligste Maaltid. Blunde I stundom om Ratten, lægger han Centnere Bly paa Eders Bryst. Stundom bøier han sig over Eder, og hvister Eder sagte i Øret; eller han taler med høi Røst, vel endog med bragende Torden, saa I maae gennemvaage Ratten i Angst. O, Samvittighedsnag er et frygteligt Onde!

For andre Lidelser gives der lægende og lindrende Midler, velgjørende Plantesafter om Sommeren, nærende Mælk om Foraaret, hede Brænde paa sneebedækte Alper, Søbade ved Havet, Italiens milde Himmel, Provences yndige Klima, Fred og Rolighed, Blomster og festlige Glæder. Hvor sødt er det, at være syg for saadan Priis.

Eller en from, barmhjertig Søster bøier sig over Eders Sygeleie. Et Snit med Kniven løsner det ulægelige Lem fra Legemet, og I frydes ved Eders Helbredelse, som om Legemet endnu var heelt.

Endogsaa Vanvid har sin lyse Side! At være Digter, et skabende Væsen; at begeistre sig, snart til Taarer, snart til Latter; at være Konge i Manderne's Verden; under alle Mangels og Elendigheds Byrder at føre et Heltelig — — er deri intet Lys?

Men Samvittigheden er uforsonlig. Den antager alle Skikkelser, den indtrænger sig allevegne. Lukker Eders Dør med en tredobbelt Laas, og gjør kun en liden Abning, hvorigjennem den kan smutte ind — — som en Herre vil den forsmaae

den snevre Vej; bydende vil den banke paa Eders Dør, og tvinge Jer til at aabne den, og naar den er aabnet, da tager den Plads ved Husets Urne. Den er Eders Gæst; giver den kun den bedste Plads i Eders Hjerter!

Samvittigheden er den eneste af alle menneskelige Følelser, som ikke udarter. Den vil være, saalænge der ere dødelige Mennesker til. Kjærlighed og Ærgjerrighed forsvinde for den.

Da Albert aabnede Dinene, var det Første, han saa: Samvittighedsnag. Det var hyllet i et Liigklæde, og tilsnørede hans Hals med en blodig Handske.

Fly nu, eller bliv! Luf Dinene, eller slaa dem op! Syng eller græd! — Samvittighedsnaget forlader Dig ikke.

Smerten er stum. Med langsomme Trin følger Albert en Kiste, knæler paa et Liigklæde, fastholder et forstyrret Blik paa Begravelseshoitidelighederne, bliver staaende gandske nær ved Randen af Graven, og føler sig lykkelig, naar han blot kan græde. Det er Alt, hvad han formaaer. Fordrer ikke Mere af ham!

Da Anna skulde stædes til Hvile af sine Bønder, fremtraadte en ung Mand, høi af Væxt, mørk af Udseende, og afbrød dem i Fuldbyrdelsen af deres fromme Gjerning. Han opholdt sig længe ved det affjelede Liig, bøiede sig over den Dødes hængende Hoved, betragtede de blaae Pletter paa hendes Hals, der gave hende et Udseende, som om hun allerede længe havde været død. Man skulde

næsten anseet ham for en Justitsembedsmand, der vilde overbevise sig om den Ulykkeliges voldsomme Død.

„Al, min Herre! sagde Anna's gamle Amme: Et Slagstod har rørt hende; det har bedækket mit stakkels Barns Hals med sorte Pletter. Derfor ere ogsaa hendes Hine fyldte med Blod, og hendes Mund staaer saa vidtaaben, at jeg ei har kunnet lukke den. Min blide Anna er, ligesom hendes farlig Moder, død af Blodstørning.“

Den Ubekjendte svarte Intet, men gik bort, og fastede et alvorligt gennemtrængende Blik paa Albert, som havde gjenvundet sin Besindelse. Alt var han ved Dørtærskelen, da han pludseligt vendte tilbage, og nærmede sig Albert.

„Min Herre! sagde han til Denne, og stod for ham i hele sin Længde, ser Gud høi: Min Herre, see mig i Ansigtet! Seer De denne Pande og de Rynker, som sure den? Tænk derpaa, at De kan gjenkjende mig, naar De seer mig igjen, thi ved min Sjæl, og ved Deres, min Herre, forstkrer jeg Dem, at vi træffes tiere!“

Albert sagde ikke et Ord, der havde kunnet opklare den skrækkelige Hemmelighed. Sorg anlagde han blot, fordi han kun havde sorte Klæder ved Haanden, og han vendte tilbage i Selskabet, da man allevegne beklagede ham som den værdigste Mand og den ulykkeligste Egtefælle.

Allerede ymtede man hist og her om, at give ham Anslag paa en anden Kone. Kun vilde man lade Sorgetiden gaae over forst, for ei at saare hans Følelse.

Deelpaa tænkte Albert ikke. Hans Fremtid var tilintetgjort. Verden var ham en Drk. Han vilde forblive i eenlig Stand. Af Fremtiden, af Verden, af Menneſkene begjerte han Intet mere. Kunde han blot hvile en Time, blot een eneste Elme, da var han tilfreds.

Men Sønnen flyede hans Leie! Og dog synes Samvittighedens Behreidelse Mangen ſaa ubetydelig! En Byrde, ſom kun indtager et lidet Rum! En ſaa flygtig Sindsbevægelse! — Albert følte den, og den knugede ham i Støvet.

Jo mere han ſtuderede ſin Sjel, deſto dybere forvildedes han i denne Labyrinth. I hvilken Rapport ſtaaer vel den forgangne Stund til det nærværende Niebliſ? Hvor er den evigfaſte Kjæde, ſom ſammenholder diſſe to Epoker? Hvo forgifter een Tid ved en Anden, Nutid ved Fortid? Hvo ſætter Nattevagt i Sønnens Sted? Og findes hiin Kjæde virkelig, ſtaaer den da aldrig, aldrig til at bryde? — Han gennemgik alle Meninger, gennemlæſte alle Syſtemer, og opholdt ſig med Videbegjerlighed ved alle Bildfarelſer. — „Daarlige, urimelige Folelſer!“ ſagde han ofte, med et tvunget Smil til ſig ſelv. Men diſſe Folelſer vare ſaa rædsomme, at hans Legem iisnede derved, og han var nødt til, at indgyde ſig Mod med de græſſelige Ord: „Det er en Sygdom i Sjelen, og intet videre!“

Jøvrigt vidſte han, i ſine Bæængſtelſer, af og til at paatage ſig en Mine, ſom om han var en prisværdig Helt, der opoffrede ſig i Kamp med Chimærer, og, blot til Lyſt, martrede ſig med Skrækelibilleder. Ofte ſkammede han ſig for ſig ſelv ved ſit Samvittighedsnag; ſaa fattede han en kraftig

Beslutning, sagde: „denne Nat vil jeg sove,“ og trak Sengeomhænget tæt sammen, for at holde Spørgelserne tilbage.

Men naar Matten kom, og han endda ikke kunde sove, da kastede han sig fra den ene Side paa den anden, trykte Vinene til, og sukede jamrende efter et roligt Blund. Ingen mild Sovn, ingen yndig Drøm skulde vederqvæge ham mere. Hiin behagelige Natthed, som overfalder os Aftenen efter en heed Dag, og søvndysser os lettere, end det blødeste Edderduunsleie, kunde ingen Hvile bringe ham.

Trods disse lange, søvnløse Tider begyndte han dog paa sine Studier. Han tabte sig i Oldtidens smilende Haver, og vendte omsider tilbage til hine Digtekunstens Mesterværker, der i hans Ungdom havde været ham saa dyrebare. Men af Digterværkerne havde, for hans Sjel, ingen Fare, Heroismen ingen Former, Digtekunsten ingen Sandsynlighed mere. Alt dette syntes ham at være et daarligt Spil, forføngelige Toner, som, uden noget velgjørende Spor, hendøe i Luften; fuld af Uvillie og Foragt kastede han sine Yndlingsdigtere tilside.

Med Historien gik det ikke bedre. Tacitus og Juvenal syntes ham flave, gehaltløse. Han hørte og læste dem, som Kjærlingesnak, og gjenkjendte hverken Nero eller Liberius mere. Deres Ugjerninger indgjødte ham ligesaa lidet Uvillie, som Foragt, og som oftest faldt han, ved sin Lecture, i et Drømmeri, som aldrig endte, da han læste uafsladeligt.

En Aften var Bogen falden ham af Haanden, og han var nedsunken i hiin ubevægelige Henslir

ren, som han foretrak for enhver anden Sjelsstilstand. Tilfældigviis hvile hans Blik paa en lang, ubevægelig og bleg Skikkelse, der syntes at betragte ham med ufravendt Oie. Det var et sandt Rædselsbillede! De magre, hentærede Kinder, de børstede Haar, de hængende Læber frembode et frygteligt Syn.

„Hvilken Forbrydelse har denne Ulykkelige begaaet? tænkte Albert: Er Du død eller er Du levende? spurgte han gandske sagte: — I Sandhed, han er endnu mere at beklage, end jeg!“ tilføiede han gysende.

Men hvor forfærbedes han, da han blev vaer, at hiint Skrækbillede var hans eget, som kastedes tilbage fra et ligeoverfor hængende Speil! —

Han bortvendte sit Hoved, saa bag sig, og bemærkede her Portraitet af en ung, smuk Mand, i hvis Ansigtstræk Rolighed og Tilfredshed levende stod malet. Al, det var ogsaa ham! — Og selv denne Aften havde han ingen Taare. — —

Langt om længe begriber han, hvad han allerede fra Begyndelsen vidste, at der ei var noget Middel, hvor han havde søgt det, at Philosophien er en Videnskab for lykkelige Mennesker, men at den ikke frembyder nogen Riedning for ham. Træt kastede han Bøgerne bort, og overlod sig nu til andre Tanker.

I Begyndelsen vilde han overantvorde sig selv til Retten, for at gjøre Loven fyldest, for af sine Medmennesker at lade sig sige: „Du er en Morder!“ Han vilde imødegaae Forhør, Lænker, Straf, langsomme Dødsqvaler. Men den Tanke, at hans

Blodsforvandte vilde komme til at lide haardt med ham, at hans Forældre vilde græmme sig til Døde, at hans unge Søsters hele Livslykke vilde blive forspildt, denne Tanke forandrede hans Beslutning.

Han ønskede, ei at befries fra sine Lidelser ved en hurtig Dødsstraf; han længtes efter Slaveriet, for, ved svære Arbejder, ved Legemsstraf og mangelagtig Marter, at kunne bøde for sin Misgjerning. Ved alle Henrettelser var han En af de Første der indfandt sig som Tilskuer, og hvergang sagde han til sig selv: „Hvi slæbes jeg ei paa Retterstedet, saa langsomt, som denne Ulykkelige? Han er mindre elendig, end jeg; han kan betale den menneskelige Retfærdighed sin Gjæld, og behøver ei at friste sit Liv ved Hjælp af en skjændig Løgn. Kun jeg er en Utsling, en Løgner!“

Saa tænkte han, og de Fruentimmer, som stode hos ham, stottede ofte til ham, gavede hinanden den hemmelige Blik, og tilhviiste hinanden: „Uden tvivl en Ben af Synderen, som skal rettes; maa skee opleve vi med det Første, at Louren ogsaa kommer til ham!“

Først sildigt var han kommen paa den Idee, ved det grusfulde Syn af Henrettelser at bøde for sin Misgjerning, og paa denne Maade at vinde Ro for sin Sjæl. Tilforn havde han brugt mindre græbende Trøstemidler, men disse syntes ham ei at staae i noget Forhold til hans Misgjernings Størrelse. I Begyndelsen laae en ubestemt og forvirret Idee til Grund for hans sælsomme Bødsøvelser; siden bleve de Trang for ham.

En Dag mindedes han levende sine Ungdoms-
dages Tro, sin inderlige, barnlige Fortrosthing til
Gud, og den hjertelige Glæde, hvormed han den-
gang, ved sine Forældres eller sin Bedstemoders
Haand, var gaaet til Kirke, naar Landsbyens Klo-
ker lode deres Solstemme klinge.

Han var just sysselsat med disse Tanker, da
hans Søster, en smuk, otteaarig Pige, som besøgte
ham i Paris, hoppede ind i hans Værelse.

„See, kjære Broder! tilraabte hun ham: See
den smukke Kjole og den nye Hat, Du har foræret
mig, og det herlige Belte, der skinner som en Regn-
bue. For at behage Dig, har jeg ogsaa taget det
sorte Coralhalsbaand paa! Og see, hvilken herlig
Forgaarssdag! Vil Du ikke klæde Dig paa, og gaae
lidt ud med mig? Paa Promenaden er der saa him-
melst! Hele Paris lystvandrer nu. Men Du er al-
tid nedslaaet, altid sorgmodig; siden Din gode Anna
døde, seer man intet Smil, intet muntert Blik af
Dig mere. Kom, kjære Albert! Jeg vil, at man
skal see os sammen, misunde os og sige: hvad de
ere lykkelige!

„Jeg lykkelig!“ mumlede Albert. Han var til-
mode, som om hans Hjerter gjennemboredes af tusind
gloende Dolke.

Hvo der kunde skildre Albert's Søn og for-
tælle hans Drømme, vilde faae en græsselig Histo-
rie at berette. En forborg, alle Nerver gribende
Smerte, en Kummer uden Taarer, som han ei tor-
de aabenbare for nogen Ven, en stedsebarende Er-
indring om hiin Bryllupsnat — alt dette marrede

ham ikke blot naar han vaagede, men ogsaa naar han slumrede nogle Dieblikke. Uafladeligt foresvævede ham det samme Skuespil, Synet af den Myrdede, hendes Liigfærd og hans Daad, saa levende, som om denne først for et Dieblik siden var fuldstændet.

Det hørte til hans Bodsovelser, ret ofte at betragte Rødsfabet for dens Guldbyrdelse, Anna's Handske, som han, i sit hemmeligste Gjemme, bevogtede med større Forsigtighed, end Gnieren sin kosteligste Skat. Hele Timer kunde han lukke sig inde, for at betragte den. Hvorledes den, det Eneste han eiede af Alt, hvad Anna havde baaret, var kommen i hans Værge, efter at have tjent som Middelet for en hadesfuld Dæmons Indskyddelse, om ved Tilfælde, eller ved et uklart Forsæt, vidste han ikke mere selv; men han havde den, og ikke forgjæves! Ikke fremviste den mere, som da han optog den af Gulvet, Formen af en Arm og Haand, der ikke kunde gjengives med en mere fortryllende Natur; forgjæves ledte Diet efter det mindste Spor deraf. Forstrucken, sammenknugtet var den fra det Dieblik, den berørte hendes Hals. Selv dens aromatiske Duft syntes ham forvandlet til Gravlugt. Han seer den blege, skjælvende, ulykkelige Pige, som han havde kjendt saa livfuld, saa barnligglad, som strax havde raft ham Haanden med en Søsters Kjærlighed! Han hørte hendes jamrende Dødsstrig. „Stakfæls Barn, Din selvlokkede Fader levede kun ved Dig; Du var hans eneste Glæde, hans eneste Trost! Gaa grusomt berøvedes Du ham, og han græmmer sig tildøde. Hvad havde hun da gjort, at hun, i sit Livs skønneste Blomster, skulde udslættes af de

Levendes Tal? Strax fra Begyndelsen havde hun tilsmiilt sin Morder huldt; hun havde elsket ham saa høit, som nogen Kvinde kan elske en Mand; hun havde, i hans Nærværelse, danset med enanden, og han havde, i sit onde Lune, kasted en uværdig Mistanke paa hende. Det var Alt!" —

Saaledes anklagede Albert sig selv, idet han, i en Graastand, betragtede Handsken, som han neppe vovede at berøre! — da fandt han paa sin Finger en Ring, Anna havde givet ham paa Bryllupsdagen. Hans og hendes Navn, saavelsom Dagen, vare anmærkede derpaa — hiint Navn, som han engang havde glemt, hiin Dag, som han aldrig kunde glemme. Han foer gysende sammen, og segenede afmægtig til Jorden.

Næste Nat, da han neppe var indslumret, vakte han pludseligt ved larmende Musik, ved Glædeskrig og Fakkelskin. Skjælvende sprang han op, i den Tanke, det var hans Bryllupsmusik, der nærmede sig. „Naade, Naade! Barmhjertighed! raabte han fuld af Angst: Forskaaner mig for dette Jubelskrig og for denne Musik! Min Bryllupsdag er forbi! Naade! Barmhjertighed!"

Det var en offentlig Fest, som feiredes med Glædesblus, med Jubel og Musik. Den glade Hob drog forbi Albert's Bolig, uden at ahne, hvilken Jammer her var skjult.

Over en Time forblev han i den frygteligste Dødsangst, og følte sig først lidt beroliget, da hans Dine faldt paa et Elfenbeens: Kristusbilled, som hans Moder havde givet ham. Dette Billed af Lidselseshistorien var temmelig stort, fortræffeligt udarbejdet af en italiensk Kunstner. Kristus hovedet var

meget skjønt. Det var en Guds bøde, tørnekro-
nede Hoved, men en Guds, som vil døe.

Nu sølte Albert sig for ulykkelig til at kunne
framme sig videre. Alt i lang Tid havde han baas-
ret paa den Beslutning, at opgiøe sine Tvivl, at
gjøre Bød, og at omvende sig som Christen.

Med dette Forsæt stod Albert op midt om
Natten, famlede, hyllet i sin Sloprok, gjennem sine
mange Bærelser, indtil han naaede det Kummer,
hvori hans Tjener laae; thi Denne maatte opholde
sig i den anden Ende af Huset, for ei at være Bids-
ne til sin Herres Kummer.

„Kjære Georg! sagde Albert: Tilgiv mig! Du
kan vise Din Herre en vigtig Tjeneste. Staae ha-
stigt op, og løb til Hr. Abbed Paul. Skynd Dig!
Cover han, saa væk ham; siger han, han vil kom-
me naar Dagen gryer; saa svar, han maa kom-
me strax. Spørger han, hvø der ønsker, at tale
med ham, saa nævn mig. Siger han endda, han
vil komme i Morgen, saa svar, det er egentligt en
Fattig her i Nabolaget, som ligger paa sit Yderste
og ønsker, at see ham hos sig. Han maa følge
med Dig ufortøvet, i hvad det end skal koste —
sig ham det! —

Albert havde ikke udtalt, før den troe Georg
allerede var paa Benene. Det, han havde hørt,
var rigtignok svævet ham forbi, som en Sky; men
dog vidste han Alt hvad han havde at gjøre. In-
gen Tjener er flinkere og forstandigere, end den, der
elsker sin Herre.

Albert havde, i forrige Tider, seet Abbed Paul i Selskab, og elskede ham fra deres Bekjendtskabs første Dag. Virkeligt var han ogsaa i Besiddelse af Alt, hvad der kan erhverve en Geistlig Tiltro. Han var alvorlig uden Snarhed, lærd uden Skolefuxeri, høflig uden Smiger, og Alt, hvad han talte, vidnede om et ædelt, velvilligt Hjerter, om Fornuft og Indsigt. Man fortalte isvrigt mange Historier om Abbed Paul. Hans Ungdomsliv havde været stormende, lidenskabeligt, fuldt af mangehaande Evenyr, thi han havde en Ildsjel. Inden han blev Geistlig, var han Krigsmand, og havde tjent under Republikken og under Keiserdommet. Af Længsel efter Røglighed var han omsider bleven Christen, og af Philosophie var han bleven Præst. Saaledes havde han da iagttaget alle Præstedømmets Hovedlove, nemlig seet Meget, lidt Meget, lært Meget, og især — bedet Meget.

Da Georg var gaaet, havde Albert en stærk kelig Kamp med sin Ubestemthed og Bøskelmødighed. Snart vilde han kalde Tjeneren tilbage; han anklagede sig for Svaghed, og bluedes ved, som Poetent at fremtræde for en Præst, som han i fordoms Dage saatidt havde været i Selskab med. Men snart ihukom han igjen Alt, hvad Godt man talte om Abbedens Dyder, om hans velvillige, deeltagende Hjerter; tilsidst tænkte han paa de Lidelser, hvorunder han sukkede, paa de Bebreidelser, hvor med hans Samvittighed martræde ham. „Lad ham komme! Blot han vilde komme snart!“ raabte han fuld af Utaalmodighed, og klagede over Georgs Længsømhød.

Herpaa frygtede han igjen, at Abbed Paul, trods sit Venſkab, ei ſkulde have nogen Medlidende med ham, naar han ſaae ham ſaa ſvag. „Jeg, en oplyst Mand fra det nittende Aarhundrede, jeg ſkal ſkrifte? ſagde han til ſig ſelv: Jeg ſkal bekjende min Synd for en Præſt, og i ydmyg Andagt oppebie, hvad Bod han vil paalægge mig? Tid har jeg ſeet, hvorledes fattige Qvinder med foldede Hænder knælte paa Stenen udenfor Bodſtribunalet, og med heed Længſel ventede det Dieblif, Raden ſkulde komme til dem. Jeg har bemærket, hvor glade og muntre de da pludſeligt bleve, og hvor lette deres Trin vare, naar de gik ud af Kirken. Men aldrig tænkte jeg, det nogensinde kunde komme ſaa vidt med mig, at jeg ſkulde bede diſſe ulykkelige Qvinder indrømme mig en Plads ved deres Side; aldrig har jeg foreſtilt mig, at jeg nogensinde ſkulde gaae hen, og knæle foran Trægittret, ſom adſkiller Skriftefaderen fra Poenitenten! — Og dog — — hvor ſtor er Forſkjellen mellem mig og hine ſtakkels Qvinder, mellem min Forbrydelse og det, de kunne have gjort! — Min Amme, for Exempel, der var ſaa god, og ſaa blid, og ſaa taalmodig; denne Kone, ſom har født ſyv Børn, af hvilke Fem paa Balpladsen ere faldne for Fædrelandet. Hun, ſom endnu arbejder ſaa flittigt, for at ernære ſin gamle, ſyge Mand — denne gode Marie, ſom, hele ſit Liv igjennem, har arbeidet mere, end et Laſtdyr; hun, ſom aldrig lukkede ſin Dør for en Hungrig — — hvad har hun forbrudt, at hun ſkulde gjøre mig en Plads ſtridig, hvor hun vilde ſtudſe ved at træffe mig? Hvad kan hun have at ſige ſin geiſtlige Dommer? Hvilke Forbrydelſer har hun at bekjende?

Hvilke Samvittighedsbebreidelser, hvilke Engstelser, hvilke Helvedes Skrækkebilleder kunne martre hendes Sjæl? Og har hun Grund til at søge Skriftestolen, for her at hente Beroligelse og Trøst, hvi skulde jeg da ikke gjøre ligesaa, jeg, der gjorde mig skyldig i saa stor en Misgjerning?" —

Medens Albert endnu talte saaledes med sig selv, indtraadte Abbed Paul. Han syntes ligesaa forlegen, som Poenitenten, thi deels havde Georg båret ham altsfor aarle, deels havde det gandske uventede Kald sat ham i Forundring. Imidlertid var dog hans Ansigt roligt og muntret, og Albert var tilfreds, da han saae ham, thi han følte, at han ikke mere var alene; omfider havde han da fundet En, hvem han aabenhjertigt kunde betroe sin lønlige Rummer, og af hvem han tørde bene Trøst.

„Hvad fattes Dem? spurgte den Geistlige: Hvorledes kommer jeg til den Lykke, at De trænger til mig? Hvad kan jeg gjøre for Dem? Tal aabenhjertigt med mig; jeg staaer gandske til Deres Tjeneste.“ Ved disse Ord blev Paul's Blik, der i Almindelighed var blidt og roligt, fyrigt og lidenskabeligt.

Alt! svarte Albert: Jeg har Saameget at sige Dem, at jeg ikke veed, hvor jeg skal begynde. Alt længe martses jeg af en forborgent Rummer. Jeg har udtømt alle Hjælpekilder, for at komme til Forhuft; jeg har gjort Alt, for at vinde et Dieblifts No; idag er jeg beklagelsesværdigere, end nogens sinde! Vidste De, hvad jeg har lidt denne Nat! Jeg forestilte mig, at naar jeg saae Dem, vilde jeg

finde Trøst. Tilgiv mig, jeg beder Dem, en saa sorgelig Ubefkedenhed! Tilgiv mig, som man tilgiver en Døende!"

Abbed Paul var stum. Var dette den samme unge Mand, han forud havde seet saa agtet, saa æret, saa fuld af de skønneste Forhaabninger om en lykkelig Fremtid? — Albert forstod ham.

"Ja, det er mig, mig selv! tog han heimodig Ordet: Dette blege, fordreiede Ansigt er Mit; denne forvirrede Fornuft tilhører mig; denne Fortvivlelse uden Ophør, disse martrende Bebrejdelser, som altid og allevegne forfølge mig — tilhøre mig. Den Mand, der i mørken Nat lader Dem kalde til sig, for at tale med Dem, for at bønfalde Dem om Himlens Tilgivelse — mig er det. Jeg, der nu vil skrifte for Dem, min Fader, er den samme Albert af Capernac, som engang var saa stolt af sine Rundskaber og sin Aand, som havde dannet sig en egen Religion, og nu tager sin Tilflugt til de usleste Lazzaroners Tro. Og nu høre De, hvad jeg har at aabenbare Dem!"

"De for mine Fødder? raabte Abbeden med skjælvende Stemme og rystende Knæ: De behandler mig som en Præst; De vil udøse deres Livs Hemmelighed i min Barm! Hold inde, min Herre, hold inde! Bed De, om jeg fortjener Deres Tillid? Bed De, om jeg tør tage mod Deres Hemmelighed? For Himlens Skyld, hør mig, erfar, hvo jeg er! Berolige Dem!"

"Jeg er rolig! tog Albert Ordet: Langt roligere, end jeg i lang Tid har været; fast har jeg besluttet, at bekjende min store Forbrydelse, paa det mig kan times, hvad vor Religion befaler. Thi jeg er

Christen, som De, og har Krav paa Deres Forbøn, om jeg end Intet har paa Deres Belsignelse!"

„Min kjære Ven! sagde Abbeden: Jeg vilde gjerne vide, om De taler til Mennesket, eller til Præsten. Mennesket er maaskee Deres Lidsid værdigt, og i saa Fald byder jeg Dem al den Bistand, en retsindig Mand skylder sin Broder, al den Trøst, en Christen skylder en Anden. For Dem har jeg en Vens Raad, for Dem har jeg min Formue, og, om det skal gjelde, ogsaa mit Blod."

Albert afbrød ham: „Jeg forlanger ingen Ven, men en Skriftefader. Ikke Dem, min Herre, har jeg ladet kalde, men Præsten, kun Præsten, som har Magt, i Himlen at løse, hvad der er løst paa Jorden, Præsten med Syndsforladelsen herovenfra. Jeg forlanger en Præsts Belsignelse, jeg længes efter den Bød, en Præst vil paalægge mig, thi stor er min Synd, og stor Magt skal der til, at forlade den."

Bed disse Ord grebes Abbeden af den største Betskyrtelse. „De seer mig her ligesaa ulykkelig, som De selv! sagde han, efter kort Tausshed: Men hvad De begjærer af mig, kan jeg umuligt opfylde. Først for to Aar siden viedes jeg til Præst, og De er den Første, som saa alvorligt gjør Fordring paa min præstelige Tjeneste. Tilgiv mig — jeg har aldrig frygtet, men Deres Skriftemaal fylder mig med Rædsel; jeg gruer for, at bære mig under en Byrde, som vil worde mig for tung. Med hvad Ret skulde jeg ville udforstke Deres Livs Hemmelighed, da jeg neppe kjender det Sakraments Ritus, som De forlanger, ei heller veed, hvorledes jeg skal gjøre Dem deelagtig i den Syndsforladelse, hvortil De trænger? Endnu engang

— jeg er Intet, uden en ærlig Mand, ei Mere, end en Ven; jeg kan intet Videre, end sørge med Dem, græde, bede med Dem; men lægge Hænderne paa Deres Hoved, være Deres Dommer for denne og hiin Verden, kaste Loddet over Deres Rolighed — — nei, nei — — o, min Gud, den Gjerning er for tung for mine Kræfter og min Samvittighed! Nei, jeg er ikke beklædt med en saa hellig Charakter, at jeg torde vove Ansigt til Ansigt at modtage den skrækkelige Tilstaaelse, De vil aflægge for mig. Jeg er, ved min arme Sjæl, ingen Præst for Dem!”

„Det tænkte jeg strax! sagde Albert med et bittert Smil: Jeg forestilte mig nok, at Deres sorte Kjole var et Bedragerie, og at de Lægemidler, Christendommen forjætter mod Samvittighedsnag, kun ere til i Indbildningen. Jeg takker Dem, Hr. Abbed, at De ei har villet skuffe mig ved en Usandhed.”

„I dette Tilfælde kan De troe mig! svarte Abbeden: Det er sandelig ikke indbildte Lægemidler, Religionen byder os. I mit Soldaterliv har jeg selv fundet dem prøvede; men jo dybere, jo farligere Bunden er, desto dygtigere maa Lægen være. Jeg troer mig ikke stærk nok til at helbrede Dem; allfor meget er jeg Menneſke, det samme Menneſke, jeg var tilforn, til kun at være Præst. De forlanger en Præst, unge Mand — søg Dem En. Præster ere sjældne nu om dage. Der gives Menneſker, som fødes til Præster; men gjøre Noget til Præst kan man ikke. Søg Dem en Præst; betro ham den Brøde, som hviler paa dem. Gid han maa være veltalende nok, for at afløſte Dem Taarer! I hans Ord, i hans Bevægelser, i hans Bøn maa ſlet intet Jordiſt være! Søg en Mand maa have et Hjerte af Jern; en Haand

af Jern maa hvile paa Dem; en haard, ubøielig Stemme maa ryste Dem, sonderknuise Dem. De taler om et Skriftemaal, min Herre — af, troe mig, blandt alle vort Livs Handlinger gives ingen tungere, end at skrifte og at høre Skrifte; man maa være mindre end et Menneske, og mere end et Menneske. Tøv lidet endnu; maaskee har De ikke lidt nok, for at være taalmodig nok. Tøv kun! De vil finde en Skriftefader, saasnart det er Tid."

"Jeg vil tøve, jeg vil tøve, om jeg kan! svarte Albert i Fortvivlelse: Jeg vil lide saalænge, som Himlen vil. Men hellere, end vente meget længer endnu — af, min Fader! hellere vilde jeg døe!"

"Og nu, min Ven — tillad mig, nu og da, at besøge Dem, for at udrydde Dem af Deres Eensomhed og tale som Ven med Dem."

"Nei, nei! raabte Albert: Nei, besøg mig ikke! Forbryderen har ingen Venner. Et Menneskes Nær-
værelse dræber mig. For mig gives der ingen Mennesker, ingen Venner mere. Jeg vil Ingen see, Ingen, uden en Præst, og kun med en Præst vil jeg tale. De er ikke Præst. Gaae! Forlad mig! Saalænge De kun er et Menneske, blive De langt fra mig. Vorder De Præst, saa kom igjen, og jeg synker for Deres Fødder!"

Dette Optrin var for heftigt for den Ulykkeliges udtømte Kraft. Abbed Paul hidkaldte den troe Gesorg, og gik med et Hjerte fuldt af Rummer og Medlidenhed. Han havde nu indseet, hvor langt han endnu var fjernet fra Præstedømmets og de dermed forbundne Pligters Høihed.

Det første afflaaende Svar, Albert havde faaet af en Præst, gjorde ham dristigere. Hans Forsæt, at skrifte, der i Begyndelsen var saa vaklende og ubestemt, havde vundet i Fasthed. Der vil dog vel, blandt alle katholske Geistlige, findes en Mand, der føler sig stærk nok til at høre mit Skriftemaal, sagde han til sig selv. Han begyndte at haabe, og det var den første Begjæring, han skyldte sin gjenvaagne religiøse Sands; den Anden var den, at han forlod sin sorgelige Eensomhed, for at søge en Skriftefader, som han saa inderligt længtes efter; han begyndte at gaae ud, for at naae dette Niemed.

Det var just en af den katholske Kirkes høie Festsdage. Alle Præster vare sysselsatte med at bede. Kirkefanerne vaiede. Processionerne vare i fuld Gang.

Albert saae en drage langsomt forbi. Først kom nogle Qvinder, som sang fromme Psalmer efter verdslige Melodier; dernæst kaade Børn, som ei lode sig styre ved deres Læreres Nærværelse, men gjorde allehaande Løier og Uglespilstreger; saa Chorsangerne; de Geistlige med gamle Chorfjoler paa; Viraken, som opsendte en ussel lille Sky af Røg, liig den, der om Vinteren opstiger fra en fattig Brændehuggers Skorsteen; de hellige Reliquier og Pragthimlen med de hvide Sjer, baaren af nogle subalterne Betjente.

Een Plads var ikke besat; een Snor hang endnu ned fra den skjønne Himmel. Præsten standsede, og hans urolige Blik søgte en Troende, der kunde gjøre Folget fuldstændigt. Han bemærkede Albert, der betragtede ham med et ubestrikeligt Udtryk af Deeltagelse. De to Mænd forstode hinanden, og Albert, som strax samtykkede i Præstens siltende Opfordring,

sluttede sig til Følget, og tog fat i Snoren. Strax fortsatte nu Processionen sin Gang.

Alt en ung Mand af Albert's Stand, Aand og Dannelsse, uden at vilde hykle, kunde beslutte sig til sig en offentlig, fornædrende Troeserklæring, og, ved høi lys Dag, gennemvandre hele Staden paa denne Maade, grændser vel til det Utrolige; men han opfyldte den Pligt, han havde overtaget, meget tro; noie afmaalte han sine Skridt efter Leviternes, og knælte, naar de Andre knælte. Denne Reise gennem Paris var rigtignok sørgelig, men den havde dog sine Behageligheder. Han gjorde derved betydelige Fremskridt i den Resignation, han stræbte at tilegne sig, og da han saa og hørte Præstens fromme Andagt, hans foldede Hænder, hans saa ydmygt mod Himlen oploftede Blik, samt de Velsignelser, han lyste over Staden, da tænkte han ved sig selv: „Gid dog denne Mand vilde høre mit Skriftemaal og velsigne mig gandske alene, at jeg endeligen kunde befries fra mit Samvittighedsnag!“ —

Da Høitideligheden var tilende, lod han Præsten, ved en Chordreng, bede om nogle Diebliffes Samtale. Drengen bragte det glædelige Budskab, at Pastoren strax var rede, at høre ham. „Han er — tilsviede det unge Menneſke — i Sakristiet, for at anordne Eet og Andet, og vil strax være til Deres Tjeneste.“

Drengen fjernede sig, og Albert gik ind i Sakristiet. Her var Alt i Uorden. De Geistlige kastede deres hvide Kjoler; Chorsangerne hastede bort, for, ved en god Drik, at forfriske deres matte Lunger, og Præsten efterstaae med Opmærksomhed sin guldbrodes rede Messsehagel.

„O min Gud! tænkte Albert: Min Ekristefader er dog meget ligegyldig! Hvor er det umuligt, at han saa strax kan gaae over fra hiin Hvirvelighed til verdslige Ting, og fra disse verdslige Ting igjen til mig arme Synder, til mig, der gandske forlader sig paa dette sidste Redningsmiddel, og, hvis det glipper, ei har Andet tilbage, end Selvmord! Jeg Morder maa vente saalænge paa et Ord!“

Han ventede endnu en Stund i ubeskrivelig Angst. Da lod man ham sige: Hans Betselværdighed var gaaet til Middagsbordet; imorgen kunde han komme igjen. “

Stakkels Albert! Himlen havde Du baaret, og ei skulde Du erfare, om Himlen endnu stod aaben for Dig!“

Da Albert andengang saae sig stuppet i sit Haab, beslattede han, at gennemløbe hele den præstelige Scala, fra den med Purpur beklædte Cardinal til den fattige og ydmyge Landsbyeprest.

Det fik han Udgang hos Cardinal Amalfi, en lærd Oldtidsforsker, som var opdragen under Pompeii's Ruiner, velbehest i Vatikanets Manuskripter, italiensk Kunstner tillige, men en riig, efter Malerier og Billedhuggerarbejder altid begjerlig Kunstner. Af alle Menneskehedens Forbrydelser kjendte han kun Barres's Odelæggelser, og hele den romerske Historie havde han gjerne hengivet for Corinths Indtagelse. Ingen kunde være mere begejstret, end denne elskværdige Olding, naar han talte om de Kunster og Kunstgjenstande, der vare ham saa dyrebare: om Digte, Malerier, Musik, Improvisationer i toskansk Mund.

art, fjelne Drømmerier ved Arno's Bredder! I denne Mand forenede sig en Tyrstes, en Kunstners og en Præsts Egenheder; han havde en Tyrstes Gestalt og Holdning, en Kunstners Enthusiasme, en Præsts opindagtige Tilbageholdenhed og Vaersomhed. Desuden var Digterens og den lærde Mands elskværdige Skjodesløshed ham egen.

Da Albert kom til ham, taltes om intet Andet, end om den venetianske og florentinske Skoles Mesterstykker og om de Jomfruer, Raphael med saa ødsel Haand har kastet ud i Verden. I hans Eminentses Børrelse befandt sig just en toskansk Copie af Madonna della sedia. — „Seer De, min Herre! sagde Cardinalen til den uslykkelige Synder, hvem alle Jomfruer og Madonner vilde været saare ligegyldige, naar han blot kunde tryllet een Eneste tilbage i Livet: Seer De, hvilken deilig Qvinde! Betragt det italienske Hoved! Seer De, hvor det yndige Barn gynger paa hendes Skjød! Og den lille Johannes den Døber hist! Alt, i dette Malerie, hvilken Stilhed! Hvilken Hvile i saameget Liv! Og, hvilke Hænder! Hvor kunde man da Andet, end elske en Religion, der har frembragt flige Mesterstykker! Hvor kunde man Andet, end hylde Raphaels Tro! — — Og nu ville De have den Godhed, at betragte Rembrandt ved Siden af! Tobias's Familie knæler, og Herrens Engel flyver bort. Den hele rørende Historie i det gamle Testament finder De paa dette Værred.“

Og saaledes sammenblandede Cardinalen, idet han overlod sig til sine Forlystelser som Christen og Kunstkjender, Gud med Kunstneren, og Religionen med Kunstværket; han kolorerede sin Tro med Raphaels, Rubens's og Rembrandt's Pensler.

Juſt i dette Dieblif bragtes ham den Eſterretning, at En af hans Folk laae for Døden. „O, min Gud! raabte han: Saa hente man øiebliffeligt en Præſt! — Lad min Capellan gaae til ham; det ſkulde dog gjøre mig ondt, om det ſtakkels Menneſte døde uden Guds Naade og Barmhjerlighed!“ — Herpaa begyndte han atter at tale om Malerier og Billedhuggerarbejder.

Den først begreb Albert, hvor faa Præſter der findes i Verden. Allevegne ſøgte han En; med den ſtorſte Iver, med den ængſteligſte Omhu, ſøgte han En, der vilde høre hans Skriftemaal; men allevegne fandt han den ſamme Trævlhed med andre Ting, hvorved Geiſtlighedens Medlemmer drages udenfor deres Pligters Kreds, og dette var endogsaa Tilfældet med dem, der anſaaes for, gandske at gjøre deres Kald fyldeſt.

Nogle helligede ſig den chriſtelige Beſtalenhed; Prædikeſtolen var deres Gebeet, deres Sprog var vels klingende, Ordene og Stavelſerne rigtigt betonedes: de fortryllede Hoffet og Staden, de omvændte hele Regimentet. Men dertil indſkrænkede ſig ogſaa alle deres Embedsforretninger; de vare Talere, og videre Intet.

Nogle faa Andre ſyſſeſatte ſig med verdslige Studier. De kunde Quintilian og Longin uden ad, de docerede Eſthetik og ſkønne Videnskaber. De vare gandske agtværdige Humanifter, og videre Intet.

Andre vare dygtige i manglehaande Spil, fra det uſkyldige Lotto til det eenſomme Schach, fra det aandløſe Faro til det ſindrige Poſſon, L'hombre og

Whist, fra Billard til det larmende Triksrak. De kjendte det Gode og det Glemme ved ethvert Spil. De havde grundigt studeret alle Kunstgreb, kunde slaae Bolte og gjøre andre Konstfunster; derved vare de blevne uundværlige Selskabsmænd for deres Sognes børn. De vare ærlige, uskyldige Spillebrødre, og vis dere Intet.

Der gaves ogsaa Mogle, skjøndt just ikke Mange, som lagde sig efter at gjøre vel. Af deres Skriftes børn, deres Naboer, deres Venner og Bekjendte, betalede de Penge, Klædningsstykker, Linned, Fødevarer og deslige. Dermed krøb de ned i alle Arrester, i Fattighuse og Hospitaler, kørte, i alle Ulykkens Huler, uddeelte det Sammentiggede blandt de Trængende, trøstede de Syge, indgjød de Fængne Mod, klædte de Møgne, mættede de Hungrige, stiftede Skoler for forældreløse, vankundige Børn. Det var Fattigvenner, men videre Intet.

Mange prædikede overalt mod Aarhundredets Laster og mod Tidsaanden; de lovede den gamle Verden, og lot den unge paa; efter deres Forsikring var den yderste Dag nær og det store Graftald allerede begyndt. De havde Herren lade Ild falde fra Himlen og dræbe alle Konstitutionelle, Frimurere og Fritænker. De vare Daarekistelemmer, og videre Intet.

Udskillige, der netop havde forladt Universitetet, men endnu intet Skjæg havde, vilde have alle Theatre og Skuespil lukkede, Concerter og Baller forbudne; de holdt strengt over Kirketugten; paa Prædikestolen betegnede de hvert Brudepar, som havde ladet sig forlyste før Eiden, til Dienstkalkenes Opbyggelse, til de Fornuftiges Forargelse, paa den meest frænkende Maade; Alle, som ei gik 65 Gange aarligt i Kirke,

og firegange til Alters, truede de med en uærlig Begravelse i sin Tid. Det var unge Bengler, som burde været en Smule i Tugthuset, men videre vare de Intet.

Man saae ogsaa Endeel Krybe om ved Hoffet og opsanke de Smuler, som faldt af de Stores Borde; uafsladeligt solliciterede de om Gunstbeviisninger og Gratialer, snart for Andre, snart for sig selv; Andre snyltede omkring i de Riges og Fornemmes Huse; Mange havde travlt med, til Boghandlerne at levere Glyvekrifter, Digte, Almanakker, Commentarer, Røgebøger og andet Mere; de Fleste anbefalte sig i alle Aviser som Hovmestere og Huuslærere, som Sekretærer og Selskabsmænd — disse vare samtligen fatige Diæble og intet Videre.

Jøvrigt bemærkede Albert ogsaa Nogle, som besadde en udbredt Lærdom, arbejdede Dag og Nat, og agtedes allevegne; En opoffrede sig til Kirkefædrenes Studium, en Anden sysselsatte sig med Naturs Historie, især med Botanik, og leverede i disse Fag, fortræffelige Værker. Det var usfridigt rettskafne Mænd, som fortjente den Agtelse, der blev dem til Deel; men Præster vare de ikke.

En Dag vandrede Albert, sørgmodig og fortrædelig som stedse, om paa Marken. Pludseligt befandt han sig ligeoverfor en hvid, nys istandsat Præstegaard. Døren stod paaklem. I den lille Have fuld af smukke Blomster gik en net, ung, reenligklædt Tjenestepige.

Hun gik ind i Huset, og Albert fulgte hende. Hun nødte ham venligt indenfor, men Hans Belæringsværdighed traf han ikke; thi Denne var, som hun

sagde, reden hen til Møllen paa sin lille Graaestime-
mel; dog ventede hun ham snart tilbage. Albert tør-
vede altsaa.

Da han, som han pleiede, sølte sig plaget af
Kjedsomhed og Ængstelse, gik han hen til et Bord,
hvorpaa der laae nogle Bøger. Han havde allerede
opslaget Adskillige, hvis Titler Intet lovede ham af
det, han søgte, nemlig Trøst og Beroligelse for sin
sønderknust Aand og sin ængstede Sjæl. Da fik han,
under Bordet, Die paa tre tykke Foliobind med den
Titel:

„Dictionarium over vigtige Samvittigheds-spørgsmaal, eller
Afsjorelse af de mærkværdigste og største Bannfæligheder
i Henseende til Moralen og Kirketugten; af Johannes
Pontus, Præst, Doctor i den kanoniske Ret ved Fakul-
tætet i Paris og kirkelig Undervœnientiar i Paris.
1724. ”

Et herligt Fund for en Mand, der stod paa saas-
dan God med sig selv, som Albert! Han trak strax
de tre Folianter frem og begyndte med skjælvende
Haand at blade deri. Det var kun een Gjenstand,
hvorom han, i denne uhyre Ordbog, vilde søge Op-
lysning. Men samme Gjenstand betegnes med flere
Ord: Mord, Drab, Mandslæt, Snigmord &c. og der-
for var det et vidtløftigt Arbejde, han havde for sig.

Desværre fandt Albert ei i Bogen, hvad han
søgte; thi skjøndt han ikke blot efter slog Mord, Mand-
drab og andre ligebedynde Ord, men ogsaa Bryll-
lup, Bryllupsnat, Brudenat, saa fandt han dog
ingensteds Saameget som en Tøddel om det, der egent-
ligt vedkom ham.

„Jeg finder ikke min Forbrydelse i denne Bog!“
sagde han bedrovet til sig selv, og skjød de tre Fol-
-

anter under Bordet igjen: Intet Ord forekommer her, der betegner sig en Gjerning som mulig, eller blot som tænkelig. Der er altsaa slet intet Haab for mig. Det Tilfælde, hvori jeg befinder mig, udelukker baade Skrifte og Absolution. Vilde jeg bekjende min Misgjerning for denne Præst, da vilde han uden tvivl staae efter i sin Ordbog, og, naar han Intet fandt deri, vilde han heller Intet vide at svare mig.

Idet han just, heel mismodig, vilde forlade Præstehuset, saa han Pastoren komme tilbage og stige af Hesten. Han standsede et Dieblis i Døren, og tilviisende var det en sand Fornøielse, at betragte den ærlige Præsts gode, rolige Ansigt.

„Ak, Hr. Pastor! sagde Albert, idet han gik ham forbi: Deres kasuistiske Dictionaire er meget defect!“

Et Menneſtes Rummer maa være nok saa stor, saa vil dog en Vittighed, han usforvarende slipper til at sige, volde ham nogen Fornøielse! Den Ulykkelige er stoltere af et vittigt Indfald, som han tilfældigviis finder, end han vilde være af en god Handling. Thi for den Lidende ere gode Handlinger en Trang, en Nødvendighed; men et aandfuldt, vittigt Indfald er for ham en blot Gave af Tilfældet, hvorover han med rette maa undre og glæde sig.

Ogsaa Albert var fornøiet over sit Indfald. Det morede ham, at eftertænke, hvorledes Hans Betsærværdighed maaskee vilde standse i sin Dør, lægge Fingeren paa Næsen og gruble over Betydningen af de indholdstunge Ord: „Ak, Hr. Pastor, deres kasuistiske Dictionaire er meget defect!“ — —

„Den gode Mand vil nu rimeligviis indbilde sig, at det er en maadelig Udgave af Ordbogen, han har!“ sagde Albert til sig selv, og et let Smil fløi over hans blaa og hvide Læber.

Han gik ned ad en Hoi, og befandt sig nu ved Bredden af Floden, paa hvis grønne, gjennemfigtige Bølger en Færge skvulpede. Det var nemlig just paa den Tid, man pleiede at bringe Arbeiderne paa den modsatte Bred deres Middagsspise.

Hvo har ikke seet en Landsbyefærge? En bred, fladbundet Kaag, som er ladet med Mennesker og Creature. For Diebliffet laae den for Anker. Færgen sad i Forenden, og saae efter Bølgerne. Hun var stor og stærk, havde tykke, solbrændte Arme, grove Hænder, et forsladent Ansigt, hvide Tænder. Hun bar en gammel Straahat og et rødt Halsstørklæde. Trindtomkring sig spredte hun en Bellugt af Tjære.

„Gud, min Herre! sagde hun: Jeg kan paa ingen Maade sætte Dem over nu. Inden et Kvarteer ringer det til Angelus. Min lille Johan, som roer for sin Fader, er gaaet efter min Middagsmad. Jeg er alene, og venter paa Middagsoversfarten.“

„Velan, jeg vil tøve efter Deres lille Johan. De holder uden tvivl meget af Deres lille Johan?“ —

„Åh, min Herre! Min stakkels Johan er et retskaffens Menneske for mig. Han er ti Aar gammel, og løser allerede sin Fader af. Han arbejder, han sygner, saa det er en Lyst. Om Morgenen er han første Mand oppe; om Aftenen er han den sidste der gaaer tilfængs, efter at han har slidt og sunget den hele udslagne Dag. Uden vor Johan vilde vi, min Mand og jeg, være omkomne af Hunger i Vinter, tilligemed

vor anden Søn, for hvis Skyld vi have havt megen
Rummer."

"De har altsaa endnu en Søn? Hvad Rummer
har han da voldet Dem?" spurgte Albert.

"Åh, Gud forbarme sig, hvilken Historie! tog
Konen Ordet: Min ældste Søn var Præst, min Herre;
Han er det ikke mere, og vi vide nu ikke, hvad vi skulle
gribe til med ham."

"Og hvorledes er det tilgaaet? spurgte den
unge Mand: Fortæl det, gode Kone; jeg tager læs-
vende Deel deri."

"Hovmod har gjort os ulykkelige, min Herre.
De kan herfra see det hvide lille Huus hist ved Vi-
lealleen; vi havde arvet det tilligemed fem Tønder
Land god Jord, og vi stode os vel derved. Men
jeg havde den Idee, at min Ambrosius skulde være
Præst; jeg vilde have en Søn, som Folk skulde lætte
paa Hatten for, en Søn som kunde spise paa Slots-
tet, og læse Messe. Vi have solgt det skønne Huus
og de fem Tønder Land, for at lade vor Søn stu-
dere. Han læste i alle Bøger. Han havde allerede
saaet Consuren, og skulde være Vikar, da der mødte
den arme Dreng en stor Ulykke, thi jeg kan ikke for-
restille mig, at han har været skyldig. Vel var han
kun ung, men brav og redelig var han, det forstikker
jeg Dem. Han var aldrig stolt, naar han omgik-
tes sin Fader, og altid spiste han med os, naar han
i Ferierne besøgte os. O, Du fordømte, sorte Kjole,
hvilke Lidelser har Du voldet os!"

Den stakkels Kone begyndte at græde; Da hun
saa, hvor opmærksomt Albert hørte til, begyndte
hun paany:

„Førrige Eſteraar var Fiſkeriet heldigt; vor
 Færge havde indbragt os en god Skilling; thi vi,
 min Mand, min lille Johan og jeg, havde lagt tolv
 Daler op. „Kone! ſagde min ſtakkels Mand en Af-
 ten, juſt ſom Vinden hylte, Stormen bruſte, og de
 gule Blade ſloge mod vore Vinduer: Kone, ſagde han,
 ſee, her er tolv Daler; med dem kunne vi ſlaae os
 igjennem i Vinter; hvorledes anvende vi dem beſt?“
 Johan ſvarte ikke, jeg ei heller, thi i Tanterne havde
 vi allerede en Beſtemmelse for diſſe Penge. „Maas-
 kee, ſagde min Mand: Maaskee kunde vi, for diſſe
 Penge, kjøbe et Sviin af vor Naboe Johan Pind.
 Han har juſt et at ſælge, ſtort, bredrygget, næſten
 ſlagtefærdigt. Vi kan ſalte det, røge det. Det vilde
 ſmage os lidt bedre, end den uſle Koſt, vi maatte
 røre førrige Vinter. Jeg ſiger det ikke for min Skyld,
 Kone, men for Din Skyld, og for vor lille Johans,
 ſom ſtaaer i Væxten, og nødvendigt maa have lidt
 Suul til ſit Brød. Denne ſidſte Grund ſlog mig;
 mit yngſte Barn havde gjennemgaaet Saameget, at
 jeg ikke vidſte, hvad jeg ſkulde ſvare. Men vor Jo-
 han ſvarte ſtrax: „Fader kjøb ikke det Sviin af Jo-
 han Pind. Jeg kan hjelpe mig ringere. Alle ſige,
 jeg bliver ſnart ligesaa ſtor ſom Du. Jeg veed
 nok, hvad Du kunde gjøre med de tolv Daler, naar
 Du vilde.“ — „Og hvad da? ſpurgte min Mand: Hvor-
 til kunne vi bedre bruge dem, end til at gjøre os
 Livet en Smule behageligere? Du ſkulde have en ny
 Trøie, mit Barn — Du er jo næſten nøgen; Din
 Moder har Intet paa Fodderne; jeg kunde have godt
 af en Slurk Brændeviin, naar jeg, ved Fiſkeriet,
 maa vade i Vand over Knæerne.“ Jeg vovede ei,

at indvende noget. Men Johan kom mig til Hjælp.
 „Fader! sagde han: Min Broder er Præst. Han
 har ingen sort Kjole, ingen trekantet Hat; man maa
 forstrække hant med Penge dertil. Lad os kun endnu
 denne Vinter nøies med hart Brød og hvad vi kun
 ne faae. Hvad min Troie angaaer, den kan ven-
 des og skræbes endnu engang.“ — Af, min Gud! Af
 min Johan kunde tale saa deilig. min
 Herre, saatidt jeg tænker derpaa, maa jeg græde af
 Glæde.“

„Søn! sagde min Mand: Jeg afflaaer Dig ikke
 gjerne noget, men den sorte Kjole, den trekantede
 Hat nei, de tolv Daler skulde bruges til
 Bedste for Dig, for Din Moder, og for mig — for
 Din Moder, for Dig, mit Barn, og for Din Fader!
 Din Broder lever godt; han har Brænde i Over-
 flodighed. Han har en god Seng. Vi sove paa
 Straa, bedækkede med vore Sommerklæder. Han
 faster i 40 Dage, vi faste hele Aaret, og om Søn-
 dagen vilde vi være lykkelige, om vi kunde leve saa
 høit, som han lever, naar han faster. Tal ikke til
 mig mere om den sorte Kjole og den trekantede Hat.
 Tal ikke til mig derom mere, Kone! Jeg taaler
 det ikke.“

„Af! svarte jeg: Han behøver jo dog nu kun
 den Kjole og den Hat, for at blive Præst. Kun
 endnu dette Offer, min bedste Mand; kun een Vinter
 lader os have det knapt endnu! Vil Du da hellere
 see en røget Stinke i Skorstenen, end have den Glæde,
 at Din Søn i Kirken sidder høit oppe over Chorsan-
 gerne, og giver Dig sin Velsignelse?“

„Ja, Fader! tog Johan Ordet: Man foragter
 min Broder; man spørger: hvor er hans Kjole og

hans trefantede Hat? Han maa have en Kjole og en Hat — giv ham de tolv Daler, kjære Fader!" —

Faderen svarte: „Skiller jeg mig ved disse tolv Daler, da bliver det vor Død. Men tag de tolv Daler, Johan, tag dem! Jeg giver Dig dem, ikke Din Broder. Din Broder har lagt os øde. For hans Skyld have vi solgt Wiinbjerget og Huset, vi arvede efter Din Onkel. Hele vor Formue er vandret til Seminariet. Du skal see, min Søn, at jeg ogsaa kommer til at sælge mine Fiskegarn og min Færge!"

Derpaa vendte han sig til mig. „Kom! sagde han: Vi skulle idetmindste ikke savne en Præst ved vor Dødsfeng."

Og hermed fremtog han de tolv Daler af sin Pung, og optalte dem, En for En. Sukkende talte han Elleve. Ved den Tolvte holdt han op.

„Johan! sagde han: Denne Daler skal være bestemt for Dig! Jeg vil sætte den paa Dig, paa Dig, Johan. Du skal kjøbe Dig Tvebak, Sukker, godt, Svedsker, Kiosiner og Mandler, en Kniv med en Proppetrækker — alstens smukke Ting skal Du kjøbe Dig derfor. — Nu, saa tag den Daler, at det ei skal hedde, Du er Stedbarn — Din Broder maatte skamme sig altsformegit, om han fik dem alle Tolv. Eia, min Søn! Du maa hen etsteds, hvor der er Lystighed og Dands; to Søs giver Du Spillesmanden!"

Og min stakkels Mand sluttede sin Søn i sine Arme, kyskede ham grædende, og holdt immervæk sin sidste Daler i Haanden.

„Ak, min Herre! hvad koster det ikke, at faae sin Søn gjort til Præst! Vel siger man til Forældrene: Det skal ikke koste Jer noget; men siden maa man hvert Dieblisk punge ud, og man lever imidlertid af tørt Brød, og lader sin Færge worde læk!“ Ved disse Ord begyndte den stakkels Kone at æse Vand af Raagen.

I dette Dieblis kom den lille Johan løbende gandske aandeløs, og bragte sin Moder Middagsmaden. Drengen var barfodet, hyllet i Læser, og hans blaae Dine skjultes af Haaret, som han ofte strøg tilside.

„Seer De, det er min Johan!“ sagde Færgeskonen til Albert, og Denne betragtede ham med et Blik fuldt af Godhed.

„Johan! sagde hun derpaa: Mens jeg spiser kan Du fortælle Herren Din Broders Historie; men græd ikke, mit Barn, thi det gjør mig altfor ondt.“

Johan lagde sin Hat, strøg Haaret fra Ansigtet, og begyndte: „Min stakkels Broder har fortalt mig den hele Historie tregange. Den Dag, han havde Penge nok til at kunne bestille sig en sort Kjole, er han bleven fristet af Djævelen. Min Broder fortjente nemlig mange Penge; han læste Messer og holdt Liigtaler. Han sendte os Penge, han gav mig mange gode Klæder. Mine Skoe, som jeg har staaende hjemme, og min Hat her, har han foræret mig.“

Denne heroiske Løgn udtalte Drengen med stor Koldblodighed. Dog saae han bedende paa sin Moder, fordi han rimeligviis befrygtede hendes Modsigelse.

„Nu skal De da høre, vedblev han: hvad jeg veed om den Ulykke. Min Broder forlod aldrig Seminariet; aldrig har han været i hine Gader, hvor Pariserne øve saamegen Uret. Men hiin Dag gik han ud, at bestille sig en Kjole. Han havde tolv Daler af sine Penge hos sig, gik op til en Kone, som syer Præstekjoler, bankede paa Døren, og en lille Pige lukkede op. Da min Broder, som allereis de var tonsureret Abbed, ikke traf Konen hjemme, vilde han strax fjerne sig, men den Lille opfordrede ham gjentagne Gange: „Træd dog indenfor, Hr. Abbed, træd dog nærmere! Hvad befaler De, Hr. Abbed?“

„Jeg ønskede mig en Præstekjole til ni Daler!“ sagde min Broder. — „Ret gjerne! Men hvordan befaler De den?“ spurgte den Lille.

„Som sagt, til ni Daler! svarte min Broder; thi et Par Daler vilde han beholde, for at kjøbe sig en trefantet Hat.

„For ni Daler faaer De intet fint Klæde, intet smukt Mohrbaand — Kjolen maa dog være efter Moden — den maa lade Læggene sees, den maa slutte fast over Hosterne — som min Kjole! See engang!“

„Min Broder, som endnu ikke havde slaaet Nisene op, saae paa Pigen. Han har svoret mig til, at hendes Dine skinnede som Ild, at hendes Kinder brændte som Purpur. Han berørte hende, og hans Hænder rystede, thi aldrig før havde han berørt en Pige.“

„Seer De! vedblev hun, og satte Fingeren paa sit Bryst: Hertil maa Deres Livbind gaae.“

„Min Brøder blev gandske forblindet. Han vilde støtte sig, støttede sig, følte Noget banke under sin høire Haand, fort, det har været et Skufferi af Djævelen — intet Andet. Min stakkels Brøder har ikke vidst, om han levede, eller om han var død, om han var i Himlen, eller i Helvede! Den lille Pige sagde heller ikke et Ord til ham mere, og han desligest ikke et Ord til hende; i dette Dieblis traadte den gamle Symadame pludseligt ind i Stuen. Da hørte Blændværket op; min Brøder vendte tilbage til Seminariet, og tænkte ikke paa nogen Præsteskjole. Nogle Dage efter borttog Klosters Superior min stakkels Brøder, der hverken har Brød, ei heller kan fortjene sig noget. Alle Folk sige nu, han dner til ingen Verdens Ting.“

Nu begyndte Johan at græde. Hans Moder brast ligeledes i Graad, og det ringede til Angelus. Arbejderinderne bestege Særigen, og den stodte fra Land. Snart havde man naaet den modsatte Bred. Albert omfavnede den lille Johan. „Giv Din Fader disse tolv Daler!“ tilhviſtede han ham, og trykte ham en Pung i Haanden.

Albert var i Fortvivlelse! Han havde søgt blandt alle katholske Geistlige, fra Cardinalen indtil den ydermygste og eenfoldigste Landsbypreſt, uden at finde nogen Præst, til hvem han kunde sige: „Velsign mig, min Fader!“ og af hvem han kunde høre: „Vær velsignet, min Søn! Dine Synder ere Dig forladne.“

Tilfældigviis hørte han hos sin Moder tale om en spansk Præsts Prædikener, hvis Fromhed man opløftede til Himlen.

Nu randt et Lys op for ham! Spanien er det eneste Land i Verden, som, omgivet af politiske og kirkelige Revolutioner, er blevet uroffeligt paa sit Standpunkt. Det har beholdt sine Love, sine Sæder, sine Munkes, sin Adels, sit absolute Kongedømme, og viselig undgaaet ethvert Fremskridt til Oplysning. Spanien er Philip den Andens Rige, og Inquisitionens Bugge. Er der en Skriftefader at finde i Verden, da maa det være en Spanier.

Saa tænkte Albert, og gik strax ud, for at besøge den sig i Paris opholdende spanske Abbed.

Der gives Noget, som er endnu mærkværdigere end Ægyptens Pyramider, Moskwa's Kreml og Schweiz's Jisbjerge, Noget, som er beundringsværdigere end alle Underværker i Verden, og det er et stort Hus i et folkerigt Qvarteer af Paris, som behøvs fra Kjælderen til Øvsten, der finder man, i første Etage, den største Luxus, midtvejs den arbejdsomste Virksomhed, i Tagstuerne den yderste Trang. I Kjælderen et Kjøbmandsskilt, hvormed Binden driver sit Spil; i Messanin-Etagen Bogholdere, en Kasse, Klang af Guld og Sølv, Pengetælling uden Ende; dernæst en Notars Arbejdsværelse, en Mængde Mennecker, som omgive ham, hele Pakker af Akter, Ægteskabskontrakter og Testamenter; saa en Mand, som ei har Andet at gjøre, end være lykkelig, give og modtage Besøg, samt fodre store Læfeier og smaae Hunde. Høiere oppe ere nogle Baaninger, hvor enkelte Haandværkere leve med deres Familier; Konerne luge, Børnene lege, en Gidsken eller Kanariesugl synger. I fjerde Etage træffer man de smaae, trange

Sovekamre, hvis Beboere friste deres Liv, deels med svært Arbeide, deels med Betleri, vel endog paa flettere Maader. I femte Stokværk boer den yderste Armod.

I sligt et Huus var Albert allerede steget op til fjerde Etage, for at opsøge den spanske Abbed, som her skulde boe. Nu besandt han sig i en Labyrinth af Dørre og Gange, men intet Menneſte lod sig see. Omſider traf han, paa Lykke og Fromme, i en Klokkestreg. En gammel Kone aabnede, og Albert spurgte efter den spanske Geistlige.

„Her, her! En Trappe op endnu! haanloe den Gamle: Men en overmaade geistlig Abbed maa det være, der har saamange Besøg af smukke Jomfruer!“

I dette Øjeblik traadte en ung, meget velklædt Dame udaf et andet Værelse, og steg hurtig, uden at lægge Mærke til ham eller den Gamle, opad Trappen til femte Etage. Hendes Gang, hendes Holdning, hendes Dragt behudede, at hun maatte være af Stand, og Albert fulgte hende, for at hende at faae den Underretning, Huusbeboerne ikke kunde eller vilde give ham.

Da hun kom op, modtoges hun af en meget smuk Mand i geistlig, men saare fattig Dragt; han førte hende ind i et lidet, kun af et Tagvindue oplyst Værelse, og Døren blev staaende aaben.

„God Dag, min Juana! Hvad vil De her, mit Barn?“ spurgte den Geistlige, idet han bød hende en Stol.

Juana tog sin Raabe og sin Straahat af. Hendes kastaniebrune Haar, hendes sorte, flammende

de Mine, hendes rosenfarvede Kinder, hendes hele Skabning, selv Navnets Liighed, mindede Albert om hans ulykkelige Anna. Gysende foer han sammen, og dog kunde han ikke vende Blikket fra hende, thi det kom ham fore, som om han saae Anna selv i hendes Ungdoms skønneste Blomster.

„Jeg kommer, at skrifte for Dem, min Fader!“ sagde Juana. — Albert bævede ved disse Ord. Følelsen af hans hjælplose Stilling, hans Forsbrydelse og alle hans Samvittigheds- og Bebrejdelser, vendte tilbage. Pater Joseph, som i Begyndelsen havde budet den skønne unge Synderinde saa venligt velkommen, antog pludseligt en saare alvorlig Mine, og søgte i sit Tagkammer en Krog, der kunde tjene ham til Skriftestol.

I Krogen ved Vinduet havde han hensat sin Harpe, alle hans Sorgers og Bekymrings Forsvov. De fleste, røde og blaae Strenger, behøvedes kun at aandes paa, for at lade deres Toner lyde. Denne Harpe var det eneste smukke Stykke i den fattige Geistliges Bolig.

Han tog Juana's Haand, førte hende hen til Harpen, og stillede Instrumentet mellem sig og sit skønne Skriftebarn. „Dette skal være vor Skriftestol, mit Barn! sagde Pater Joseph: Guds Ord har Rum nok mellem Strengene. Lader os nu knæle og bede.“

De knæle og bade Begge, gennemtrængte af inderlig Andagt. Juana var dybtbedrøvet over de svære Synder, hun vilde bekjende, og Pater Joseph skjalv allerede af Frygt, at han ikke vilde kunne afsluttede hende. Den unge Synderinde talte

saar sagte, at Præsten neppe kunde høre hende; men Albert, som ubemærkt af Begge, stod ved den modsatte Side af Mansarden, forstod hartad hvert Ord af det somfruelige Skriftemaal.

„Min Fader! sagde Juana: Jeg føler mig saare ulukkelig; jeg har ingensteds No, ingen Lyst til at bede, ingen Bønn. Jeg grubler uafsladeligt over Aarsagen til min Lidelse, men jeg kan umuligt begribe, hvorfra den stammer. Tidt har jeg gjort Guds Moder de bedste Løfter; jeg har hængt de hellige Reliquier om min Hals, jeg har lagt dem paa mit Hjerte; men Intet vil hjælpe. Underholdning med mine Ungdomsveninder, Pynt, Dands, Kort, Alt, hvad der før var mig saa behageligt, er mig nu modbydeligt. Jeg føler i mit Indre en Tomhed, som jeg ikke er istand til at udfylde. — Dagenes gaae dog nogenlunde an; men Nætterne vorde mig frygtelig lange. Om Aftenen klæder jeg mig langsomt af, betragter mine Arme, og finder, at de ere smukke; jeg seer mig i Speilet, jeg siger mig selv, at jeg er ret kjøn, jeg rødmer, græder, og kan ikke sove. — — O, min Fader, hav Medelidenhed med mig! — — Og siden, naar jeg vore der roligere, troer jeg at høre Nogen nærme sig; jeg lytter, men jeg hører, i denne store Stad, Intet, uden den skræffelige Larm af Bogne, Hunde og Menneffestemmer; ingen Serenader lyde her uden for Vinduerne; ingen sømme Sange stige mod Himlen. Mit Livs skjønneste Vaar maa forgaae uden Kjærlighed. Hvad hjælper det mig, at jeg er smuk! Jeg græder, jeg er utrøstelig, sær-

dig at fortvivle. — — Af, Gud, tilgiv mig, min Fader! — — "

Saa talte den hulde Synderinde. Pater Joseph hørte opmærksomt til, og slugte næsten, med sine Blikke, den fortryllende Skabning.

"Og er det alle Deres Synder, Juana?" spurgte han omsider, med rørt, skjælvende Stemme. — "Alle, min Fader!" forsikrede Juana. — "Og De har modstaaet alle disse Fristelser, De har ikke kastet Deres Dine paa en eller anden ung Mand, aldrig sukket, naar De saae en eller anden smuk Ungersvend af Deres Betsjendtskab, eller naar De hørte ham nævnes?" — "Nei, min Fader!" —

"Og har De ikke stundom sagt til Dem selv, at det er meget haardt, at leve saa eenligt, at gaae ved en gammel Duenna's Arm, og ei at have Rosgen, paa hvem man kan tænke, naar man er alene?" — "Det er aldrig rundet mig ihu." — "Og naar De gik til de offentlige Fester, til Concerter og Baller, af hvilke man har saamange her i Paris, har De da ikke stundom trukket Handsken af, for at vise den smukke, hvide, runde Arm og den lille, nydelige Haand?"

Ogsaa dette benægtede Juana, men med saa svag og sagte Røst, at Pater Joseph ikke hørte det; kun Albert fornemte det.

Herpaa indtraadte en lang Pause; den ærbørlige Pastor vilde tale; han traadte Juana nærmere, han bævede, og Ordet døde paa hans Læber.

"Gaae, af, gaae, Juana! raabte han omsider, samlende al sin Styrke: Jeg er altfor stor en

Synder til at afsluttede Dem. Deres Lidelser ere ogsaa mine. O, gaae! Forlad mig, eller jeg dør! Jeg lider altfor pijnlijk." — Skjælvende og grædende stod den arme Pige op, og trak sig tilbage, uden at sige et Ord.

„Lov, Juana! raabte Pater Joseph medlidende: Lov! Endnu er der et Middel til at hjælpe Dem." Han søgte efter et Stykke Papiir, for at skrive noget derpaa. Juana havde sat sig ned herpaa, og sang en Kjærlighedsfang.

„Juana! sagde Pater Joseph, idet han stod op: Vi maa for evigt adskilles. Jeg er Præst, og det tør jeg ei forglemme. Tag dette Brev, bedste Juana; det er skrevet til en Mand, der er bedre end jeg; til en Mand, der nævnes af alle Troende med Frygt og Bævelse; til en hellig, ubestiftelig Præst, den største Skriftestader, Kirken eier. Besøg ham, bring ham dette Brev. Meddeel ham Deres Betynmringer; bed ham, for Guds Skyld høre Dem; maaskee opfylder han Deres Ønske. Men glem ei, at bede ham for Guds Skyld. Og nu, min Datter, — — maaskee har jeg forarget Dem; men hermed har jeg betalt min Skyld. Istedetfor at tale med en Synder, vil De komme til at tale med en Helgen. Kongelig Høihed og præstelig Værdighed vil De finde hos ham; Tyrstekronen prydede ham som Yngling; som Mand har han nedlagt den for den Tornekronedes Kors. De vil hos ham finde et haardt Hjerter, et Hjerter af Jern, og et Blik, som Intet undgaaer. Men hellige Ord vil han sige Dem, Deres Synder vil han forlade Dem, og

Himlens Fred vil han gøde i Deres Sjel. — Lev vel, Juana — — for dette Liv!” —

Juana tog sin Hat og sit Slør.

Sagte gik Albert ned af Trappen, og var allerede paa Gaden, da Juana kom tilbage fra Abbed Joseph, steg tilbøgs med sin Duenna, og førte bort.

Han besluttede, strax at udforske hendes Baaring, og ved List at fralocke hende den Hemmelighed, hun havde svoret at bevare. Derfor ilte han efter Bognen, mærkede sig Gaden og Huset, og tænkte paa Midler til at vorde bekendt med den skønne Spanierinde.

Snart kom Juana igjen, Arm i Arm med sin ledsagerinde, udaf Huset, gik gjennem adskillige Gader til Thuillerierne, og Albert fulgte hende, fuld af Længsel efter et Brev, hun saa omhyggeligt havde skjult, det Brev, ved hvis Besiddelse han haabede den sidste Trost for sit Liv.

Ubemærkt nærmede han sig begge Fruentimmerne, saae ned i den Haandkuo, Juana bar paa Armen, fik Die paa en Billet, og tog den, uden at hun, i Trængselen, blev det vaer. Nu havde han, hvad han saa længselsfuld havde ønsket; nu vidste han den hemmelighedsfulde Præstes Navn og Bopæl. Strax lod han her aflevere en Indbydelse til næste Dag.

Længe havde Albert ikke sovet saa roligt, som denne Nat. Haabet omgjølede ham med yndige Drømme; hans indre Dommer taug, og skrækkede ham ikke mere med martrende Bebreidelser. Munter vaagnede han; hans Bryst var lettet; han følte sig styrket, fornyet, og Erindringen om hans Forbrydelse syntes ham at være en Drøm.

Pludseligt drog en stærk Haand hans Sengens omhæng voldsomt tilside. Dagen trængte ind i Alfoven. Alle Forhaabninger, alle yndige Drømme om en lykkelig Fremtid bortvege, og over ham boiede sig en Mand med frygteligrynket Pande og alvorligt, truende Blik. Manden var af høi Væxt, mager og lang, og gandske sort klædt.

Han havde lukket Døren og forblev ubevægelig i den samme Stilling ligesom Albert's Seng. Denne rystede over sit hele Legeme, og kaldte af alle Kræfter paa sin tro Tjener Georg.

„Jeg skal, om De tillader, træde i Deres Kammer tjeners Sted! sagde den Fremmede. Behager det Dem, nu at staae op?“

Laus stod Albert op, og klædte sig paa. „Blis mig den Være, at sætte Dem! bad han. Jeg troede ikke, De vilde komme saa tidligt!“ vedblev han, da han havde fattet sig lidet, bød sin Gæst en Stol, og tog selv en.

Med Foragt stodte han Stolen tilside. „Jeg kommer ikke, sagde han: at aflægge et tofsset Besøg; jeg kommer, efter Deres Ønske, at høre Deres Skriftemaal. Jeg er rede — De maa ogsaa være det.“

„Inden jeg aabner Dem mit Hjerte, svarte Albert skjælvende: tillade De mig, at tale lidet med Dem. Jeg maa nødvendigt vide — —“

„Hvad vil De vide, min Herre? — Jeg er Præst og Skriftefader; jeg er kommen, for at høre Dem, for at fordømme eller afløse Dem. De har søgt mig, og nu vil jeg, ifølge min Pligt, høre Deres Bekjendelse. Lie altsaa! Lad alle jordiske Tanker fare; som et Menneske taler til et Menneske, maa De ikke tale til mig; jeg er Præst — De er kun et Menneske! Jeg er kommen at forhøre Dem, ikke at svare Dem. Jeg er Deres Dommer. Skrift, Synder!“

Albert havde fuldkommen fattet sig. Den forgangne Nats Gavn havde givet ham nye Kræfter, og han besluttede, ei at bekjende den Hemmelighed, der hvilede saa tungt paa hans Hjerte. Men Præsten vilde ikke vige. „Saasandt der er en Gud! raabte han: Jeg gaaer ikke herfra, før De har skriftet!“

„I Dag er det mig umuligt, min Fader; i Dag føler jeg mig for lykkelig. Jeg aander frit, mit Hjerte slaaer ikke ængsteligt mere; mit Hoved er let. Og hvorfor skulde jeg bedrøve Dem og mig ved at fortælle Kjendsgjerninger, som ei kunne interessere Dem, neppe mig selv?“

Ved disse Ord saae Albert selvbehageligt i Speilet, og glædede sig ved, at see sit Ansigt saa forfrisket og fornyet. — „Jeg er rede, og jeg venter!“ sagde Præsten.

„Jeg er ikke rede endnu! svarte Albert fortrødeligt: I Dag har jeg Intet at sige Dem; i

Dag er jeg en Mand; jeg er fri, har min egen Villie, og vil ikke skriste."

"Jeg havde dog troet, tog den Geistlige Ordet: at der paa denne Pande maatte være uudsættelige Folder, at Dødsbleghed maatte bedække disse Kin-
der, at en udødelig Orm maatte nage dette Hjerte. De er i Dag meget stolt!"

"Hvad læser De da paa min Pande, min Her-
re? Hvilke Betydninger, hvilke indvortes Bebrei-
delse trykke og ængste mig?"

"Af Lidet, saare Lidet læser jeg paa Deres
Pande! En uskyldig Spøg, et Epigram, et Mord!
Hvad kunde vel være uskyldigere, end det!"

Albert foer gysende sammen! En Hemmelige-
hed, som han troede ene at vide, var opdaget.

"Hvad er det for Dem? vedblev den Geistlige:
En Kvinde mindre i Verden! Deres Brede er til-
fredsstillet — maaskee var det kun et Udbrud af
Omhed. Bortviis altsaa den elendige Præst, der
vil forurolige Dem for sli- en Bagatel's Skyld;
den byrdefulde Betler, der stræber, at udforske Deres
Hemmeligheder; den Mand, hvis mørke Mine er
Dem saa pinlig! Hvortil skulde De behøve en Skrif-
tesader? De maa søge Udspredelse, forsøre Piger,
stræbe efter Embeder og Værdigheder, og bivaane
berusende Fester, for at glemme Fortid og Fremtid."
Albert var ganske forvirret.

"Op altsaa, frie Mand! Hvad har De vel,
med Deres frie Villie, forbrudt? Kald Deres Folk;
befal dem, at kaste mig paa Døren. Jeg er en
Bedrager. Stakkels Pige! Jeg har ikke seet Din

Hals, som, om Aftenen saa fin og hvid, om Morgen var bedækket med sorte, blodige, af Morderhaand bibragte Bunder! Jeg har ikke hørt det ræd, somme Skrig, hvormed Du opgav Din Aand! Jeg har ei, ved Din Jordefærd, seet de stive Dine, som traadte langt frem af deres Huler, hine Dine, som endnu, Dagen tilforn, straalte af Glæde! Ak, ak, min unge Egtemand, Deres Kys, Deres Favntag bringer Døden, men De glemmer det meget snart! De myrder, og naar en Præst kommer til Dem, stryger De stolt Deres Haar tilbage, og spørger dristigt: „Hvad læser Du paa min Pande? Hvad vil Du mig?“

„Vee mig, vee!“ raabte Albert, dødsbleg og skjælvende.

„Og nu vil De ei engang erkjende Gud for Deres Dommer? Naar De forkaster den højeste Retfærdighed, som kommer til Dem, troer De da dermed at have gjort den menneskelige Retfærdighed fyldest? Mener De, at jeg, som Præst, altid kan være et stumt Vidne til Deres Forbrydelse? Den guddommelige eller den menneskelige Lov kræver Regnskab af Dem; denne eller hiin maa De tilfredsstille. Da De selv har opsogt mig, saa vælg, om jeg skal være Vidne, eller Dommer!“ Albert saae mod Jorden.

Præsten, som havde sat sig, stod nu op, lagde Fingeren paa Panden, og raabte: „Kjender Du mig omfider igjen, Morder?“ Albert var sønderknust.

Jeg vidste nok, at De vilde skrifte!" sagde Præsten. — Albert vilde sætte sig. „Knæl!" raabte Skriftefaderen bydende.

„Ak, min Fader! bad Synderen: Gud vil ikke knuse det svage Rør, ikke udslukke den rygende Taande! Tillad mig at fatte mig. Jeg gaaer ind i dette Værelse, for i Centrum at komme til Bevidsthed; saasandt jeg er en Synder, om faa Minuter skal jeg vende tilbage."

„Velan! sagde Pateren streng, idet han lagde sit Uhr paa Bordet: Om fem Minuter kommer De tilbage; mine Diebliske ere talte."

Albert gik ind i Sidesværelset, og kastede sig til Jorden; men neppe havde han forladt den skrækkelige Præst, før hans Mod vendte tilbage. Han vilde gaae irette med sig selv derfor; han vilde, ved Betragtningen af den ulykkelige Handske, bringe sig, som saa ofte tilforn, paa Angerens Pinebænk. Halvt i Vildelse greb han den, og knugede den mellem sine Hænder. Derpaa viktede han den op, og, uden at være sig nogen Hensigt bevidst, begyndte han at vende den. Hvorledes? Er han da aldeles vanvittig? Eller seer han ret? — Ja, i Handsken ligger et sammenkrøllet Blad af det fineste Silkepapiir med forgyldte Kanter. Han ruller det op; han læser:

Du har lovet mig, min hulde Anna, endnu engang at tilhøre mig, inden Du forenes med ham, i hvis Skygge vor Kjærlighed har maattet søge et Tilflugtssted. Lift Dig, for nogle Diebliske, bort fra Bryllupsbandsen, fra Brudeblusset! I Ceres's Pavillon, vor Omheds tause Tempel, ventes Du af Din længselsvarme
Louis K."

„Louis K.!” Det var Paterens Navn. Raskende, men ei af Smerte mere, stormede Albert ind til ham. „Der! raabte han: Der, der! Det er mit Skriftemaal! Nei, Deres Skrift er det og Deres Skriftemaal! Længselsvaranen er Deres, Forbrydelsen er Deres, Brændmærket staaer paa Deres Pande! Der, læs, elendige Præst! Hei, hei, Georg! Kom strax! Georg, hvi nøler Du? Han kaldte sig en Bedrager, og han er det; han bad, jeg vilde fæste ham paa Døren, og jeg skal gjøre det! — O, mit Hjerte, mit Hoved — — naadige, forbarmende Himmel!” — — Bevidstløs sank han til Jorden; saaledes sandt Georg ham, men Pateren var for-
sunden.

Albert er nu den yndige Juana's lykkelige Mand, saameget lykkeligere, som han, gjennem Helved er indgangen i sin Himmel.

Serapion.

Turneringen ved Drotningholm Aar 1800.

Da jeg, mod Udløbet af Aaret 1800, en Morgen var til Frokost hos Hertugen af Pienni, Oberst for det fgl. svenske Regiment, som han nys havde organiseret i Skaane, kom Grev Serfen, for at afhente os til Drotningholm, Dronningens Pallads, hvor der, til Ære for den unge Konges Fødselsdag, skulde holdes en Turnering, hvori han selv vilde optræde som Ridder. Dronningen, En af sin Tids skønneste Damer, skulde, i det forsamlede Hofs Nærværelse, krone Seierherren og overrække ham et Skjærf, hun selv havde broderet. Alt var anlagt paa, at gjøre denne Fest ligesaa glimrende, som de, Ludvig den Sjortende engang havde givet.

Veien derhen er, som alle Veie i Stockholms Omegne, i fortræffelig Stand, og den Mængde af Bogne, som fjørte til Drotningholm, gave det Viisroeste i Landskabet en behagelig Afveksling.

I ringe Afstand fra Palladset var en nydelig Dal, omgiben af skovrige Høie. Dette var den til Festen bestemte Plet, og trindtomkring vare Gallerier opførte, som kunde rumme 3000 Tilskuere. Disse Pladser vare bestemte for dem, Kongen havde ladet indbyde. Damerne vare klædte paa det eleganteste; Herrerne bare enten Uniform eller Hofdragt, hvilken sidste blot bestod i en sort Silkecappe, foret med ildfarvet Satin, der bæres over de sædvanlige Klæder. Gallerierne vare dekorerede med svenske Flag. En for Dronningen og hendes Damer indrettet Pavillon var

pøntet med phantastisk grupperede Baaben, Blomster-
guirlander og Faner.

I asmaaite Mellemrum havde man reist Soiler, af hvilke nogle betegnede Kredsene, hvori der skulde rides, Andre bare sorte Hoveder, som Ridderne skulde nedstikke med deres Landsker. De, der beilede til Prisen, bleve, efter at de nogle gange havde redet om Stranckerne, opstillede ved de forskjellige Barrierer. Den unge Baron Røgen, en fortrolig Ven af Hertugen af Pienni, sluttede sig til os, saasnart vi havde indtaget vor Plads, og fortalte os alle Blomstændigheder ved Festen, som han fuldkommen kjendte. Han forklarede os Deviserne og Emblemerne paa de forskjellige Ridders Bannere. „Den unge Mand hist, sagde han: er Hertugen af Södermanlands Adjutant og hans Yndling tillige; det er En af de smukkeste Mænd ved Hoffet.“ Paa samme Maade gav han mig en kort Skildring af alle Hoffets Damer og Herrer.

„Hvem, spurgte jeg: tilhører den sortbroderede Fane, som hverken har nogen Bagt, ei heller holder des af nogen Page?“

„Hvorledes? svarte han: Skulde De ikke allerede have hørt, eller i tydske Aviser læst, at en Ridder, som ønskede at blive ubekjendt, kort efter denne Turnerings Anmeldelse udfordrede enhver svensk Ridder til Tvekamp. Paa den bestemte Tid henkastede han sin Handske, og plantede sin Fane der, hvor De seer den. Hans Skjold seer De ogsaa. Det har en himmelblaa, med Stjerner besaaet Grund, og til Devise de Ord: „Fra tante una.“ Men det Allerbesynderligste ved Sagen er, at han vil kæmpe med Stridsøxen, et Baaben, som længe har været ude af Brug.“

„Skulde ikke, meente jeg: denne Opfordring være en blot Spøg, som har til Formaal, at forhøje Festens Interessé? Thi sig en Kam. vil'e dog ikke vorde taalt i et Land, hvor Dueller straffes med Døden. En Konge vil aldrig tillade, at hans Love saaledes krænkes.“

„Det være som det vil! tog Baronen Ordet: Sagen forholder sig, som jeg har fortalt, og Resultatet maa snart vise sig. Jeg forsikkrer Dem, at de forunderligste Rygter ere i Omløb angaaende denne ubekjendte Don Quixote. Det Troværdigste skal jeg fortælle Dem: Den unge Mand, om hvem man, trods hans Infognito, veed, at det er den engelske Lord ***, saae Dronningen, da hun endnu kun var Prindsesse Dorothea Vilhelmine af Baden, ved hendes Faders Hof, og forelskede sig dødeligt i hende; han havde ogsaa Grund til at see sig gjenelsket. I denne Henseende fortæller man en vidtløftig Roman. Her maa det være nok, at sige Dem, at han uden tvivl havde faaet den Elsktes Haand, hvis ikke den Ene af hendes Søstre var bleven Keiserinde af Rusland, den Anden Dronning af Baiern. Politiken gjorde Dorothea til Dronning af Sverrig. Den unge Engellænder, som endnu ikke kan opgive sin romantiske Lidenstabs, har adskillige Gange besøgt Sverrig, og, under forskjellige Forklædninger, vidst at skaffe sig Udgang ved Hofet; men Dronningens Damer have gjenkjendt ham, og han er, til Straf for sine eventyrlige Indfald, bleven forviist Hoffet. Han skal just have været i Begreb med, at indskibe sig til Amerika, da han, underrettet om denne Turnerings, fattede den Beslutning, at gribe denne Leilighed til at komme til

Stockholm endnu engang, og saaledes har han da
 nu indfundet sig her med den faste Beslutning, at
 seire eller at døe for Hendes Majestæts Dine. Der
 gives dem, der gaae saa vidt, at de mene, han
 kunde vel endog, se kjendt med Kongens ridderlige
 Mand, nære det Haab, ved sin Udfordring at skaffe
 sig en kongelig Modstander og saaledes finde Leilig-
 hed til, at gjøre Den til En. hvis Hjerte han
 havde vundet, inden hun blev Rone. Amidlertid vil
 dog en Søn af Feltmarskalk Torstenson, i denne
 Leilighed, forsøgte den svenske Kæ. I de tre
 Maaneder har han uafbrudt øvet sig i, at føre
 Stridsøven, og han har deri bragt det til en beun-
 dringsværdig Færdighed. Det er Rytteren hist, hvis
 Page nu optager Handsken. Ere Mod, Kraft og
 Dygtighed Borgen for et lykkeligt Udfald, saa har
 vel Ingen en bedre Udsigt, end min unge Ven, og
 har Skjønheds Forbønner mindste Magt til i Kam-
 pen at vogte ham mod Fare, da ere de ømmeste
 og oprigtigste hans Skjold og Talisman. Hans
 Devise er: „Ben ama quien nunca oloida.“ Han
 vilde just forklare mig, hvortil just dette Motto var ble-
 ven valgt; da afbrødes han af Hendes Majestæts
 Ankomst, der nu blev Gjenstanden for den alminde-
 lige Opmærksomhed. Hendes Holdnings Ynde og
 Bærdighed vilde strax røbet Dronningen, om hun
 end var optraadt i det simpleste Costüm; men ved
 denne Leilighed var hendes Ungdoms og Skjønheds
 Trylleri understøttet af Alt, hvad der stod til den
 fineste Smags Tjeneste. I Haaret har hun et Per-
 lediadem, og hendes med Juveler besatte Satinkjole
 var syet efter Riddertidernes Mode.

Skjøndt de svenske Damer ere berømte for deres personlige Indigheder, udmærkede hun sig dog i den glimrende Kreds, ligesaameget ved sin Ejendommelighed, som ved sin høieste Rang. Dreningen og hendes Damer havde snart taget Vads, og nu kom Kongen i Spidsen for Riddene, som vare valgte af den svenske Adels Blomster. Idet han reed rundt i Strancken, hilste han Damerne, som reiste sig ærbødigt.

Gustav IV, dengang endnu en ung Mand, havde en ædel, tapper Holdning, og i hans Ansigtstræk nogen Lighed med Carl XII. Han bar en net, men simpel, spansk Dragt. Da han red forbi os, stillede hans Hest, og havde nær kastet ham af. „Det Dyr spiller ham dog vist et slemt Puds engang!“ sagde Baronen: Og jeg veed ikke, hvi han er saa forhippet paa, at ride det. Det er den samme Hest, han red ved sin Kroning i Upsala, hvilket dengang nær havde kostet ham hans Liv. Rideknægten, som skulde passe den, red hver Dag ud med den, men pleiede altid at standse udenfor en Skomagers Bod, hvis Kone beundrede det ædle Dyr, og hvergang gav det Brød. Da Gustav IV nu, med Kronen paa Hovedet og Sceptret i Haanden, red til det erkebiskoppelige Pallads, hvor han skulde salves, vilde hans Hest paa ingen Maade forbi Skomagerkontoren, hvor den ventede, at faae sin sædvanlige Ration. Kongen, som ikke vidste, hvad der gik ad den, jog den Sporerne i Livet, hvorpaa den pludseligt stillede saa stærkt, at Krone og Scepter faldt til Jorden, og havde ei min Broder, der, som Kammerpage, gik ved Kongens Side, holdt ham selv fast ved Støvlen, vilde Hs. Majestæt fulgt efter de

Kongelige Insignier, og saaledes begyndt sin Regjering under de ulykkeligste Auspicier.

Da Ridderne havde endt deres Evolutioner, traadte en Herold midt ind i Sranken, for at anmelde Turneringens Begyndelse. Han tilføiede : „I Kongens Navn er det hver svensk Undersaats, iligemaade hver Fremmed, ihvo han end monne være, paa det strengeste forbudet at give eller modtage Udfordring, til nogensomhelst Kamp. Den Tanke, i Dronningens Nærværelse at ville gjøre dette Sted til en Skueplads for Blodsudgydelse, havde vakt Hs. Majestæts allerhøieste Mishag, og en Overtrædelse af hans Befalinger skulde vorde anseet med den alvorligste Straf.“

Denne Meddelelse optoges med eenstemmigt Bifaldsraab, og den ubekjendte Ræmpes Banner borttoges paa Kongens Befaling. Da dette var skeet, red Kongen hen til den unge Torstenson, tog ham ved Haanden, og sagde til ham med lydelig Røst : „Jeg agter Deres Mod, og takker Dem, fordi De har villet bruge det til den svenske Væres Forsvar; dog skal dette vorde en værdigere Anledning for beholdt.“

Ring-Ridningen og de andre Turneer; Øvelser fortsattes uafbrudt i nogle Timer; Ridderne søgte at overgaae hverandre i Smidighed og Dygtighed.

I Begyndelsen lod det, som Kongen skulde blive Dagens Seierherre; dog maatte han staae tilbage for Grev Piper, der tilsidst triumpherede over alle Medbeilere. Gustav førte ham til Dronningens Fodder; hun rakte ham Skjærfet, og tillod ham at kysse sin skønne Haand. Derpaa lagdes Heltens Bane paa en antik Vogn, for hvilken man

havde spændt to unge, melkhvide Rensdyr, saa store som Hjorte, og saa godt tilkørte, at et Barn styrede dem. Grev Sersen havde medbragt disse vidunderligstjønne Dyr fra sit Gods i Lapland, og foræret Kongen dem.

Den feirende Ridder havde den Ære, at føre Dronningen tilbage til Palladset. De andre Riddere ledsagede Hofdamerne, og Følget, som gik efter Triumphvognen, begav sig til Bankethallen, hvor Bordene bugnede under de udsøgteste Retter. Ved Dronningens Taffel sadde Grev Piper og alle de fornemme Fremmede, som havde bivaanet Festen. Kongen præsiderede ved det for Turneer-Ridderne bestemte Bord, og ved de øvrige gjorde Kronofficierne Honneurs. I Palladshaverne bødtes Følget Forfriskninger. Sangere fremtraadte, iførte skandinaviske Bardenes maleriske Dragt, og kvædede deres Drapa til Harpen. Da Sangen var tilende, ræftes Seierherren en Krands af Egelsøv.

S. B—.

Gemsejægeren.

Et Brudstykke af min Reisedagbog.

— — Langt om længe sagtnedes Regnen, og enkelte Pletter i det graae Skyslor opklaredes; men Bodensøen laae endnu stedse der, en taaget, uoverskuelig Glade, og dens Bredder lode sig ikke skimte. De brede, smaragdgrønne Bøer bare imidlertid vor lette Baad rast affted, thi en frisk Vind lustedes i Seilet. — Lidt efter lidt vinedes tydelige Omrids af dybtindstaarne Bjerger paa den graae Horizont; fra Minut til Minut bleve de klarere; liig sælsomme Kæmpebilleder hævede de sig med deres stolte Hoveder. Det var Schwarzwald, Lyse Striber viste sig, lidt efter lidt, ved Bjergenes Fod, thi de venlige Byer, navnlig Lindau og Friedrichshafen, som smykker den fortryllende Søbred, bleve synlige. Det graae Taagedække over os splittedes omsider gandske; en blaa, klar Himmel lod sig see, og et gyldent Lys bræmmede de flydende Bølger. Bredderne bleve grønne, folklare; i det Fjerne forvandlede sig Søen, skjøndt smaragdgrøn nærmest om os, til et dunkelt Speil for Lustens Azur; det mørke, nordiske Landskab havde forvandlet sig til et yndigt sydligt. Kun paa Schweizersiden vilde Taagen ikke forsvinde; man skimtede her kun Breddens Omrids.

Underlige, smaae, hvidagtige Skyer vakte Jagttagerens Opmærksomhed. Halvtuifældigt saae jeg op gennem Rifferten. Hvilken Overraskelse! — Det var den klareste, meest skinnende Sne, jeg nogentid

har seet. Den laae paa og mellem blaagraae Fjeldsmasser, som syntes at danne en Muur af umaalige Taarne. Hvilke takkede Hoveder, dybe Kloster og gabende Afgrunde! — Det var Alperne!

De tydske Bjerge, der nys havde taget sig saa trodsigt ud, syntes forsvundne, da jeg saae mig om efter dem. Kun det tyrolske Boralbjerg, der nu ligesledes lidt efter lidt dukkede op af bølgende Taagemasser, hævdede sin Bærdighed; alt Øvrigt ned sank, for hine kolossalste Hoveder, til hartad umærkelige Punkter. Det var den vilde, med evig Sneedebedækte Sentis i Canton Appenzell, jeg havde seet; vel er den, blandt Schweiz's Riser, kun En af de ringere, men som den første Bagt, den vældige Slægt har udstillet, pleier den, paa den uvante Bessuer, at gjøre det stærkeste Indtryk.

— — Rask dreve vi hen over Søens Glade, ad Byen Urbon, som, opstigende af Bølgerne, støtter sig mod grønne Høie. Her er den majestætiske Sø bredest; kun med Nøie opdagede Diet den modsatte Bred. Synkende forgyldte Solen just de stummenende Bølgers Hoveder og Schwarzwald's blaae Bjergtoppe, da vi steg iland.

— — Vi vaagnede ved Dagens første Straale. Hurtigt er den Fodreisende vandrefærdig; snart havde vi, følgende Søbredden, naaet Norschach. Lyse, reentlige Gader, pyntelige Huse med speilklare Vinduer fulde af Blomster, frembød det behageligste Syn, helst da hver Tvergade aabnede den yndigste Udsigt til Søen. I det vi betraadte en Fodsti, som fører over et Bjerg, affare vi et betydeligt Stykke Bei, thi her springer en Landtunge temmelig langt frem i Søen. Hiinside Høien fulgte vi efter Bredens

den. Her lignede Søen allerede en bred Strøm; lidt efter lidt blev den smallere, og snart befandt vi os atter ved den piilsnart henskydende, klare, dybt grønne Rhin, som indfattes af de yndigste Brededer. Pludseligt flaaer den en Bugt; vi bøiede sydligt om, og stode nu i den berømte Dal, hvor ved den danner Grændsen mellem Tyrol og Schweiz. Tilhøre fulgte os, bag duftende Enge, opstigende Biinbjerger, hvor vi saae venlige Landsteder, som vidnede om Beboernes Rigdom; tilvenstre, hiinside Gloden, reiser sig Boralbjergets majestætiske Muur, som, spaltet i skarpe Kløfter, rager høit mod Himlen med sine Klippepidser. Gaarsdagens fugtige Taager trak sig, jagede af Vinden, i underlige Skikkelser hen i Bjergets halve Høide, og forøgede dets Skjønhed, idet de snart tilhyllede dem, snart viste dem paa forandret Maade.

Vi naaede Altstätten, en i denne Dal beliggende By, ved Middagstid. Ved Table d'hôte sad en Mand af værdigt Udvortes, omtrent 60 Aar gammel. I hans Blik var Alvor forenet med Mildhed; i de betydningsfulde Træk saae man Sporene af et paa glad og sørgelig Erfaring rigt Liv.

Han tiltrak mig strax saaledes, at jeg ønskede, at knytte en Samtale med ham. Snart erfarede jeg, at han var Præst i i et Nabofohn, hvor han havde boet i fyrgetyve Aar. Vi ville kalde ham Walter. Til min Glæde vilde han, som vi, til Appenzell, og reiste, som vi, tilføds. Strax bag Byen begynder Beien at stige. Solen brændte stærkt; man veed, at under slige Omstændigheder pleie Samtalen at gaae istaae. Af og til stode vi stille, og saae tilbage paa Dalen, som allerede laas

dybt under os. En Bjergtop efter en anden kunde vi oversee; anseelige Høie svandt hen til Bakker, Bakker blandede sig med Sletten; stedse videre kun: de vi oversee Dalens Krumning, stedse fjernere for: følge Rhinens Solotraad, der, som indvirket i Om: givelsernes brogede Teppe, snoede sig mellem Haver, Enge og Marker.

Nu optog en mørk Fyrrestov os i sin stille, fjolige Skygge. Landskabet forsvandt lidt efter lidt for vore Næse. Omfider stode vi paa Bjergtoppen. Bag os Rhindalen, Tyrolerbjerget, den i graanende Afstand blinkende Bodensøe; for os det grønne Appenzellerland, eet eneste milelangt Engteppe, besaaet med utallige Huusgrupper, og gjennemskaaet af ris: lende Bække og nydelige Lunde. Men trindtom det venlige lille Land opstige de høie Bjergtoppe som Grændsepæle, i den sydlige Halvkreds Sentis og Ramor, steile og sneebedækte, i den nordlige de grønne, skovbegroede Bjerger, som adskille det rige St. Gallen fra det indre Appenzell.

Skarpest betragtede vi det, som var os nyest, det klipperige Høibjerg. Jeg vendte Rifferten der: op, og opdagede, paa et steilt Forspring, en Gemse; det ranke, lersodede Dyr syntes at staae paa Vagt, saa forsigtigt saa det sig om, og spidsede Næse. Intet har, for de i Schweiz Reisende, en mere ro: mantist og eventyrlig Tillokkelse, end Gemsejægers: nes Farer, deres Driftighed, Behændighed og ube: rvingelige Jagtlyst. Synet af hiint lette Bildt paa en Klippehøi maatte naturligviis levende vække Er: indringen og Forestillingen om Alt, hvad vi havde hørt om Gemsejagten. Vor ledsager, Walter, var vel underrettet; i kraftigere Aar havde han selv be:

staaet mangt et farligt Eventyr af dette Slags; han lærte fra Grunden af Gemsejægerens Fordele, deres fortvivlede Hjelpemidler, og meddeelte os mange interessante Ting.

„Ere Gemserne hyppige her?“ spurgte jeg. — „Paa nogle Aar, svarte han: blive de stedse sjældnere. Men desto stærkere synes Indbyggernes Lyst til denne Jagt at vorde, desto større Bøvestykker forretage de, idet de forfølge Vildtet til de ødeste Fjelds egne, hvor Døden lurar under hvert Trin, hvor ellers aldrig nogen menneskelig Fod har berørt den evige Sne. Først i förrige Aar har her tildraget sig en høist mærkværdig Historie, der vidner ligesaameget om Jægerens ubetingelige Lyst, om deres grændseløse Driftighed, og om de frygtelige Farer, der true dem, som om Guds vidunderlige Forsyn.“

„O, fortæl, fortæl!“ raabte vi med een Mund.

„Ret gjerne! svarte den venlige Olding: Vi have god Tid endnu; Solen staaer temmelig høit. En Stund kunne vi hvile her, og dog naae Appenzell i betimelig Tid.“

Vi leirede os i Græsset; en Hyldebush gav os tilstrækkelig Skygge, ved Siden af os sprudlede en frisk Kilde af et i Klippen indsat Rør, og rislede som en Solbæk gjennem Engene. I det Fjerne lode Hjordflokkerne, og udbredt for os laae det vundige Landskab med sin frygtelige Baggrund, Skuespladsen for de Begivenheder, vor velvillige Ledsager meddeelte os med saa simple og hjertelige Ord, at jeg kun ønskede, at kunne gjengive dem paa samme Maade, for at kunne være forvisset om mine Læsesres Deeltagelse.

„Der boede, begyndte han : i Landet her nedens for, en riig Mand, som eiede anseelige Hjorde og et smukt, rummeligt Huus. Han havde en Datter ved Navn Elsi, en vakker Pige, sikkert den Rønnesste vidtomkring. Hun var høi og rank af Væxt; de blonde Haarstetninger naaede hende til Knæet, og hendes store blåe Øine havde saa tro, velvilligt og ærligt et Blik, at Enhver kunde see, der var ikke en falsk Blodsdraabe i hende. Dertil blomstrede hun frisk som en Rose, og sang, saa det var en Lyst at høre hende. Men hun var ogsaa flittig ved Spinderokken, og huuslig, som Faa, saa hendes gode Egenstaber rygtedes vidt og bredt. Ikke langt fra hendes Fader boede to Brødre; Wälty hed den Ældste, den Yngste Rudi, et Par vakre Menner, velhavende, dygtige, virksomme og forbovne paa Gemsejagten, thi det gjelder meget hos os. Begge elskede de Pigen af gandske Sjel. Var der en Følkesfest, saa vege de aldrig fra hendes Side, dandsede ei heller med nogen Anden end med hende.

Ælfi's Fader mærkede, at Enhver af de to Brødre havde isinde at beile til hans Datter; gjerne havde han givet hver af dem hende, men han indsaar vel, at naar han gav den Ene hende, vilde han volde den Anden en stor Hjertesorg. Derfor sagde han en Dag til dem Begge: „Hører, mine Venner! Jeg seer, at I have et godt Øie til min Elsi, og jeg vilde ikke nægte Noget af Jer hende, men den Ene maa vige for den Anden, eller I maa Begge opgive enhver Tanke om hende. Overveier altsaa Sagen indbyrdes, og siger mig Bæstet om otte Dage.“

Som han saa talte, saae Brødrene paa hinanden og paa ham; Ingen af dem kunde sige et Ord; Ingen af dem havde kunnet lee eller istemme en lystig Sang, om det end havde gjeldt Livet. Omfæder sagde den Ældste: „Nabo, I har Ret! Men det bliver en bedrøvelig Sag!“ — Og derpaa gik de Begge bort.

Undrøis talte Ingen af dem et Ord. De taug ingenlunde af Fjendskab, thi de elskede hinanden af gandske Hjerter, og hjalp hinanden ved alle mulige Leiligheder. Da de vare komne hjem, satte de sig hos hinanden paa Bænken udenfor Huset, og taug endnu stedse; thi Ingen af dem vilde tale først.

Langt om længe tog Wälty Rudi's Haand, og sagde til ham: „See, Broder, det er vo. en Nat, men paa Himlen staae Maanen og mange Stjerner, og opklare Mørket, og om en liden Stund have vi atter en lys og venlig Dag. Jeg er tilmod, som om det, hos os To, ogsaa er vorden Nat; men jeg seer ingen Stjerner lyse for os; ei heller veed jeg, naar det atter skal vorde lyst og venligt om os. Hvad skulle vi gjøre?“

„Hør, Wälty! svarte Rudi: Gik til Naboen; han skal adspørge Ælsi. Hun maa selv vælge sin Beiler. Mild mod os Begge har hun altid været; men om hun har den Ene af os fjærere end den Anden, det veed jeg sandelig ikke.“

„Jeg ikke heller, Broder, ved min arme Sjel! Dog, Du har Ret, Ælsi maa kaste Loddet. Men ei om otte Dage, nei, i Morgen aarke vilde vi

gaae til Naboen; thi skal det saaledes vare længe ved med os, vorder det mig for tungt."

Efter denne Samtale gik Brødrene illsengs. Næste Morgen gandske aarle vare de paa Benene, og gik over til Naboen. Elsi traadte just ud af Døren. Hun saae frisk og hulsalig ud, liig en Allperose i Morgenduggen. „Jh, god Morgen, kjære Naboe! hilste hun med klar Stemme: Hvad bringer Ider hid saa aarle paa Dagen?"

„Vi vilde gjerne tale med Fader, Elsi! svarte Wälty sørgmodig: Er han oppe? —"

„Ja, gaaer kun ind! Men I see jo saa bedrøvede ud — der er dog ikke tilstødt Ider noget Ondt?"

„Nei, Elsi!" svarte Begge med vaklende Stemme, og traadte ind. Elsi blev rød og bleg, thi hun ahnede vel, hvad der gjorde Brødrene bedrøvede. Hun gik derfor stille ud i Gaarden til sit Arbeid, og vovede ei at gaae indenfor.

Wälty foredrog Faderen Sagen, og han fandt den gandske fornuftig. Men han kjendte sin Datter for vel. Derfor svarte han Brødrene: „Kjære Naboe, jeg skal tale med min Datter, men det kan jeg sige Ider, at hun vel neppe vælger Nogen af Jer, thi hun har Jer vel Begge lige kjære, og vil ingen Kummer volde Nogen af Jer."

„Det er en sørgelig Sag! tog Kudi Ordet: Men jeg haaber til Gud, han vil vende Alt til det Bedste. Nu, Farvel, Naboe! I Aften ville vi hente den sidste Bækked."

De gik. Faderen kaldte Elsi til sig. Med Høften i Haanden kom hun til ham; han sad paa Benken udenfor sin Dør. „Kjære Pige! sagde

Faderen: Hvad Grinde mener Du vel, vore Næ-
boer havde?" — Elsi taug og rødmede. „Jeg vil
sige Dig det uden Omstøb. En af dem beiler til
Dig. Kan Du vel gjette, hvem?"

Elsi saae nu paa Faderen, men hun smilte
ikke, som Piger i slige Tilfælde vel pleie; Taarerne
traadte hende i de skønne blaae Øine, og hun svar-
te: „Fader, hvortil saadan Skjemt? Jeg kan ikke
svare Jer paa dette Spørgsmaal."

„Hvo af Begge ønskede Du da vel helst at
see som Beiler? spurgte Faderen videre, efter kort
Tausshed: Siig mig det, min Datter!"

Elsi brast i Graad, og svarte: „Det torde jeg
ikke engang sige Dig, min Fader, thi om jeg nu
nævnedes Den, der ikke beilede til mig, maatte jeg
jo blues i mit Jnderste, og min Beiler kunde ikke
tage mig, naar han hørte, at jeg hellere ønskede
mig en Anden, end ham. Og traf jeg ogsaa den
Rette — —"

Her taug hun, men af dette Svær saae Fader-
ren vel, at Elsi ahnede, hvorsunde hun, naar hun
nævnte den Ene, vilde volde den Anden stor Hjerter-
sorg. Han besluttede derfor, kort og godt, at sige
hende Sandheden. „Elsi! begyndte han: Jeg seer
vel, at Du ikke ahner noget Godt. Jeg meente,
jeg skulde udforske Dig i Din Trosthyldighed, men
det lyktes mig ikke. Saa villd da: begge Brødre
elske Dig af gandske Hjerter; hver af dem ønskede
Dig til Hustru, og venter et bedrøveligt Liv, naar
dette Ønske strander. Du skal nu selv sige, om Du
ikke skjøtter om Noget af dem, eller hvem Du i alt

Fald foretrækker. Og Din Dom ville de underkaste sig i Godhed og Kjærlighed."

Da Faderen havde talt saaledes, græd Elsi saa heftigt, at Taarerne vædede Traaden, hun spandt, og det varede længe, inden hun kunde stille sig tilfreds. Omfider svarte hun: „Kjære Fader, jeg kan heller ikke svare noget her. Betænk, Wälty og Rudi ere Nabosønner; jeg har kjendt dem fra Barndommen, og Begge have de altid viist mig megen Kjærlighed. Siden jeg blev større, have de været mine oprigtige Venner, og jeg skylder dem Begge meget. Da jeg i Høsten faldt saa farligt, og forvred min Fod, saa jeg ikke kunde gaae, bar Wälty mig, hele to Miil, med usigelig Møie ned ad det steile, farlige Bjerg, og da den rasende Ilv forrige Vinter brød ind i Dalen her, og jeg, fordi min Fod var for svag, ikke kunde flygte saa raft som de Andre, da var det Rudi, som kom mig til Hjælp, og, med stor Fare, fælsede det rasende Dyr. Du seer altsaa vel, at jeg maa være dem Begge god, og, om jeg end ikke elskede dem, at jeg dog maa være for taknemmelig mod dem til at kunne bedrøve Noget af dem. Og om jeg end havde den Ene meget kjærere, vilde jeg dog være den Anden altfor huld, til at kunne sige ham: Dig elsker jeg mindre end Din Broder!" — Her taug den gode Pige, og tørrede Taarerne af sine Kinder.

Faderen indsaae vel, at hun havde Ret. Han kyssede hende derfor paa Panden, og sagde: „Nu vel, mit Barn, saa maa vi overlade det til Gud, at vise os en Udvei i denne Sag."

Derpaa opsagte han de unge Mænd paa Alperne, for strax at fortælle dem Alt. Da de hørte, hvad Elsi havde sagt, tog Rudi Ordet: „Jeg vidste det vel, Rabo! Elsi kunde ikke tale anderledes; Gud hjælpe os!“ — Saaledes skiltes de sorgmodigt ad.

Tre Uger gif saaledes hen; vel besørgede Brødrene slittigt de dem paaliggende Forretninger, men det Arbejde, der før var deres største Glæde, gjorde dem ikke glade mere. Til Dands gif Ingen af dem; ei heller deeltog de i nogen anden Udspredelse. Elsi holdt sig stille hjemme, og man saa paa hendes blege Kinder, hvor dybt hun græmmede sig.

En Morgen nærmede Wälty sig sin Broder og sagde: „Rudi, det kunne vi ikke udholde længer; vi maae gjøre en Ende paa dette Liv. Du græmmer Dig, jeg ligesaa, og Elsi er saa sorgmodig, at Rygtet allerede gaaer, hun er meget syg. Gud er mit Vidne, jeg har ikke seet hende siden hiin Dag, men hvor man kommer hen, tale Folk derom, og tilsidst gjætte de vel endogsaa Aarsagen. Elsi holder af os Begge; naar Ingen af os beile til hende, saa græmme vi os tildøde alle Tre; maaskee kunde dog To af os endnu worde lykkelige. Da jeg i Nat laae gandske søvnløs, randt det mig pludseligt ihu. Vi maae lade Guds Villie afgjøre Alt! — Præsten siger tidt, der er intet Tilfælde, men Alt staaer i Guds Haand. Saa vil han da ogsaa give os et godt Tegn nu. Lad os derfor tage vore Bøsser, og stige op paa det høie Bjerg; der ville vi flattre, den Ene tilhøre, den Anden tilvænstre, og hvo der sælber og hjembringer det første Dyr, han skal beile til Elsi. Den Anden skal da

forlade Huns og Gaard, og vandre bort. Vil Du, Broder?"

"Ja, som Du har sagt, saa vil jeg! raabte Rudi, og rystede Broderens Haand: Men vi maae melde Naboen det."

"Det forstaaer sig!" gjenmælte Wälty. Rast toge de derpaa deres Bøsser, kastede Jagttasken over Skuldrene, og begave sig paa Veien. Elsi saae dem komme, og sagde Faderen det. Han mærkede, at de havde noget fore, og traadte dem imøde. De fortalte ham, hvad de havde besluttet, og han samtykkede deri, hvis det fandt Elsi's Bifald. Han kaldte hende hid; frygtsom kom hun.

"Elsi! spurgte han: Om nu En af disse To i Morgen beilede til Dig, vilde Du da afvise ham?" — Hun saae mod Jorden og taug.

"De have besluttet, Elsi, vedblev Faderen: at lade Guds Villie, et Tegn fra Himlen, bestemme deres Skjebne. Hvo der i Dag er heldigst paa Gemsejagten, han kommer i Morgen og beder om Din Haand. Men Loddet falde nu, som Gud vil — kan Du love, at Du vil følge hjem med Den, som begjerer Dig?"

Elsi syntes at kæmpe haardt i sit Inderside. Men efter nogle Dieblikkes Betænkning svarte hun bestemt: "Ja, det lover jeg, saasandt jeg haaber Alt af Guds Naade!" Derhos saae hun fromt mod Himlen, og rakte Enhver af Brødrene sin Haand.

Alle vare forunderligt tilmode; Ingen formaaede, at frembringe et Ord. Wälty og Rudi holdt Elsi's Hænder fast, og trykte dem inderligt. Duns sider tog hun først til orde: "Jeg vil smykke Eders

Hat til Jagten." — Blide drog hun Hænderne til sig, plukkede to skønne Roser, og stak dem paa Brødrenes Hat. Derpaa rakte hun hver af dem sin trofaste Høire til Afsked; de betragtede hinanden med et ubeskriveligt Blik. Wälty gik først, efter at have omfavnet Faderen; Rudi holdt endnu stedse Elsi's Haand — han kunde ikke slippe den. Da styrtede Taarerne pludseligt af hans Øine. Elsi skjalv, og sank i Knæ; han greb hende, lagde den Afsmægtige i Faderens Arme, og styrtede bort.

Stiltiende gik begge Brødrene op ad Bjerget. Da de vare komne over de grønne Høie, og nu naaede Foden af de egentlige Klipper, havde de bestegget det Punkt, hvor de maatte adskilles.

Her standsede Fortælleren. „Seer De, sagde han til mig: Seer De en liden Abning i Klippen hist?" — „Ja vel! svarte jeg: Den ligner en Port."

„Rigtigt, der er en Gang og et lidet Kapel indhugget i Stenen; vi kalde det sidste Wildkirchli. Det besøges af mange Fremmede. Vil De nu følge min Fingers Retning, saa kan jeg vise Dem det Sted, hvor Brødrene adskiltes. Paa høire Side af Wildkirchli seer De en Sneekløft, derpaa nok en, og atter en. Nu viner De et stort Svælg. Det er Klippeaabningen, hvorved Sentissøen ligger, hvis Bækken, omgivet af himmelhøie Klipper, er fyldt med evigisfoldt sort Vand, som aldrig stiger og aldrig falder. Hiin Side Svælget, hvor de frygtelige Klippetaarne reise sig, bemærker De en grøn Eng, som gaaer høit op mellem Fjeldene, og tilsidst grændser umiddelbart til Sneen, som Vinden har sammendrevet i Svælget."

„Grønningen seer jeg gandske tydeligt med Risterten; jeg kan stjelne Vindstrøgene paa Sneen; tilhøre, i det øverste Hjørne, ligge to sorte Sjeldbloske.“

„Gandske rigtigt! raabte min Ledsager: Just ved disse Klippestykker stode vore Venner, thi der er det Punkt, hvor Veiene, de toge, adskilles: Jeg vedbliver nu, at fortælle.“

„Nu, Rudi! sagde Wälty: Nu er da det Dierblif kommet, da vi skulde lægge vor Skjebne i Guds Haand. Een af os maa gaae tilvenstre, mens den Anden gaaer høre om Bjerget. Træffe vi intet Dyr, saa mødes vi paa den anden Side ved Gernsebrønden, hvor den store Steen ligger. Men hvo der træffer Noget, han skyder, og bærer Byttet hjem; den, der kommer sildigere, vil da allerede i det Fjerne see sin Lod. Lader os nu trække Straa om, hvo der skal gaae tilhøre og hvo tilvenstre.“

Bestemmelsen blev, at Wälty skulde vende sig tilvenstre, Rudi tilhøre. Alt havde Begge gjort nogle Skridt, da de uvilkaarligt saa sig om efter hinanden endnu engang. Da bares det dem fore, som om en Guds Stemme tilraabte dem — de maatte atter ile mod hinanden, og nu omfavnes de hinanden saa inderligt, som om de havde vidst, at det skulde være sidstegang.

Efter at have gaaet nogle Skridt, kunde de ikke see hinanden mere; de torde heller ikke see sig om, thi uden at tale om, at Jægeren maa have et skarpt Blik paa alle Gjenstande, for ei at forfeile sit Bytte, saa befandt de sig nu ogsaa allerede der, hvor hvert Feilsrin truer med Dødsfare. Rudi's Sti snoede sig høiere og høiere, thi han søgte, saa

snart muligt, at nærme sig de Steder, hvor Gemse-
ferne pleie at opholde sig. Men om Sommeren
søge disse den høieste Bjergtop, for at komme Nær-
nest ne saa langt af Sigte som muligt. Kun saa
langt gaae de ned, som de maae, for at opsoge der-
res Græsgange. Høitop maa altsaa den forbovne
Gemsejæger flattre, vil han naae sit Bytte. Ei
maa han skjælve for Afgrundens Rædsler, ei frygte
den styrte Snelavine, ei grue, naar mørke Skyer
indhylle Jorden i Graat og skjule hver Sti for ham,
saa den meest Dødede tidt ikke veed, hvorhen han skal
vende sig. I skrækkelige Skikkelser truer Døden
ham tidt. Enten begraver Lavinen ham i evig Nat,
tidt uden strax at trykke ham død, eller han styrter
i en med Snee let bedækket Fiskløst, hvor Hunger
og Kulde langsomt dræber ham mellem de kolde
Vægge, eller han vover sig op i en Høide, hvorfra
han ingen Tilbagevej kan finde; det Letteste, som
træffer ham, er, at sønderknuses i Afgrundens svim-
lende Dyb, hvor intet Die opdager ham, ingen kjær-
lig Haand bereder ham en Grav. Men Kjæthed er
plantet i Mandens Bryst, og med Faren voxer hans
Lyst; han holder sig ved det svageste Haab, og op-
giver Intet, før Alt er tabt.

Rudi's Gang var ikke let. Der hørte saa
øvet en Jæger, som han var, til her at prøve saa
farlig en Leeg. Med det ene Die maa han kunne
forfølge den Sky, villsnare Gemse; med det andet,
sikkert og skarpt, betragte Stien, som, ved Afgrun-
dens Rand, fører ham over Klippestykker, over slib-
rigt Moos eller Græs, stedse høiere, stedse steilere.
For ham aabner sig Fjeldet i brede, taarndybe
Kløfter; han maa derover med et sikkert Spring,

om han end, paa den anden Side, neppe finder saamegen Grund, som han med Fodspidsen kan hvile paa. Fjeldbrokker rulle ned under ham; han maa flyve, hvis han ei vil synke med dem. Og ihvad han end seer, ihvad han end hører, ja, om end Grunden truer at synke bragende under ham: Intet maa mørkne hans Blik, thi gribes han af den mindste Svimmel, er han forloren. Paa saa faresfuld en Bei havde Rudi tilbagelagt omtrent en halv Miil; nu nærmede han sig en Grønning, hvor Gemserne pleiede at græsse.

„Man kan see Stedet herfra! raabte vor Fortæller her, og saae skarpt over mod Sentis: Hist, hvor Skyen just stryger hen ad Fjeldet. Det er en graa Plet, formet som en Triangel. Men see kun, hvor farligt det hænger ved Klippernes yderste Rand, og hvilken Bei man har derop; thi de Steenpægge, der herfra see ud som middelmaadighøie Mure, have hist tredobbelt Taarnhøide, og ere steilt fløstede lige ned i Grunden.“

Vi fore uvilkaarligt sammen, idet vi saae dervover.

„Sagte, for ei at skrække de frygtsomme Dyr, listede Rudi sig frem; han vidste, at hist var en Klippe, hvorpaa Gemserne pleie at udstille deres Bagt, som, med de klare Dine, den skarpe Lugt og det lydhørende Øre, speider vidtomkring, om noget farligt Væsen nærmer sig. Saasnart den mærker noget mistænkeligt, udstøder den en hvinende Lyd, som giver Ekko blandt Bjergene, og saa flygter den hele Hjord, hurtig som Vinden, op paa de høie Toppe, eller ind i Fjeldkløfterne, hvor Ingen kan naae dem. For at skuffe Dyrets Lugt, gned Rud

Alpeurter mellem Hænderne; ved Lugten deraf lokkes Genssen endogsaa frem. Lysten lykkedes; efter saa Diebliffes Forløb saae han en Gensse strække det floge Hoved med de krumme Horn frem over Klippen. Lidt efter sprang det smækkre Dyr op, og syntes at esterspeide, hvorfra den friske Duft vel kom. Rudi stod bag Klippen, ubevægelig. Han vilde lade Genssen komme endnu lidt nærmere, da Skudvidden, selv for den meest øvede Skytte, endnu var usikker, og eet eneste uforsigtigt Skud vilde forjage den hele Hjord. Forsigtigt hoppede Dyret, i smaae Pauser, stedse speidende, fra et Klippestykke til et andet. Nu var Genssen ham nær nok; han lagde an. Høit bankede hans Hjerter, thi hvilket Skud stod han i Begreb at gjøre! Da tænkte han paa sin Broder — — det sortnede for hans Dine, hans Haand rystede, den aldrigfeilende Skytte, med det skarpe Ørneblik, saae sit Maal med vaklens de Ubestemthed — — han vilde just trykke af, da et fjernt Skud drønende brødes mod Klipperne med mangesoldigt Ekko. Det var Wälty's Bøsse! — Genssen sprang sky tilbage, og forsvandt; mat lod Rudi Armen synke. Taarer styrtede af hans Dine; hans Broder havde allerede truffet — thi han feilede aldrig, det vidste han — Elsi var tabt for ham!

En Stund stod han, støttet paa sin Bøsse, stum og stiv som et Steenbillede, og overlagde, om han skulde jage Ruglen gjennem sit Bryst, eller gjøre et Skridt fremad, for paa eengang at ende den uendelige Smertesfølelse i sit Bryst. Omfider tog han Mod til sig. „Fremad vil jeg! raabte han: Jage vil jeg, indtil jeg nedsynker dødsnat, eller kan lægge

et Dyr paa mine Skuldre og bære det hjem; saa har jeg dog gjort mit."

Neppes havde han fattet denne Beslutning, neppe begyndte han, at vove sig videre op, før han hørte et bragende Døn. Hans øvede Øre skjelnede strax, at det maatte være en Lavin, og flux saae han sig om, fra hvad Side den kom. Hans første Blik gik opad; lige over sit Hoved saae han det glimtende Støv sprude op i Sneefløften. I hvor sørgeligt end Livet syntes ham, var det dog naturligt, at den pludseligt truende Død beredte ham en heftig Skræk; Naturen indtraadte atter i sine gamle Rettigheder. Hans Befindelse, hans Alagt forlod ham ikke. Rask bedømte han, til hvad Side han hurtigst kunde redde sig, og sprang nu op ad den farlige Sti, til en stærk Fjeldhage, som hviede sig ud over Stien, og lovede ham Beskyttelse. Men neppe havde han naaet den, før Støv-Larmen tordede nede ned bag ham med frygteligt Brag. — Dette er et af vort Hoilands skønneste Skuespil. En ringe Foranledning er tilstrækkelig til at sætte en med et tyndt Jislag overtrukken Sneemasse i Bevægelse. Om Dagen, saalænge Solen beskiner Sneen, smelter nemlig dens Overflade, hvoraf der om Natten danner sig en Jissskorpe. Naar denne nu ligger paa en steil Skraaning, vorder den let for tung; en Røvsfugl, som sætter sig derpaa, et Jordenskrald, et Bøsseskud kan sætte Massen i Bevægelse. Et lidet Stykke løgnes, skubber et større af Lave, og dette river allerede en betydelig Sneemasse med sig. Saaledes voxer Lavinen stedse mægtigere fra een Klippeaffats til en anden. Først advarer os et hvult Brag fra Bjergspidsen; siden see vi blinkende

Støv stige op; nu synes et stedse bredere vordende Solo:Vandsfald at styrte ned fra Klipperne, thi den splintrede Jis og den løse Sneedanne en tæt Støvregn af blinkende Krystaller og Sneefog. Cascaden vorder stedse mægtigere; den river Stene og Jord, stundom endogsaa store Klippestykker og Træer ned med sig. Skyder den os nærforbi, saa bedøver en rædsom Lørden Dret; vi see ind i en suinlende Hvirvelstj af Sneestofke og Jispidser, og føle os vædede af en kold Støvregn, der, som et fint Slør, omgiver den hele styrrende Masse. — Saa gik det Rudi. Tæt forbi ham, tildeels over ham, sprudede den skinnende Solostrøm; om saa Diebliffe var Faren forbi; han saae nu kun de esterrullende Stene, og hørte Lørdenbraget af den styrrende Masse. Nu treen han frem igjen. Af en Fare, som truede med Døden, var han frelst; det gav ham den levende Følelse, at Guds Haand var over ham, og saaledes skred han modigt frem, fastbesluttet, at vove det Yderste, for at vinde Prisen, hvorefter han dog kun havde lidet Haab. Adskillige Timer klattede han omkring; over de farligste Snees og Jismarker vandrede han, uden at opdage Noget. De skrækkede Gemser havde skjult sig for dybt i Kløfterne.

Nu brændte Middagen frygteligheed paa de nøgne Klipper. Han satte sig ned i Skyggen af et Klippeestykke, og nød den Rost, Gemsejægeren stedse maa føre med sig, fordi han tidt nødes til, at blive ude Natten over. Da han saae ned over Eggen, og overskuede Tallet af de i den dybe Dal adspredte Hytter, blandt hvilke han ogsaa kunde kjelne den, hvori Elfi boede, blev hans Hjerte saa

tungt, saa længselsfuldt, at han neppe formaaede at fatte sig.

„Alt! tænkte han: Hvilke sørgelige Ting Himlen dog kan tilskikke! — Vi holde Alle af hinanden, vi ønske Alle hinandens Bedste, og dog kunne vi ikke blive lykkelige. Thi min Wåltly kjender jeg; naar han seer min Smerte, kan han ikke være glad, om end Elsi elsker ham nok saa høit!“ — Fuld af saa sørgelige Tanter saa han ud i det vide Fjærne. Lette Smaaskyer steg op paa Horizonten; vel var det Vindstille, dog mærkedes fra Vesten et gandske svagt Lustræk, som vel kunde drive Skyerne frem. Dagens lumre Hede bebudede et Tordensveir; Luften havde ogsaa, selv i denne Høide, hvor den ellers er saa reen og forfriskende, noget Beskummrende, saa ingen Fugl lod sig see, men Alle hvilede i den dybeste Stilhed. De glindsende, blændende hvide Sneetoppe ragede, stive og stumme, op i den mørkeblaa Luft; Klipperne stode, vilde og steile, trindtomkring; intet Græsstraae grønneledes her, intet Træ bevægede her sine hvissende Blade, intet Insekt surrede — Alt var taust og ubevægeligt. Albrig havde Rudi saaledes som nu, fornummet denne Stilheds vidunderlige Magt; det kom ham fore, som om Gud heroppe kunde høre ethvert stille Ønske, hans Hjerte nærede. Han folte, at den Algode var ham nær, og derved kom en fast, from Tillid i hans Sjel, saa han gjennemtrængtes med Kraft til at bære Alt, hvad Gud fremdeles vilde tilskikke.

Efter kort Høile brød han op, og klattrede endnu høiere; atter henrandt endnu et Par Timer, uden at han traf Noget. Omfjeder nærmede han sig den høieste Grønning; med al Forsigtighed li-

stede han sig frem. Ved en forboven Omvei vidste han at snige sig forbi det Punkt, hvor Vagten maatte staae, saa han, ovenfra, gjennem en Fjelds flost, kunde see Dyret. Skudet var svært, men muligt; Tid havde han ei at spille, thi Solen begyndte allerede at synke. Hiin første Ængstelse kunde nu, da Rudi allerede havde hørt Wälty's Skud, ikke finde Sted mere; derfor rystede hans Haand ikke, hans Blik fordunkledes ikke — han lagde an, sigtede skarpt — et Tryk, og Dyret styrtede. Piilsnart flyede nu den rædde Hjord over Sneemarken, og Skudet gjenlød gungrende mellem Fjeldene. Men vaersomt steg Rudi ned ad den farifulde Klippe, til det Sted, hvor det fældede Bilde laae. Han naaede det lykkeligt, sammenbåndt Dyrets Fodder, og lagde det paa sine Skuldre, for at bære det hjem. Men det var ogsaa den høieste Tid, at tiltræde Tilbageveien; thi Skyerne vare komne op fra Vest, og et svært Tordenveir syntes at nærme sig. Endnu havde Rudi ikke naaet det Punkt, hvor han om Morgenens havde villet gjøre det første Skud, da han alt i det Fjerne hørte Tordenens Rullen, som rædsomt undrende forplantede sig gjennem de mange Dale. Solen traadte bag Tordenstjernens sorte Bæg, og forgyldte majestætisk deres Kanter; en bred Skygge faldt nu paa Klippes væggen, og snart bedækkede den det hele Bjerg. Rudi fordoblede sine Skridt, thi han vidste, hvad Fare det bringer, paa hine Steder at oversaldes af et Uveir. Dog kunde han kun flattré langsomt ned med sin Byrde. — Efter en Times Forløb var han nær det Punkt, hvor han havde skilt sig fra sin Broder; men alt faldt store Draaber, og der reiste sig

en heftig Storm. Det blev stedse mørkere; Skyerne svøbte sig tæt om Klipperne, Tordenen rullede uafsladeligt, og røde Lyn gjennemflammede det sorte Taagehav. Nu var Faren stor, thi endnu stedse gabede Afgrunden ved Eiden af Stien, og Stormen hvirvlede saa mægtigt, at han kun med Møie kunde holde sig opret. Paa eengang syntes alle Himlens Gluser at aabne sig, og nedfiste en med Hagel blandet Pladstregn; naaede Rudi ikke Grønningen snart, var han forløren, thi i fligt et Veir styrte de sammenrindende Vandstrømme fra alle Sider gennem Klippevælgene, og rive Jord og Steen, tidt hele Blokke, med sig. Med uhyre Anstrengelse og dristig Smidighed ilte Rudi derfor ned, og vovede de farligste Spring. Saaledes naaede han omsider aandeløs den sikkre Grønning, og sank, udmattet af det svære Arbeid, til Jorden. Hans Sjel var i den forunderligste Bevægelse; han vidste ei, hvad enten han skulde takke Gud, der saa siensynligt havde bestjernet ham, eller kun ansee sin Redning for en Forlængelse af et smertefuldt Liv. Hele Veien havde han følt en dunkel Lyst til Livet; han havde følt sig drevet til, med den yderste Anstrengelse, at redde sig af Faren — først nu blev det ham klart, hvorfor han maatte see Elsi endnu engang, han maatte tage en hjertelig, evig Afsked fra hende, og saa vilde han gjerne døe.

Ubevaret sagtnedes imidlertid ikke, og Rudi maatte haste, for at naae sit Hjem. Inden en Time var han der. Med tungt Hjerter nærmede han sig Hytten, thi hvorledes maatte han vorde tilmode, naar Wältry allerede var der med sit Bytte! — Stille treen han ind, sagte satte han Boksen fra sig, lagde Genssen ved Siden af, og nu først gik han ind i Stuen. Det undrede

håm, ei at finde Wälty. „Ak! sagde han: Han er vist alleredeovre hos Elsi, og har bragt hende Tegnet. O, at jeg maatte døe i denne Nat!“ — Trostløst satte han sig i sin Faders gamle Lænestol, og saae stivt hen for sig. Uveiret udenfor vedvarede; efterhaands blev det fuldkommen Nat, og de klare Lyn spredte undertiden deres Glimt over det i Skyer og Taage indhyllede Landskab.

Kloffen var ti, og Wälty kom endnu ikke hjem. „De kunne ikke løsrive sig fra hinanden!“ tænkte Rudi, og sukede dybt. — Ovre i Appenzell slog Kloffen ellers. Da kunde han ikke udholde det længer i sin Eensomhed. „Det er haardt af min Broder, tænkte han: at han i Dag kan glemme mig saagandske.“

Han stod op, og gik ud, ad Elsi's Hjem til, for at see, om der endnu var Lys. Langt fra saae han det glimte mat gennem Ruderne. Han traadte nærmere. Da treen en Mand ham imøde. „Er det Dig, Wälty?“ raabte Rudi. — „Rudi! svarte en Stemme: Ere I da endeligen komne hjem!“ — Det var Elsi's Fader. „Vi vare ret bange for Jer, vedblev han: for det frygtelige Uveirs Skyld; allerede tregange har jeg været ved Eders Hytte, men da jeg intet Lys saae, meente jeg, I vare ikke komne endnu.“

„Er da Wälty ikke hos Eder?“ spurgte Rudi forundret. Naboen benægtede det. „Saa ville Gud give, at han maa have fundet et Tilflugtssted, thi hjemme er han heller ikke!“ raabte Rudi, og i Skrækkens første Dieblis glemte han, at han jo nu var den Lykkelige.

„Har Du skudt Noget?“ spurgte Faderen. — Nu traf det Rudi som en Lynstraale, at han, der havde givet sig gandske fortabt, nu torde fremtræde som Elsi's Veiler. „Ja, raabte han: det har jeg“ — — men pludseligt svigtede hans Stemme, thi han tænkte paa Wälty, og fra den Smerte, han selv havde lidt, sluttede han til Broderens. „Jeg har rigtignok skudt en Bul, vedblev han langsomt: men lader og ikke tale derom, for i Morgen. Wälty maa først komme hjem.“

„Er da Elsi oppe endnu?“ spurgte han efter en Pause. — „Hun sidder og spinder, og taler ikke et Ord! sagde Faderen: Al, jeg troer aldrig, hun vorder glad mere!“ — „Hils hende da hjerteligt fra mig, bad Rudi: og sig hende, hun maa endelig lægge sig, at hun ei skal worde syg. Godnat, Fader!“ —

De gik hver til sit. Rudi havde Hjertet fuldt af tusind Sorger. Han kunde ikke begribe, hvorfor Wälty ikke var gaaet hjem, saasnart han havde skudt. Thi at han, den meest øvede Skytte vidt og bredt, skulde have gjort et Feilskud, kunde han slet ikke forestille sig. Han kunde ikke overtale sig til at gaae tiisengs, men blev siddende oppe den hele Nat. Dagens store Anstrængelse, i Forening med den heftige Sindsbevægelse, lod ham dog, idet mindste fra Tid til anden, falde i en urolig Sovn. Omfider dæmrede Morgenens, men Himlen vilde endnu ikke opklares; en tæt Regn nedstrømte endnu, og Bjergene vare indhyllede i uigjennemtrængelige Skyer. Rudi gik over til Raboen, og spurgte ham, hvad han skulde gjøre, da Wälty endnu ikke var kommen hjem. Denne raadte ham, at tove endnu

negle Tiiner; kom han da ikke, vilde de stige op paa Bjergene sammen, for at søge ham.

Kloffen blev øtte, Walty kom ikke; Regnen sagtnedes ikke heller. Nu kunde Rudi ikke udholde det længer; uden at tale med Elsi, som han var halvbange for at see, hentede han hendes Fader, og Begge steg op paa Bjergene. De adskiltes her, og hver af dem gjennemsøgte, paa sin Side, alle Hytter, spurgte alle Bogtere og andre Bjergboere, om de ikke havde seet Walty, men Ingen var istand til at give den mindste Oplysning om ham. Nu blev Rudi for Alvor bange.

„For Himlens Skyld! raabte han: Har Uveirret oversaldet ham paa Klipperne, og har han ikke været saa heldig, i en Hule at finde et Tilflugtssted, saa er det Børste at befrygte. Jeg begriber ikke, hvi han ei vendte tilbage.“

Begge vilde nu forsøge, at flattré op ad Klipperne, blandt hvilke Walty havde jaget; de opfordrede Glere til at følge med. Men Disse erklærede, det var, i dette Veir, umuligt, at foretage Noget; man kunde idet høieste kun forsøge, at give Tegn. De toge deres Bøsser, og sluttede sig til de Sogende. Da de kom til Klipperne, ladede de, og gave, med korte Mellemrum, tre Salver, saa det gjenlød i Bjergene. „Disse Skud, meente Rudi: kan man høre lige til den yderste Dal. Er han der, og er han i Nød, vil han sikkert svare os.“

De lyttede fra Minut til Minut; Alt blev stille. Kun Regnen og Bjergvandene hørte man druse.

„Her er Ingen! sagde en Hyrde: Men ladet os gjøre nok et Forsøg.“ De ladede andengang, og stærkere; men Alt blev stille. Ligesaa ved den tredie Salve.

„Der er sikkerlig ingen levende Sjel at finde paa det hele Fjeld, sagde En af Hyrderne: ellers maatte vi faae Svar. Hvo der er i Nød, anseer en anden Jægers Bøsseskud for et Redningstegn, og svarer; slige Signaler, som vores, forstaaer et Barn, endstige en Gemsejæger som Wälty. Han er ikke her! — “

„Men! sagde en Anden: Hvad om Krudtet er bleven vaadt for ham, eller Bøssen?“ — „Det kan jeg aldrig troe, gjenmælede den Første: thi derfor søger en Jæger altforvel; han veed, at det er hans eneste Hjælpemiddel.“

„Men maastee hører han os dog ikke! sagde Rudi: Hvo veed, hvorledes Lyden taber sig i Regnveir til andre Sider af Bjerget, eller om ikke Wälty just ligger ved en tordnende Bildbæk. Jeg tænkte, Benner, vi kunde vove os et Stykke videre.“

„Videre her, i dette Veir? Hvad tænker Du, Rudi? Ud over Klipperne ved Søen, hvor Banen endnu er langt farligere, end paa den anden Side? Du kan jo ikke komme 50 Skridt, uden at maatte over et Bildvand, som vil rive Dig med sig; tilmed er det en Storm, saa man knap kan holde sig paa Benene. Hoiere oppe ere Klipperne vist tilsnæede, og saa er det da gandske umuligt, at komme frem.“

Rudi indsaae vel, at den erfarne Bjergboer havde Ret, men dog besluttede han, at gjøre et Forsøg. „Jeg gaaer! raabte han: En Wiilsvei kan

man dog vel endnu liste sig frem langs Væggene. Jeg maa forsøge det, indtil det vorder mig muligt, at komme et Skridt videre. Hvo vil med?"

Foruden Elst's Fader fandtes endnu en ung Hyrde, som havde Mod til at prøve Bovesynket. De toge alle Tre Bøsser med, og stred fremad. Men som Hyrden havde sagt, saa fandt de det. Neppe vare de komne en Hjerdingvei ind blandt Klipperne, før de kom til Bildbække, som de ikke kunde slippe over. De klattrede vel en god Hjerdingvei iveiret ved Siden af; dog var det dem umuligt, at finde et Overgangspunkt. De maatte derfor opgive deres Forehavende. Dog gave de endnu tre Salver, men de bleve, ligesom de forrige, ubesvarede. Med uforrettet Sag maatte de da vende tilbage til de Andre, og der var nu intet videre at gjøre, før Regnen havde lagt sig, thi nogle Tæmmer efter pleie da Bildvandene at rinde bort. For at være til Hjælp i Nærheden, blev Rudi i Hyrdes hytten, medens Elst's Fader gik ned til sin Datter, som han ikke vilde lade længere ene uden Trøst og uden Efterretning.

Rudi fulgte ham et Stykke paa Veien, og gik derpaa, med sørgmodigt Hjerte, tilbage til Hyrderne. Han satte sig i Hyttens Forsue, hvorfra han havde Udsigt til Bjerget og til Himlen. Der tændtes en Ild, hvorved de gandske gjennemblødte Mænd tørrede deres Klæder, og derpaa satte de sig trindtomkring den, idet hver sysslede med sit Arbeid. Veiret forblev imidlertid mørkt og regnsuldt, som før, og det blev tilmed saa lummer, at man kunde forudsee, Vandene maatte stige endnu høiere, aldensund den varme Regn hurtigst

smelter den høitliggende Enee, og saaledes sætter vældige Bildbække i Bevægelse. Langt om længe, mod Solens Nedgang, delte Skyerne sig lidet, og forundte de sidste Aftenstraaler at bestinne Hytten med sit røde Skjær. Men nu gjorde Ratten det igjen umuligt, at fornye Efterforskningerne. Dog blev det lysere og lysere. Stjernerne traadte blin- kende frem, og man torde da haabe, at Veiret i Morgen vilde blive klart. Morgenens var ogsaa klar, og strax begave da Hyrderne sig paa Veien med Rudi. Men snart saae de, at Bildvandene endnu vare li- gesaa stærke som i Gaar; Massen af Regn og af smeltet Enee havde været for stor; først om nogle Timer torde man haabe, at Strømmene vilde af- løbe. Imidlertid steg Solen høiere og høiere, og brændte saa hedt, at man maatte frygte et nyt Tor- denveir. Og virkelig horte man, inden Følgerne af det første endnu vare forbundne, Tordenen drøne paany, og Skyer overtrak hele Himlen. Med sam- me Raserie som førstegang, brød Stormen frem af Bjergsvælgene, et sandt Skybrud aabnede sig, og Ly- nene omflammede hele Horizonen. Det var nu atter umuligt, at foretage nogen Efterforskning. Paa Torde- nen fulgte en endnu mere vedholdende Regn end den første. Samfulde tre Dage varede Uveiret! — Vel indtraadte enkelte Mellemrum, hvori Regnen ophørte, men Himmelen klaredes dog ikke. Rudi for- lod ikke Hytten; han tilbragte Tiden i mørk Be- kymring, thi han elskede sin Broder af det oprigtig- ste Hjerte.

Da Solen omsider, den sjette Dag, stod klar paa Himlen, og en kjølig Østenvind lustedes velgjø- rende, brast vor Ven i hede Taarer, thi han vidste

vel, at hans Broder ikke mere kunde see denne skønne Sol. Der blev nu intet Andet tilbage, end at opsoge den Ulykkeliges Lig. Deri sætte Høibjergets Beboere en hellig Pligt; med utrættelig Ansstrængelse opoffrede sig dertil, thi de føle vel, at det er den sidste Trøst for de Efterladte, naar de kunne frelse den Forulykkedes Levnninger af de frygtelige Klippesvælg, og stæde dem til Hvile med christelig Høitidelighed, paa det Børn og Frænder dog, i Fremtidens Dage, idetmindste ved en Grav kunne mindes om ham, og ved denne fromme, alvorfulde Mindelse, ledes til det Gode. Der samlede derfor tredive Bjergboere, i hvis Spids Rudi og Elsi's Fader foretog den sørgelige Efterforskning. De forfulgte den Bei, Wälty maatte have taget; længere oppe blev det vel uvist, hvorhen han havde vendt sig, men i Almindelighed kjendte man dog den Retning, hvori han havde jaget. Mændene deelte sig altsaa, og gjennem søgte Bjerget i tre forskellige Høider, med den Aftale, at man, hvis der fandtes Noget, ved Skud skulde give hinanden Signaal, og tilsidst samles ved Gemsebrønden, ved den store Steen, hvor Rudi og Wälty havde villet mødes. Gemsebrønden er en klar Bjergkilde, som, paa Sentis's Nordside, udspringer af Sneen, og længere nede danner et smukt Bandsfald; nær derved ligger en mægtig Granitblok, som er bekjendt under Navn af den store Steen.

Hele Dagen søgte Mændene med ufortrøden Iver; men da de om Aftenen mødtes paa det bestemte Sted, havde Ingen af dem gjort den mindste Opdagelse, som havde kunnet lede til at finde den Forulykkedes Spor. Næste Dag gjentoges Efter-

forskningerne i flere Retninger; men atter forgjæves. Tredie Dag opbød Rudi det dobbelte Antal Mænd; hele Bjergets Side blev, saa høit man uden særdeles truende Fare kunde komme, gennemføgt; man ledte endog saa omhyggeligt nede ved Sentis: Søens Bredder, for at see, om ikke den Ulykkelige var nedstyrtet. Men Alt var forgjæves, Wälty var og blev forsvunden, og Rudi maatte vende hjem med sorgfuldt Hjerte. Først nu gjensaae han sin Elsi forfegang. Med vemodig Benlighed traadte hun ham imøde. Men hun vidste ikke, hvad hun skulde sige; ei heller fandt Rudi Ord til at udtrykke sin inderlige Bevægelse.

Længe sadde de hos hinanden, uden at tale; omfærd brød Rudi Taussheden: „Hvo havde tænkt det, Elsi, at jeg saaledes skulde see Dig igjen! — Al, havde jeg vidst, at det vilde blevet Udfaldet, hellere var jeg da, oppe fra Sentis, nedstyrtet i Søen, end jeg havde antaget Wälty's Forslag. Hvor ynkeligt maa ikke den Ulykkelige være omkommen!“

„Gud vil have staaet ham bi, i hans sidste Time! sagde Elsi fromt: Han er i Himlen, og frydes ved den Løn, Herren har forjættet Sine. Han havde et godt, et elskeligt Hjerte — han var — —“

Her brast hun i heftig Graad, og kunde ikke tale videre. Ogsaa Rudi græd bitterlig, og kom den Døde ihu, hvor god og tro og redelig han var, og ikke havde havt en falsk Tanke i sin Sjæl.

Efter en Pause sagde Elsi videre: „Hvad skylder jeg ham ikke! Da jeg faldt deroppe, og Jængen var i Nærheden, saa at jeg maaskee havde maattet ligge og vanskægte paa Bjerget — da

var han min Frelser! Intet Die havde seet mig; kun han saae mig, i viid Afstand, falde, og iilte hid. Og ethvert af hans Ord var et mildt Læges middel, thi det kom fra en god Sjæl! Gud lønne ham det evigt! Men vi ville bede for ham."

„Det ville vi! sagde Faderen: Og Gud vil henhøre os." Saaledes sadde de, og ihukom den Tabte.

Imidlertid henrandt Ulger og Maaneder. Høsten nærmede sig, og forsvandt. Hjorderne dreves ned i Dalen, og den sørgelige, eensomme Vinter begyndte. — Rudi og Elsi havde imidlertid seet hinanden dagligt. Dog kunde han ikke beslutte sig til, at tale til hende om sin Kjærlighed. Det kom ham fore, som om han begik en Synd, naar han heilede til hendes Haand, og saaledes paa en vis Maade byggede sin Lykke paa Broderens Undergang. Men mere martrede ham endnu den Tanke, at Elsi maaskee havde elsket Broderen, og at hun kun vilde række ham sin Haand, for at opfylde sit Løfte.

Nu var Vinteren der, hans Huus var øde; i det Fjerne kunde han see Skinnen af Elsi's Lampe. Hvorofte tænkte han, naar han om Aftenen sad stille og sørgmodig: „Ak, hvor gandske anderledes vilde det være, om hun sad ved Din Side, og, ved fortrolig Samtale, med hjertelig Kjærlighed, forsødede Dig de lange, mørke Aftener!"

Denne Qual blev desto heftigere, jo længere den varede. Omfider kunde han ikke bære den mere. Han maatte tale med Elsi, maatte fordre Sandhed af hende, og ihvad han end maatte saae at høre, værre kunde han dog ikke vorde stødt, det

vidste han, thi i disse bange Tøvl, i denne mørktrende Uvisshed maatte han snart gaae tilgrunde.

Han fattede derfor den faste Beslutning, at tale med hende næste Søndag, efter Gudstjenesten. Hver Helligdag gik hun nemlig med sin Fader til Kirke i Appenzell, og Rudi var altid med. Paa Tilbageveien gik de da altid sammen, og ved denne Leilighed vilde han give sit beflemte Hjerte Luft.

Søndagen kom; det var en smuk, klar Vinterdag; Sneen blinkede i Solstraalen paa Bjergene. Under Gudstjenesten havde Rudi bedet ret af gandske Hjerte: Herren vilde dog bevare ham fra al Uret og ende hans Qual. Derved var der kommen Fortrøstning i hans Sjæl. I denne Stemning vilde han nu tale med Elsi, og bad Faderen, hvem han meddeelte sit Forsæt, at maatte gjøre det uforstyrret. Denne besørgede derfor en og anden Forretning i Byen, og bad Elsi og Rudi gaae forud hjem.

Stiltsende gik de ved Siden af hinanden, indtil de havde fjernet sig fra de andre Kirkegængere. Da begyndte Rudi: „Elsi, jeg maa tale med Dig, om det end skulde koste mit Liv. See, siden Wälty's Død hentæres jeg af Græmmelse, for hans Skyld og for Din. Jeg har ikke troffet mig til, at begjære Dig, thi jeg tænkte stedse, det var Gud imod, om jeg søgte mit Held i min Broders Død. Og desuden — desuden — — “ Her greb han begge Elsi's Hænder, som hun skjælvende lod ham beholde. „Elsi, see paa mig! Har Du mig ogsaa kjær, saa kjær — Du veed, hvad jeg mener! Gud Fader er over os; ved hans Raade beder jeg Dig:

sig mig Sandheden: er Dit Hjerter hos mig, eller er det histoppe hos min Broder?"

Pigen rystede heftigt; hun saae paa ham med taarevædet Blik, ned slog rødmende sit Die, opløstede det frygteligt igjen, hviende sig imod ham, gav, kun svagt modstræbende, efter for hans Haand, og sank maalløs til hans Hjerter. Saaledes holdt han hende længe, længe omfavnet, og Begge kunde ikke tale, men hun var i den heftigste Bevægelse.

Omfrider brød hun Taussheden. „Saa har jeg da nu tilstaaet, hvad jeg dulgte saalænge i dybeste Bryst! Al, Rudi, jeg har lidt megen bitter Kummer! Ret modig blev min Sjel, og mit Hjerter truede hver Dag at bryde. Al, og endnu hviler den bangeste Soelse paa min Sjel! Kjære Rudi, vi tør aldrig nyde den Lykke — — —

Her afbrød hun sig selv, tilhyllede sit Ansigt. Bange og spørgende stod Rudi for hende. Endelig sagde hun: „Jeg er for udtømt; led mig hjem, der vil jeg aabne mit hele Hjerter for Dig.“

Langsomt gik de Elskende hjem. Elsi bad sin Ven træde ind med; de satte sig ved Vinduet, hvor det tilsneedede Bjerg laae pragtfuldt for dem, og nu begyndte Elsi, hvis Haand Rudi havde grebet, med roligere Hjerter: „Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til, at naar to Mennecker ere lige gode imod os, kunne vi dog have det Ene langt fjærere, saa vi elske ham paa en gandske anden Maade, end den Anden. Saaledes gik det mig med Dig og Walty. Saalænge jeg var et Barn, mærkede jeg ikke, at jeg havde Dig fjærere; men da jeg voxte til, fœlte jeg tidt altfor tydeligt, at Du var mig fjærere. Thi naar jeg var borte fra Eder Begge, tænkte jeg

stedse kun paa Dig, og jeg blev da tidt saa fornu-
 derligslængselsfuld, til jeg saae Dig igjen; Wälty
 saae jeg stedse med Glæde, med dog mærkede jeg
 det neppe, naar jeg ikke havde seet ham en heel
 Dag. Fra det Dieblif, jeg blev denne Forskjel vaer,
 følte jeg, at jeg maatte skjule mine Følelser i mit
 Junderste, hvis jeg ikke vilde krænke Wälty haardt.
 Og jeg skyldte ham saameget; han elskede mig saa
 hjerteligt, og havde aldrig gjort mig Andet end
 Godt! Jeg var derfor lige venlig mod Jer Begge,
 og vogtede mig ængsteligt for, at vise mig mildere
 mod den Ene, end mod den Anden. Thi kun alts
 forvel vidste jeg, at I Begge elskede mig paa sam-
 me Maade, som jeg elskede Dig, og kun den Enes
 Kjærlighed kunde jeg dog gjengjelde. Hvormegen
 Kummer jeg for den Sags Skyld har lidt, da I
 omsider brøde Eders Taushed, derom maae de tus
 finde Taarer vidne, jeg har fældet i de lange, eens-
 omme Nætter. Da I nu foretog den ulykkelige
 Jagt, steg min Angst saa høit, som muligt. Hele
 Natten bad jeg til Gud, han vilde dog forunde mig
 No, thi ihvad der end skete, bløde maatte mit
 Hjerte. Men jeg var fastbesluttet, at være stille for
 Gud, og at underkaste mig hans Villie. Da I nu
 toge Afsked, og Du sidst rakte mig Din Haand,
 og jeg tænkte: maaskee har Du i Morgen tabt ham
 for evigt! — — da — Gud tilgive mig det — da
 var jeg ikke mere Herre over mig selv; min skjæl-
 vende Haand, mine rystende Knæ forraadte mig —
 mit Forsæt var brudt — idet jeg segnede, saae jeg,
 hvorledes Wälty trykte begge Hænder for Panden,
 og styrtede bort — han havde gjættet Sandheden —
 han er ikke kommen tilbage! Gud være mig naa-

dig, thi mit Bryst er fuldt af Angst, og jeg har det bitterste Samvittighedsnag. Jeg troer, han har søgt Døden, og jeg er skyldig deri! — — — Du seer nu, Rudi, vi kunne aldrig vorde lykkelige. Du kjender Du mit hele Hjerter, kjender min Kjærlighed, min Brøde, min Qual! Jeg føler den inderligste Anger, og Gud vilde aldrig tilgive mig, naar jeg ikke var rede at gjøre God, idet jeg evigt frasiger mig Dig! — Brede's ikke paa mig, min bedste, kjæreste Rudi! — Du veed jo nu, hvor hjertesligt jeg elsker Dig. Giv mig Din Haand, og see venligt paa mig, thi nu see vi neppe hinanden saa snart igjen."

Hun had saa blidt, hun saae saa ydmygsfrom og lidende ud, at Rudi's haarde Smerte maatte smelte. Han sank til hendes Hjerter, holdt hende fast omsluttet, vilde ikke slippe hende, kunde ikke løsrive sig fra hende; han var tilmode, som om det bankende Hjerter skulde sprænge hans Bryst! —

Omfrider vristede hun sig blidt af hans Favn. „Lev vel, Rudi!“ sagde hun med qvalt Røst. „Lev evigt vel!“ Med bortvendt Ansigt rakte hun ham sin Haand; længe trykte han den fast i sin. Endeligen slap han den, vendte sig, og gik stille ud."

Her holdt vor Ledfager inde. Historien havde dybt rystet ham selv. Af hans Træk lyse en mere end almindelig Deeltagelse. Tause sadde vi Alle. Imidlertid var Solen sunken dybere og dybere, og belyste, med sit blide, rødlige Skjær, det fredelige Landskab. I de malerisk henstroede, af Krat omkrandsede Hytter, blinkede de klare Vinduer i Aften solens Guld. Hjørderne græssede, og fredeligt lode deres Klokker gjennem Aftenens Rolighed. Paa overhængende Klipper leges

de de muntre Geder, og i det Fjerne hørt en behågelig Mandstemme. Alt, hvad vi havde hørt om de schweizeriske Landstavers Yndighed, fremtraadte lyslevende for os.

Efter en Pause, hvori Ingen havde talt, vedblev Fortælleren: „Rudi henlevede nu den sørgeligste Vinter. Han længtes efter Våren, fordi den bragte ham Arbeid. Han følte en ubetvingelig Drift til, igjen at bestige de høieste Klipper og øve Jægerens farefulde Haandværk. Våren kom. Nytt Grønt beklædte Jorden. Sneen smeltede paa Bjergene, og nedstyrtede i brusende Vildbække og tordnende Laviner. Høiene bleve nu atter levende; Hyrderne drev den gladbrolende Hjord op mod Alperne; Hytterne deroppe aabnede sig, og den muntre Virksomhed i dem begyndte paaany. Rudi tilbragte her sin meste Tid; kun sjelden kom han med, for at eftersee sine rige Besiddelser. Men ei som tilforn førte hans Vej ham forbi Elsi's Vindue; han valgte en lang Omvei, for ikke at see hende. Kun langtfra saae han stundom, fra sit Bjerg, ned i Dalen til hendes Have, eller over til de Alper, hvor hun var hos Faderens Hjord. Men Grastanden var for stor til at han havde kunnet skjelne Andet, end hendes Skikkelse; han saae ei hendes yndige, nu blege og kummerfulde Træk.

Ogsaa Høibjerget var nu aabent igjen. Rudi tog Vøssen paa Skulderen, og tilbragte hele Dage deroppe. Helst gif han den samme Vej, han paa hiin Jagtdag havde taget, satte sig ned paa det samme Hvilepunkt, og fremkaldte den forgangne Tids Billeder for sin Sjæl. Ak, han fandt desværre kun

at de stedse bleve mørkere, jo nærmere de kom Nultiden.

En Dag forlod han sin Hyrdehytte i Mor:gendæmringen. Han gik op til Fjeldblokkene, hvor han havde seet Walty sidstegang. Nu vilde han betræde den sædvanlige Vej tilhøire; da standsede han pludseligt, befindede sig, og vendte sig tilvenstre. En dunkel Drift af Livslede bevægede ham uidentviot til, at vælge den Side, hvor Walty var forsvunden. „Naafsee, tænkte han: vender Du ei heller tilbage mere — lad saa være — hvorfor skal jeg leve?“

Saaledes tog han Veien over de frygtelige Klipper, der, himmelhøie, omgive den sorte Sø. Da han var klåttret omtrent tre Fjerdingvei, størstedeels opad, befandt han sig lige over Søen. Paa hans høire Side reiste sig en saa steil Klippe: væg, at den næsten syntes overhængende; paa hans Venstre gabede Afgrundens svimlende Dyb, paa hvøs Bund den kolde, sorte Sø havde sin Klippe: seng. Stien var saa smal, at To, som mødtes, umuligt havde kunnet undvige hinanden. Stedet syntes Rudi fremmed; han kunde ikke mindes, at have været her før. Støttende sig paa Bøssen, bøiede han sig forover, og saae ned i Dybet. Lod: ret under hans Fødder laae Søen, saa rolig, at Fjeldvæggene speilede sig deri, og Himlens Gjenfskin var at see under dem. Det var, som om en Klippeport var sprængt her midt igjennem Jorden, og hiin Side saae man igjen det fjerne Glimt af et nyt Lys. Selv den livskjede, med Faren fortrolige Gemsejæger, gjøs uvilkaarligt, da han saae ned i denne Afgrund. Ikke Døden, men Dødens Stik:

felse, kan ryste den Modigste. Her at styrte ned, faldende fra Klippe paa Klippe, i rædsom Lemlæstelse og Sønderknuselse at naae Bunden, at opsluges af Søen, eller sonderreven at blive hængende paa en Klippespids, Bjergørnernes sikke Bytte, saa ei det mindste Spor af vore jordiske Levnninger er at finde, som vore forrigfulde Efterlevende kunde stæde til Hvile og hædre med en Gravsteen, eller med et stort Kors, der kunde sige vore Efterkommere, at ogsaa vi have levet engang, og glædet os med dem, og gjort dem vel — — af slige Forestillinger maa selv det modigste Hjerterorde rystet.

Alle disse Billeder gik forbi Rudi's Sjæl, da han, bøiet over den gyselige Klost, stirrede ned i Dybet. Og dog, med et Skridt fremad, at kunne gjøre en Ende paa al hjertesønderrivende Græmmelse — endnu mere, end for Afgrunden, gruede hans fromme, christelige Sjæl for denne Tanke. Han rejste sig, og gik videre. Hvert Skridt overbeviste ham om, at han endnu aldrig havde været her. Dog besluttede han, at forfølge Stien, saalænge det var muligt. Han vedblev at liste sig hen langs Afgrundens Rand; pludseligt vendte han sig om en fremspringende Klippepynt, og herfra gik det næsten lodret opad, saa Rudi vaklede, om han skulde følge Stien videre, thi han frygtede, at han ei skulde kunne komme tilbage, eftersom det er meget vanskeligere og farligere, at flattrer ned, end op. Noget videre meente han imidlertid, at kunne gaa, da han blev endeel Buske vaer, hvorved han kunde holde sig, hvis han maatte vende om. Det kom ham ogsaa fore, som om Stien, høiere oppe, tog en jævligere Retning. Han fortsatte derfor den faresfulde,

besværlige Vej. Snart havde han naaet en Fjelds affats, hvorpaa han hvilede. Herfra beregnede han endnu engang Høiden foran sig, og saae derpaa tilbage. Det var allerede nu meget farligt, at flattrer ned. I det han saaledes stod der, og speidende sendte sine Bine, snart op, snart ned, bemærkede han endnu, omtrent en Taarnhøide over sig, paa en frem springende Klippetaf, en Gemse, der syntes at staae der som Vagt. Her maatte altsaa være en Græsgang i Nærheden, som han vel ikke kjendte; dog havde han Marsag til at troe, at den hang sammen med en anden paa Bjergryggen hinside, hvorfra sikkre Stier førte ned. At naa den Plet, hvor Gensen stod, syntes ham lettere, end at gaae den farlige Tilbagevei; flattrende svang han sig derfor høiere op, ikke slippende Dyret af Sigte, thi han haabede, naar han kom nærmere, at fælde det. Nu saae han, omtrent tyve Fod over sig, atter en Fjeldsaffats, hvorfra han i Nag kunde flyde. Didop arbejdede han sig altsaa. Alt havde han naaet den med den høire Haand, og vilde just svinge sig op, da Klippen pludseligt veeg under hans faste Trin, og han blot derved undgik at styrte ned, at han hurtigt, med den venstre, greb fat i en tør Tornebuss. Men under ham løsnedes flere Stene; de reve andre med sig, og styrtede, med tordnende Raslen, ned i det gruelige Dyb. Rudi hang nu kun med Hænderne ved Klippen, over Afgrunden; en kold Gysen rystede alle hans Lemmer.

Dog tabte han ikke Jægerens Bestindighed, men holdt sig fast med alle sine Kræfter, indtil han igjen fik Fodfæste i en Hukning. Med Roie vandt han

op, og med et dristigt Spring var han oppe paa Fjeldpladen, som frembød et rummeligt Standpunkt. Men hvo beskriver hans Gørelse, da han saaer Die paa en Jagttræsk og en Bøsse, som han ved første Blik gjenkjender — det er Wältry's !

„Hellige Gud ! raabte han : Herfra har han altid saa styrtet sig ned !“ — Det sortnede for hans Dine, idet han, med disse Tanker, saa ned i det frygtelige Svælg ; han maatte støtte sig mod Fjeldvæggen, for ei at synke. Men efter saa Minuters Forløb vendte hans Besindelse tilbage. Han gjennemsogte Jagttræsket, for at see, om han kunde finde noget, der kastede Lys over den ulykkelige Broders Skjebne. Dog fandt han Intet, uden en Jagtkniv, Krudthorn, Hagl, Strikke og Spidshammer. Han undersøgte Bøssen ; vel var den stærkt rustnet ; dog havde Fænghusket endnu saamegen Luft, at man kunde see, den var affkudt. Rudi formodede, at hans Broder herfra havde gjort det Skud, han havde hørt. Men hvad andet Maal kunde han vel have haft her, end Gensjen, som stod paa Bagt ? — Nu stod den der igjen. Idet Rudi saa op efter Dyret, troede han, at see noget Hvidt bevæge sig. Der reiste sig just et friskt Lufstræk, og i Sandhed — et hvidt Klæde slagrede hid og did ! — Nu faldt det som en Lynstraale i Rudi's Sjæl. Herfra har han skudt, truffet sit Maal, villet hente Byttet, ladet Bøssen og Lasken blive liggende, for at klattre deslettere, og er forulykket, eller har ingen Udvei kunnet finde.

Den Tanke, at Wältry forsætligt havde berøvet sig Livet, forsvandt pludseligt af hans Sjæl ; det opstufne Klæde var et Rødstegn ; den tilbageladte Bøsse forklarede, hvi han ikke havde besvaret Signalerne — Bort, alle Omstændigheder vare saa tiensynlige, at

Rudi ikke kunde nære den ringeste Tvivl mere. Et Dieblis betænkte han sig, hvad han skulde gjøre. Det blev ham klart, at han maatte derop, for at have Visshed, Beviser. Vel skrækkede Tanken om Faren ham et Dieblis; hans arme Broder havde uden Tvivl fundet Døden paa hiint Sted; men den dunkle Forestilling, at Elsi's Besiddelse afgang af dette Bovestykke, saavel som den Omstændighed, at han var i Besiddelse af alle de Fordele, som Broderen saa ubetænksomt havde skilt sig ved; overveiede strax enhver Betænkelse.

Med største Forsigtighed tiltraadte han det faresfulde Bovestykke. Først skjed han efter Gensien paa Klippen, men forseilede den med Glid, for at see, hvorhen den vilde flye. Den forsvandt i Granitvæggen; saa det var tiensynligt, at den reddede sig gennem en Klippekløft.

Herpaa tog Rudi, af Broderens Jagttaske, Anisben, Strikken, Spidshammeren, og det endnu brugbare Krudt, for at være rigeligere forsynet med alle disse Gjenstande, bandt herpaa sin Bøsse og Jagttaske saa fast, at de ikke hindrede ham i at klattre, og begav sig nu paa Veien. Men denne var i Sandhed farligere end den syntes, thi Stenene vare saa forvitrede, at han ingensteds havde sikkert Fodsætte, og hist og her maatte han op af saa høie, steile Afssatser, at Rudi forudsaae, ei at ville kunne stige ned uden største Fare.

Dog fattede han Mod, og klattrede høiere, steds høiere, men jo videre han kom, desto farligere blev Foretagendet. Snart indsaae han, at var hans Broder opstegen her, kunde han kun have gjort det i det Haab, fra Fjeldpladen at finde en bedre Vej fremad, thi paa høgen Tilbagevei var her ei at tænke mere. Ei engang

at see sig om, vovede Rudi nu, fordi han vidste, hvorledes et umiddelbart Blik i Afgrunden kan rykke selv den Kjæffestes Mod.

Endnu en kort Reise, og Maalet var naaet. — Klædet slagrede over hans Hoved, Haabet fyldte hans Hjerter med vidunderlig Kraft. Med usigelig Anstrengelse arbejdede han sig op ad den stejleste lere Bæg; nu naaede han Fjeldpladen med Haanden; endnu et dristigt Sving, og han var deroppe. Det lykkedes. Udmattet, halvbevidstløs segnede han ned, og aandede dybt. Først efter nogle Dieblisses Forløb gjenvandt han Kraft til at reise sig og see sig om. Det første Blik traf det i en Klipperist indpressede Tørklæde; det var Wälty's.

Men hvor kunde han selv være? Granitpladen, hvorpaa Rudi stod, var omtrent tre Skridt lang og bred, ibrigt gandske nogen. Til ingen af Siderne førte nogen Sti videre, men steil, himmelhøi, opsteeg Bæggen bag den. Kun en Kløst aabnede sig deri, hvori et Menneske, blot foroven, kunde klemme sig ned; men hiinside blinkede, til hans Glæde, Dagslyset igjennem. Strax steg han ned; i Mørket stødte han paa et blødt Legeme. Han drog det frem — det var Wälty. Ei paa Dragten blot gjenkjendte han ham; i den skarpe, rene, kolde Luft havde ogsaa Legemet holdt sig frisk.

Med tusinde Taarer, glemmende sin egen Fare — thi ogsaa ham kunde jo den frygtelige Skjebne forestaae, at vansmægte i den skrækkelige Hoide — fastede Rudi sig ned ved Siden af Liger, og betragtede Broderens stille, lidende Træk. Han syntes ei at være død af quælende Hunger. Rudi mindedes, han pleiede altid at bære hos sig en liden Bøn-

nebog, hvormed en Skrivetavle var forbunden; han ledte derefter. I en Sidelomme fandt han den. Fuld af Ahnelse aabnede og gjennebladede han den, og fandt, paa et af Pergamentbladene bag, følgende Ord:

„Til min dyrebare Broder Rudi!

Gud har dømt os imellem, men anderledes, end vi tænkte.

Nu er for mig ingen Nedning mere! Eders Signal hørte jeg, men jeg kunde ikke svare. Jeg veed, at I have ledt troligt efter mig. Sid I maatte finde mit Liig, for at stæde det til Hvile! — Laalmodig venter jeg nu min Død; med et Spring kunde jeg rask fremkalde den; men jeg vil ikke ende som Selvmorder. Jeg føler ingen Qual; kun mat er jeg, og længe kan det ikke vare, inden jeg indslumrer. Det frygtelige Veir gjør det umuligt for Eder, at rebbe mig. Gud har sendt det! — Lev nu vel! — Hils tusindgange hende — hende — som jeg i Døden tænker paa! — Broder, vær lykkelig med hende, det er mit sidste Ord til Dig, mit sidste Ønske, min sidste Bøn.

Din Wälsky.”

Da Rudi havde læst disse Linier, brast han i hede, lindrende Taarer. Med usigelig Bevægelse betragtede han Broderens stille, blege Ansigt, og greb hans kolde Haand. Længe var hans Hjerte saa bevæget, at han endogsaa glemte sin egen Stilling. Et tilfældigt Blik i den frygtelige Afgrund mindede ham atter derom. Da gjennebævede ham en dødsfens Rædsel; tilbage, det saae han vel, kunde kun et Under føre ham. Han forsøgte derfor, at krybe videre ind i Kløften, bag hvilken han saae Lyset blinke. Da stødte hans Fod atter paa Noget; han drog det frem. Det var en dræbt Bux, med en

Skudbunde midt i Brystet. Wälty havde upaa-
 tvivleligt fældet den. Til sin Trost saae Rudi, at
 Dyret isvrigt var urørt, thi deraf sluttede han, at
 Wälty ikke var død af Hunger, men af den langs-
 somme Afkræftelse, der, i denne Hvide, let overfalder et
 modigt Menneske og dysser ham i Søvn. Havde
 Hunger mættet ham, da havde han søgt et Næ-
 ringsmiddel i Gensens Kød. Uden at støde paa
 nogen anden mærkelig Gjenstand, trængte Rudi nu
 frem indtil Enden af Klippekløften; tilsidst blev den
 saa trang, at intet Menneske kunde komme der-
 igjennem.

Ak, hellige Gud! Nu først saae Rudi, hvor
 let hans Broder Wälty havde staaet til at redde.
 En stærk Spidshammer kunde, i den skjøre Steen,
 udvide Kløften saaledes, at man let kunde komme
 derigjennem, og hiinside syntes Klippen at kunne bes-
 ftiges. Ved ivrig Anstrengelse gjorde han med
 Hammeren et Hul i Stenen; herpaa fyldte han det
 med Krudt, lagde en Lunte derved, og fjernede sig. In-
 den en Minuts Forløb antændtes Minen med et frygte-
 ligt Brag. Da Røgen havde fordeelt sig, fandt Rudi
 Kløften saa viid, at han kunde komme derigjennem.
 Nu saae han, at han havde befundet sig paa en frem-
 springende Klippe, bag hvilken fandtes en Kløft, som
 hverken var dyb eller steil; fra den kunde han
 flattré op til den høiere Bjergstok, og saaledes,
 over Bjergaaget, komme paa den anden Side af Bjer-
 get. I kortere Tid end en Time havde han naaet sit
 Maal, og befandt sig nu hiinside paa en Græsgang,
 den samme, i hvis Nærhed han, ved den afgjørende
 Jagt forrige Aar, vilde forsøge det første Skud. Ad
 Stier, som, i godt Veirlig, ingenlunde syntes en

Gemsfejæger særlige, kom han snart ned paa hiint Grønning, hvor han sidstegang havde seet sin Broder, og herfra ilte han, uden at føle sig modig, til Elsi's Faders Hyrdehytte. Alt langt borte opdagede han Pigen, og fordoblede sin Hast. Ogsaa hun gjenkjendte ham, og da hun saa hans Til, gik hun ham, frygtende en Ulykke, hurtigt imøde. Da Rudi havde naaet hende, kunde han i Begyndelsen ikke frembringe et Ord. Omfider raabte han: „Elsi, Guds Bøie ere vidunderlige! Jeg har fundet det Wälty's Liig, hans Bønnehog! Læs her, hvad han selv har skrevet i sin Dødsstund.“

Han rakte hende den aabne Bog. Elsi læste, og sank grædende i hans Arme. Faderen traadte til; han velsignede den Pagt, de nu kunde slutte med rene Hjerter. Og om end en mørk Stemning knyttede sig dertil, saa vide vi jo Alle, hvor viselig Gud har ordnet det saa, at Sorg tilsidst omskiftes til Glæde, og at en overvunden Smerte omfider kan worde en Vederqvælgelse. Og trostrig, fuldkommen beroligende maatte den Tanke være dem, at Guds Naade stedse skjenker Velsignelse, og: saa der, hvor vi kun see Lidelse og Smerte; For: trostning til Faderen styrkede dem, thi de haabede og troede fast, at han, i et bedre Liv, vilde gjengjelde Wälty, hvad han havde lidt.

Næste Dag gik Rudi, med mange Bjergboere, op til Klippen, og hentede Wälty's Liig. Med usigelig, men usfortroden Møie bære de dristige, stærke Mænd det op ad den steile Klippe og ned i Dalen. Her stædtes det høitideligt til Hvile, under et stort Folketilløb, thi den forunderlige Historie var bleven vidt og bredt bekendt. To Maanedere

flidligere, just samme Dag, Wälty og Rudi havde foretaget den afgjørende Jagt, forbandtes Begge ved Ægteskabets Sakrament."

Her taug vor ledsager; ogsaa vi sadde stumme der. Solen var nærved at dale; alt skinnede Bjergenes Hoveder i glødende Purpur, og Sneetoppene omgaves af et Rosenstjær. Vi brøde op. Næppe en halv Miils Wei, og vi befandt os i Dalsen. Der saae vi en ung Kone sidde, med et Barn paa Armen, udenfor et anseeligt, men simpelt Huus. Da hun saae os, gik hun os imøde. Den ranke Væxt, det store blaae Øie, det rige blonde Haar, det ædle og dog saa hjertelige Udtryk i alle Træk overraskede os. Det var ikke muligt, at tage feil af hende.

"Guds Fred, Hr. Pastor!" sagde hun med vindende Venlighed, idet hun trakke vor ledsager Haanden. — "Tak, tak, min Ælsi!" svarte han, og vi stode stille, og betragtede den hulde Skikkelse med en underlig Blanding af Tølelser.

"Det er Ælsi, mit Skriftebarn! sagde Præsten: Jeg har viet hende. — De Herrer ere fremmede, gode Ælsi; de komme, for at see vore Bjerger. Vi have vandret en lang Wei. Giver Du os ikke nok en Skaal Mælk?"

"Alf, hjerteliggjerne!" svarte hun, og lulte ind. Hendes Mand traadte i Døren; en høj, kraftig Skikkelse, et Ansigt, hvori Redelighed og Mod stode malede. Ogsaa han bød os, med simpel, schweizerisk Hjertelighed, velkommen, og bad os sidde ned paa Huusbænken. Ælsi bragte, i et stort Glas med Laag, frisk Mælk, drak nogle Draaber deraf, efter

Landets Skik, og rakte mig derpaa Glasſet med et yndigt: „Gid det bekomme Herren vel!“ — Allrig forfristede nogen Drik mig ſaaledes, ſom denne.

Deſværre maatte vi ſnart forlade dette hyggelige Sted, de velvillige, hjertelige Menneſker, ſom, uden at ahne det, ved deres Skjebne havde bevæget os ſaa dybt.

L. Kellſtab.

Korsikaneren.

En Septemberdag Aar 1800 viſte ſig en Fremmed, ledsaget af Hustru og Barn, udenfor Thuillez rierne i Paris, opholdt ſig en Stund ved Ruinerne af et for kort ſiden nedbrudt Huus, forſlagde ſine Arme, og nedboiede Hovedet. Oploſtede han det af og til, ſaa var det, for at betragte Conſulens Pallads, eller for at ſee paa ſin Kone, ſom havde fat ſig hos ham paa en Steen. Hun syntes ene ſyſſelfat med Barnet, en Pige paa 9 a 10 Aar, og ſtrøg hende ned ad det lange ſorte Haar, men dog gik intet Blik af Manden tabt for hende. Det var umiſtkjendeligt, at Begge deelte een Følelſe. Den Lille syntes en forſvunden Lykkes ſidſte Pant.

Den ubekjendte Mand havde kraftige Anſigts- træk og ſtærk Haarvæxt. Hans Hoved lignede dem paa Carani's Malerier. Men hans fulſorte Haar

var allerede graat hist og her, og hans ædle stolte Træk vandrede af en frastødende Haardhed. Han var hoi, og syntes stærk, skjøndt han maatte være en Fremmed langveisfra.

Konen talte godt 50 Aar. Hendes fordoms skjønne Skabning var henvisnet, og en dyb Sorg syntes at nage hende. Men naar Manden betragtede hende, tvang hun sig til et Smil og til stille Føtning. Barnet vilde blive staaende ved Siden af Moderen, trods den Modighed, det fine, solbrændte Ansigt røbede. Hun havde et italiensk Udseende, store sorte Næse under buede Bryn, naturlig Værdighed og barmhertig Ynde.

Mere end een Forbigaaende blev opmærksom paa denne sydlige Gruppe, som ikke syntes at lægge Dølgemaal paa sin Fortvivlelse; men saa ofte den Ubekjendte mærkede, at han var en Gjenstand for ørkesløs Betragtning, bortjog et vildt Blik den dristigste Jagttager saavel som den meest deeltagende Nysgjerrige, og de Gaaende skyndte sig bort, som om de havde traadt paa en Slange.

Pludseligt foer den Fremmede med Haanden over Manden, som om han, ved en skjæf, fortvivlet Beslutning, vilde forjage de Tanker, der havde leiret sig i dybe Furer. Endnu engang saae han paa Hustru og Barn, fremtog en lang Kniv af sin Barm, og idet han rakte Konen den, sagde han paa Italiensk: „Saa vil jeg dog see, om Buonaparterne huser os endnu.“

Kolig, med faste Trin, nærmede han sig Paladset. Naturligviis holdt Skildvagten den Fremmede an, og indlod sig ikke paa nogen Forklaring.

Daasnaart den Fremmede gjorde Mine, at ville gjøre Modstand, berørte ogsaa Bajonetten hans Bryst. Men Tilfældet vilde, at Skildvagten just skulde afløses, og Korporalen sagde, med fransk Altrighed, den Ubekjendte, hvor han kunde træffe den vagthavende Officeer, til hvem han havde at henvende sig.

„Lig til Buonaparte, bad den Fremmede, da han saae Capitainen: at Bartolomeo di Piombo vil tale med ham.“

Capitainen kunde længe nok forestille ham, at Udgangen til den første Consul kun bevilgedes efter skriftelig Begjering. Den Fremmede blev ved sit: Officeren skulde gaae til Buonaparte og sige ham, Bartolomeo di Piombo vilde tale med ham, og Officeren beraabte sig tilsidst paa sin Instrux, ifølge hvilken han gandske afflog Begjeringen. Bartolomeo rynkede Brynene, og et fast Blik paa Capitainen syntes at gjøre Denne ansvarlig for Følgerne af hans Bøgring. Han taug, foreslagde Armerne, og stillede sig midt i Portalen, som forbinder Thuilleriehaven med Palladset.

De Kjække er Lykken huld! Bartolomeo havde just sat sig paa Hjørnestenen udenfor Portalen, da en Vogn kjørte frem, og Lucian Buonaparte, Minister for de indre Anliggender, steg ud. „Lucian! raabte Bartolomeo: Jeg glæder mig hjerteligt ved at see Dig!“ — Lucian hørte disse Ord i forstift Mundart, blev staaende, saae paa den Fremmede, gjenkjendte ham, og aldrig saasnart havde Hiin hvist ham et Ord i Øret, før han nikkede med Hovedet, og lod den Fremmede følge med.

Begge betraadte den første Consuls Bærelse. Murat, Lannes og Rapp vare tilstede. Da Lucian indtraadte med sin tvetydige Fedsager, laug Alle midt i Taler; men Lucian tog Napoleon til en Side, og efter at Begge havde vexlet nogle Ord med hinanden, gjorde Forstekonsulen et Tegn med Haanden, som Murat og Lannes adlode, idet de gik ud. Rapp derimod stillede sig, som om han Intet havde seet, og blev. Buonaparte maatte udtrykkeligt befale ham, at gaae.

Adjutanten adlød, men blev i Forgemakket, hvor han gik saa heftigt op og ned, at man kunde høre hans Trin i Kabinettet. Da gik Buonaparte vredt efter ham, og spurgte: „Vil Du ikke forstaae mig? Jeg vil være allene med min Landsmand.“ — „Med en Korsikaner? svarte Adjutanten fast: Jeg bliver, jeg troer ikke Korsikanerne!“ — Consulen smilte, og skød sin tro Officeer blidt ud af Døren.

„Hvor kommer Du her, min stakkels Bartolomeo?“ spurgte Buonaparte, efter at være kommen tilbage.

„Er Du en Korsikaner, svarte Bartolomeo tilidsfuld: saa maa Du give mig Beskyttelse og Tilflugt.“

„Hvilken Uffjebne gjør Dig landflygtig? For et halvt Aar siden var Du jo den Rigeste, den meest Anseete — —“

„Jeg har ombragt alle Porta'erne!“ afbrød Korsikaneren Consulen med rynket Pande; Denne sprang to Skridt tilbage.

„Forraad mig kun! raabte Bartolomeo med et frygteligt Blik: Der er endnu fire Piombo'er i Korsika.“

Lucian greb Landsmanden ved Armen, og spurgte: „Vil Du true min Broder her?“ Buonaparte gav Lucian et Bink, der paalagde ham Tausshed, og idet han vendte sig til Piombo, spurgte han: „Hvorfor har Du ombragt Porta'erne?“

Korsikanerens Dine blinkede som Lyn. „Vi havde sluttet Forlig, Porta'erne og Piombo'erne! sagde han: Barbatoinerne havde forsonet os. Da' gen derpaa drak vi sammen, for at drukne vor Strid i Vin. Herpaa gif jeg, fordi jeg havde en Forretning i Bastia. Porta'erne bleve hos mig, stak mit Huus i Brand, ombragte min Søn Gregorio, og at min Hustru og min Datter undkom, anseer jeg som et Jertegn af den hellige Jomfru. Da jeg kom hjem, saae jeg intet Huus mere; i Gruus og Aske kunde jeg søge mit Leie.“ — Bartolomeo taug, overmandet af Erindringens Magt.

„Da, vedblev han: støder jeg paa et Liig; det var min Gregorio, i Maanestinnen gjenkjendte jeg ham. „Det have Porta'erne gjort!“ raabte jeg, og strax samlede jeg nogle Folk om mig, som jeg havde gjort Tjenester — som jeg havde gjort Tjenester, Buonaparte — og saaledes droge vi til Porta'ernes Bliubjerg. Klokkeren ni om Morgenens vare vi der, Klokkeren ti stode de Alle for Gud! — Giacomo paastaar, at Elisa Vaoni har frelst den lille Loigi Porta; det er ikke sandt! Jeg selv har bundet ham til hans Seng, da jeg stak Huset i Brand. Og saa har jeg nu forladt Korsika med Bis og Barn.“

Buonaparte maalte Fortælleren med nysgjerrige Blikke, som dog ingen Forandring udtrykte.

„Hvormange vare de?“ spurgte Lucian. — „Og i det Hele! svarte Piombo: I fordums Tid var det Ederes Forsølgere!“ tilføjede han med Efterryk; men da han saae, at disse Ord ikke vakte det mindste Håd i nogen af Brødrene, raabte han med et Slags Fortvivlelse: „Hvad? Ere I ægte Korsikanere? Der gaves en Tid — vedblev han i bebreidende Tone: da jeg har beskyttet Eder! Uden mig — sagde han; vendende sig til Buonaparte: Uden mig var Din Moder ikke kommen levende til Marseille.“

Tankefuld stod Buonaparte der, støttende sig paa Randen af Kammen. „Paa Ere og Samvittighed, Piombo! sagde Buonaparte: Jeg kan ikke tage Dig i min Beskyttelse, thi jeg er Republikens Overhoved, og maa holde Lovene.“

„O Gud!“ raabte Bartolemeo.

„Men — jeg vil lukke det ene Øie — denne Blodhævn, sagde han til sig selv: vil endnu en Tidlang gjøre Korsika uimodtagelig for en Lovgivning. Den maa affattes, det koste, hvad det vil!“

Buonaparte taug, og Lucian gav Piombo et Bink, Intet at tale nu. Korsikaneren begyndte allerede, at ryste utilfreds paa Hovedet.

„Bliv her! tog Buonaparte omsider Ordet: Saa vil jeg ignorere Alt, hvad der er skeet. Jeg skal lade Din Eiendom kjøbe i mit Navn, og sørge for Dig. Men glem ikke, hvor Du er. Her er Paris, hvor ingen Blodhævn gjelder. Vov blot, at

lade Din Dolk spille, og Du finder ingen Naade. Her beskytter Retten alle Borgere, og Ingen kan tage sig selv tilrette."

„Godt! sagde Bartolomeo, og trykte Lucian's Haand: Vi ere nu forbundne for Liv og Død. Befal over alle Piombo'er!" Hans Pande opklarede, og roligt saae han sig om i Værelset. „J have det godt her! sagde han med et Velbehag, som om han her vilde opslaae sin Bolig: J have et smukt Huus."

„Det berøer kun paa Dig selv, at boe i et lignende Pallads!" — Han sagde Du til ham, fordi det var hans Landsmand. — „Jeg vil ofte behøve en Ven, paa hvem jeg kan forlade mig."

Da udbrød Piombo i et Glædesraab. „Du er dog en Korsikaner endnu!" sagde han, og rakte den første Consul sin Haand.

Denne smilte, og betragtede taus sin Landsmand, der saa gandske medbragte Korsika's Luft, hiin Des, som ved hans Tilbagekomst fra Egypten, havde modtaget ham med en saa levende Enthusiisme, og som han aldrig skulde see mere. Derpaa gav han sin Broder et Tegn, og Lucian førte Bartolomeo di Piombo ud.

Udenfor spurgte Lucian, hvorledes hans forfædres Beskytter da egentligt havde det for Diebliffet. Denne viste ham, gennem et Vindue, Hustru og Barn, siddende paa Husets Ruiner. „Vi komme tilføds fra Fontainebleau, sagde han: og have hverken Hvid eller Skilling."

Lucian trykte ham sin Bors i Haanden, og bød ham til sig næste Dag, at han kunde sørge for hans Existens. Thi Værdien af hans Godser var ikke saa betydelig, at han deraf kunde leve med Anstand i Paris.

Guld af Glæde og Haab vendte Bartolomeo tilbage til sin Hustru og sin lille Ginovra. Endnu samme Aften fik de Landsflygtige et Tilflugtssted, og de søgte, at de stode under den første Consuls Beskyttelse.

Giftmorderken Gedske (Gesina) Gottfried,
født Timm.

Denne beryggede Forbryderske var en Skræberdatter. Hendes Forældre vare ubemidlede da de, 1784, traadte i Egtestanden. 1785 nedkom Konen med Tvillinger: den vordende Morderke og en Søn. Moderen havde ikke Næring til to Børn; til Pigen antoges derfor en Amme. Om Denne veed man, at hun havde en meget heftig Caracteer, og at hun havde været inddømt i Fængtuset. (Denne Omstændighed benyttede Inquisitionen, under Undersøgelsesforhandlingerne, til en mærkværdig Forsvarsplan). Lykken begunstigede Forældrenes Glid, Faderen kjøbte snart et Hus, og her tilbragte Datteren sine Ungdomsaar.

Begge Forældre levede fuldkommen lykkelige med hinanden, og aldrig forstyrrede Uenighed deres Hus.

fred. Skjøndt af meget indskrænket Landsdannelse, vare de dog kloge nok, hvor det gjaldt, at fortjene Penge. Hver Grot (en bremst Skillemynt) blev veiet, inden den blev udgivet. Iøvrigt vare de be- kjendte som godmodige og retskafne Folk; de gjaldt endogsaa for gudfrygtige, thi de førte et ærbart Liv, de gave regelmæssigt Almisse, og der forgik ingen Morgen, at jo Timm's tidlige Lovsang vakte Huusbeboerne. Men der var kun udbortes Værk- hellighed, der herskede i det Timmske Haus, og gandske fordrageligt stod den sammen med Penge og Egentjærlighed, med Doertro o. s. v. Hvor ge- haltløs den var, viste sig bedst, naar dens Udvælsse traadte i Collision med udbortes Fordele. Skjøndt Timm's f. Ex. i Regelen besøgte Kirken flittigt, bleve de dog smukt hjemme, naar det hastede med et eller andet Arbejde; ogsaa deres Svende tillode de at arbejde om Søndagen. Denne Omstændighed fortjener saameget for at bemærkes, som Timm's Datter siden, just paa en Søndag, har begaaet nogle af sine frygteligste Forbrydelser.

Timm's fik ikke flere Børn end de to Tvillinger. Faderen holdt meest af Datteren, Moderen foretrak Drengen. Men Begge elskedes dog høit af begge Forældre. Tre, fire Aar gamle sendtes de allerede i en Pugeskole; i deres syvende Aar sat- tes de i den ordentlige Sogneskole, hvor de, til der- res ellevte Aar, undervistes i Læsning, Skrivning, Religion &c. Her var det, Forældrenes Karrighed for- anledigede Udviklingen af det første Syndestof i Datterens Hjerter. Bedste — saa hed Datteren — var nemlig, i Skolen, kommen i Berørelse med an-

dre Piger, der af og til fik nogle Stillingen af deres Forældre til Slikkeri. Saa lykkelig var hun ikke. Hun overveiede, hvorledes hun skulde blive det. Midlet fandt hun snart. Hun sendtes nemlig tidt til Bageren efter Hvedebrød. Af Pengene holdt hun nogle Grot tilbage, idet hun vel bragte sin Moder det fulde Antal Løebakker, dog af rimelige Gehalt. Bedrageriet flykkedes uldkomment, og gjentoges saa tidt, at sligt Erhverv omsider blev hende for ringe, hvisaarsag hun nu gik over til egentlige Tyverier, idet hun begyndte, hemmeligt — at fravende Moderen først en, siden to, tre, o. s. v. indtil tolv Grot. Moderen mærkede imidlertid snart Defekterne i sin Kasse. Men desværre gav Sønnens indsluttede, næsten menneskefry Bæsen, snarere Anledning til Mistanke, end Datterens venlige, deeltagende. Saaledes gik det da til, at hun i fem Aar kunde udøve dette Tyveri, uden at nogen Mistanke hviilte paa hende. Opmuntrret ved dette Held, vovede hun nu ogsaa, paa een Gang at stjæle en heel Daler fra et gammelt Gruentimmer i det Tilmiste Huus. Det voldte et heelt Oprør. Efter lang frugtesløs Ledes og Grublen, tilstod Faderen omsider for sig selv, at vel ingen Anden kunde være Tyven, end hans egen Son. Moderen, som mindre havde Sønnen, end Datteren, mistænkte, nærmede sig den jamrende Mand, med de Ord, som gjorde et dybt Indtryk paa Forbryndersten; „Berolige Dig, Fader! Der falder mig just et Middel ind — jeg skal nok komme efter Sandheden!”

Hermed forlader hun Bærelset, gaaer til Næstads, og kommer, efter en halv Times Forløb, tilbage med den bestemte Erklæring: „Jeg har seet

Tyven! En Kone, som jeg fortalte Alt, hentebe et Speil, og da jeg kaster Dinene deri, staaer Tyven og kigger mig over Skulderen! —"

Idet hun sagde disse Ord, der trængte som et Sværd ind i Datterens Hjerter, saae hun paa Denne med gjennemborende Blik. Hun vorder dødsangst, i den onde Overbeviisning: det har været Dit Ansigt! — Og aldrig har hun siden været at skjæle noget i Forældrenes Huus.

Med denne Leilighed bestod den unge Cynders indes Forstillelseskunst en Prøve, som aldrig tilforn. Thi trods sin indvortes Angst, at hun nu var forraadt, bevarede hun udvortes den største Rolighed, og det er rimeligt, at Moderens Mistanke derved igjen er bragt til at vakle.

Kort efter denne Tid toges den unge Pige ud af Skolen og holdtes til at arbejde i Huset istedet for en Tjenestepige, som man nu affædigede. Fra Morgen aarle til Aften silde maatte hun enten hjælpe Faderen at sye, eller Moderen at lave Mad, og de tre Dage om Ugen maatte hun sye for Pensge udenhuus. Hvad hun fortjente, blev, som hendes Eiendom, gjemt for hende. Skjøndt Faderen fordrede strengt Regnskab, kunde det dog ikke fattes hende paa Midler til at forskaffe sig de Gmaafornødenheder, hver Pige sagtens har i større eller mindre Grad. Med denne virksomme Arbeidsomhed synes hendes Livs lykkeligste Periode at have taget sin Begyndelse.

Kort før Udløbet af hendes trettende Aar begyndte hendes Religionsunderviisning. Hendes Glid ophæiede hende, i Forældrenes Dine, helst i Faderens,

til det høieste Ideal af Fortræffelighed. Dertil kom, at hun, i Regning og Skrivning gjorde glimrende Fremskridt. Derved blev hun uundværlig for Faderen ved hans Regnskabsførelse. Derimod betød det Forældrene meget, at see deres Datter lide længe af Kjerlighedssygdomme, og overhovedet med hvert Aar vorde spinklere og magrere. Derhos leed hun af en usædvanlig Drensvaghed, som gjorde det umuligt for hende, at lære de finere qvindelige Haandarbejder, ja endog at befatte sig med Linnedsyning. Det er derfor mindre paafaldende, om hun siden, da Forældrenes Formuenhed ikke gjorde det nødvendigt for hende, at arbejde for Brøderhverv, faldt til en Dræbslæshed, som blev en begunstigende Kilde til stedse større Synder. Nu saaes imidlertid intet Spor deraf, og hendes Lyst til Arbejde var saa stor, at hun tidt hemmeligt tog hele Nætter til Hjælp, saa Forældrene alvorligt maatte holde hende derfra. Det var heller ikke Pengefortjenestens Tillokkelser, som drev hende dertil, thi hendes Hjerter hang aldrig synderligt ved Penge, og hun meddeelte gjerne Andre. Naturligt; thi hendes Opdragelse var yderst simpel. Naar hun paa sin Fødselsdag fik en lille Hvedekage, var hun saa glad, som om hun havde faaet en stor Foræring, og naar Faderen da klappede hende kjærligt paa Skulderen, spurgende, om hun ikke var bleven trakteret i Dag, vidnede hendes Smil idermindste om en Nøisomhed, som ingen høiere Fornødenheder kjendte. Kun vant til, at faae de Klæder, Moderen lagde af, følte hun sig siden, da hun, til sin Confirmation, fik en ny Kjole, ubestrikelig lykkelig.

Fader og Moder stræbte ogsaa, saavidt de for-
maade, at indgyde hende Kærlighed til Orden,
Ærbarhed, og visse religiøse Sælsker. Hvert Quar-
tal slog Timm sine Bøger op, for at see, hvad
der var fortjent; Moderen ligesaa, for at beregne,
hvormeget hun havde udgivet. Til de vigtigste
Husholdningsfornodenheder, s. Ex. Smør, Bræn-
de, Winterurter, o. s. v. aftaltes forud Pengene og
svøbtes i Papiir, hvorpaa deres Bestemmelse skreves.
Som et Middel til at værne om Tugtighed og Blus-
færdighed lod Moderen sine Børn lære nogle Bøn-
ner, som de høit skulde fremsige, naar de, efter gam-
mel Orden, om Løverdagen toge Reent paa. Hun
betænkte ikke, hvad Fare det i Fremtiden kunde
bringe hendes Børn, saa mekanisk at misbruge
Bønnen til et udvortes Diemed. Overhovedet hav-
de det meste, hvormed Timm's søgte at virke paa
deres Børns Moralitet, den modsatte Følge. Naar
Gedste regelmæssigt, paa bestemte Dage i Ugen,
maatte bære Mad, eller Klæder, eller Penge i Ar-
modens Boliger, var det ei allene de Hjulpsø-
staknemmelige Lovtaler, der bibragte Børnet en høi
Menning om slig Velgjørenheds Værd, men ogsaa
selve Forældrenes Formaning, der betragtede de Fat-
tiges Taksigelser som ligesaamange Forjættelser om
guddommelig Gjengjeldelse, hidroge deres dertil. Saa-
ledes kunde der, i Pigens kundskabstomme Hjerte,
rodfæste sig en Fordom, som sildigere meente at
kunne vederlægge de grueligste Drabsgjerninger med
Velgjørenhed mod Fattige. —

Gedste Timm hørte til de bløde, letbevægelige
Sjæle, som, aabne for hvert Indtryk, let røres til
Taarer. Faderens fromme Morgensang, Husbæ-

fenets Orden, den Samdrægtighed, som omflyngede Forældre og Børn, alt dette bevægede ofte Pigens Hjerter levende, og kastede endogsaa stundom Straaler af vemodig Erindring i Forbryderstiens Fængsel. Denne bløde Sindsstemning kunde ikke Andet end gjøre hende modtagelig ogsaa for enkelte religiøse Indtryk. Barnets Hænder, der siden fuldbragte det Græsseligste, have ikke sjelden foldet sig til hjertelige Bønner; de samme Dine, der siden, uden at røbe sig, kunde udholde det rædsomme Syn af forfætteligt beredte navnløse Qvaler, smertefulde Laarer og fast uafvendelige Liig, have selv ofte svømmet i Graad, naar de med ubeskrivelig Interesse læste „halske Historier“ rystede den unge Piges Sjæl. Timm's Datter havde ei den Lykke, at finde Noget, som, med Indsigt og Trost, kunde bearbejde hendes Hjertes bløde Grund; tvertimod skulde deraf fremspire det fordærveligste Ufrugt, idet hun tillagde sig et Værd, som hun ikke besad.

Hvorhen hun kom, var hun afholdt. Den venlige Piges yndige Ansigt og fine Bygning bestaaf Alles Blik, og hendes inderlige Hjertelighed, hendes glade, fordringsløse Væsen indtog Alles Hjerter. Det var da ei forunderligt, om Forældrenes Omhyggelse snart blev ligesaa blind som grændseløs. Med sit aabne, klare Hoved maatte hun snart mærke dem deres Svaghed af, og det er vel kun altfor sandt, at hun allerede som tolv- fjortenaarig Pige, ved hiin Bevidsthed, bragtes ud af sit egentlige, virkelige Væsens Sphære i et bedre Skins tomme Tilstand, hvori hun med Tiden, holdt sig saameget heldigere, jo mere hendes Forstand overgik deres, med hvilke først Tilfældet og Forholdene,

men siden altid et klogt Valg, bragte hende i Berørelse. Med hiin Bevidsthed avledes tillige en stedse voxende Ergjerrighed i hendes unge Hjerter, en Lidenſkab, ſom havde en utrolig Deel i alle hendes fremtidige Forbrydelſer. Iſtedetfor, om muligt, at dæmpe denne farlige Flamme, fattedes det endogsaa Forældrene paa et Blik derfor, og i ligesaa eenfoldig Borneerthed, ſom blind Kjærlighed til deres Datter, gjøde de Olie i Ilden, og bemærkede ei, hvorledes ogsaa Forfængeligheden paaguede meer og mere i deres Barn ved Siden af Ergjerrigheden.

I ſit trettende Aar fik Gedſke Tilladelse til, iet Nabo:huus, tilligemed adskillige Ungdomsveninder, at tage Underviisning i Dands. Den gav hendes Hu en ſaa overveiende Retning mod det Ydre, at den, under de ſtedfindende Forhold, umuligt kunde worde heldt bringende for hendes Indre. Hiin Underviisning ſkulde ſnart worde endnu fordærveligere for den unge Pige, derved, at den deri deeltagende Kreds af Piger kom overeens om, at spille Comedie om Søndagen, en Fornøiſſe, der, allerede hele Ugen forud, opfyldte Børnenes ellers ſaa tomme Hjerter med spændte Forventninger. Havde allerede den ſyvaarige Pige, efter at have beſtjaalet Moderens Kaſſe, ſaa heldigt kunnet spille den Uſkyldige og ſaa roligt være Vidne til den paa Broderen ſaldende Miſtanke, ſaa maatte den Skole for Forſtillſeſekunſten, hvori hun nu traadte, virke høiſt fordærveligt paa det unge Hjerter. Af diſſe Dveller ſtod tillige en farlig Næring for hendes Forfængelighed. Alle hendes Legeſøſtre undte hende Skjønhedsprisen; hun fik de bedſte Roller; al den Pynt, man kunde ſtaffe, udmeiede hun ſig med; hun var Spilletets Dronning. Gedſke var benrykt, beruſet af

Glæde derover, men hun skjulte det. Ved disse theatraliske Forestillinger sminkedes ogsaa den lille, ellers saa bløge Dronnings Kinder. Naar hun vaagnede næste Morgen, besaae hun sig da i Spejlet, hugede Rødmen godt, og afvaskede den ikke, saalænge hun paa nogen Maade kunde undgaae det. Moder Timm — smilte dertil. Udvortes blev Gedste imidlertid unægteligt et elskværdigt, lystigt Barn.

I de to følgende Aar fremtræder, i den lille Timm's Liv, ingen udvortes Omstændighed, som udviklede nye, særegne Anlæg. Vedvarende tro og flittig i sit Arbeid, opblomstrede Barnet til Jomfru. Hvad hendes udvortes Ynde, hendes Dygtighed i Huusvæsenet, ikke vandt, det kunde dog ikke modstaae hendes tilsyneladende Uskyld, hendes bløde, følelsesfulde Hjertelighed. Ved Alt, hvad der, om end nok saa svagt, tiltalte hendes Medlidenhedsfølelse, maatte hun græde; hver alvorlig Musik rørte hende til Taarer. Sit inderlige Ønske at faae Underviisning i Claveerspil, vovede hun, i sine Forhold, aldrig at udtale.

Hendes Klogskab undgik det ingenlunde, at det fortrinnsviis var hendes inderlige, hjertelige Væsen, der aabnede hende Menneskenes Hjerter. Derfor har hun vel, trods alt Ekin af Natur, allerede dengang bestræbt sig for, heri at øve et Slags Kunst, som hun siden, saa fordeelagtigt for sine Planer, uddannede til den største Færdighed. Hendes Forældre vare langtfra at adstille den halvhyklede Hjertelighed fra Sandhed. Dem forekom deres Datter stedse elskværdigere, og deres Bekjendte gjorde deres Forkjærlighed endnu blindere. Deres overor-

dentlige Barn, meente de, maatte dog vel have een særegen Kundskab forud for de fleste andre Piger af lige Stand, og da der tilfældigviis (Aar 1800) frembød sig Leilighed til at lære Fransk, bestemte man sig for denne Underviisning.

Den griber dybere ind i Pigens sildigere udædske Liv, end man skulde tænke. Neppe havde hun nemlig deeltaget nogle Timer deri, før Udarbejdelsen af de opgivne Øvelser, begyndte at kjede hendes lette, flygtige Sind, trods hendes Nemme. Det randt hende ihu, at en ung Snektersvend, som hun kjendte, var det Franske i høi Grad mægtig, og strax modnedes i hende den Beslutning, at smykke sig med hans Fjer. Paa hendes Begjering var han strax villig til, enten gandske at udarbejde hendes Stil, eller dog at rette Feilene deri; hun havde da ikke stort videre at gjøre, end med Glid at anbringe nogle Feil paany, hvilken Klog List hun heller aldrig forsømte, at ikke Bedrageriet skulde røbes, naar hendes Arbeid var altfor fuldkomment. Det smagte hende ret, naar hun nu rostes som den Flittigste og Fermeste af alle Disciplene; dog modtog hun udvortes denne Roes med et Skin af Beskedenhed, der var saameget naturligere, jo mere hendes sande indvortes Overbeviisning kom denne Forstillelse til Hjelp. Desuden blev den franske Sprogunderviisning hende i Fremtiden skadelig, forsaavidt den gjorde det lettere for hende, at tilkunste sig en Grad af Øddragelse og Dannelses, som stod i ligefrem Modsigelse med hendes virkelige Tomhed, Uvidenhed og Overfladiskhed.

Nu nærmede sig den Tid, da Gedste Timm, efter halotredie Aars Religionsunderviisning, skulde

Konfirmeres. Denne vigtige Handling gik imidlertid saa ligegyldigt forbi hendes Hjerte, at, fra hiin Tid, intet videre var forblevet i hendes Minde, end de ved denne Leilighed knyttede Venſkabsforbindelser, den Glæde, hun følte ved at faae den første nye Kjole, og endeligen hendes første Deeltagelse i den hellige Nadvere. Et dybere Indtryk efterlode sig imidlertid andre udvortes Omſtændigheder og Begivenheder i hendes Hukommelse. Hun mindedes, hvor glad hun følte sig, naar hendes Forældres stille, ærbare Huus, engang om Aaret, opmuntredes ved et Selskab, som finder Sted hos mange Haandværkere i Anledning af Lys- Arbeidets Begyndelse. Uforglemmeligt var det hende, hvorlunde hun, sexten Aar gammel, under sine Forældres Dine, førstegang traadte ud i Verden, idet de toge hende med til et ſaakaldet Korporalsgilde.

Neppe var Gedſke Timm bleven sexten Aar, før hendes Fader allerede meddeelte hende tre forskjellige Vgteskabs Andrag. Hun afviste dem Alle, idet hun leende erklærede, hun var jo endnu et Barn, og kunde neppe lave en Het Mad, endſige foreſtaa et eget Huusvæſen. Den gamle Timm medtog hende nu ogsaa til et Gilde, der aarligt holdtes paa Skrædernes Laugshuus. Man ſpiſte, spillede, dandsede. Hun fandt her en Cavaleer, der giensynligt udmærkede hende, og kun dandsede med hende. Forældrene mærkede det; de roſte den unge Meſters Formuenhed og gode Caracteer; men hun følte ikke Kjærlighed for ham. Da han, nogen Tid efter, formeligt anholdt hos Faderen om hendes Haand, og Denne bad hende, modent overveie Sagen, koſtede det hende derfor ikke ringeſte Over-

vindelse, ifølge Faderens Ønske, at afflaae Partiet. Timm vilde nemlig ikke gjerne give sin Datter til en Skræder, thi da ogsaa hans Søn lagde sig efter dette Haandværk, frygtede han, at der i Fremtiden skulde reise sig Brødnid mellem Søster og Broder. Gedste gav altsaa den unge Mand Kurven; men da han kort efter forlovede sig med en anden Pige, og hun engang mødte dem Begge, overfaldt hende en ubegribelig Jølelse, en Blanding af Skinsyge, Anger, Misundelse — hun frygtede at synke i Jorden, og iisnende overføer det hele hendes Legeme.

Koligt henrandt nu hendes Liv til hun blev 18, 19, 20 Aar gammel: Hendes Veninders Kreds blev den samme; den selskabelige, især søndaglige, Underholdning deri var og blev tom, aandssfortærende, og bestod mestendeels i Kortspil eller i et Spil med prophetiske Deviser. I Henseende til det Sidste er det mærkværdigt, at den Devise engang blev trukken for hende: „En Enkemand vorder Din Lykkes Begyndelse.“ — Erindringen herom var vel ikke gandske uden Indflydelse paa det Ja, hun siden gav Enkemanden Miltenberg.

De hyppige Egtteskabstilbud havde ikke lidet bestyrket hendes Forsængelighed. Hun begyndte at skamme sig ved sit Navn. „Gedste“ lød saa simpelt; hun ombyttede det med Gesina. Den gamle Timm fandt sig deri. Han var langtfra, deri at see et Tegn paa Datterens Forsængelighed.

Timm's Børn vare omtrent atten Aar gamle (1803), da begge Forældres blinde Kjærlighed til deres Datter blev forøget i samme Forhold, som deres Godhed for Sønnen pludseligt maatte tabe

fig. Denne, af Caracteer blid, stille, altid givende efter for Søsteren, aldrig modsigende Forældrene, frygtløs, hartad menneskesky, var nemlig opdragen i samme strenge Indgetogenhed, som Søsteren. Da han havde endt sin Læretid, gik han paa Vandring, nu fri førstegang i sit Liv, og Herre over en liden Sum Sparepenge. Liig en af Buret løsladt Fugl, fløi han ud i den vide Verden. Uden Modstand fulgte han de første de bedste liderlige Kameraters Exempel, og fastede sig i Forførelsens aabne Arme. Dybt rystedes Forældrene ved Efterretningen herom. Breve paa Breve sendtes efter ham, fulde af Bønner og Formaninger. Men længe syntes Alt at være spildt. Datteren fik nu Forældrenes udeelte Kjærlighed; hun var Vidne til deres Ruamer, og tillige deres Trosterinde; i Faderens Navn og efter hans Anviisning maatte hun affatte hans Formaningsskrivelser.

Gedste var bleven tyve Aar gammel, og endnu havde ingen Smigergift af letsindige eller lystne Mænd angrebet hendes Ufkyld. Da tiltrak hendes Skønhed en ung Mæglerkontoirist, der ogsaa snart var saa heldig, at vinde den unge Piges Tilboielighed. Hun tilstod det for en Veninde. Denne erkyndigede sig nœiere om Beileren, og erfarede, at han løb efter enhver smuk Pige. Advarende meddeelte hun sin Veninde dette, og havde den Glæde, af hende at modtage den Forsikkring, aldrig mere at ville tale med den unge Mand, hvilket Ord hun ogsaa redeligt holdt.

NoGLE Maaneder efter denne Begivenhed forberedte Tilfældet Gedstes Forbindelse med Cadelmagermester Miltenberg. Hidtil havde hun nem-

lig aldrig været i Theatret; nu besøgte hun det for: ftegang, ledsaget af den nysomtalte Veninde. Kort efter at Pigerne havde sat sig paa anden Plads, nærmede sig en ubekjendt, korpulent Herre, af for: nem Stand, for at knytte en om Underholdning med den skønne Timm; under anden Akt afbrødes den ved Miltenberg's Komme. Denne, der i fire Maanedes havde været Enkemand, bevægedes af en med Skinsyge beslægtet Følelse til at blande sig i Samtalen, idet han, gjørende sit nærmere Bekjendtskab med Pigen gjeldende, søgte at fortrænge den fremmede Herre. Hele Aftenen veeg han ei fra Pigens Side, og efter Skuespillet fulgte han hende hjem. Fra denne Aften daterede sig Pigens for: øgede Opmærksomhed paa det andet Køn. Begge de omtalte Mænd gjorde fremdes deres dertil. Den Korpulente, som brændte af Længsel efter, at knytte en nærmere Forbindelse med hende, sendte hende, næste Morgen, sex Comediebilletter til første Plads, tilligemed en Billet, hvori han bad hende, ret snart gjøre Brug af Billetterne. Men Jomfru Timm benyttede kun den ene; de øvrige gav hun bort. Den Ubekjendtes Navn, som hun kun tog an: ge saae, har hun aldrig erfaret.

Vigtigere Følger for den unge Pige fremgik af hendes Sammentræf i Theatret med den unge Mil: tenberg. Hans Underholdning med hende, den Opmærksomhed, hvormed han om Aftenen fulgte hende hjem, opfyldte hende i den Grad, at hun strax meddeelte sin Moder Alt. Dennes Mening om Mil: tenberg's Rigdom passede gandske til Datterens Forsængelighed, thi kun denne sølte sig smigret, og af en hjærlighedsfuld Tilbøielighed var intet Spor.

Derimod begyndte den unge Enkemand, for Alvor at kaste Dine paa Timm's smukke Datter. Han var eneste Søn, fletopdragen, først 25 Aar gammel. Efter at han havde forladt sine Forældres Huus og var reist som Svend til Brunsvig, gjorde den 20aarige, letfindige Yngling, der allerede havde faaet et Smag paa sandkelige Udsøvelser, Bekjendtskab med en udlært, vellystig, 30aarig Kokette, der saaledes besnærede ham med sine Bolerkunstler, at han med Faderens Samtykke, ægtede hende. I de fem Aar, dette Ægteskab varede, sank begge Ægtefæller, i moralsk Henseende, stedse dybere. Konen drak sig tilsidst en galopperende Svindsot til, og efter et kort Sygeleie døde hun.

Den gamle Miltenberg, som var kjed af den gruelige Uorden i Huset, vilde nu, at Sønnen snarest muligt skulde skride til et nyt Giftermaal. Denne var derimod endnu Rystelsen af sit første Ægteskabs Rædsler i alle sine Lemmer, og kunde derfor ikke længes synderligt efter et nyt. Han syntes at ville opslaae sin Bopæl i Vertshusene. Under disse Omstændigheder maatte Riv og Strid stedse worde hyppigere mellem Fader og Søn; en ægteskabelig Forbindelse mellem den udsøvende Enkemand og den arbeidsomme, smukke og dydige Gedste Timm syntes det sikreste Redningsmiddel. Imidlertid vovede dog hverken Fader eller Søn at forlange Pigen; det blev overladt en Ven, at bringe Partiet istand.

Hendes Forældre grebe til med begge Hænder, og yttrede blot, at de ingen Formue kunde give deres Barn. Ægteskabsmægleren forsikrede: den unge Mand ønskede ene og allene Pigen. Hun

blev da hidkaldt, mindre for at forhøre hendes Mening, end for at forkynde hende den uhyre Lykke, der frembød sig for hende. Hun kom, og i den dybeste Bælgelse udøste hun en Strøm af Taarer.

Hvad Fader Timm gav sit Bisald, kunde i Datterens Dine ikke være forkasteligt. Den unge, rige Naboes gamle Opmærksomhed havde desuden allerede stemt den forsængelige Pige til hans Fordeel. Villig gav hun derfor sit Ja, da Enkemanden Dagen efter personligt indfandt sig i hendes Forældres Huus. Med Fornøielse lod hun sig, Afstenen efter, af Brudgommen forestille for den gamle Miltenberg, og en Dag sildigere paatog hun sig allerede, ei uden Selvbehag, den miltenbergske Huus: holdning, som nu, indtil Brylluppet, hver Dag gav hende nok at tage vare fra om Morgenens Kl. 7 til om Aftenen Kl. 10.

Ihvor lykkelig end det Timmske Kloverblad, blændet af Skinnet, dengang fælte sig, rystede dog Enhver betænkeligt og dadlende paa Hovedet, Enhver nemlig, der kjendte Beileren som et lidere: ligt Menneske og en arbejdsfy Dagenicht, og interessererede sig for Timm's. Ja, i Betragtning af det udmærket gode Rygte, Bruden stod i, hørte man næsten eenstemmigt den Mening yttres: de gamle Timm's vare vel ikke ret kloge, at de vilde give et saa letfindigt Menneske deres Datter. Kun nogle Tøsser blandt Brudens Veninder misundte hende, ligeledes bestukne af det udbortes Ekin; de, der saae dybere, ynkede og beklagede den stakkels Pige. Men alle saaledes Tænkende vidste Moder Timm at bringe til Taushed med den Erklæring: Brudgommens Personlighed, og hvad man i Almindelighed falder Kjærlighed, var Biring her; naar blot

de unge Folk havde deres Udkomme, saa kom nok alt Øvrigt af sig selv.

En reen Piges Kjærlighed formaaer stundom at reise selv den dybest Sjunkne. Ogsaa Miltenberg blev, skjøndt yderst forfalden, ligesom hævet over sig selv og momentan forædlet ved den ham mod al Forventning tilfaldne Lykke, ved det høie Forhold, hvori han traadte til en reen, uskyldig Pige. Da det miltenbergste Forretnings- og Huusvæsens forstyrrede Tilstand krævede Hast med Bryllupet, berammedes det allerede til Brudens Fødselsdag, den 6te Marts. De fire Uger, som laae derimellem, løb hurtigt, og Bruden følte sig lykkelig i mange haande Syssler, saavelsom i hoi Forventning af ubeskjendte Glæder, som den forestaaende glimrende Fremtid skulde bringe.

Før Criminalundersøgelsen tog sin Begyndelse (Marts 1828), levede Forbrydersten i saadanne omgivelser der den høiere Middelstand henhørende Forhold, som, idet de skjenke en betydelig Udmærkelse fremfor den ringere Klasse, dog tillige høre til den høiere, idetmindste for saavidt ingen affikkende Forstiel vorer der synlig i Livets sædvanlige Berørelser. Sin Borlig, i et stort, anseeligt Huus, havde hun møbleret elegant; Sopha, Godteppe, Blomster, Kobberstik, Bureau, i Forbindelse med hiin behagelige Rigdom af pyntende Huusgeraad, som pleier at vidne om Besidderens Smag og Gemyttighed, savnedes ikke og et lidet Bibliothek, som indeholdt nyere Bøger, lod idetmindste slutte, at hun maatte føle Trang til literair Nydelse. Hun gik klædt som en Dame, al

tid moderne, altid omhyggeligt og ordentligt; hendes udvortes Bæsen var i det Hele anstændigt, mod Undermænd venligt, ligesom fortroligt nedladende, mod Overmænd bestedent, altid hjerteligt, deeltagende. Hun benyttede enhver Leilighed til at gjøre vel mod Fattige.

Hvilke Rygter der end, hende angaaende, ere komne i Omløb, da den criminelle Undersøgelse tog sin Begyndelse: en Kjendsgjerning er det dog, at hun, indtil den Tid, har havt et uplettet Rygte, og nydt den sædvanlige Agtelse. Og var det end muligt, at En og Anden har havt hende mistænkt, saa henhørte dog det almindelige Rygte de i hendes Nærhed stedse hyppigere foresaldende Dødsfald enten, med religiøs Deeltagelse, til Rækken af tunge og uundforstelige guddommelige Prøvelser, eller det overtroiske Sagn talte i Løndom om en pestgiftig Plande, der maatte være den sygelige Kone egen. Hvorledes havde vel ellers over tredive Forgiftelses tilfælde i hendes Nærhed kunnet blive skjulte for Bremens meest udmærkede Læger, hvilke hun som oftest selv hidkaldte, saavelsom for Politis og Criminalautoriteterne i denne Stad, naar ei den offentlige Dom havde agtet den nu afflorede Forbryderiske ophøiet over hver Mistanke! — Eller hvorledes havde det ellers været muligt, at denne Kone tidt, characteriseret som en christeligstærk Korsdragerinde, havde kunnet vende Gjenstanden for en høit agtet Prædikants offentlige, kirkelige Forbøn! —

Men ligesom stille, som oftest umiskjendelige Tegn paa Firmamentet pleie at gaae forud et Jordensveirs Udbrud, saaledes fattedes det ei heller i den

hemmelige Forbryderfkes udvortes Liv, paa mangehaande, rigtignok dunkle og nændsede Forbud paa den sig nærmende Rædselskatastrophe, da Masken skulde rives af den agtede Dames Ansigt.

Alt i Juli 1826, da den unge Karethmager Kumpff stod i Begreb at tilforhandle sig hendes Huus, advarede hans Venner ham ei allene mod at kjøbe „dette Ulykkeshuus, hvori Mændene døde,“ men de bade ham ogsaa, da Enken vilde forbeholde sig Bopæl i Huset, ingenslunde at samtykke deri, men at „tage sig iagt for denne Kone.“ Hos Enkeltne af hendes nærmere Bekjendte havde der, paa hiin Tid, dannet sig en vis Frygt for hende, og Grund savnede den rigtignok ikke, aldenstund alle hendes Slægtninge, samt Udskillige af hendes fortrøelige Venner, vare døde for hun, og een Snedsker, i et Tidsrum af 14 Aar — 1813:1827 — paa hendes Bestilling ei havde leveret mindre end tretten Liigkister. En Fjende af al Overtro, som han ansaae for den eneste Grund til hine Udvarsler, kjøbte dog Kumpff ei allene Huset, men tillod end: og, at Sælgerinden forbeholdt sig Leien af to Sids-huse, samt Bopæl i det større Huus.

Neppe havde den unge Mand beboet Ulykkes-huset i otte Uger, før han mistede sin Kone. Hun døde i Barselseng, hvori hun hidtil havde befundet sig særdeles vel, efter en pludseligt indtraadt heftig Brækning og Diarree. Strax efter angrebes, af samme Tilfælde, Ammen og Tjenestepigen. Den Første forlod strax efter sin Tjeneste, med den Erklæring: at hun aldrig kom sig i dette Huus. Nogen Tid sildigere begyndte Svende og Drengene i Huset at lide af samme Onde. Ja, En af de Sidste undveeg om Natten

af Huset, hvor han uafsladeligt maatte vomere, hvisaar: sag hans strenge Læremester, der skjød Skylden paa hans Maves taabelige Delikatesse, jevnligt revsede ham. Ja, Mesteren faldt endogsaa tidt paa de Tanker, at hans Undergivne kun vilde have ham til Bedste med deres idelige Brækning. Men siden Udløbet af Februar 1827 havde det samme Onde truffet ham. Ingen Mad smagte ham ret. Efter at have spist, maatte han som oftest kaste frygteligt op, og den elendigste Sygdomstilstand afløste snart hans forrige blomstrende Sundhed. Han meente, at have for: tjølet sin Mave, drak flittigt Mælk, og piinte sig saaledes nogle Maaneder, uden at raadspørge nogen Læge. Da han omsider saae sig nødt dertil, var det saa langt fra, at han tænkte paa Mulighe: den af en Sorgiftelse, at hans Dine ei engang aabnedes ved nogle Begivenheder, der, ogsaa uden hans Sygdomserfaringer, vare mistænkelige.

Det var nemlig mellem Paaske og Pindse 1827, da han, paa en af Pigen tillavet Salat, be: mærkede noget Hvidt, der saae ud som Sukker, og, ingen Elsker heraf, vredt befalede, at Salaten skulde bortkastes. Silbigere fandt han ligeledes, efter at have nydt en Skaal Bouillon, i Bundfaldet, et tykt, hvidt, grynet Stof, og befandt sig meget ilde derefter. Imidlertid havde hans legem: lige Lidelse stedse parret sig mere med almindelig Svaghed. Den før saa raske, driftige Arbejder var ble: ven modløs og træg; han gruede for enhver nok saa ringe, aandig og legemlig Anstrengelse. Tæer og Fingerspidser havde mistet al Følelse, og hans Ånd hysselfattes uafsladeligt med en skrækkelig Angstanke, nemlig Frygt for Vanvid. I denne sin ængstede

Tilstand gjennemløb han tidt sit hele Huis, fra Kjelder til Loft, for at komme paa Spor efter Rilden til sin Elendighed, som han stedse blev tilbøieligere til at ulede fra en eller anden Lokalegenstabs ved Huset. Snart tænkte han paa en fordærvelig Træk, snart paa en dræbende Uddunstning gennem Gulvet; snart fristedes han af overtroiske Ideer, i hvis Bestridelse han snart seirede, snart tabte.

Gedste, der, som en moderlig Veninde, stedse kaldtes Tante af Rumpff, undlod ei, at tilkjendegive sin inderligste Deeltagelse i den unge Enkemand's Lidelser. Hver Morgen lod hun spørge, hvorledes han havde sovet om Natten, og naar hun da hørte, at han havde gennemvæget den i Smerte, udbrød hun i det Ønske, at kunne meddele ham noget af den blide Søvn, der stedse vederqvægede hende saa rigeligt. Saaledes gik det indtil den 4de Marts 1828. Rumpff havde ladet et Sviin slagte; Slagteren bringer ham et udsøgt Stykke deraf; han nyder en Deel deraf — det Øvrige gemmer han selv i sit Skab. Dagen efter vil han ogsaa fortære dette, da han i Gaar befandt sig saa vel efter Maaltidet; han bemærker, at Glesket ligger anderledes, end i Gaar — han havde nemlig lagt det paa Sværden, men nu vender denne op. Det undrer ham; han vorder opmærksom, betragter Glesket nærmere, og opdager til sin Forbauselse ligesaadanne hvidagtige Korn derpaa, som forhen i Saalaten og Suppen. Han hidkalder den saakaldte Tante; hendes Erklæring, at det Hvide ei er andet end Sedt, beroliger ham ikke. I Stilhed meddeler han sin Hunsælge det Foresaldne. Denne læs

der En af de fortrinligste Chemikere undersøge den mistænkelige Substant. Man finder deri en betydelig Tilfætning af Arsenik, og anmelder nu Sagen for Criminalretten.

Bed summarisk at forhøre adskillige Vidner, ledtes man paa den Mistanke, at Gedste maatte have forgiftet Flesket. Retten forsøiede sig til hendes Bopæl, satte hende, efter et summarisk Forhør, der gjorde hende endnu mistænkeligere, under Politikommissairens Opsigt indtil Aften, og lod hende derpaa, for at undgaae Opsigt, i en Kareth transportere til Stadsfængslet. Nu udbredte sig strax de skrækkeligste Rygter. Allerede den Efterretning, at en hidtil almindeligagtet Kone havde grebet til Gift, for at undergrave en Familiefaders Liv, med hvem hun udbortes stod i det venstabeligste Forhold, opfyldte alle Gemytter med Rædsel og Afsky. Men kæmpemæssigt voxte disse Følelser, da der pludseligt, med eet Tilbageblik paa de Dødsfald, der hidtil havde fundet Sted i Ulykkeshuset, til hiin Kjendsgjerning knyttede sig tusinde græsfelige Ahnelser, som hvert menneskeligt Bryst gruede for at udtale. I alle selskabelige Underholdninger og Sammenkomster taltes kun om hende.

Til alt det Frygtelige, Rygtet med Grund fortalte, kom ogsaa snart, som det gjerne pleier at gaae, mangt løgnagtigt Sagn og Digt. Gedste skulde have kildret Livet af sine Børn, for at berede den skjændigste af alle Gifter, Aqua Toffana; deres Kød skulde hun have brugt til visse Episer, og som Bærkstød for alle disse og mange andre unaturlige Vederstyggeligheder, skulde der, i den gruelige Forbryderstes Huns, have befundet sig en un-

derjordiff Hvælving, som Husets Eier hidtil ikke selv havde kjendt. Et ligesaa overspændt:phantastiff som overtroiff Menneffe af den lavere Folkelasse, hvis ved den skræffelige Vynghed dobbelt sygeligt ophidsede Phantasie, havde skabt sig allehaande Chimærer, som han nu selv holdt for sande, udgav hende for en Giftblanderffe i Ordets egentligste, snevrere Betydning. Allerede hendes Moder — paaftod dette Menneffe, havde ei blot været berøget i Staden som Giftblanderffe, men havde ogsaa heremæssigt, med det blotte Diekast, kunnet dræbe uskyldige Børn, og paa denne Maade havde hun virkelig dræbt hans egne. Først da han, angaaende Morsagen til deres Død, havde spurgt en Sandsigerffe om Raad, og, underrettet af hende, seet den gamle Madame Timm stift i Dinene, var hendes Hekraft bleven brudt, og hans efter dette Middels Anvendelse fødte Børns Liv var bleven forstaaet. Man paaftod nu overalt, at Gedffe, allerede som Barn, af sin Moder var bleven underviist i den Kunst, at tillave subtile Gifter, og at hun siden, ved to herom handlende Bøger, havde bragt det til Mesterskab deri.

Den 6te Marts 1828, da det alvorssfulde „heri til og ikke videre“ lød i Forbryderffens Øre, var den samme Dag, som for 43 Aar siden havde givet hende Livet.

Bovede hun end ikke, paa eengang for det forfærdede Blik at borttage det vide, store Liigklæde, hun, lidt efter lidt, siden 1813, med egen Haand havde udbredt over sin Familie, over Fader og Moder, over blomstrende, engang under hendes Hjerte haarne Børn, over Broder, Egtesælle, Trolovede

troe Venner og Veninder, saa bekjendte hun dog let og snart Mord nok, for at fradømmes Livet.

Den 17de September 1830 dømte Overretten Forbryderfken til at henrettes med Sværd.

Aarle om Morgenens, gandske usforberedt, hørte Misdæderfken næste Dag sin Dom. Men aldrig saasuart traadte hun ind i Retslokalet, for hendes stedse falkemæssigt omspeidende Øie faldt paa et Kar, hvis Indhold hun siebliffeligt troede bestemt til Beskyttelse mod Usmagter, og strax sluttede hun, inden man endnu havde sagt hende et Ord, hvad der forestod hende.

I Overeensstemmelse med den da førte Protokol over hendes Forklaringer og hendes Udfærd, saas velsom med det, hun fort efter mundtligt havde ytret for sin Defensor, tilskrev hun Denne, den 27de Sept. 1830, saaledes: „Da jeg Løverdagsmorgen fik min Dom, havde jeg, to Timer tilforn, tænkt saa saare meget paa min lille Henrik; det var just den Dag, jeg havde forsyndet mig mod mit sidste Barn, forgrebet mig paa dets Liv. Tre gange har jeg, i mit nuværende Fangenskab, under stille Graad, tilbagelagt denne høitidelige Dag“ — „Medens min Dom forkyndtes mig, fik jeg ingen egentlig Skræk, men jeg følte en heftig Rystelse og en indvortes Kulde, som endnu ikke har forladt mig“ — (Som Beviis paa Misdæderfkens Aandsnærværelse og Hukommelse, for: tjener det at anføres, at hun, for sin Defensor,

Ord til andet, kunde fremsige den hende blot eens gang forelæste Dom, beskrive sammes Haandskrift og noie angive det Rum, den havde indtaget mindre end tre Foliostider.) — „Da jeg havde faaet min Dom, svarte jeg: at jeg har fortjent denne Dom og endnu meget Mere, veed jeg vel; derfor modtager jeg den med Taknemmelighed. Men da De have viist mig den Godhed, at gibe mig en Defensor, beder jeg, at han maa vorde underrettet derom. Det blev mig ogsaa lovet.“ — „Idet jeg nu igjen træder ind i min Celle, brister jeg i en heftig Graad. Jeg ihukom et Vers, som jeg bad: Du Takkens Dag, du Glædestaarers Dag, du min Jehovah's Dag! Naar Dødens Søn ophører, hver Gaade du aflører, og vækker mig. Liigt den Drømmendes er da mit Sind — med Jesu gaaer jeg ind — til Himlens Glæder. Den trætte Pilgrim græder — da aldrig meer! — — Dette Vers husker jeg endnu fra min Ungdom. Jeg tog strax min Psalms bog, men kunde ikke finde det i Rubriken „om Opstandelsen.“ Om jeg, i Diebliffet efter min Dom, maatte bede dette Vers, betvioler jeg; imidlertid kan jeg ei undlade, overensstemmende med Sandheden at forklare Dem, hvorledes jeg befandt mig denne Morgen.“

Denne Tvivl refererer sig til en forudgangen Samtale mellem Forbryderstuen og hendes Defensor. Da hun nemlig mundtligt yttrede for ham, hvor kunde hine Vers, som hun i sin tidlige Ungdom havde lært, men som aldrig siden vare rundne hende ihu, umiddelbart efter Dødsdommens Publikation vare blevene levende i hendes Erindring, saa

levende, at hun uvilkaarligt havde maattet gjentage dem Dag og Nat, greb hendes Defensor denne Leilighed til, at gjøre Delinquentinden opmærksom paa det Mørke, som maatte beherske hendes Sjæl, naar hun kunde mene, at hine Klopstock's Ord lode sig anvende paa hende.

Dr. Voget,
Giftmorderstens Defensor.

CHOLERA MORBUS.

En lyrisk Phantasie.

Avaunt! and quit my fight! let the earth hide thee!
Thy bones are marrowless, thy blood is cold;
Thou hast no speculation in those eyes,
Which thou dost glare with! — —
— — — — hence, horrible shadow!
Unreal mockery, hence! — — — —

Shakespeare.

Dulgt for jordiske Blii, i Klippernes mulmbælte Hule,
Slumrer den dræbende Got i Robberlænker og brøler
Huust af rasende Mordblyst, vakt af sin natlige Dvale;
Ehi fra Stjernernes Vaaning nedstiger med flammende Lyse
Sværd

Herrens Engel; han flaaer sit Slavinb mod Fjeldet, det brister,
 Dybet aabner sit Gab, Cheruben paa dalende Vinger
 Svæver ned gennem Revnen og flaaer for den Rædsommets
 Afsyn;

Sølvklar toner hans Røst: „Vaagn op! Alherren Dig kalder,
 Flyve skal Du med Lugtens Riis afsted over Jorden,
 Slynge Fordærvelfsens Straaler ned paa vanartige Slægter,
 Som med formastelig Haand tør bryde hans hellige Love,
 Svingende Løvedragtens Fakkell og rasende Broder mod Broder.
 Dyrørsluen er tændt og Flammerne stige mod Himlen,
 Bragende knitre de frem og Skyen rødmer i Purpur.
 Frihed! saa lyder det trindt — Usalige! veed I hvad
 Frihed,

Veed I hvad Aandens den hellige Frihed betyder, som styrker
 Armen til Daad og fylder Hjertet med salig Begeistring?
 Nei, Forblindede, nei! I ahner ei Ordets Betydning
 Men I dandse trindtom en Guldkalv, som forðum
 Da I fornægtede Herren og ofred' Virak en Afgud.
 Dog den straffende Retfærd ei sover og Timen er kommen,
 Timen, da Gæden I strøede — til Eders Fordærvelse modnes.
 Straffen hugger de giftige Tænder i Synderens Nakke,
 Snoer med fjællede Bugter sig om den Glendiges Legem
 Knusende ham, som trodsed' Alherrens varslende Stemme.
 Dog — langmodig er Himlen; snart skal Du atter tilbage
 Gå med tusende Flugt, kun slakket Hævnen skal rase.
 Derfor vogt Dig, Uhyre! Nov ei med Frækhed at trodse
 Herrens de vældige Bud hovmodig ved gjenvundne Frihed!“
 Saa han taler og løser den frysende Dæmon af Skjeden,
 Svæver med let ætherist Flugt tilbage mod Himlen,
 Og den aabner sin Favn og følger den flygtende Cherub.

Men paa uhyre Flaggermusvinger
 Den onde Dæmon flux affled sig svinger
 Og hviner gjennem uveirspangre Sky;
 Af Rædsel Maanen vender bort sit Mie
 Og alle Nattens Stjerner i det Høie.
 Forfærded' tabe deres Glands og flye.

En Karavane hen ad Ørken drager
 Med lystig Sang, fjondt Tordenen vældig brager,
 Og Lynet hvisler gjennem Mulmet ned,
 Da nærmer Djæveln sig, kulsort at se,
 Med Diet gnistrende i rædsom Lue
 Han brøler huult og stormer vildt affled.

Giftsvanger er hans Aande — Wee de Arme,
 Som drage hist! De synke for hans Harmes,
 Og ingen venlig Engel skjærmer dem,
 Forgjæves deres Skrig paa Høden lyder;
 Uhyret Gift i deres Hjerte gyder
 Og aldrig see de meer det elskte Hjem.

Men frysende den sorte Dæmon hvirvler,
 Mordlysten stirrer han med vilde Miner
 I Mørket ud og flyver hen mod Vest,
 Og Døden med den blanke Lee i Haanden
 Paa hvide Knokkelganger følger Aanden,
 Og suser frem med ham i Nattens Blæst.

See Flammer stige hisset frem af Torden
 Mod hvalte Himmel! — Krigens hule Torden
 Med Drønen ruller over Høi og Dal;

Dg Broder imod Broder Sværdet drager,
 Trompeten skræler og Kartoven drager
 Dg sender Dødens Budskab, Analb i Analb.

See hist i Lynets svovletrøddlaae Lue
 Paa Ketterstedet, frygteligt at se,
 Hvor over Steilen sufer Rattens Vind,
 En Synders Hoved, som for Øren segned,
 Dg Dyrer er med Blod paa Panden tegnet,
 Mens Haaret flager om den hvide Kind!

Dg runke Hæres sortegule Skare
 Man seer i Lynets Glimt om Hjulet fare
 Dg koge Trylledrik af levret Blod,
 Mens Helvedsluen rødt i Diet brænder,
 De gribe Synderen med visne Hænder
 Dg sønderlide ham med djævelst Mod.

Da stormer Anden frem og glade Hine
 Den Frygtelige hilse, høit de hvine
 Dg hvirvle sig omkring i lystig Rab;
 „Ret saa! den Rædselsfulde vilde udbryder:
 Jeg føler Hævnens Flamme dobbelt syder
 I mine Arer, æggende mit Had.“

„Nu er jeg fri! Jeg trodser Himlens Magter,
 Dg Støvet Øglekryb, som jeg foragter,
 Jeg ofre vil min Hævn, mit Raseri;
 Forbittrelsen, som dybt mit Hjerte griber,
 Den koger gennem alle Marvens Piber,
 Dg rase vil jeg nu, thi jeg er fri.“

„Dg trindt jeg Dødens hvassse Pile sender,
 Hvor Livets Gnist i Støvet's Hjerter brænder,
 Thi Jorden er en huul, en muggen Skål!
 Forlængst er Kjærnen gnavet ud af Ormen
 Og Kloden gynger hid og did i Stormen
 Paa Verdenstræet, nær sit dybe Fald.“

„Men, naar ei Livets Flamme mere gløder,
 Naar Frugten hænger der paa Grenen øde,
 Naar Støvet's Hjerter ikke banke meer,
 Naar Jord og Himmel styrter opløst sammen
 I natligt Mulm, i Damp af Helvedsflammen,
 Da jubler Djæveln høit og floggerleer.“

Saa den Rædselsfulde hylter, Ulven liig i mørken Skov,
 Naar den hungrig med de skarpe Tænder søger efter Rov;
 Men han faaer ei udtalt Ordet, thi fra Mattens dunkle Blaa
 Lynets røde Slang'er hvisle og til Jorden ned ham slaae.
 Stridens Engel fra det Høie, med sit Flammesværd i Haand,
 M i c h a e l, han som Dragen knuste, i det staaiblaa Klædebon,
 Griber kæmpestærk den Frække, styrter ham i Mulmet ned,
 Slinger ham i Klippehulen, hvirolet som en Bold affled,
 Fængsler med de centnertunge Lænker ham i Fjeldets Dyb,
 Vælter de uhyre Bjerger paa det fæle Afgrundskryb,
 At han aldrig meer skal vove fræk at haane Himlens Værk,
 Naar som Lugtens Riis han flyver over Jorden kæmpestærk;
 Kun en søie Stund den Onde seire skal i Livets Slud.
 Thi naar fræk han sig formaster til at trodse Herrens Bud,
 Naar sit Maal har Straffen fundet, da skal Mattens Skyg-
 ger flye,

Og igjennem brustne Skyer Solen lue frem paany.

Fr. Sneedorff Birch.

Det irlandske Ekko.

Der var engang en Gentlemen
 Jeg troer i Irlands Rige,
 Han drev sin Tid i Verden hen
 Som Mænge af hans Lige,
 Han aad og drak og spille Kort,
 Og svired hele Nætter bort,
 Kort sagt: det var en Gentlemen
 Som Mænge af hans Lige.

Han havde sig en Tjener tro,
 Som man mon' I sa k' døbe,
 Det bedste Aar, der i to Eto
 Kan staae og gaae og løbe;
 Og hvor han stod, og hvor han gik,
 Han vidste altid paa en Prik,
 At han Forstand og Vid besad
 For hver en Mand at røbe.

Det var en deilig Sommerdag,
 Saa fæn, som den kan være,
 Da fandt vor Gentlemen Behag
 Godt Folk at conversere,
 Thi stilledes Hr. I sa k' ud
 Alt som sin Herres Sendebud
 For kjære Venner rundt omkring
 I Hast at invitere.

De kom, de spiste Frokost først,
 Da de forsamled vare,
 Og lækked derpaa deres Tørst
 Udi den Portviin klare,
 Hvorpaa de gik i Marken ned
 Og saae den store Herlighed
 Af Røer og Aar og fede Sviin,
 Som der forsamlet vare.

„Alt! raadre Een: det Skade er
 I disse rare Egne,
 Hvor Alting blomstrer fjernt og nær,

Dg trives allevegne,
 At ingen Høi og intet Træ
 For Sol og Vind gier mindste Læ,
 Dg at her intet Ekko er
 I disse fede Egne!"

"Hvad Ekko? freg vor Gentlemen;
 Betænk dog hvad I siger!
 Saa er der intet, søde Ven,
 I Kongens trende Riger.
 Ei udi Sveits og Norges Land
 Et bedre Ekko høres kan;
 Det gjelder fem og tyve Pund,
 Jeg vedstaaer hvad jeg siger!"

Flux løb han hjem, traß I saß frem,
 Dg sagde: „Hør min Kjære!
 Pas nu ret paa og vær lidt nem,
 Du redder skal min Være.
 Gak hen og kast Dig i en Grav,
 Dg naar jeg raaber, svar saa brav,
 Alt som det rigtig sømmer sig,
 Thi Ekko skal Du være."

Hr. I saß i fuld fire Spring
 Sig kastede i Graven,
 Imens de Venner rundt omkring
 Omgav vor Helt i Haven.
 Da Ingen af dem Alle saae
 Det Ekko som i Graven laae,
 Saa haabede vor Gentlemen
 Han torde bryde Staven.

Han brugte nu sit stærke Bryst,
 Til Alles store Glæde,
 Dg hævede sin stolte Røst
 Hen mod Hr. I saßs Sæde,
 Dg raabte høit: „How do you do!"
 Dg nok engang: „How do you do!"
 Da svarte Ekko: Thank you Sir!
 O very well, j thank you!"

D. V. Levegow.

B e r l i i n.

(Hjemsendt fra Digteren, under hans Udenlandsreise, Juni d. A.)

Snorlige Gader, Palai ved Palai,
 Man bliver træt af at gaae og at see.
 Paae Soldater, -- den Første jeg saae,
 Følte jeg gjennem mit Hjerte gaae,
 Dg jeg brød ud: „Hvilken Krop! Hvilke Been!
 Gud, hvor det dog er en nydelig En!“
 „Unter den Linden“ Alverden gif.
 (Det er dog smukkeste i Kobberstik!)
 Gaderne støve og Ungdommen med,
 Al, det gjør Vinene stor Fortred!
 Egte Berliner Wig finder man her,
 Dg den er kosibar -- tro mig -- især
 Hvis den med Schnellposten skalde herfra,
 Blev den for dyr ved sin Tyngde, at ja!
 „R“ bliver snurret, man siger: „mein Gott“ *)
 Ellers er Folket meget godt;
 Byen -- ja vendt paa kryds eller tværs,
 Bliver for stor til at sætte i Vers.

M o r a l.

Mærk Dig: Moralen er saare fiin,
 Som man faaer ud af det store Berliin.

*) Mein Gott!

S. C. Andersen.

